

Giới thiệu Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến

Truyện: Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến

Tác giả: Loạn Thế Giai Nhân

Thể loại: xuyên không sủng, lịch sử hay

Vấn án truyện online: Công tử nhà giàu gặp ma quái?

Từ xưa chuyện tình cảm triền miên sâu~

Thần thông thuật pháp từ đâu có?

Yêu ma quỷ quái lại nơi nào~

Chính nghĩa đâu phải người người nói,

Đúng sai một chữ đâu thể tận tường !

Một tiếng đàn gọi nên ngàn năm sóng gió,

Thế gian này... thần tiên hiệp lại từ đây mà ra !

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Bị Cấn Chết.

Mùa xuân năm 2016, tại một bãi tha ma thông thường nào đó ở một vùng quê miền Bắc Việt Nam. Một đám tang đang được tiến hành. ...

Một đám người đang quay xung quanh hòm quan tài muốn tiến hành làm hạ thổ hoạt động. Đám thanh niên trai tráng giúp đỡ làm việc thì hừng hực khí thế. Bầu không khí xung quanh lại nặng nề mà nghiêm trang. Tiếng người nhón nháo hô hào nhau căn chỉnh vị trí. Tiếng khóc, tiếng kêu rên âm ỉ vang lên không ngừng.

Tham gia lễ tang đều là thân nhân họ hàng cùng bạn bè của người chết. Lúc này, một người đàn ông trung niên bắt đầu lấy tay bốc lên một ít đất tung lên phủ trên quan tài, miệng còn không ngừng lầm nhảm gì đó. Làm xong xuôi, ông ta liền ra hiệu cho mấy tay thanh niên xung quanh bắt đầu đào đất lấp hố. Đúng lúc này, một người phụ nữ trung niên về mặt đầy nước mắt tránh thoát tay đám người bên cạnh níu kéo, chạy òa tới bên quan tài gào khóc.

Tiếng kêu khóc tê tâm phế phổi khiến người nghe không khỏi xót xa đau đớn. Một người đàn ông tuổi chừng năm mươi đầu lấm tẩm tóc bạc đi tới muốn kéo người phụ nữ đứng lên mà không được. Ngược lại tiếng gào khóc sau đó càng trở nên to lớn hơn. Đám thanh niên tuy rằng bị cản trở công việc đắp đất có chút phiền muộn nhưng không ai nỡ lòng nào trách móc người phụ nữ đang khóc này. Bởi vì đây là đôi cha mẹ già của người đã quá cố.

Đó...

Là một câu chuyện buồn!

Phía xa xa đằng sau trong đám người đưa tang có người không kìm lòng được thò dài thườn thượt.

-Ai...! Đòi người sao nó quá trớ trêu~

-Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Trên cõi đời này chuyện buồn khổ nhất có lẽ cũng chỉ đến như vậy mà thôi!!!

-Mới hai mươi mấy tuổi đầu. Học hành xong xuôi chỉ chờ cưới vợ sinh con, thành gia lập nghiệp. Ấy thế mà... ông trời nỡ lòng nào lại làm ác như vậy!!!

-Haizzz! Nhà có mỗi đứa con trai độc nhất nay lại mất đi... để lại hai ông bà già giờ biết sống làm sao bây giờ!

Đây là một người đàn ông tầm tuổi 30 mươi, đáng về thân nhân người đã quá cố đang nhẹ giọng than tiếc.

- Hừm? Thế rốt cuộc anh ấy tại sao lại chết ạ?

Một cậu trai trẻ tuổi, mắt đeo kính đứng bên cạnh, dáng vẻ sinh viên đại học mới về quê lấy “tiền lương hàng tháng” nhỏ giọng hỏi ông bố.

-Nhỏ giọng một chút!

-Này nguyên nhân nói tới có chút liên lụy không... hay lắm ở bên trong nên mọi người không muốn bàn tán nhiều.

-Hừm? Thằng bé này là vừa học xong xuôi, mới lấy được tấm bằng đại học. Gia đình gặp vậy muốn làm một bữa thịt chó để khao. Ai dè chả biết làm ăn thế nào, lúc đi giết chó chẳng may lại bị nó cắn cho một miếng... Con chó này lại bị bệnh dại nhưng không có ai biết thế cho nên sau đó thằng bé mới bị lây mà chết!!!

Người đàn ông tầm 30 kia cũng chính là ông bố của cậu trai đeo kính nhỏ giọng giải thích.

Trời hôm nay mưa bay lất phất.

Một ngày thật buồn

~

...

Thời gian trôi mau, đám đưa ma dần đi vào hồi kết.

Đám tang của một chàng thanh niên trẻ số khổ. Người mang tên Nguyễn Trọng Lăng.

...

Có điều câu chuyện chúng ta đang sắp kể đây lại diễn ra ở một nơi khác...

Lúc này thời gian là vào những năm cuối thời Nam triều, chuyện khởi đầu trong một căn nhà nọ ở tại kinh đô Thăng Long.

Nguyễn Trọng Lăng từ trong con ngủ say tỉnh lại. Vừa mở mắt anh chàng liền trông thấy một đôi con mắt ngăm ngăm đen trong suốt đang nhìn chăm chăm vào mình.

Đôi mắt này thật to, tròn tròn, vô tội. Nó nhìn anh không chớp mắt lấy một cái. Lăng bị nhìn chăm chú chăm chú, bị nhìn đến da đầu cũng nhin không được nổi lên cả da gà. Thế là anh quát nó!

-Này! Nhìn gì mà nhìn!!!

-Không được lộn xộn biết chưa! Đứng im ở đó cho tao!!! Lộn xộn là tao trở mặt đấy biết không...!

Lăng vẻ mặt hung ác, miệng lập tức lên tiếng uy hiếp chủ nhân của đôi mắt kia.

-“...”

Đối phương nghe anh chàng uy hiếp liền lập tức giữ im lặng!

-Đứng rồi!... Đứng rồi!... Nếu hiện tại mày lại ngoan ngoãn đi ra ngoài,... như vậy... như vậy... Ừm! Để tao suy nghĩ chút.

-Được rồi!... Nếu mày chịu ngoan ngoãn đi ra ngoài, buổi tối hôm nay tao sẽ mời mày ăn một bữa ăn thật ngon được không?

Người khôn ngoan đều biết dùng lợi ích chi phối kẻ khác làm việc theo ý mình.

-“...”

Có điều đối phương vẫn giữ vẻ mặt yên lặng như trước. Có vẻ năng lực chi phối của anh chàng còn chưa đủ đồ rầu

~

-Được rồi! Đừng nhìn tao như vậy. Tao sẽ ngượng ngùng lắm!!! Thân thể tao đã rất khỏe mạnh rồi,... có thể xin cho tao đi ra ngoài đi được không?

-Tao đảm bảo! Tuyệt đối sẽ không dây dưa với mày nữa, oke chứ?

Người khôn ngoan cũng sẽ biết nếu như dùng lợi ích chi phối đã không thành công... Vậy chuyển sang nói chuyện bằng phương pháp tình cảm cũng là một cách làm không tồi.

-“...”

Khả năng vẫn không ăn thua. Chiến thuật cần xem xét lại.

-Mẹ nó! Cá không ăn muối cá ươn! Nói ngọt không nghe vậy mà muốn ăn đòn hả?

-Cút ngay ra ngoài cho tao!

-Có tin hay không, tao cho mày vào nồi chế biến thành thức ăn ngay bây giờ?

Nguyễn Trọng Lăng chịu không nổi, anh cao giọng quát mắng kẻ đối diện.

Ồn giời! Chủ nhân của ánh mắt kia cuối cùng cũng cảm nhận được bá khí cực kì hùng hổ phát tán ra từ người Nguyễn Trọng Lăng. Chỉ là hành động của đối phương...

Nó cao ngạo hất mặt lên, nhếch nhếch miệng, khinh thường nhìn Lăng một cái! Tiếp sau đó...

Vênh vác đắc ý ngoáy ngoáy mũi đi ra ngoài!!!

Trong phòng...

Dù cho đối phương hành vi hết sức làm giận... Lăng vẫn có cảm giác nhẹ nhõm thư sướng hơn bao giờ hết. Anh chàng thở dài ra một hơi rồi ầm ầm ngã xuống... giường.

Vị vừa rồi độ khó chơi quả thực không phải người!

Ừm! Trên thực tế, nó đúng thật là không phải là người. Nó tên là Khoai Khoai. Chính xác mà nói,... nó là một con chó, là giống chó vàng thường gặp. Nói cho rõ ràng hơn thì giống chó vàng này thường có lông vàng, vóc dáng tương đối, độ phổ biến cao và rất thông minh. Nó thường được người ta nuôi để giữ nhà, bắt chuột đại loại vậy. Đây là tất cả những gì anh chàng biết. Mà mà... kiến thức có hạn xin thông cảm nha.

Nói chung những điều trên hiện tại cũng không quan trọng lắm. Quan trọng là con chó vàng này nhìn Nguyễn Trọng Lăng của chúng ta thế nào cũng không vừa mắt, đồng dạng Nguyễn Trọng Lăng đối với nó cũng chẳng ưa thích gì. Ấy vậy mà một đôi chó và mèo này lại không thể ngày ngày không gặp mặt nhau. Haizzz! Đòi người ta... có lẽ vẫn thường trái ngang như thế đi~

Đã vậy cái độ nguy hiểm của Khoai Khoai lại rõ ràng là cao hơn Nguyễn Trọng Lăng rất nhiều. Thế cho nên dù Nguyễn Trọng Lăng thân là chủ nhân của nó nhưng vẫn không có cách nào khống chế được đối phương. Hơn nữa ở sâu trong nội tâm, anh chàng còn muốn muốn trốn tránh nó. Âm ảnh từ nguyên nhân cái chết! Bị *** cắn chết mà!!!

Khoai Khoai cũng là một con chó mà thôi, thế cho nên nó tất nhiên sẽ không che dấu cảm giác vui buồn giận ghét của chính mình. Người nó thích ở trước mặt, nó sẽ vẫy đuôi như chó mừng chủ, làm hết khả năng để nịnh nọt. Nếu là người mà nó không thích... linh tính beng là nó nhào lên cắn đứt chân ngay. Hiện nhiên Nguyễn Trọng Lăng là nằm trong danh sách nhóm đối tượng sau rầu.

- Công cao lần chủ a! Một con chó mà còn uy phong hơn cả người.

Trong lòng của Nguyễn Trọng Lăng không khỏi thôn thức không thôi. Công cao lần chủ thì nên xử lí như thế nào??? Thỏ khôn chết thì chó săn phanh! Chuyện nó từ xưa vẫn vậy. Khả năng... phải làm sao mới có thể cho được nó vào nồi bây giờ??? Người nào đó bởi vậy mà bắt đầu sâu sắc sâu sắc suy tư suy tư!!!

...

Kết thúc chương 1.

(Truyện được đăng mới nhất tại [Viptruyen/book/](#))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tiểu Đào Mật.

Trong phòng...

-Công tử, ngài nên đi uống thuốc rồi.

Đang nằm trên giường thôn thức, một cô nàng bất chợt xuất hiện trong phòng, trên tay đang bưng một bát thuốc muốn đưa tới trước mặt Lăng. Thân hình đầy đặn mỡ miều. Chỗ nên to thì to, chỗ nên nhỏ thì nhỏ, mềm mại như cành liễu phất phơ trước gió... Cả người như trái đào chín mọng. Nói chung chỉ

mới nhìn qua thôi cũng đã muốn cắn một miếng rầu

~

Hừm? Đây là Nguyễn Yến Đào, có thể gọi tắt tiểu Đào. Họ Nguyễn thật ra là vì lấy theo họ của chủ nhà mà thôi. Cô nàng này bây giờ là nha hoàn của Nguyễn Trọng Lăng. Ừm, nói đúng hơn là thiếp thân nha hoàn.

Cho tới hôm nay Nguyễn Trọng Lăng cũng chưa hiểu rõ ràng lắm, thiếp thân nha hoàn cùng nha hoàn bình thường có ý nghĩa gì khác nhau. Ban đầu, hắn còn tưởng rằng là loại hầu hạ ăn mặc sau đó buổi tối làm ấm giường cho mình. Quan trọng nhất là chủ động bồi ngủ, vậy mới hẳn là thiếp thân nha hoàn.

Theo như lý thuyết bình thường mà nói lý giải như vậy cũng không có gì sai. Nhưng sự thật đã chứng minh suy nghĩ của hắn hiển nhiên là... suy nghĩ nhiều. Tiểu Đào nhìn chín mộng vậy thôi như nói gì thì nói cũng vẫn còn rất nhỏ. Mới tầm mười ba tuổi. Ít nhất thì cô nàng là như vậy nói với Nguyễn đại công tử.

Tuy rằng ở cái thời đại này tuổi như vậy lấy chồng chăm con cũng đã không ít. Nhìn tiểu Đào từ trên xuống dưới cũng thật sự là không thể tin nổi nàng chỉ mới có mười ba tuổi. Khả năng Nguyễn đại công tử trong lòng vẫn còn có chút băn khoăn nha. Cảm thú không phải là dễ làm như vậy đâu. Vị thành niên gì gì vẫn là ám ảnh tâm thần người ta nha. Kết quả là lâu như vậy Nguyễn đại công tử cũng chỉ đành làm không bằng cảm thú suốt một đoạn thời gian rồi!

Hơn nữa tiểu Đào cũng không có cùng hắn ở chung một phòng. Nàng ta ở trong một căn phòng nhỏ trên lầu, đi lên cầu thang rẽ trái, rẽ phải, rồi lại rẽ trái, lại rẽ phải... tiếp sau đó lại rẽ trái, đi tiếp về phía trước khoảng một trăm bước....

Nguyễn Trọng Lăng rốt cuộc đã hiểu được. “Khoảng cách xa nhất trên trái đất này là bao nhiêu, không phải là chân trời góc biển mà là thiếp thân nha hoàn ở cùng lâu trong phủ mà chủ nhân lại không có biện pháp ý vào thân phận để lợi dụng xxoo”

Đây là tại vì sao?

Này là bởi vì cái con chó chết kia...

Ừm. Chính là con Khoai Khoai kia mỗi đêm mỗi đêm đều canh giữ ở trước cửa phòng cô nàng mới tức chứ ỉ! Dù cho Nguyễn đại công tử cũng không có thật sự muốn ra tay với cô nàng mười ba tuổi này. Lolita gì gì... Nguyễn đại công tử mới không có tà ác như vậy đây !!!

...

Quay trở lại tình hình bên trong gian phòng...

- Không uống!

-Đừng quan tâm tới ta. Lúc nào cũng phiền phiền nhiều nhiều

~

Nguyễn Trọng Lăng nhìn thấy Khoai Khoai chạy lòng vòng quanh bên người tiểu Đào mặt của hắn là tức lộn hết cả ruột. Nó lại còn phe phe phẩy phẩy cái đuôi nịnh nọt tiểu Đào nữa chứ.

Cái con chó chết tiệt này đối với hắn tại sao lại không quan tâm được như vậy đây??? Suốt ngày cứ tung ta tung tãng đi theo đuôi tiểu Đào... Điều này làm cho thân là chủ nhân như hắn cảm thấy rất chán nản, rất ừ ừ, rất... khó ra tay a! A phi!!! Mới không có muốn ra tay gì gì đây!!!

- Công tử...!

Tiểu Đào mặt đỏ như trái táo chín, nũng nịu kêu lên một tiếng. Tiếp sau đó... cứ thế nhìn chăm chăm Nguyễn đại công tử của chúng ta.

-Làm sao???

Nguyễn Trọng Lăng vẻ mặt rất lưu manh hỏi ngược lại.

-Công tử không chịu uống... ông nhà cùng bà nhà mà trách mắng xuống dưới... con... con không dám đương nổi!!!

Tiểu Đào giọng buồn bã cầu khẩn. Một đôi mắt to nháy a nháy, rung rức nước mắt, ỉa chã khóc, đã vậy còn gắt gao nhìn chăm chăm vào Nguyễn Trọng Lăng. Vẻ mặt dù đã đồ bưng bưng đáng thương hết sức cũng không mấy may từ bỏ.

Có lẽ chỉ có kẻ nào lòng dạ sắt đá, vô tình lắm lắm mới có thể bỏ mặc làm ngơ được thôi. Nói chung không phải Nguyễn Trọng Lăng là được! Anh chàng vì vậy rất không kiên nhẫn trừng mắt nhìn lại tiểu Đào một cái. Tiếp đó nhắm mắt nhắm mũi đón lấy bát thuốc... hậm hực nuốt vào mồm!

Móa nó!!!

Từ khi hắn... tỉnh dậy đã không hiểu sao lại có mặt tại cái thời đại phong kiến chết tiệt này. Tuy rằng tự dung lại có thiếp thân nha hoàn xinh đẹp chín mộng bên người. Khả năng nhìn mà không ăn được thì có cái *** dùng!!!

Hừ hừ! Trông cô nàng tiểu Đào nhìn liễu yếu đào tơ, tuổi nhỏ lại mỏng manh dễ vỡ thế thôi chứ độ IQ cao lắm. Hắn mà có ý tưởng xấu xa gì đối với cô một cái là y như rằng cô nàng sẽ uyển chuyển dùng cách nào đó dễ dàng liền thoát khỏi. Hơn nữa đôi lúc thoáng xuất hiện vẻ xem thường ở trong mắt của nàng ta luôn khiến Nguyễn đại công tử có chút cụt hứng không muốn dồn ép làm gì. Nói chung sau một vài lần sàm sỡ không thành, Nguyễn Trọng Lăng bình thường là không có nhiều hứng thú trêu chọc đối phương. Yêu tình gì gì đó sau này sẽ có thời gian để xử lý, hiện tại mọi thứ còn chưa đâu vào đâu, thật không có thời gian làm mấy chuyện này.

Tóm lại đối phương xinh đẹp thì xinh đẹp đấy nhưng cử chỉ, lòng dạ có chút... không khiến Nguyễn đại công tử thoải mái.

...

Nói trở lại...

Tiểu Đào mười ba tuổi, ngũ quan tinh xảo, dáng dấp xinh đẹp khả ái lolita mười phần. Lại càng khó có được chính là rất chăm chỉ cần mẫn. Từ ăn mặc cho đến ngủ nghỉ của Nguyễn Trọng Lăng tất cả đều là do nàng ta chiếu cố cả.

Tuổi nhỏ, đôi lại ở hiện đại vẫn đang sống nhờ cha mẹ che chở, không buồn không lo cấp sách đến trường. Ấy vậy mà tiểu Đào giờ lại đã phải hầu hạ sinh hoạt thường ngày cho Nguyễn Trọng Lăng- vị đại công tử này từ sáng đến tối. Dù vậy mọi công việc qua tay nàng đều rất ngăn nắp gọn gàng, mọi thứ đâu vào đấy.

-Công tử, xin ngài uống thuốc nhanh lên! Tiểu Hồng vừa mới tới đây chuyển lời. Một lát nữa ông nhà cùng bà nhà sẽ đến đây thăm ngài đấy!

Tiểu Đào giọng điệu có chút thúc giục, đáng vẻ giống như nói, ngài đàn ông đàn ông kiêu gì mà uống tí thuốc cũng nhấc lên nhấc xuống. Uống mãi cũng không xong!!! Nếu tí nữa vẫn còn không uống xong, cha mẹ ngài mà tới thì cả hai đều phải gánh lấy hậu quả đấy.

Nguyễn Trọng Lăng một lần nữa hung hăng trừng mắt nhìn tiểu Đào một cái, cắn răng bóp mũi nâng chén thuốc đắng tím gan tím ruột mùi vị như đám vào mồm kia lên, uống ực một hơi cạn sạch.

Khốn nạn! Ngày nào cũng như là tra tấn nhau vậy!!!

Chỉ là một bên tiểu Đào nhìn thấy vẻ mặt lại tươi cười thoải mái lắm, nhanh tay đón lấy bát thuốc rồi lui nhanh ra ngoài, như chạy trốn khỏi hồng hoang dã thú không bằng.

Móa! Có cần phải chạy nhanh như vậy hay không!!! Nguyễn đại công tử trong lòng thầm bực.

Nhìn người đã đi khuất bóng sau cánh cửa, Nguyễn Trọng Lăng miệng lẩm bầm.

-Được!Tạm thời không thêm chấp nhặt cùng với cô nàng này.

-Công tử ta đây hiện tại cũng đang không hiểu cái thân thể này là có chuyện gì xảy ra. Chờ... chờ sau này hiểu rõ, anh đây sẽ dạy dỗ từ tế cho nàng này biết làm thiếp thân chính thức nó phải là như thế nào! Vậy mà lại dám bỏ lại bản công tử mà chạy!!!

Nguyễn Trọng Lăng nhìn chằm chằm vào bóng lưng thướt tha của tiểu Đào, trong lòng hung hăng thầm nghĩ.

Haizzz! Đi tới cái thời cổ đại phong kiến này đã qua năm ngày, đến hiện tại Nguyễn Trọng Lăng vẫn còn chưa hiểu rõ rốt cục mình là chuyện gì xảy. Trong năm ngày này, suốt ngày hắn cứ như người sống trong mộng mơ màng màng.

Thật giống như hắn đang mơ một giấc mơ kì quái. Vừa thật vừa ảo. Chỉ cần vừa nằm xuống thì sẽ lại trở thành một người sinh sống ở hiện đại. Cảnh trong mơ thật giống như phim tiểu sử từ bé đến lớn của hắn. Vậy mà khi tỉnh dậy lại phải đối mặt với con chó chết tiệt Khoai Khoai và cuộc sống của người ở thời cổ đại phong kiến. Cứ như vậy diễn đảo năm ngày năm đêm. Năm ngày qua cũng thật là năm ngày đau đớn mệt mỏi nhất trong cuộc đời của hắn. May mà nó có vẻ như đã kết thúc! Bởi vì khi này hắn liền mơ tới mình bị chết toi rồi!

Ừm. Không hiểu rõ lắm phải không? Được rồi, vậy chúng ta nói lại từ lúc bắt đầu chuyện mới xảy ra.

Nguyễn Trọng Lăng vốn là thanh niên sống ở thế kỷ 21. Một sinh viên vừa mới tốt nghiệp đại học ra trường. Hắn là một người bình thường, xuất thân trong một gia đình bình thường. Cha mẹ không giàu có, không phải cán bộ trong cơ quan nhà nước... Cha mẹ hắn làm ruộng, tự mua ít mấy mớ mớ một xưởng xay sát nhỏ tại nhà. Họ hàng cũng đều gia cảnh tương tự, đều là nông dân, đều là gia đình thông thường. Bởi thế hắn đừng mong gì ra trường sẽ có người giúp đỡ cho xin vào biên chế công chức hay xin được việc làm ở những công ty có người quen.

Từ nhỏ đến lớn, hắn an nhàn học xong tiểu học, trung học, cấp ba rồi cuối cùng là học đại học. Những năm học đại học cũng không có nói chuyện yêu đương nam nữ gì. Sau khi tốt nghiệp giống như đa số các bạn sinh viên “kém” khác, hắn đều chuẩn bị ở nhà chờ đợi xin việc làm, chỉ mong ăn may có thể kiếm được chỗ làm nào đó tạm tạm. Chỉ cần lương tháng đôi ba triệu không để hắn chết đói, không đến nỗi không có việc phải về nhà đi làm phụ hồ là được rồi.

Cứ như vậy, Nguyễn Trọng Lăng không mặn không nhạt, không trêu chọc ai, không đụng đến ai, sống hơn hai mươi năm như một ngày. Nhưng đời người thường không diễn ra như người ta mong muốn. Vào một ngày chủ nhật đẹp trời nắng ráo, trong tay hắn cầm chặt con dao bầu sắc bén mượn được từ anh mô lơn, cực kỳ phấn khởi chạy thẳng tới chỗ chuồng chó. Không nghĩ tới... chưa kịp ra tay đã bất tỉnh lịm bị con chó kia cắn ngược lại.

Tất nhiên là sau đó hắn liền làm một pha anh dũng chống trả, đúng theo bài bản kỹ thuật quy trình ISO 9000 tiêu diệt đối phương rồi làm một bữa thịt chó thật ngon lành. Ai ngờ nhân quả tuần hoàn, báo ứng chưa đến chỉ vì chưa tới giờ. Con chó chết đó lại bị bệnh dại mà hắn lại không hay. Hai ngày sau lúc hắn phát bệnh lại đúng khi cả bố và mẹ hắn đều đi ăn đám cưới để mình hắn ở nhà. (xui vãi ***)

Đột phát con nguy kịch khi không có ai ở bên cạnh chăm sóc, trong khi quần quai hắn ta còn có mấy lần đập đầu đập đổ vào các thứ đồ xung quanh chỉ mong có người nghe tiếng chạy tới giúp đỡ. Dù vậy cho tới khi đầu óc mơ hồ không còn suy nghĩ dường như cũng không có ai kịp thời đi tới cứu. Kết quả của hắn sau đó... hiển nhiên có thể đoán được.

Hắn chết không thể chết hơn được rồi!!!

Một đời người chính liền kết thúc như vậy đây.

...

Kết thúc chương 2.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến.

Sự việc nguyên do như đã nói ở trên. Cho tới sau khi Nguyễn Trọng Lăng tỉnh lại, toàn bộ hoàn cảnh cũng đã hoàn toàn thay đổi. Đương nhiên trong khoảnh khắc vừa tỉnh lại hắn sẽ không nghĩ ngay rằng mình xuyên qua không gian thời gian giống như các nhân vật chính trong các câu chuyện trên mạng. Hắn chỉ cho là sau khi mình đầu óc mất linh có người kịp thời đưa hắn đi bệnh viện, hoặc có khi bố mẹ hắn kịp thời trở về cũng không biết chừng.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì ngay lập tức hắn liền phát hiện không đúng lắm. Hiển nhiên chưa từng có một cái bệnh viện nào lại có màn với rèm mang phong cách cổ điển đến thế. Giường thấp, giá nền, bàn trà nhỏ, còn có bình phong vẽ cảnh núi non sông suối. Đây!... Người nào bị thần kinh mới đem mấy món này trang trí vào trong bệnh viện!!! Hắn đang muốn nhìn kỹ hơn mọi thứ xung quanh.

Đúng ngay giây phút đó, Khoai Khoai chạy đi vào, nó hướng về phía Lăng cong lưng lên sủa inh ỏi. Suýt chút nữa thì dọa chết hắn. Thân thể Lăng mềm nhũn không thể động đậy được, đang định mở miệng kêu cứu thì một cô bé ăn mặc y phục cổ đại, hai mái tóc buộc uốn cong cong sang hai bên. Chính là tiểu Đào đang bước vào phòng...

Ngay sau đó, cả nhà họ Nguyễn liền náo loạn cả lên. Đám người hầu cùng nhau hô hoán truyền tin, hô to tới nỗi ngồi tít trong phòng như hắn cũng nghe rõ mồn một.

- Công tử hôn mê một tháng qua đã tỉnh lại... đã tỉnh lại...

Nhất thời, cả nhà họ Nguyễn gà bay chó chạy, dậm quàng dậm xiên. Nguyễn Trọng Lăng còn chưa hiểu chuyện gì thì một người phụ nữ tuổi tầm trung niên, xinh đẹp quý phái vội vã bước vào phòng. Cũng không thấy nói một lời liền dùng sức ôm thật chặt lấy Lăng mà ní non khóc.

Tiếng khóc nó nghe mới tê tâm phế liệt, nó mới thương tâm làm sao. Nghe nghe mà khiến Lăng quý thần xui khiến thế nào nhớ tới bà mẹ già của mình có lẽ giờ này cũng người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, hắn cũng đang chuẩn bị mất rung rức, khóc bù lu bù loa lên. Ai dè...

Lúc này người phụ nữ trung niên còn chưa khóc được mấy câu, một người đàn ông khoảng chừng bốn mươi năm mươi tuổi cũng khăn trương khăn trương bước đi vào phòng. Tất cả mọi người đứng dậy gọi hắn là ông lớn.

Vị ông lớn này vẻ mặt kích động vô cùng, một tay đỡ lấy bả vai Nguyễn Trọng Lăng, một tay lại sờ sờ mặt của hắn, thậm chí còn quay đi quay lại đầu của hắn. Quan sát tỉ mỉ giống như là cảnh sát quốc tế kiểm tra mấy thằng chuyên giấu ma túy vậy. Chắc chỉ kém một chút là không thể đem da mặt của hắn cắt xuống một ít đem đi xét nghiệm xem có dính ma túy bên trên hay không thôi. Vị này cẩn thận quan sát một lúc lâu, miệng còn không quên lẩm bẩm nói:

- Trời còn thương xót ta, trời còn thương xót ta, trời còn thương xót ta a...

Lúc ấy Nguyễn Trọng Lăng cũng sợ hãi lắm. Đột nhiên trước mặt vây quanh nhiều người lạ hoặc ăn mặc y phục cổ như vậy làm bản năng hắn lập tức không bình tĩnh được rồi. Lại còn không biết từ đâu xuất hiện một cái lão già ôm đầu hắn lăm lăm bà lăm bầm, cần nắn như người điên. Nói chung hoàn cảnh mới, người cũng toàn là mới, chuyện lại đột nhiên như vậy. Đây...

Nguyễn Trọng Lăng sợ nha!!!

Dù là Nguyễn Trọng Lăng tính tình thoải mái, dễ dàng thích ứng hoàn cảnh xung quanh cũng bị cảnh tượng thình lình xuất hiện trước mắt làm ngơ ngẩn cả

người không biết nên làm thế nào, không dám nói một lời, không biết nên phản ứng ra sao.

Đơ mặt ra hồi lâu, nhìn về mặt vui mừng của người đàn ông trung niên cùng người phụ nữ vừa khóc khi nãy, miệng thì không ngớt cảm tạ trời đất rồi cùng đám người hầu tấp nập thu dọn nhà cửa. Rốt cuộc Nguyễn Trọng Lãng cũng hoàn hồn lại, nghĩ tới một chuyện mà hần trước kia thường vẫn muốn...

Xuyên việt! Hần ta xuyên việt rồi !!!

- “Xuyên việt” là một từ ngữ đang rất phổ biến được rất người người trẻ tuổi hiện nay biết đến. Từ góc độ nghiên cứu khoa học mà giải thích, nguyên nhân xuyên việt đại khái là do từ trường trên trái đất dao động hoặc là không gian ngẫu nhiên dị biến, nguyên tố bị đảo lộn, lỗ đen xuất hiện...vv. Tóm lại chuyện này rất phức tạp a rất phức tạp. Đã có rất nhiều tranh cãi mà vẫn chưa thể tìm ra kết luận chính xác được. (Ra kết luận mới là lạ!)

Từ góc độ tâm linh để giải thích thì ngon ăn hơn. Như trời cao an bài, cái gọi là số mệnh - Người tốt có tốt báo, tất sẽ được lựa chọn xuyên việt”.

Không tin? Còn muốn tìm lời giải thích hợp lý hơn?

Khốn kiếp! Biết vì cái gì ông trời cố tình lựa chọn hần hay không? Này đã rất rõ ràng, nhân cách của hần cao a, người tốt có tốt báo a. Nếu người tốt còn chưa có tốt báo, ấy là hồ sơ của họ còn ở tít đằng sau, có khi sau khi họ chết thì sẽ đến lượt kiếp sau có thể đầu thai thân phận tốt hơn một chút. Như hần chính là người tốt giống như vậy, bị cái kia tốt báo nên trúng đúng lúc. Ừm, thật sự quá đáng mừng!

Có lẽ giải thích như vậy là đúng hoặc như vậy cũng không đúng, Nguyễn Trọng Lãng thì thoảng rảnh rồi cũng sẽ suy nghĩ rất nhiều những thứ linh tinh này. Chủ yếu là hần vẫn không thể tin nổi sự việc... “xuyên việt” này lại là thật. Thế cho nên đường bệnh mấy ngày hôm nay, đầu óc hần luôn quay vòng vòng như chong chóng chạy.

Cái trạng thái gì mà lại gọi là quay vòng vòng như chong chóng chạy?

Nếu có một ngày bạn trúng xổ số được năm trăm triệu đô la mỹ bạn đại khái là có thể hiểu được cái loại trạng thái lo được lo mất này của Nguyễn Trọng Lãng đó.

Dù sao thì...

Còn sống cũng thật là tốt!

...

Sau đó mấy ngày trôi qua, rốt cuộc Nguyễn Trọng Lãng đã rõ ràng. Thì ra người phụ nữ ôm hần khóc kia chính là mẹ của hần, mà lời đầu hần ra kiểm tra kia chính là cha của hần, cũng là chủ nhà họ Nguyễn, tên là Nguyễn Trọng Kim. Ông là thương nhân giàu có nhất trong kinh thành Thăng Long này. Làm ăn cứ gọi là trải rộng khắp từ nam chí bắc. Nói là giàu nhất thiên hạ cũng không hề phóng đại, nói giàu nứt đổ vách cũng không phải là nói ngoa. Nếu như cho ông quay trở về hiện đại, tuyệt đối với thể nằm trong top những vị tỷ phú giàu nhất thế giới của tạp chí Forbes bên Mỹ.

Mẹ của hần Nguyễn Hải Như ngoại trừ việc cưng chiều đứa con trai là Nguyễn Trọng Lãng này ra thì công tác nhất trọng yếu nhất hằng ngày chính là trông coi cha của hần. Đã là mèo thì mèo nào mà lại không ăn mồi. Khả năng từ một điểm lão cha của hần cưới mẹ hần đã qua ba mươi năm mà còn không hề thu “thêm nổi” một người vợ hai vợ ba nào về trong nhà là đủ có thể thấy thành tích công tác của mẹ hần hữu hiệu đến nhường nào.

Còn thời đại này đều không phải là các thời đại trong lịch sử mà Nguyễn Trọng Lãng đã từng biết như Đinh, Lý, Trần, Lê, Nguyễn các loại. Nó căn bản chính là một cái thế giới mới không ai biết rõ tương lai.

Triều đại này gọi là Nam triều. Hoàng đế họ Trần. Hiện tại lấy niên hiệu là Vạn Lịch năm thứ mười hai. Hần cũng chưa từng nghe qua bao giờ. Mà mà... với cái vốn lịch sử nước nhà ít ỏi như của hần thì biết mới là lạ!!!

Nguyễn Trọng Lãng ban đầu cũng thấy nó na ná triều nhà Trần bởi hoàng đế họ giống nhau khả năng căn bản chưa từng nghe qua Việt Nam có khi nào đặt tên triều đại gọi là Nam triều a. Cái này cũng quá rõ ràng chia ra với Hoa Triều ở phía bắc đi. (Hoa Triều địa lý giống Trung quốc ngày nay.)

Sau này, Nguyễn Trọng Lãng sống lâu rồi mới hiểu được. Hóa ra thế giới này lịch sử dường như đã quặt sang một lối rẽ khác. Chỗ rẽ ấy chính là tiếp nối của hai triều đại nhà Đinh và nhà Tiền Lê với khởi đầu là vua Lê Hoàn. Lịch sử vốn dĩ là do người thắng viết lên vì vậy khó lòng mà y nguyên sự thực, tất nhiên vì vậy lại càng khiến người ta khó lòng mà phân biệt rõ ràng.

...

Kết thúc chương 3.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen.com/book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 4: Lãng Lột Da!

Theo như lịch sử ở địa cầu, cái chết của vua Đinh Tiên Hoàng là do một tên hoạn quan tên Đỗ Thích mơ thấy sao rơi vào miệng tướng là mệnh trời sẽ cho mình được làm vua nên liều lĩnh giết chết cả vua Đinh Tiên Hoàng lẫn hoàng tử trưởng Đinh Liễn. Tất nhiên tên này sau khi giết chết hai vị kia không lâu sau cũng bị xử lý.

Tiếp đó là chuyện thái hậu Dương Vân Nga nhờ lực chống đỡ của Lê Hoàn giúp Đinh Toàn là con trai thứ hai của vua Đinh Tiên Hoàng lên ngôi vua. Để rồi một năm sau khi nhà Tống ở phương Bắc xua quân muốn xâm chiếm nước ta với lý do Đinh Liễn được nhận sắc phong của triều đình phương Bắc lại bị giết chết. Thái hậu Dương Vân Nga lúc này lực chống quân thần phản đối, tự tay trao áo bào vàng cho Lê Hoàn, tôn ông lên ngôi vua, thuận lợi điều quân khiển tướng đánh bại quân Tống. Việc này cũng để triều nhà Đinh chuyển biến trở thành triều nhà Tiền Lê trong lịch sử.

Ở thế giới này thì khác. Tất nhiên cũng có việc Đỗ Thích ám sát vua Đinh Tiên Hoàng và hoàng tử trưởng Đinh Liễn có điều chỉ có Đinh Liễn bị chết còn vua Đinh Tiên Hoàng thì tránh được một kiếp. Nhà Đinh vì đó tiếp tục được nối liền. Đáng nhắc tới là vị vua thứ hai của nhà Đinh cũng không phải là ba vị con trai vốn có trước khi vua bị ám sát mà là một vị tên là Đinh Biễn sinh ra sau này. Cũng là một vị vua hoàn toàn mới, một người không có trong lịch sử. Còn vị vua khai quốc đời Tiền Lê là Lê Hoàn không lâu sau vụ ám sát kia liền bị giáng chức hay bị chết... thì không thấy nhắc gì rõ ràng trong lịch sử cả.

Nói tóm lại lịch sử kể từ khi vị vua Đinh Biễn kia lên ngôi cũng đã triệt để thay đổi hoàn toàn rồi. Kể tiếp mấy trăm năm triều đại dôi dôi, một đám lại một đám hoàng đế khai quốc hoá trang lên sân khấu thay nhau ca xướng cho đến trăm năm trước Nam triều mới cướp được chính quyền. Hiện Nam triều cũng đã truyền ngôi được hơn mười đời có dư.

Bao nhiêu năm học lịch sử giờ trở thành vô nghĩa. Hết thấy đều cũng đã thay đổi.

Lúc đầu, Nguyễn Trọng Lãng tưởng rằng mình xuyên việt thì có thể ý vào bản thân có hơn cả ngàn năm tri thức so với người xưa. Chỉ cần lấy việc biết trước tương lai, xu cát tị hung, tùy tùy tiện tiện cũng có thể xây công dựng nghiệp ôm lấy quan to lộc hậu dễ dàng như trở bàn tay, vợ lớn vợ bé đẹp để mỹ miều cứ gọi là hết em này tới em khác. Nếu mà nổi hứng lên thậm chí còn có thể một cước đạp đổ luôn cả hoàng đế đổi lại chính mình ngồi lên trên ngai vàng chơi chơi ít ngày.

Cái này tốt lắm, tri thức lịch sử trước kia toàn bộ đều biến thành một đồng rác rưởi phế liệu, một điểm tí tẹo cũng không dùng được. Cái gọi là “biết trước” xem ra đã trở thành vô nghĩa. Hiện tại Nguyễn Trọng Lãng so với người cổ đại còn hồ đồ hơn. Cái gọi là vừa vào quan trường sâu như biển, vào vào ra ra chả mấy đã đem mình cũng chơi chết toi.

Hắn thật sợ mình dần thân vào chốn quan trường rồi lại hi lý hồ đồ bay đầu lúc nào không hay. Dù sao cái gọi là phong kiến cổ đại chính là nguy hiểm như vậy. Ở đây có thể giết người chỉ bằng một câu nói. Xã hội hiện đại ít ra phạm pháp mới chết, ở nơi này sợ rằng chỉ cần hơi hơi đụng chạm một vị quan lớn quan bé hay người có quyền có thế một cái là có khi bị hãm hại mất đầu cũng chẳng đùa.

Giết người ở đây quá dễ dàng rồi.

Lãng sợ nha!!!

...

-Công tử, ông nhà cùng bà nhà đã đến.

Đột nhiên, tiểu Đào tiếng nói sột sắng vang lên.

Vừa dứt lời, xa xa liền truyền đến thanh âm của bà Hải Như:

-Tiểu Đào! Mau mau đem hàng rào vây quanh viện này bỏ đi. Mọi việc trong phủ đã ổn thỏa, Lãng nó lại thích ở một mình trong cái tiểu viện này,... giờ còn vây hàng rào lên người nào không biết còn tưởng rằng chúng ta đem quý tử của mình giam lại thì sao.

Nói tới chỗ ở hiện giờ của Lãng quả thật có điểm hẻo lánh. Chuyện này cùng chủ nhân trước đó của thân thể này có quan hệ. Chủ nhân của thân thể này lúc trước là một nhân vật hung hăng can quấy vô cùng. Trước khi Nguyễn Trọng Lãng xuyên việt, người ngoài nhắc tới cửa hiệu buôn họ Nguyễn trong kinh thành trước tiên đều không nói về ông chủ nhà họ Nguyễn- Nguyễn Trọng Kim mà chỉ nói về nhị tử bảo bối của ông ta mà thôi.

Xảo diệu chính là, vị công tử kia cũng tên là Nguyễn Trọng Lãng. Mà kiếp trước tên của hắn ta cũng đúng là Nguyễn Trọng Lãng. Đây có phải là vận mệnh trùng hợp hay không đã không thể nào tra cứu? Dù vậy đại khái nguyên nhân xuyên việt cũng có chút suy đoán đi. Nay linh hồn chết đi giống như thư tín bị chuyển nhầm địa chỉ đưa tới một người trùng họ trùng tên chẳng? Xác suất này rất nhỏ, nhưng cũng không phải là không thể.

Nguyễn Trọng Lãng công tử trước kia mười tám tuổi, là cây độc đinh duy nhất của nhà họ Nguyễn hiện nay. Dù vậy ông Trọng Kim vẫn luôn không hề nuông chiều đối đãi với hắn chút nào. Đây là bởi vì vị công tử này ăn chơi trác táng, học hành dốt nát, đánh đập đàn ông chọc ghẹo đàn bà... đúng là khôn nạn vô cùng.

Từ nhỏ ở nhà muốn gió được gió muốn mưa được mưa, từ bé xú đã như vậy cho nên thành ra tính khí biến chuyển thành xấu xa hư hỏng lắm. Năm mới mười ba mười bốn tuổi khi đó đã thường xuyên mang theo một đám người hầu đi nghênh ngang trên khắp phố treu chọc con gái nhà lành, người ta tặng cho hắn một cái biệt danh “Lãng lột da”.

Không thể không nói cái ngoại hiệu này rất chi là chuẩn xác. Vị công tử này khi còn sống thì ăn chơi trác táng vô bờ. Không có việc gì là không dám làm, mười phần mười “tội lỗi chồng chất”. Hẳn căn bản chính là một cái điển hình phá gia chi tử, ăn chơi, nhậu nhẹt, gái gú, bài bạc, không chuyện ác nào không làm qua.

Hàng xóm láng giềng nhìn thấy hẳn đều tránh thật xa. Ngay cả đám người hầu trong phủ cũng nể qua không ít đau khổ của hắn. Nói về những chuyện xấu xa, thì việc nào cũng đều có dính dáng tới phần của hắn. Úc hiếp dân lành, cho vay nặng lãi, tổ chức đám lưu manh vợ vết tài sản của các con buôn... vân vân.

Hơn nữa vị này còn nổi tiếng tính cách xấu, đã tham lam lại nham hiểm độc ác. Người nào bị hắn đề ý tới đối phó thì đều xui xẻo chẳng kém gì bị lột da tróc thịt. Bởi thế cái danh hiệu “Lăng lột da” nó mới xuất hiện. Ấy thế mà tên này nghe được còn lấy đó làm vinh nữa chứ! Quả nhiên là mười phần mười thanh thiếu niên bất lương không biết hồi cải. Nếu như không phải cha hắn có gia sản lớn nhất thành Thăng Long luôn theo sau chúi đất hộ. Bao nhiêu sự việc trên đó cộng lại phỏng chừng cũng đã có thể đủ điều kiện mang hắn ra chém đầu giữa chợ mấy mươi lần a mấy mươi lần.

Cũng vì nguyên nhân như thế, đến năm mười tám tuổi rồi mà Nguyễn đại công tử vẫn chưa có cưới treo gì hết sất. Không ai nguyện ý đem con gái rượu quý báu nhà mình đi đưa vào trong hổ lửa. Người khác đều nói Nguyễn Trọng Lăng có mạng khắc vợ, con gái nhà ai gả tới khẳng định sẽ sống không được quá nửa năm.

Thử hỏi, những người cổ đại này miệng lưỡi cay độc đến như vậy thì anh bạn Nguyễn Trọng Lăng của chúng ta còn lấy vợ kiểu gì. (Ở đây ý nói gia đình nhà vợ phải môn đăng hộ đối một ít chứ nếu quá kém thì lấy chuyện thành lấy vợ bé ngay rồi.)

...

Kết thúc chương 4.

(Truyện được đăng mới nhất tại [Viptruyen /book/](#))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 5: Lần Đầu Xin Tha.

Thật ra nói tới thì ông Trọng Kim quản giáo con trai cũng đã rất là nghiêm rồi. Mỗi lần Nguyễn đại công tử phạm vào chuyện gì đều sẽ bị ăn một trận đòn hiểm tề tát lên người ngay. Mỗi tội vị Nguyễn công tử này cũng chính là chủ nhân trước đó của thân thể Nguyễn Trọng Lăng có thể là do tuổi trẻ năng nổ không thể ngồi yên được nên... càng đánh lại càng nghịch mạnh hơn. Hẳn đây là nắm được rồi điểm yếu của cha hắn, nhà họ Nguyễn cũng chỉ có một mình hắn là con độc đinh, đánh thì đánh chứ không có khả năng dám đánh chết hắn.

Điểm này, Nguyễn Trọng Lăng rất bội phục vị chủ nhân thân thể trước kia. Tên này cũng thật quá là gan lì! Hẳn thật đúng là không có cái loại... tinh thần không biết sợ đòn này của đối phương!

Về phần Nguyễn Trọng Lăng sống một mình ở trong tiểu viện hẻo lánh này. Chuyện kể tới là do kết quả sau khi cha con hai người bất hoà cãi nhau. Có một lần ông Trọng Kim đánh cho hắn thừa sống thiếu chết, dưới con giận dữ Nguyễn đại công tử đã quyết định rời xa khỏi cái gia đình tràn đầy thừa số bạo lực này.

Vị anh tài trẻ tuổi này sau đó liền tìm đến nơi địa phương thật hẻo lánh, hơn nữa còn vây lên hàng rào ngăn cách với chung quanh, ra vẻ muốn mượn chuyện này bày tỏ sự kháng nghị với cái kiểu bạo lực gia đình của cha mình. Mặc dù tiểu viện này ở trong nhà họ Nguyễn thật ra là một nơi hẻo lánh ít có người đến xia đến. Kết quả, mới vừa dọn tới đây không quá vài ngày, Nguyễn đại công tử đã bị hôn mê bất tỉnh.

Vì cái gì mà Nguyễn đại công tử lại hôn mê bất tỉnh?

Này cũng là do tính tình của hắn nguyên nhân, ban đầu là từ tại trong lầu xanh chơi bời lâu lỏng cùng đám bạn bè xấu, ăn chơi trác táng chán chê sau đó lại rù nhau qua tầu lầu nhậu nhẹt tiếp cho tới say mèm. Hậu quả là rượu vào lời ra... à không, phải là rượu vào sự ra. Không biết đầu cua tai nheo ra làm sao chỉ biết là sau đó hắn vậy mà lại có ý định cưỡng hiếp một cô nàng nào đó gặp trong tầu quán dẫn tới bị đối phương “phản kích” dẫn đến hôn mê bất tỉnh. Tất nhiên cả đám sự việc này cụ thể như thế nào thì Nguyễn Trọng Lăng giờ cũng đã không còn rõ ràng lắm.

Chỉ biết rằng sau đó Nguyễn đại công tử nằm trên giường đã gần một tháng nhưng vẫn luôn trong tình trạng hôn mê bất tỉnh. Thời đại sau này, khoa học gọi đây là sống đời thực vật. Có điều điều kiện y tế ở đây kém như vậy, nếu linh hồn của Nguyễn Trọng Lăng xuyên việt mà không chiếm thân thể của hắn lúc này thì chắc không quá ba ngày sau là hắn ta cũng ngòm củ tỏi mất. Từ góc độ này mà nói cũng coi như là Nguyễn Trọng Lăng đã cứu hắn.

Ngoài cửa giờ truyền tới thanh âm già nua của ông Trọng Kim. Mấy ngày hôm trước lúc Nguyễn Trọng Lăng tỉnh lại thì nét mặt của ông còn mừng rỡ như điên, hiện giờ lại đã thành bình thản như không có chuyện gì cả. Ấy là còn chưa nói hiện tại đang đứng ở ngoài cửa trông như có vẻ chán chường không muốn đi vào. Vẫn là bà Hải Như ở bên ngoài oán trách dùng sức đẩy ông một phen, lúc này ông Trọng Kim mới mượn cơ hội hạ mình xuống đài... thản nhiên bước vào... thản nhiên ngồi xuống.

...

Bên trong phòng, Nguyễn Trọng Lăng tranh thủ trước tiên lên tiếng.

-Con xin chào cha,... chào mẹ!

Lăng cung kính xoay người làm lễ. Nhập gia tùy tục, nếu đã đến đây vậy thì phải thích ứng với thời đại ở đây. Từ kiểu cách nói chuyện của người thời này đến lễ tiết... vân vân. Tất cả đều phải học hỏi làm theo cho chu đáo. Dù rằng sợ là chủ nhân thân thể này trước kia đối với mấy thứ này cũng hoàn toàn mù tịt. Chữ hấn còn chẳng biết được mấy cái nói chi là những thứ này!!!

Phía bên kia, ông Trọng Kim cùng bà nhà gặp này kính dị chăm chú liếc mắt nhìn hấn một cái. Sau khi tỉnh lại, biểu hiện từ lời ăn tiếng nói đến cử chỉ của Nguyễn Trọng Lăng đều có chút thay đổi... tốt ngoài ý muốn. Hiện giờ lại lễ phép như thế...

Nói thật! Đã nhiều năm ông Trọng Kim không còn nhìn thấy đứa con bảo bối của mình cung kính làm lễ như thế đối với mình rồi.

-Con ngoan của ta! Thân thể vẫn còn mang bệnh thì đừng nên đa lễ như thế. Mau mau đứng dậy!!!

Bà Hải Như cười dài đỡ con trai đứng dậy. Là con của mình dứt ruột đẻ ra nhìn như thế nào cũng thấy thuận mắt. Người ta thường nói “Mẹ chiều thì con hư”. Lời này nói ở đây thật đúng là có đạo lý. Nguyễn đại công tử quen tính ăn chơi lêu lổng... Đây không phải là từ mẹ hấn nuông chiều mà tạo thành hay sao?

Ngược lại nói tới trong tư tưởng của Nguyễn Trọng Lăng vẫn còn chút ấn tượng sợ hãi người cha hiện tại. Nguyễn đại công tử lúc trước là một người tài cao gan lớn... à không, là tài mọn gan li, lọn chết không sợ nước sôi. Nguyễn Trọng Lăng cũng không dám thách thức với ranh giới sinh tồn cực hạn của bản thân mình. Hiện tại thân thể này của hấn ta vẫn còn yếu ớt lắm. Nếu nhờ làm ông Trọng Kim cau lên rồi lại thêm trận đòn roi lên người thì chắc hấn đi luôn quá.

Lăng cũng không muốn mình vừa xuyên việt tới đây liền lập tức rời đi ngay như thế. Hấn ta lặng lẽ giương mắt nhìn lên, thấy cha mình không có phản ứng gì lúc này mới cẩn thận đứng lên.

Ông Trọng Kim ho khan một tiếng rồi nói:

-Thân thể đã cảm thấy tốt hơn tí nào chưa?

Tuy là một câu hỏi thăm sức khỏe, nhưng lúc nói chuyện ông Trọng Kim hai mắt vẫn nhìn lên trời. Đúng là kinh thường không thèm liếc mắt nhìn hấn lấy một cái.

Đầu óc còn mụ mị chưa quen thuộc, Lăng mù tịt không hiểu chuyện gì xảy ra, không biết cha hấn đang muốn nói chuyện cùng với ai đây?

Hấn nhìn theo ánh mắt của ông Trọng Kim, chỉ thấy trên nóc nhà có vài cái xà ngang làm bằng gỗ sơn đỏ. Chẳng có lẽ... cha hấn có người quen nằm ở trên xà ngang không được?

-Đồ khốn nạn! Tao đang hỏi mày đó !!! Nhìn đi chỗ nào vậy?

Ông Trọng Kim chờ lâu mà không thấy cậu con trai trả lời, mới ngẩng đầu lên lại thì thấy thằng ôn con kia đang hai mắt chăm chú nhìn lên nóc nhà. Đây hình ảnh quá... chói mắt. Ông Trọng Kim không khỏi giật tím mặt mà quát lên.

Nguyễn Trọng Lăng nghe vậy sợ run, nhanh chóng cúi đầu, “túng”:

-Thưa cha, thân thể của con đã tốt hơn rất nhiều rồi.

-Nghe nói,... mày ý đồ cường bức con gái nhà người ta để rồi bị người ta ngược lại làm cho bị thương?

Ông Trọng Kim nói lời này thời điểm mặt có vẻ âm trầm vô cùng, khoé miệng còn mang theo một tia cười lạnh.

Hồng rồi! Lại nói đến chuyện này. Hôm nay đến đây hùng hùng hổ hổ như vậy sợ là mình lại gặp chuyện chẳng lành mất thôi. Đúng rồi. Mấy ngày hôm trước là vì còn đang dưỡng bệnh cho nên mới không nhắc tới. Hôm nay cha vừa hỏi liền hỏi trước thân thể của mình có khoẻ hay không? Sau đó mới gọi lại chuyện cũ.

Xem xem đi! Đây trình độ đặt câu hỏi quá có học vấn! Quá có tính sâu xa triết lý. Quá có kế hoạch rõ ràng! Đây thảo nào mà cha hấn làm lên được người giàu nhất Nam triều như bây giờ. Câu hỏi vừa rồi vừa xem ra đã thấy rất có thâm ý rồi. Nếu như thân thể của mình không khỏe thì thôi. Nếu mà đã khỏe... có lẽ cha sẽ chơi cùng mình một cái trò chơi nho nhỏ mang tên “Năng lực chịu đựng là được hình thành như thế nào”.

Trò chơi này có điểm chơi không vui cho lắm. Tất nhiên là đối với lão cha thì hấn là chơi xong rồi thoả thuê mãn nguyện ngênh ngang rồi đi. Mà đối lại Nguyễn Trọng Lăng hấn thì chắc là phải hấp hối nằm chờ thầy lang đến để chữa trị đi mất...

Nguyễn Trọng Lăng theo bản năng co đầu rút cổ, đột nhiên hấn cảm thấy cái nổi oan khuất này...

Con ** nó! Thật là quá xxx oan khuất!

Đã thế thật đúng là không ai có thể giúp đỡ được cho hắn.

Hắn cũng không thể giải thích cho ông Trọng Kim rằng đó là chuyện của con trai ngài. Đây không có quan hệ gì tới ta, ngài tự đi tìm hắn mà hỏi tội đi. Haizzz! Sự thật thì lại không thể giải thích. Mọi chuyện ăn chơi trác táng của chủ nhân thân thể này trước kia rõ ràng ràng đều không phải là do mình làm ra. Giờ lại đều tính toán đổ lên đầu mình.

Buồn bực! Âm ức!

Bởi vậy... Nguyễn Trọng Lăng về mặt thăm hỏi nhận “túng”, nói:

-Cha à, con đã biết sai rồi. Là con nhất thời hồ đồ, sau này con nhất định không dám làm như thế nữa.

Vì bảo toàn cái thân thể gầy yếu này, tốt nhất là xin tha triệt để luôn thì hơn. Nghĩ vậy Lăng giọng nói càng khép nép hơn.

...

Kết thúc chương 5.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Thay Đổi Dẫn Tới Nghi Hoặc.

Nguyễn Trọng Lăng vừa xin tha xong, bầu không khí trong phòng nhất thời rơi vào trầm mặc. Ông Trọng Kim cùng bà Hải Như liếc mắt nhìn nhau. Cả hai người đều nhìn ra được thần sắc không dám tin trong ánh mắt của đối phương.

-Mày... mày vừa mới nói cái gì hả?

Ông Trọng Kim không tin cái đồ nghịch tử khốn nạn này lại thay đổi nhanh như vậy. Đây chắc hẳn phải có nguyên nhân. Toàn bộ nhà họ Nguyễn kể từ hai ông bà xuống cho tới tận con chó Khoai Khoai cũng đều hiểu một điều...

Muốn vị Nguyễn đại công tử này chủ động nhận sai không khác gì so với chuyện con cá có thể biết bay, gà trống có thể đẻ trứng, mặt trời mọc ở đằng tây...v.v.

Tái ông mất ngựa nào hay là họa hay phúc. Phải chăng là do cái đầu bị đụng tổn thương... Nhưng có vẻ như người bị tổn thương dây thần kinh trong đầu cũng không có thể để tính cách cho đến lời ăn tiếng nói giống hệt như là một con người hoàn toàn khác như vậy chứ.

Kì quái ! Kì quái thay!!!

...

Bên kia...

Nguyễn Trọng Lăng thấy hai người trước mặt mình, mắt to nhìn mắt nhỏ, vẻ mặt lộ rõ nghi ngờ... Trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ, hắn đành phải một lần nữa cúi cái đầu lên tiếng nhận sai lần hai:

-Trước kia là bản thân con không hiểu chuyện, làm rất nhiều điều sai trái. Xin cha cùng mẹ tha lỗi! Sau này con nhất quyết sẽ không tái phạm nữa.

-“.....”

Hai người vẫn im thin thít.

-Khục khục,... mày về phòng trước đi. Bình tâm suy nghĩ lại lỗi lầm của mình. Buổi tối, tao sẽ nói chuyện với mày sau.

Ông Trọng Kim phá vỡ trầm mặc, hướng Lăng đại công tử phát phát tay lệnh cho hắn trở về phòng. Vốn định hôm nay đến làm một hồi “cha con sống mái” với nhau. Thật không nghĩ tới kết cục lại sơ sài như vậy. Nay!... Tự dưng có chút cụt hứng mất mát nha! (kể nào đó... toát mồ hôi hột một cái!)

-Bà nó! Mình cũng nghe được chứ? Thăng Lăng... thăng Lăng nó đây là làm sao vậy?

Đợi cho Nguyễn Trọng Lăng đi xa, ông Trọng Kim mới bắt đầu vội vàng cùng bà Hải Như thảo luận nghiên cứu, giọng nói không khỏi có chút run run

như ma nhập.

-Tôi cũng không biết.

-Tính cách trước kia của thằng bé cũng không phải như thế này. Có khi nào nó lại tự nhận mình sai, hướng chỉ còn cung kính như thế.

Bà Hải Như về mặt nghi hoặc đáp lại.

-Thật đúng là chuyện lạ! Tính tình đại biến, làm cho tôi không tài nào hiểu nổi.

-Minh nói xem, có phải thằng bé nó trúng tà rồi hay không?

Tâm tình của ông Trọng Kim giờ đã có chút hoảng loạn lên xuống vô định.

-Ông đi chết đi!

Bà Hải Như khẽ đẩy ông nhà một cái, sáng giọng:

-Chỉ có ông mới nói con của chính mình như vậy? Thằng Lãng nhà mình cũng đâu còn bé gì nữa? Lúc này hiểu chuyện rồi chẳng lẽ không tốt à? Chẳng lẽ phải giống như trước đây, hai cha con các người phùng mang trợn má lên với nhau ông mới cao hứng hay sao?

Rất rõ ràng, bà Hải Như là một dạng người không muốn suy nghĩ quá mức phức tạp. Chỉ cần con của mình đã biết nhận lỗi, căn bản bà cũng chẳng muốn hỏi rõ nguyên nhân.

Ông Trọng Kim ngược lại vẫn còn đang suy tư. Một lúc lâu sau ông mới gật gật đầu nói:

-Trong chuyện này có thể là có điều gian trá. Thằng nhóc này mà không đi quấy nhiễu người ta thì có mà mặt trời mọc đằng tây. Đợi tôi điều tra kĩ rồi bàn lại sau.

Ông Trọng Kim trịnh trọng hạ kết luận.

...

Ở một nơi khác...

Nguyễn Trọng Lãng giờ này đang chán nản quay trở lại trong phòng, quần áo cũng không muốn cời liền nhảy tót lên giường một cái thật mạnh. Hắn thở dài thườn thượt một hơi. Bởi vì trước kia chủ nhân của thân thể này đã chọn một căn biệt viện thật hẻo lánh. Phòng ở tuy rằng rất lớn nhưng đồ dùng bài trí trong phòng lại chẳng có nhiều. Có vẻ như có chút trống trải, thanh âm thờ dài vang lên trong phòng vì vậy rất nổi bật.

Không biết cha mẹ của gã ở trong thế giới hiện đại giờ ra làm sao? Mất đi đứa con trai độc nhất này chắc chắn bọn họ sẽ rất khổ sở đi. Còn cái đám bạn xấu kia nữa, thường ngày đều tụ tập đàn đúm trong trường, gặp mặt uống rượu khoái lạc đủ mọi thứ chuyện trên trời dưới biển,... Hiện tại thì xong rồi. Thật đúng là muốn gặp bọn chúng đi làm bữa thịt chó xả hơi!

Haizzz! Càng buồn phiền chính là đi vào cái thế giới xa lạ này mình nên làm gì bây giờ? Nghĩ tới vấn đề này, Nguyễn Trọng Lãng lại cảm thấy đầu có chút đau.

Làm quan văn Nguyễn Trọng Lãng không có hứng thú. Con đường quan trường cũng không phải tốt như vậy chơi. Luận tâm kế, mưu trí, thủ đoạn cùng với tâm ngoan thủ lạt... v v, Nguyễn Trọng Lãng chắc chắn không phải là đối thủ của đám người thời đại này. Một chút sơ sẩy nhỏ là có thể bị người ta nuốt trọn cả da lẫn xương ấy chứ. Đừng tưởng rằng ở thời phong kiến ai cũng ngu dốt, mấy cái thứ phim ảnh trên truyền hình, truyện trên mạng văn văn đều là không có căn cứ. Trên thực tế người thời nào mà chả như nhau, khác chỉ là kiến thức khoa học hơi hẹp hòi mà thôi, nói tới trí thông minh, chơi tâm kế, chơi tính toán thì đảm bảo người thời này chuyên nghiệp làm cho người ta thất điên bát đảo.

Nếu làm võ tướng thì lại càng không ăn thua. Lấy cái thân thể nhỏ bé bộ dạng yếu ớt này mà làm tướng quân thì quả thực là nói chuyện vô nghĩa! Không nói võ tướng người ta dùng binh khí động một chút là mấy mươi cân hấn có thể nghiêng rặng khiêng lên thì cũng đã coi như là không tệ. Nếu trông cậy hấn múa may binh khí xông vào trận địch như chốn không người, chuyện này so với lên trời vẫn coi như là khó khăn hơn.

Làm hoàng đế,...Móa!... chúng ta nên nghĩ tình hình thực tế một chút.

-Trước kia ta thật sự vụn vụn không nghĩ tới một người thanh niên vĩ đại xuyên việt như ta muốn làm một chút chuyện lớn mà lại khó khăn đến như vậy?

Nguyễn Trọng Lãng miệng buồn rầu lắm bảm nói.

Nhìn mấy tiểu thuyết xuyên việt nhân vật chính hô lên một tiếng là thiên địa thất sắc. Lên ngựa chinh quân, xuống ngựa trị dân, đến hoàng đế muốn hơi hành động một tí đều phải xem trước nhân vật chính ý nghĩ ra sao? Trong nhà thì vợ lớn vợ bé đẹp mỹ miều nhiều vô số kể. Không phải công chúa trong nước cũng là công chúa ngoại quốc. Nếu như là kém hơn, dạng như quận chúa thì phải ngượng ngùng muốn xin kết thân với mới oke....

Tại sao đến lượt hấn lại thê thảm rơi đúng vào vị Nguyễn đại công tử như này? Tiền đồ mờ mịt không nói, vợ lớn vợ bé tạm thời cũng đừng suy nghĩ đến. Bên người có duy nhất một cái nha hoàn muốn sơ mối tí xiu cũng không thành công.... Càng nghĩ lại càng thêm buồn!!!

Có điều...

Trải qua thật lâu suy xét, rốt cuộc Nguyễn Trọng Lăng cũng nghĩ tới một cái quyết định ổn thỏa nhất:

-Móa! Tiếp tục theo vận mệnh làm công tử con nhà giàu đi. Nếu ông trời đã an bài ta dấn thân vào gia đình thương nhân... Nói vậy không phải là ý trời đã rõ ràng ràng hay sao?

-Làm công tử con nhà giàu cũng tốt. Cuộc sống phóng túng không thiếu thứ gì. Tùy thời tùy chỗ đều có kẻ hầu người hạ, cảm lồng chim đi dạo phố xem náo nhiệt, đánh đập đàn ông chọc ghẹo đàn bà...v.v. Đây mới chính là cuộc sống an nhàn khỏe mạnh của một công tử con nhà nhà giàu nên có.

-Tương lai Trọng Kim lão cha lớn tuổi về hưu, ta là con trai độc nhất càng đương nhiên phải kế thừa một cái gia sản khổng lồ, lại cưới thêm mấy bà vợ xinh đẹp, trải qua những ngày tháng an nhàn vui sướng chẳng phải so với mang theo một lũ đàn em ra chinh chiến nơi sa trường hoặc cùng mấy lão già cổ hủ mình tranh ám đấu trên triều đình càng vui sướng hơn gấp trăm gấp ngàn lần hay sao?

-Về phần cứu vớt muôn dân bách tính trong lúc dầu sôi lửa bỏng, chống lại thù trong giặc ngoài chuyện lớn như vậy...

-Đây không phải là chuyện bản thân có thể làm. Trong đầu có mấy cái bàn chải đánh răng thì ta không biết nhưng đối với bộ dáng trong gương của bản thân mình ngoại trừ cảm giác anh tuấn tiêu sái đẹp trai ngời ngời ra trông thế nào cũng không giống bộ dạng là cái gì giống chúa cứu thế nguyên vật liệu.

-Ừ! Nói chung cứ quyết định như thế đi! Thật tốt làm lấy cái chức nghiệp đại công tử ăn sung mặc sướng này không phải cũng rất có tiền đồ sao!

Nghĩ nghĩ Nguyễn Trọng Lăng càng ngày càng cảm thấy quyết định của mình vô cùng đúng đắn. Trong đầu dần dần mơ mơ màng màng về cuộc sống hạnh phúc của mình sau này. Bất tri bất giác, Nguyễn đại công tử liền ngủ mất từ lúc nào không hay.

Thời gian chậm chậm trôi qua, nơi biệt viện nhỏ cũng dần dần chìm vào yên tĩnh.

Một tên... phá gia chi tử lại lần nữa trở về. Chi là lần này không biết rằng hần liệu có thể còn được như ý nguyện hay không? Ai mà biết rõ được!

...

Kết thúc chương 6.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hiện Thực Tàn Khốc.

Chuyện kể rằng Nguyễn đại công tử nằm lì trong phòng, tự mình tán dương mình có một cái quyết định vô cùng anh minh, sáng suốt. Xem khí chất này, bộ dáng này, trong lúc suy tư này, không có chỗ nào không giống với gã công tử họ Nguyễn lúc trước. Thật đúng là ngư tử ngư mã tâm mã, hai tên này nếu không phải giống nhau như vậy hẳn là đã không có chuyện xuyên việt thể thân như vậy rồi.

Nguyễn Trọng Lăng phác họa ra tương lai tốt đẹp của những ngày tháng sau này sau đó chìm sâu vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, hần mơ thấy mình ôm một đồng ngân phiếu tiền vàng thật lớn, có thật nhiều thật nhiều mỹ nữ tuyệt sắc toàn thân trần truồng như nhộng đang liêu mạng đuổi theo. Nguyễn Trọng Lăng vừa chạy trốn vừa cười ha hả, ngắm nhìn đến nỗi chảy cả nước miếng, tâm tình vừa đắc ý lại vừa lạ lùng lo lắng. Kết quả cuối cùng ra sao thì chỉ có hần mới biết.

Rất đáng tiếc lý tưởng lúc nào cũng tốt đẹp hơn hiện thực. Hơn nữa, dưới tình huống bình thường lý tưởng còn luôn bị hiện thực vô tình đánh cho đập nát như tương ấy chứ.

Quả nhiên, ngay sau khi tỉnh dậy, lý tưởng của Nguyễn Trọng Lăng cũng đã bị hiện thực cho nghiền nát như tương ngay lập tức rồi.

-Cái gì?

-Độc sách?

Nguyễn Trọng Lăng không dám tin tưởng vào tai mình, miệng kinh ngạc hô lớn.

-Ngạc nhiên cái gì! Cái đồ khốn nạn này! Mày thật không ra cái thể thống gì cả!

Ông Trọng Kim đối với phản ứng của con trai rất chi là không hài lòng. Tuy rằng phản ứng của Nguyễn đại công tử thật ra ông đã đoán trước được đến

tám chín phần mười có điều khi nó thật sự xảy ra ngay trước mắt, tâm trạng của ông vẫn thật sự là rất không thoải mái rồi.

Bên kia, Nguyễn đại công tử vẫn còn không tự biết, còn đang tiếp tục tự tìm đường chết, miệng thốt lên nói:

-Sao lại thế ạ?

Nguyễn Trọng Lăng rất không hiểu! Gia cảnh của nhà mình đã giàu có như vậy, phải nói là giàu nứt đổ đổ vách, có nhà cửa, có nghề nghiệp, có thừa thãi tài sản. Sao không an phận làm phú ông an nhàn... Cha hẳn lại còn muốn hắn đọc sách. Chẳng lẽ muốn cho hắn đi thi trạng nguyên... Chuyện này dường như cùng lý tưởng khi xưa của mình khác biệt rất nghiêm trọng á...!

-Không có tại sao cả! Là bởi vì chính ta muốn thế!!!

Ông Trọng Kim mí mắt không thêm mở, vị ông lớn này đúng là không có thói quen cùng đứa con trai giảng giải đạo lý. Không biết dân chủ bỏ phiếu là cái gì. Còn may là trong nhà không chỉ có hai cha con hai người.

-Con ngoan! Cha con muốn con đi đọc sách cũng là vì muốn tốt cho con.

-Hiện tại sản nghiệp của nhà họ Nguyễn chúng ta rất lớn. Phải nói là không thiếu bất cứ thứ gì chỉ thiếu một phần công danh mà thôi. Nếu con cố gắng đọc sách tương lai thi đỗ lấy cái trướng cách, thêm vào cha con hỗ trợ, làm một cái chức quan thất phẩm bát phẩm chẳng phải là làm rạng rỡ tổ tông hay sao?

Bà Hải Như thấy hai cha con sắp có dấu hiệu trở mặt liền nhanh chóng ở bên cạnh nhẹ giọng giải thích.

-Nhưng... Muốn làm rạng rỡ tổ tông cũng không nhất định phải đọc sách a. Con có thể dùng một chút tiền vốn đem thương hiệu nhà họ Nguyễn chúng ta nổi tiếng ra tận ngoại quốc không phải vẫn là làm rạng rỡ tổ tông như thường sao?

Nguyễn Trọng Lăng rất bức bối. Xuyên việt qua đây không phải là muốn bộ dạng này nha. Không ngờ bận rộn nửa ngày lại là quay về thời cổ đại để đi đọc sách? Vậy còn không bằng lúc trước để cho ta chết quách luôn đi cho rồi.

-Hừ! Không đọc sách làm sao có công danh? Không có công danh, mày cho rằng chỉ bằng một chút tiền tài mà lại có thể đi nghênh ngang trong thiên hạ này hay sao?

Ông Trọng Kim bức bối quá. Thấy Nguyễn đại công tử nghe xong tiu nghỉu cúi đầu mới hơi hạ hỏa, chậm rãi nhấp lấy một ngụm trà nói tiếp:

-Không được bàn cãi nữa! Mày nghe cho rõ đây! Tao đã dùng tiền mua cho mày một cái danh Hương cống, (đỗ 4 trên 4 phần bài thi trong kì thi hương- kì thi cấp cơ sở nhất, đã đủ điều kiện có thể thi hội) hơn nữa đã nói chuyện qua cùng với thầy đồ Trần của Thượng Đạo thư viện.

-Hừ! Hiện tại, mày ở nhà nghỉ ngơi cho tốt. Mấy ngày sau tao sẽ dẫn mày đến nhà thầy Trần để bái sư học tập. Sau này mỗi ngày đều phải đến thư viện đọc sách. Đám người hầu trong nhà đều không ai dám quấy mày, ta lại thường xuyên không ở nhà vậy thì để cho mấy vị thầy đồ ở trong thư viện quản giáo mày.

-Hương cống... Đó là cái địa vị gì?

Không thể trách Nguyễn Trọng Lăng không hiểu gì, người Việt Nam hiện tại cho dù là đã tốt nghiệp đại học cũng không có mấy người hiểu được cái ý tứ của "Hương cống"? Tựa như bạn cầm một phương trình bậc hai lên hỏi ông Trọng Kim đòi đáp án khẳng định ông cũng không hiểu gì hết.

-Hương cống chính là hương cống! Thằng ôn con dốt nát, cả ngày chỉ biết gây chuyện thị phi!!!

Ông Trọng Kim đối với đứa con trai như hắn thật sự là thống hận đến tận xương tủy rồi. Nghiến răng nghiến lợi quá! Đáng tiếc là kẻ đương sự vẫn còn không hề hay biết gì, tiếp tục tìm đường chết.

-Dùng tiền mua?

Nguyễn Trọng Lăng vậy mới biết thời cổ đại các gia đình nhà giàu còn có thể bỏ tiền ra mua công danh chức tước trong quan trường. Hắn liền về mặt khó xử nói:

-Như vậy có được không? Nếu truyền ra ngoài có chút khó nghe a.

Ông Trọng Kim biết tâm tình đứa con này của mình gần đây có chút biến hóa, nghe vậy nhất thời đầu óc mất linh, có chút chờ mong nói:

-Hay là con ta đã suy nghĩ lại, muốn phấn đấu đọc sách bằng bản lĩnh của mình giành lấy một phần công danh? Nếu được như thế thật thì quả là tổ tông phù hộ!

Nguyễn Trọng Lăng nghe vậy xấu hổ lấm lấm, hần lúng túng gãi đầu nói:

-Cũng không phải! Cũng không phải! Ý của con là... nhà họ Nguyễn chúng ta được xưng là gia đình siêu cấp giàu có như vậy... Nếu chỉ dùng tiền để mua một cái danh... Hương cống, không khỏi có điểm quá keo kiệt. Chuyện này truyền ra ngoài sẽ khiến cho người ta chê cười!!!

-Sao cha sao không dùng thêm một ít tiền dứt khoát mua hần cho con cái chức trạng nguyên. Như vậy sẽ giảm bớt được rất nhiều thời giờ phiền toái không phải sao...???

Bà Hải Như: “.....”

Ông Trọng Kim “.....”

-...Cút!... Cút ra ngoài!... Cút ra ngoài nhanh lên! Đồ mất dạy nhà mày!!!!

Tiếng quát của ông Trọng Kim ầm ầm vang lên khiến... cả phủ nhà họ Nguyễn đều nghe thấy! Có điều...

Kệ đi! Chuyện này vẫn thường xảy ra lắm mà. Đám người hầu trong nhà vì vậy thoáng qua chút giật mình ban đầu liền trở lại bình thường như xưa. Quả nhiên tính cách Nguyễn đại công tử nhà họ có là chết cũng không thừa. Mới vừa tỉnh dậy đã lại quay về hoàn cảnh khi xưa rồi.

..

Bên trong gian phòng...

Ánh mắt ông Trọng Kim giờ nhắm chặt. Thật không muốn nhìn thấy Nguyễn đại công tử một tí nào nữa rồi. Chú ý của ông Trọng Kim vốn chỉ là muốn tìm cho Nguyễn Trọng Lăng một chỗ có nề nếp sinh hoạt, có người quản thúc. Dù sao đến thư viện đọc sách vẫn còn dễ chịu hơn đến lầu xanh cùng người ta tranh đoạt tình nhân.

Còn như thi đỗ trạng nguyên... vân vân. Ông Trọng Kim hoàn toàn không có trông cậy vào hần. Đứa con này có bản lĩnh gì ông lại còn không biết hay sao? Hoàn toàn chính là cái đồ phá gia chi tử, đàn độn, ngu si, dốt nát, không có lấy nửa cái con chữ trong đầu... Người như vậy mà còn muốn tự lực thi lấy công danh, phần mộ của tổ tiên nhà ông có bốc lên khói xanh khói tím, khói bảy màu cũng không đủ thiêng. Quả thực muốn được như vậy thì chắc phải phun lửa lên mới được mất.

Không nghĩ tới, con trai mình quả thật đã không có cô phụ cái danh hiệu vinh quang “phá gia chi tử” này. Tư tưởng không chút tiến bộ vuron lên mà còn thụt lùi thậm tệ. Dùng tiền mua cho hần cái danh hương cống còn chưa đủ, không ngờ còn muốn dùng tiền đập lấy cái chức Trạng Nguyên. Quả thật là...

Ông Trọng Kim đã không còn gì muốn nói!!!

Bên cạnh, bà Hải Như thấy Nguyễn đại công tử buồn bực không thôi vì thế đã nói cho hần biết. Hiện giờ quốc gia không yên ổn. Phương bắc thì có Hoa Triều thái độ gần đây chuyển sang cứng rắn thích bắt chẹt. Phương nam thì có vua xứ Chăm thường xua quân bắt người cướp của, tàn sát thành trì. Trong thì dân chúng bị sưu cao thuế nặng cho nên đã liên tiếp tạo phản, loạn quân nổi lên bốn phía. Quả thật là loạn trong giặc ngoài thiên hạ rung chuyển.

Lúc này ngân khố triều đình lại trống rỗng. Triều đình lại cần dùng tiền gấp nên mới cho phép thương nhân hoặc địa chủ trong thiên hạ dùng tiền để mua lấy quan tước. Tuy nhiên đây cũng chỉ là một cái chính sách bất thành văn. Dù sao đi chăng nữa thì việc triều đình bán quan, bán tước cũng không được làm rõ ràng.

Từ hoàng đế cho đến quan tri huyện đối với việc mua quan quyền đều là mắt nhắm mắt mở. Trong chuyện này, hai bên mua bán giữ kín như bưng không được truyền ra ngoài. Còn như Nguyễn Trọng Lăng khua chiêng gióng trống muốn... mua cái chức “Trạng Nguyên”. Không thể không nói, hần quả thật là to gan không biết sợ chết là cái gì.

Hơn nữa, bà Hải Như còn khẽ ám chỉ Nguyễn Trọng Lăng một lần. Việc công danh không cần lo lắng quá mức. Dù sao thì trên dưới nhà họ Nguyễn cũng không có ai trông cậy vào vị Nguyễn đại công tử này có thể thi đỗ cái gì công danh. Ông Trọng Kim chỉ muốn dùng cái cơ đọc sách này để quản thúc hần, không muốn cho hần lại đi ra ngoài gây chuyện. Nghe xong bà Hải Như nói xong, Nguyễn Trọng Lăng áp lực trong lòng đó là bỗng nhiên giảm bớt thật nhiều thật nhiều.

Haizzz! Cũng còn may! Cũng còn may! Lý tưởng nhân sinh của hần khi trước đúng là vẫn còn có thể thực hiện.

Quả nhiên là trời không tuyệt đường người nhá! Còn đi học???

Được rồi! Đi thi đi chứ sợ quái gì. Dù sao Nguyễn đại công tử cũng biết mình chỉ cần tới đó làm dáng là được rồi. Quả thật là trong lòng không còn thứ gì lo lắng.

...

Kết thúc chương 7.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen.com/book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đi Đạo Trong Phủ.

Bây giờ tâm tình của Nguyễn Trọng Lăng không tệ. Hiện tại xem ra tuy rằng lý tưởng thường bị hiện thực chà đạp nhưng ít ra lúc này nó vẫn còn có khả năng thực hiện không phải. Giấc mộng làm công tử con nhà giàu vô lo vô nghĩ cũng không tính là thái quá đúng không???

Tâm tình đã rất thoải mái. Này! Đương nhiên phải kiếm chuyện làm gì mới được. Tỳ dụ như dạo chơi mọi nơi trong nhà mình xem sao. Xuyên việt qua đây đã lâu như vậy, hẳn còn chưa có thăm quan tình hình chung quanh một lần nào. Thân là tương lai gia chủ của gia tộc, hẳn nhiên phải đi thị sát rõ ràng địa bàn tương lai này của mình mới được.

Nếu có thiệp thân nha hoàn cùng hẳn đi dạo thì mới thật là ảo diệu. Ánh nắng ban mai, gió nhẹ vi vu, cảnh đẹp, giai nhân,... Một khung cảnh... Ai nha! Thật mỹ lệ!!!

Đi dạo đến chỗ vắng vẻ không người còn có thể ôm ôm ấp ấp chiếc eo nhỏ thon thả của cô nàng. Vuốt ve đôi bàn tay mềm mại, hơn nữa còn có thể nếm thử vết son môi trên cái miệng nhỏ nhắn... Từ vị này...

Thật là tốt biết bao nhiêu

~

Đáng tiếc đề nghị này đã bị tiểu Đào uyển chuyển cự tuyệt. Về mặt vậy mà xấu xấu hổ hổ nói như vậy.

-Bà lớn đã phân phó nô tỳ mang theo Khoai Khoai đi ra ngoài phơi nắng dưới ánh mặt trời...

Khoai Khoai chính là con chó vàng không ưa Nguyễn Trọng Lăng kia, tên gọi tắt là đầu đất! Chỉ là việc của một con chó còn xếp trên cả việc của chủ nhân như hẳn. Này...

Lẽ nào lại như vậy!!!

Tuy nhiên...

Nguyễn Trọng Lăng cũng không thể bắt ép tiểu Đào không phải. Hơn nữa mang thiếu nữ đi dạo phố vốn là để vui vui vẻ vẻ. Nếu đối phương mặt mày cau có không vui chẳng phải là liên lụy bản thân mình cũng mất cả hứng.

Trên thực tế đối mặt với khéo léo lại hay nũng nịu tiểu Đào, Nguyễn đại công tử thật đúng là không có chỗ phát tác tính khí. Đối phương dù sao mới mười ba tuổi a!!! Hẳn còn có thể là gì!!! Thế là Nguyễn đại công tử chỉ có thể hậm hực tự an ủi.

Được rồi! Tiểu Đào dù sao cũng là người, là người thì có quyền lựa chọn đối tượng phục vụ. Bất kể là đưa Nguyễn Trọng Lăng ra ngoài cổng lớn hay là mang Khoai Khoai đi phơi nắng dưới ánh mặt trời đều là công việc có ý nghĩa giống nhau. Đều là làm công tác cho nhà họ Nguyễn cả. Chỉ là phân phối khác nhau mà thôi. Tuy rằng cả nhà họ Nguyễn chỉ có một cái Nguyễn đại công tử nhưng... cả nhà bọn họ cũng chỉ có một con chó chết tiệt Khoai Khoai a.

Nhớ tới tiểu Đào từ chối xong, đi rồi còn quay đầu lại, mặt cười đỏ ửng mắt còn liếc liếc Nguyễn Trọng Lăng một cái đầy an ủi. Hẳn còn cho rằng đây là một nụ cười tràn ngập tình hoài. Dù sao Nguyễn đại công tử cũng đã thấu tình đạt lý như thế.... Tiểu Đào mới chỉ mười ba tuổi, là một cái lolita xinh xắn. Nụ cười của nàng đủ để cho bất kỳ một người đàn ông bình thường nào cũng phải nhộn nhạo gọn sóng trong lòng. Tuy rằng đối phương IQ có cao một chút, có khó chơi một chút cũng không là gì. Như vậy không phải là càng có tính khiêu chiến không phải sao!!!

Khả khả...~ Rồi sẽ có lúc cô nàng này nằm yên trong lòng bàn tay của ta!!!

Tuy nhiên biểu tình của Khoai Khoai đi bên cạnh lại khiến cho Nguyễn đại công tử lập tức có chút tổn thương. Nó cũng quay đầu nhìn Nguyễn Trọng Lăng, liếc mắt một cái. Khả năng ánh mắt không tính là thân thiện gì cho cam. Thật giống như đang nói: Mơ đi cưng! Có anh ở đây thì cả đời này chú chỉ là thằng không bằng cảm thú thôi nhé.

Đời! Quả nhiên là thường lên voi xuống chó không biết thế nào mà lần như vậy đấy. Nguyễn đại công tử vì vậy liền buồn bực rồi đi khỏi nơi tràn đầy đau thương này.

...

Quay trở về chuyện chính...

Không ai theo đuôi, Nguyễn đại công tử của chúng ta đành phải tự mình mò mẫm đi dạo trong phủ. Hôm nay là đầu mùa xuân, ánh nắng ban mai rực rỡ ấm áp hơi có chút chói mắt. Nguyễn Trọng Lăng hí húp nửa con mắt lại, chấp tay sau lưng chậm rãi dạo bước bên thềm. Đột nhiên hẳn cảm thấy được đi dạo trong sân vắng giống như này thật là khoan khoái cực kì. Nói thật xuyên việt qua đây cũng không tồi. Ít nhất không cần mang trên lưng áp lực sinh tồn, cùng một đám người có bằng cấp quan hệ vượt xa mình chen chúc nhau tại tìm việc làm kiếm tiền mưu sinh.

Nghĩ lại cũng thật là sung sướng nhé!!!

Hiện giờ nhà họ Nguyễn đã là nhà của mình, Nguyễn Trọng Lăng lúc này tất nhiên cần phải biết rõ ràng mọi phòng ốc bố trí bên trong biệt viện cùng nhận biết được các khu phòng ốc khác. Tốt nhất còn có thể nhận biết được từng người hầu kẻ hạ. Cái cuối cùng hạng mục quan trọng nhất chính là kiểm lấy một vài tên tay sai nghe lệnh mình mới được.

Không phải đâu sau này muốn làm việc gì chẳng lẽ còn phải bản thân hấn tự làm hay sao? Nói vậy còn đâu là công tử nhà giàu bản sắc nữa. Đặc biệt là lúc ra ngoài lỡ như có đánh nhau một mình hấn quả thực là sức lực quá đơn bạc rồi! Quá nguy hiểm! Nhất định phải mau mau bổ sung đội hình mới được!!! Nghĩ vậy Nguyễn đại công tử của chúng ta liền bắt đầu gia tăng tốc độ sục xạo của mình, hết nhìn đông lại tới nhìn tây, cố gắng để tìm ra một đám người phù hợp với tiêu chuẩn của mình thu làm đàn em.

Có điều nói tới nhà họ Nguyễn vẫn là rất lớn rất rộng rãi. Chính xác mà nói. Nó giống như một tòa nhà biệt thự lớn thật lớn nằm ở giữa khu công viên sinh thái. Dừng để ở quả thật rất hoàn mỹ. Ít nhất từ trước đến giờ Nguyễn Trọng Lăng cũng chưa từng thấy qua căn nhà nào tráng lệ như vậy.

Ngồi lưu ly màu xanh lục, tường cao hào sảng, cánh cửa chính lớn gần năm mét. Đi sâu vào trong lần lượt là vườn hoa bụi cỏ, cây cảnh thay đổi liên tục xen kẽ từng tòa phòng ở. Khung cảnh rộng rãi thoáng đãng, phòng khách phòng xếp đều nhau, khoảng cách san sát như ẩn như hiện. Nếu là đang ở thế kỷ hai mươi một có thể mua được căn nhà mấy chục mét vuông trong thành phố đã là không tồi rồi. Làm sao còn dám mơ tưởng xa xỉ như vậy. Đã thế còn bên trái một cái cầu nhỏ, bên phải một cái hành lang gấp khúc, phía trước có một cái ao, phía sau một cái...

Đang loay hoay không biết trời đất đâu trong tòa nhà sau này sẽ thuộc về mình này, đột nhiên Nguyễn Trọng Lăng cảm giác được tòa nhà quá lớn đôi lúc cũng không thật sự rất tốt. Nhất là khi hấn lại muốn tìm người ở nơi này, khổ thân Nguyễn đại công tử đi mòn cả gót giày suốt từ nãy tới giờ, tìm khắp nơi mà vẫn chẳng thấy một bóng ma nào cả.

Tất nhiên đám thị nữ nô tì hấn ta thấy không ít. Khả năng Nguyễn đại công tử muốn tìm đàn em là nam giới cao to lực lưỡng a. Cũng không thể để đám cô gái liễu yếu đào tơ này đi lên đánh nhau hộ hấn chứ. Nếu quả thật như vậy sợ rằng sẽ có không ít người tình nguyện gây chuyện trên chóc hấn để rồi bị đánh đây. Dù sao ở thời đại này nam nữ thụ thụ bất thân, muốn có cơ hội được thiếp thân kề vai sát cánh với thật nhiều cô gái như thế ngoại trừ lâu xanh ra thì thật đúng là không có mấy chỗ.

Cũng may, trời không phụ lòng người có công, một bóng người nam thanh niên đang đi trên hành lang xuất hiện trong tầm mắt của Nguyễn đại công tử.

Chạy tung tăng tung tăng đuổi tới gần, Nguyễn đại công tử theo bản năng từ sau lưng gọi lại đối phương.

-Này anh kia...

-Hử?

Nghe tiếng người gọi, cu cậu thanh niên theo bản năng xoay người nhìn lại.

-A... công... công tử...

Vừa nhìn thấy người gọi lại mình lại là Nguyễn đại công tử, đối phương nhất thời liền cả người đều cảm thấy không tốt.

-Làm sao vậy?

Nguyễn Trọng Lăng thấy anh chàng này thái độ là là không khỏi có điểm buồn bực. Đối phương làm gì mà nhìn thấy mình lại như chuột thấy mèo vậy. Chẳng lẽ hai người có liên quan gì sao? Nghĩ vậy Nguyễn đại công tử để tránh khỏi lộ tẩy liền bắt đầu giả vờ giả vịt, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm đối phương.

Bên kia, anh chàng này nhìn thấy Nguyễn đại công tử đang thâm trầm tha thiết nhìn về phía mình liền sợ tới mức toàn thân run lẩy bẩy. Anh ta theo bản năng liền quý phục xuống mặt đất, sắc mặt trắng bệch đập đầu như giả vờ:

-Công tử tha mạng! Công tử tha mạng! Tiểu nhân nhỏ bé biết sai! Tiểu nhân nhỏ bé biết sai rồi!...

A rồi... rõ ràng là mình còn chưa làm gì hấn vậy mà hấn đã nhận sai rồi? Có vẻ như tổ chất không được tốt lắm thì phải. Nguyễn Trọng Lăng nhìn này trong lòng không khỏi có chút hơi thất vọng một tẹo. Có điều lâu lắm mới tìm được một tên nam giới người hầu. Thôi thì để đối phương tạm thời làm đàn em cũng được. Nghĩ như vậy Nguyễn đại công tử liền không xoắn xuýt nhiều thêm nữa.

Chỉ là kỳ thật chuyện như vậy cũng không bất ngờ chút nào. Đám người hầu trong nhà họ Nguyễn đều biết trước kia Nguyễn công tử là một kẻ nham hiểm chuẩn mực, lại hay vô lý gây sự. Khi hấn nhìn chằm chằm vào kẻ nào càng lâu thì kẻ đó lại càng xui xẻo. Nhẹ thì da thịt chịu khổ, nặng thì trọng thương tàn phế. Đương nhiên, đám người hầu kẻ hạ cũng không biết là chủ nhân nham hiểm của thân thể này sớm đã bị Nguyễn Trọng Lăng xuyên việt chiếm cứ.

Không thể không nói, khi Nguyễn công tử ánh mắt thâm trầm xa xăm kỳ thật nhìn cũng rất có hình tượng. Đáng tiếc anh chàng bị nhìn chằm chằm này lại không cho là như vậy. Chứng kiến Nguyễn đại công tử tự xưng gọi lại mình, tiếp đó ánh mắt chăm chú nhìn liền biết là mình ắt hẳn sẽ phải trả một cái giá cực kỳ bi thảm. Cho nên, Nguyễn công tử mới chằm chằm quan sát đối phương một tí liền gặp phải đối phương hoảng hồn quý lạy ngay như lúc này.

-Tốt lắm... tốt lắm... Dừng! Dừng lại! Đứng lên đi cho ta!

Nguyễn Trọng Lăng thấy anh chàng liên tục dập đầu, trong lòng mới sực nhớ tới tính cách của chủ nhân này thân thể trước kia... Này chẳng khó gì để

đoán ra được nguyên nhân hành động của đối phương. Lần đầu tiên gặp người liên tục quỵ lạy mình như vậy thật sự có chút không thói quen, hần liền mệnh lệnh cho đối phương đứng dậy.

...

Kết thúc chương 8.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đạo Chơi Trên Phố.

Nơi hành lang Nguyễn Trọng Lăng lấy lệ mà hỏi tên đối phương.

- Ừm?... tên gọi là gì?

Đối phương nơm nớp lo sợ bộ dáng, nói :

- Dạ bẩm công tử, con từ nhỏ đến lớn đã ở trong phủ. Tên là Lâm Tam, là thủ hạ dưới tay Lý quản gia. Con đang làm tạp dịch ở Tây viện ạ.

- Tây viện? Lý quản gia? Quản gia trong phủ nhà ta không phải là họ Nguyễn hay sao?

Nguyễn quản gia kia, Nguyễn Trọng Lăng đã gặp qua. Không gầy không béo, một người rất hòa nhã. Thường ngày không có việc gì đều tung tăng chạy đến biệt viện nhỏ nơi Nguyễn Trọng Lăng ở, xin chỉ thị của hần hôm nay muốn ăn cái gì, công tử người còn có điểm gì sai bảo sao... v v.

- Công tử người... Hay là không nhớ rõ sao?

Lâm Tam quái dị nhìn thoáng qua Nguyễn Trọng Lăng. Có điều rất nhanh hần liền điều chỉnh lại tâm lý, miệng thì vội vả đáp lời trong lòng suy nghĩ chỉ sợ Nguyễn đại công tử đây là đang kiểm có để chỉnh chỉnh mình đây.

- Quản gia của Tây viện là Lý quản gia, quản gia của Đông viện là Nguyễn quản gia. Bởi vì công tử sống ở Đông viện cho nên sinh hoạt thường ngày của người đều là do Nguyễn quản gia một tay lo liệu.

Nhà nhiều phòng ốc như vậy, một nhà tổng cộng có ba người còn phân chia Đông viện, Tây viện. Còn phải hai người quản gia... Này cũng thật đủ xa xỉ! Sau này nên khuyên nhủ cha đem những phòng ở dư thừa này cho thuê bég đi thu lấy tiền còn hơn, muỗi tuy nhỏ... Nhưng nó không phải là thịt sao. Nguyễn Trọng Lăng trong lòng không khỏi lắc lắc đầu ai thần.

- Làm chuyện gì mà lại đi tới đây?

Nếu Lâm Tam không có sự việc gì trọng yếu, Nguyễn Trọng Lăng liền quyết định để cho hần đi theo phụng bồi chính mình đi chơi. Coi như là làm đàn em tạp sự tốt lắm, nếu làm không sai sau này có thể lên cấp làm đàn em chính thức của mình. Nhớ tới hồi xưa đọc cực phẩm gia đình nhân vật chính cũng là một tên gia đình tên là Lâm Tam. Hiện tại mình cũng thử mang một tên Lâm Tam theo đi chơi xem sao. Nghĩ lại cũng không tồi một chút nào không phải.

Quan trọng nhất là Nguyễn Trọng Lăng đã không muốn tiếp tục tìm kiếm người nữa rồi. Nhất là vừa nghe Lâm Tam miêu tả, khả năng mình lúc này đang là ở Đông viện, nơi này là nơi gia quyến ở tất nhiên sẽ chủ yếu là thị nữ nô tì xuất hiện, đám nam người hầu nhiều khả năng đều tập trung ở bên Tây viện kia đi. Cũng chỉ có lý do này mới nói thông việc hần tìm kiếm lâu như thế mới chỉ gặp một tên nam người hầu.

- Dạ bẩm công tử, Lý quản gia phân phó con ra ngoài mua một ít đồ vật này nọ ạ.

Tạp dịch, đối với ngành nghề này mà nói chính là việc gì cũng làm, trong đó chủ yếu là làm chân chạy, kêu làm gì thì làm này. Có điều rất tốt, này không phải là có kinh nghiệm làm đàn em lâu năm hay sao. Dù cho là trọng điểm không thật sự giống nhau cho lắm.

- Mua đồ?

Nguyễn Trọng Lăng ánh mắt sáng lên, tiếp theo cười híp mắt nói:

- Phải ra ngoài à? Ha ha,... ra ngoài thật tốt, Công tử ta thích nhất là ra ngoài dạo chơi. Tốt! Vậy chúng ta cùng đi.

Lâm Tamr “.....”

...

Suy nghĩ của con người rất là khó đoán.

Đương nhiên cỡ như Lâm Tam thì không hiểu nổi vì sao hôm nay công tử của nhà mình lại có nhã hứng đi ra ngoài cùng hấn. Mà hấn hiển nhiên cũng không dám hỏi. Nếu công tử muốn cùng mình đi ra ngoài dạo chơi... Vậy thì cứ đi là được rồi! Thời đại này có rất nhiều quy củ, người hầu kẻ hạ không được đi ngang hàng với chủ nhân, người hầu không được nghi ngờ quyết định của chủ nhân... Nhiều chuyện chủ nhân còn có thể đánh chết cũng không bị coi là phạm pháp.

Lâm Tam một đường khom lưng đi theo sau Nguyễn đại công tử. Bảo trì cái tư thế này muốn mệt chết người nhưng hấn không dám có một câu oán hận. Dù sao vị công tử trước mặt này nổi tiếng được công nhận là Diêm Vương sống, được gọi là Lãng lộng da. Làm việc cho vị này tốt nhất cẩn thận một chút. Cũng chỉ có như vậy mới có thể không có xảy ra chuyện gì.

Chỉ là tuy rằng Lâm Tam không có một câu oán hận nhưng Nguyễn Trọng Lăng lại đã có lời oán thán rồi:

-Lâm Tam! Ngươi trời sinh bị còng lưng hay sao? Đi đường sao lại lom khom như ông già thế ?

Đi theo sau một tên gù lưng như vậy thật quá mất thể diện, Nguyễn đại công tử cảm giác rất không thoải mái.

-Dạ bẩm công tử. Đây là con muốn tỏ lòng tôn kính với công tử người ạ.

Lâm Tam có điểm ừy khuất nói.

-Tôn kính thì phải khom lưng hay sao? Nếu ngươi sùng bái ta vậy chẳng phải là muốn quỳ rạp ở trên mặt đất luôn à?

Nguyễn Trọng Lăng cho rằng cái loại lễ tiết đi đường này quá mức giả tạo rườm rà. Dù sao hấn cũng là người hiện đại xuyên việt qua, đối với luật lệ cùng tôn ti trật tự của xã hội phong kiến trong mắt hấn cũng không thấm sâu. Quan trọng là trong ti vi người hầu đi theo công tử nhà giàu sau lưng không phải đều hung thần ác sát về mặt dữ tợn sao không? Tên Lâm Tam này vừa đi vừa khom lưng khúm lúm như vậy... Thật con ** nó, mất hết cả khí thế của Nguyễn đại công tử.

Nói chung Nguyễn đại công tử càng ngày càng nhanh hòa nhập vào bản sắc lối sống của một công tử con nhà giàu rồi. Hấn **, thật đúng trời sinh chính là làm loại người này nguyên vật liệu.

-Công tử... Vậy con nên làm như thế nào ạ?

Lâm Tam có chút bất đắc dĩ. Hấn cảm thấy được trước mặt vị công tử ăn chơi trác táng này tốt nhất là mình không nên nói ra chủ kiến gì.

-Đứng thẳng! Người của nhà họ Nguyễn chúng ta đi ra ngoài đường là phải đi có bộ dáng, phải có khí thế. Đừng ném mắt mặt nhà chúng ta như vậy. Còng cả lưng giống mấy lão già sắp chết còn ra cái thế thống gì?

-Ngẩng đầu lên! Uốn ngực ra phía trước! Lúc nào trên mặt cũng phải mỉm cười. Tạo dáng có khí chất một chút. Đây! Kiểu cười của ngươi đó là cười ngu ngơ,... thu lại một chút.

-Đúng! Cứ như vậy bảo trì bộ dáng tươi cười này, ta xem rất hợp mắt!

Một chủ một tớ cứ như vậy nghênh ngang hăm hở đi dạo trên phố.

...

Thời gian chậm chậm trôi qua...

Cuối cùng Nguyễn Trọng Lăng cũng đã được trông thấy bộ dạng kinh thành Thăng Long của Nam triều. Biệt viện nhà họ Nguyễn nằm trên đường lớn nơi chợ hoa và đường chính giao nhau. Những tiếng huyền ảo, sầm uất vang lên hòa với dòng người chen chúc đi lại. Quán trà, quán rượu, các loại cửa hàng san sát, hàng rong ven đường bán đủ mọi thứ, có trên đường làm xiếc, có người khổ cực làm việc khuôn vác đi qua. Còn có quan binh thi thoảng cưỡi ngựa đi tuần tra. Vó ngựa nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi tạo ra một cái khung cảnh thanh bình trong thời loạn thế.

Haizzzz! Thật giả tạo!

Trước mắt thấy một màn thế này ai có thể tin tưởng hiện giờ Nam triều đang loạn trong giặc ngoài, thiên hạ tạo phản khắp nơi?

Nguyễn Trọng Lăng là một thanh niên hiện đại đến từ thế kỷ hai mươi mốt. Thời đại ấy máy bay, trực thăng ong ong bay đầy trời, ô tô xe máy đi lại trên đường trên đường phố vèo vèo. Những tòa nhà cao ốc mọc lên san sát bên cạnh nhau. Các em xinh tươi chân dài đi tập thể dục buổi sáng buổi tối nơi công viên, mông ngực nở nang đi bộ đầy đường. Nói cách khác, Nguyễn đại công tử đã từng chứng kiến qua rất nhiều quang cảnh phồn hoa trong xã hội hiện đại.

Cho nên, cảnh tượng người người đi lại trên đường tuy là sầm uất náo nhiệt nhưng hấn cũng không coi vào đâu. Mặc dù như vậy dọc theo đường đi Nguyễn đại công tử vẫn không ngớt nhìn ngó mọi nơi xung quanh. Tại thời đại xa lạ này hấn nhất định phải quan sát cẩn thận, học tập ngay từ cách đi đứng. Suy xét nhận thức đem chính mình hoàn toàn dung nhập vào trong đời sống thường ngày. Như vậy mới có thể an toàn sinh tồn.

Muốn làm nhân sĩ xuyên việt thành công quả thực không phải dễ

~

...

Kết thúc chương 9.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Suy Nghĩ Kiếm Tiền.

Đi dạo phố đôi khi cũng rất không thú vị, nhất là đối với kẻ còn lạ nước lạ cái lại trải qua thời đại internet tầy nảo như Nguyễn Trọng Lăng.

Haizzz! Hơn nữa lần này ra ngoài chuẩn bị hậu cần còn rất nhiều thiết sót a. Nguyễn đại công tử vừa đi trong lòng vừa than thở. Làm công tử nhà giàu như hắn ra đường mà lại “quên” không mang theo tiền như vậy cũng thật là hiếm có.

Chỉ là từ lúc tỉnh dậy cho tới giờ trên người hắn cũng không có đồng tiền nào cả a. Mấy ngày nay cũng chưa kịp chú ý đến vấn đề này. Quả nhiên là thiết sót! Thiết sót lớn!!! Dạo phố túi không tiền! Này tm thật chẳng khác nào vác súng đi chơi mà không có đạn cả. Nguyễn Trọng Lăng không khỏi cảm thấy mình còn thật nhiều điều cần học tập chuẩn bị thì mới có thể làm tốt cái chức nghiệp con em nhà giàu hiện tại. Học! Quả nhiên là không có chừng mực! Các cụ ngày xưa nói chớ có sai bao giờ!

-Lâm Tam, ngươi muốn đi mua cái gì?

Nguyễn Trọng Lăng đi dạo trong chốc lát. Hắn chợt nhiên nhớ tới mình là theo Lâm Tam ra ngoài nên liền mở miệng hỏi.

-Dạ bẩm công tử...

-Được rồi!... Được rồi! Ta đã nói ngươi không cần phải giữ lễ phép như vậy? Tại sao ta cứ hỏi một câu thì ngươi lại tiếp một câu “Dạ bẩm công tử”? Quá lễ mà lễ mề mất thời gian rồi.

-Nơi này chỉ có hai người chúng ta, ngươi không phải muốn nói cho ta nghe chẳng lẽ là nói cho quý nghe? Sau này đi theo ta bớt nói những lời thừa thãi ấy đi. Nói thẳng vào vấn đề chính!!!

Nguyễn Trọng Lăng nét mặt không kiên nhẫn, cắt đứt lời Lâm Tam.

-Dạ... Dạ bẩm công... À không, là Lý quản gia phân phó cho con đi chọn mua một vài đồ dùng sơn phấn cho các nha hoàn tại Đông viện. Nghe nói đây là bà lớn truyền lời xuống dưới.

-Những nha hoàn kia ngay cả sơn phấn mình dùng mà cũng có người trong phủ đi mua giúp cho các nàng?

Nguyễn Trọng Lăng cảm thấy cuộc sống của đám nha hoàn trong Đông viện còn xxx, quá thoải mái. Thường ngày ngoại trừ hầu hạ cha mẹ hắn rửa mặt, dùng cơm. Trên cơ bản không còn phải làm thêm chuyện gì khác. Bây giờ sơn phấn cũng có người mua hộ. XXX! Không nghĩ tới cuộc sống của các nàng còn tốt như vậy. Cha mẹ mình quả thật cũng quá người làm ăn lương thiện đi. Lại nghĩ tới cái túi trống không của mình...

-Công tử hiểu lầm. Đây là bà lớn có ý ban thưởng đặc biệt cho các nàng. Bà lớn nói công tử có thể tỉnh lại đều là do các nàng ngày đêm hầu hạ công tử chu đáo...

Dừng! Ta có thể tỉnh lại đó là do ta người tốt có tốt báo. Các nàng có công lao cái sh**! Nguyễn Trọng Lăng oán giận thầm nghĩ. Một ý tưởng trong chớp nhoáng liền hiện ra trong đầu.

-Được rồi! Vậy ngươi đưa tiền đây cho ta xem.

Nguyễn đại công tử tỏ vẻ lơ đãng ra mệnh lệnh.

-Cái... cái này...???

Lâm Tam vừa nghe, cả người cũng có chút sững sờ.

-Cái gì mà cái này cái kia!!! Ta bảo đưa tiền đây cho ta xem không nghe thấy sao!

Trong lòng có chút chột dạ cộng thêm đối phương không nghe lời, thẹn quá thành giận Nguyễn đại công tử giọng lập tức mang theo vẻ cáu gắt. Có điều hắn còn ngại người bên ngoài nghe thấy được việc mình đang làm nên cũng chỉ dám gầm nhẹ mà thôi. Khả năng chỉ là như vậy cũng đủ để Lâm Tam sợ vỡ mật rồi. Anh chàng còn không có quên hung danh hiển hách của Nguyễn đại công tử đâu nhé.

-Dạ dạ... đây ạ!

-Hừm? Chỉ có tiền này thôi à???

Nhìn túi tiền trong tay, ánh mắt Nguyễn đại công tử nhìn về phía Lâm Tam “say đắm”.

-A... vâng! Chỉ có ngần ấy thôi ạ.

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của Nguyễn đại công tử, Lâm Tam cả người cũng sốt sáng lên, nhanh miệng đáp lời.

-Tốt rồi! Như vậy người đi về đi!

Có được đáp án, Nguyễn đại công tử lập tức qua cầu rút ván.

-A...! Cái... cái này... Còn việc mua son phấn thì làm sao ạ?

Quả nhiên! Đi theo vị Diêm vương sống này không gặp chuyện không may mới là lạ. Lâm Tam trong lòng thâm than thở.

-Tất nhiên là...

Vốn đang định nói không phải mua son phấn làm gì, khả năng Nguyễn đại thiếu gia của chúng ta chợt nhớ tới cô nàng tuổi Lolita vẻ ngoài ngự tỳ, thiếp thân nha hoàn của mình.... Mềm! Có vẻ như không mua cũng không được!!!

Nhưng là túi hũn lúc này không có tiền nha!!! Cũng không thể trả lại túi tiền cho Lâm Tam đi mua đồ đi. Nguyễn đại công tử bởi thế liền gặp khó.

Có điều cũng may! Nguyễn đại công tử của chúng ta vốn là một người có IQ cũng không kém lắm. Nhất là thời gian gần đây còn hay được rèn giữa, “đấu trí so đũa” với IQ cao nha hoàn tiêu Dao, vì vậy đối mặt với cái nhìn đầy chờ mong của Lâm Tam, Nguyễn đại công tử nháy mắt thì đã có chủ ý.

-Này có khó gì! Người trở về nói với Lý quản gia ngày hôm nay ta ra ngoài muốn đi uống trà nhưng quên mang theo tiền, bảo đối phương lần nữa cho người thêm tiền là được. Yên tâm! Nếu hắn không tin vậy nói cho hắn sau này tìm ta chứng thực là được. Có ta làm chứng hắn nhất định sẽ không làm khó cho người.

Đúng vậy! Nói cho cùng thì hắn là ai nào? Hắn là Nguyễn đại công tử con trai độc nhất của nhà họ Nguyễn a! Lấy tạm chút tiền nho nhỏ mang đi tiêu còn có thể có vấn đề gì. Nghĩ như vậy, giải quyết vấn đề xong Nguyễn đại công tử liền thân nhiên xoay người một mình rời đi. Lúc này trong túi có tiền rồi, đạo phở cũng mang theo một phong vị khác hẳn.

Haizzz! Người a! Trong túi vẫn phải là có tiền mới an ổn được!!!

Phía bên kia, nghe Nguyễn đại công tử nói xong, Lâm Tam một mình đứng chết chân tại chỗ. Cả người xóc xếch trong gió. Trong lòng thâm than, chẳng lẽ đây là cách chinh người mới của công tử nhà hắn. Quả nhiên là càng ngày càng thâm hiểm a!!!

Bây giờ hắn về phủ theo như lời công tử dạy bảo. Chỉ sợ tới lúc sau nếu Nguyễn đại công tử nói là mình cũng không lấy tiền... Lâm Tam cả người không khỏi rung mình một cái. Chỉ là nghĩ thì như vậy nhưng hắn cũng thật không dám kiêu kiêu tiếp tục. Dù sao nếu Nguyễn đại công tử nhất định muốn chinh hắn thì dù có là thần tiên sợ là cũng không cứu được. Tóm lại... cầu mong đây không phải là công tử đang đào bẫy chinh hắn đi. Con lạy nam mô a đi đà phật... Lâm Tam miệng bắt đầu cầu khẩn lẩm nhẩm.

...

Phía bên kia, Nguyễn đại công tử vẫn đang tiếp tục chuyến hành trình thám hiểm của mình. Lúc này hắn ta đang đứng trước một con đường lớn vô cùng sầm uất, về mặt hăng hái quan sát.

Nơi này vừa nhìn qua liền cảm nhận được sự phồn hoa tràn ngập. Thương nhân từ nam chí bắc đều tập hợp tại đây. Vốn con đường rất lớn nhưng lúc này lại có điểm chen chúc nhau. Đại đa số các thương nhân nhỏ thời bây giờ đều buôn bán giống như các quán hàng vỉa hè, cửa hàng nhỏ tại nhà ở xã hội hiện đại. Cứ bày biện hàng hóa lên liền có thể khai trương mua bán. Căn bản cũng không cần lo lắng nhiều!

Tuy rằng ở hiện đại bây giờ hàng quán vỉa hè cũng không ít như tập trung đông nghìn nghịt như vậy ở một nơi như lúc này cũng thật không thường có. Quan trọng nhất là trước kia Nguyễn Trọng Lăng cũng không có mấy cơ hội đi những nơi như thế. Bởi vậy khung cảnh nơi này đối với hắn ta có thể nói là đủ mới lạ.

Nguyễn Trọng Lăng cơ hồ quỳ hàng nào cũng dừng chân một chút. Hắn tò mò ngắm vuốt đủ loại đồ chơi tinh xảo. Lúc nào cảm thấy hứng thú thì cùng người bán hàng rong trả giá. Một đoạn dài thời gian đi dạo cũng nhanh tới buổi trưa, Nguyễn Trọng Lăng cũng đã thu hoạch được không ít. Đầu là những đồ chơi nhỏ nhặt rẻ tiền không có tác dụng gì lắm.

Trong đó có một cây trâm cài nghe gọi bảo trâm phượng của phụ nữ, một gốc cây cảnh được tạo dáng rất giống hòn nam bộ, một cái bô làm bằng đồng trên mặt có khắc cảnh nam nữ thường làm xxx về đêm.

Chơi bài chán chê, một quán rượu nhìn khá bề thế hiện ra trước mắt. Nghĩ nghĩ, Nguyễn Trọng Lăng liền nhanh chân tiến vào. Trời cũng đã đến buổi trưa rồi, hẳn cũng muốn kiếm kiếm chút gì đó lót bụng.

Vào quán, theo bản năng bước chân lên lầu hai, ánh mắt đảo qua liền phát hiện thấy một bàn ăn đặt ngay gần nơi cửa sổ vô cùng hợp tâm ý, Nguyễn Trọng Lăng liền thỏa mãn tiến vào. Một bình nước trà, một hai đĩa bánh nhỏ, Nguyễn đại công tử có chút nhâm nhi vừa ăn vừa uống vừa ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Ngồi từ trên cao lẳng lẳng nhìn ngắm xung quanh, tâm thần ấy vậy mà đột nhiên cảm thấy có chút trống rỗng. Nghĩ nghĩ hẳn mới đột nhiên nhớ ra thời đại này không có ti vi không có internet, nghe nhạc thì chỉ toàn thứ nhạc không đâu hẳn tm nghe không hiểu.

Hoạt động giải trí duy nhất tính tới được cũng chỉ có thể là đi chơi kĩ viện, đi đánh bạc, ngồi nghe người ta thuyết thư kể chuyện nơi quán rượu, quán trà. Đây... bảo sao thanh niên như tuổi hắn không sa đọa nha! Hoạt động giải trí xả stress ít như vậy, tất cả chỉ đổ xô vào đánh bạc với đi kĩ viện thì bảo sao không đòi bại nhanh cho được.

Mà nghĩ tới việc đi kĩ viện Lăng đại thiếu gia mới chợt nhớ tới trong túi mình giờ chẳng có nổi mấy đồng tiền. Ít bạc lấy từ chỗ Lâm Tam dùng để ăn uống không thì còn được chứ đi chơi gái thì... A phi! Ta còn không có sa đọa nhanh như vậy. (sau này mới sa đọa nhá)

Hừm! Có điều bản đại thiếu gia dù sao cũng là người của thế kỉ 21, sinh viên tốt nghiệp đại học hoàng đế nay về thời cổ đại đã không có thể thắng quan phong tục chẳng lẽ còn không làm được kiếm chút ít tiền tiêu vặt cho bản thân. Người ta chẳng phải nói kinh doanh thì ý tưởng, ánh mắt làm đầu sao. Tiền vốn hắn cũng không sợ không có, dù sao trước kia thân thể này đảm bảo cũng đã xin tiền không ít hẳn lại cố gắng nghiệp cũ làm vài lần là được rồi.

Như vậy hiện tại quan trọng nhất tính ra lại quay về việc chọn lựa cách nào để kiếm tiền tiêu đây.

Này là một vấn đề đáng giá để suy ngẫm.

...

Ở cái thời đại này, muốn kiếm tiền nhanh và nhiều nhất tất nhiên là làm quan rồi. Nơi này nhân quyền dù sao vẫn còn ở mức độ chưa hoàn thiện, vua ra lệnh anh phải chết anh không thể không chết. Cứ thế trên làm dưới theo, quan tước có địa vị đối mặt với bình dân quả thật là nắm quyền sinh quyền sát trong tay. Xuống tới nữa là gia đình giàu có đối với bách tính bình dân cũng có thể đánh đập chèn ép thậm tệ là chuyện bình thường. Cái gọi là quan thanh liêm, quan phụ mẫu dù sao cũng còn ít, nhất là khi đất nước đang loạn trong giặc ngoài như hiện nay.

Thứ đến nói tới cách kiếm tiền nhiều tất nhiên là mở kĩ viện. Thời đại này xã hội còn trọng nam khinh nữ lắm, gia cảnh nhà nghèo bán con gái nọ hay cho con đi làm con ở đũa hầu cho nhà giàu đâu đâu chả thấy. Nói chung làm sinh ý kĩ viện tiền vốn xuất một lần xong là tiền lời chảy về cuồn cuộn. Lãi suất cao như thế thảo nào không thiếu ác bá du côn ép con gái nhà lành xinh tươi vào làm kĩ nữ.

Nghề thứ ba kiếm tiền nhanh và nhiều tất nhiên là mở sòng bài bạc, cái này cũng không phải nói nhiều. Đối với khuyết thiếu phương thức giải trí như ở thời này, đánh bạc thật sự là thứ giải trí vô cùng kích thích con người. Đánh đánh rồi nghiện cờ bạc là điều đương nhiên. Cuối cùng kể tới cách kiếm tiền nhanh và nhiều chính là con đường buôn lậu, có điều làm ăn thứ này nguy cơ quá cao không nói cũng được.

Đối với Nguyễn đại công tử mà nói, hẳn cần kiếm tiền cốt chỉ là để hầu bao rủng rỉnh và không bị người khác bó buộc mà thôi. Bởi lẽ muốn kiếm lấy tiền từ chỗ cha hắn- ông Trọng Kim để đi đập phá nghe về không dễ dàng gì cho lắm. Chứ kẻ lập chí làm con em nhà giàu như hắn giờ thì còn cần gì phần đầu nữa. Thật sự là nhà họ Nguyễn đã quá giàu rồi, không cần phải vì kiếm chút tiền mà làm mấy chuyện làm ăn thất đức ấy. Tất nhiên kiếm kiếm chút tiền ăn theo đám người kia, cướp lại tiền bạc bắt nạt của họ lại là chuyện khác.

Nghĩ nghĩ, Nguyễn đại công tử dần dần chìm sâu vào trong thế giới của chính mình không biết tự bao giờ.

...

Kết thúc chương 10.

(Truyện được đăng mới nhất tại [Viptruyen /book/](#))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 11: Tình Cờ Gặp Gỡ.

-Hừm?... Này... tên gì kia!... A! Ta đang gọi người đó!!! Người điếc à???

Đang mê mẩn trong thế giới tưởng tượng của chính mình, Nguyễn Trọng Lăng đột nhiên cảm giác như... có người đang nói với mình thì phải??? Chỉ có điều hẳn thật đúng là có chút không thể tưởng tượng nổi lại có người dám nói chuyện với bản thân như thế.

Quay đầu nhìn lại. Ai ui, lại là hai cô bé gái giả trai. Trong đó có một cô bé còn mặc áo dài thư sinh màu lam nhạt, hai mắt đang tròn tròn, gắng hết sức trừng lớn đôi mắt, lờm lờm nhìn về phía Nguyễn Trọng Lăng.

-Người... đang nói ta???

Thật sự không thể tưởng tượng nổi âm thanh vang lên bên tai vừa rồi lại là từ hai cô bé gái phát ra, Nguyễn đại công tử tính tình cẩn thận không khỏi lên tiếng hỏi lại.

Trước kia xem phim truyền hình, nhìn thấy mấy cô gái đóng giả trai, Nguyễn Trọng Lăng vẫn từng nghĩ. Mấy tay đạo diễn làm phim cũng thật là quá thể. Một cô gái, mắt ngọc mây ngai, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, như vậy chỉ cần không phải là người mù thì ai cũng có thể thấy được giới tính làm sao. Đáng tiếc nam nhân trong phim truyền hình kia còn cương quyết nhìn không ra, luôn mồm xưng huynh gọi đệ. Thật không hiểu là nên hoài nghi chỉ số IQ thông minh của nhà biên kịch hay là hoài nghi chỉ số thông minh của tay đạo diễn.

Càng vô lý chính là luôn có tình tiết cô nàng gái giả trai kia trong lúc đánh nhau bị người ta chém bay mũ hoặc trong lúc tắm rửa đưa lưng ra ngoài lộ ra mái tóc dài... v v, lúc này nam diễn viên nhìn thấy mới giật mình tỉnh ngộ. A ha! Thì ra tiểu huynh đệ là con gái!!!

Này tm không vô lý sao!!! Thời đại bây giờ bất luận là nam hay nữ đều để tóc dài cả, làm sao đối phương có thể xác định vị này là con gái chỉ qua một mái tóc? Mấy vị gay bên Thái Lan xem ra còn xinh đẹp hơn so với nữ nhân, chỉ nhìn mặt ngoài mà đã đoán được sao? Bề ngoài rất giống dù gì đi chăng nữa thì cũng chỉ là giống mà thôi, người ta bên dưới kia nhiều hơn một đồng tính chất sẽ hoàn toàn không giống.

Tựa như hai cô nàng trước mắt, không quản các nàng đem ngữ khí, cử chỉ của nam nhân ra bắt chước giống như đúc thế nào nhưng trên phương diện cấu tạo sinh lý đã bán đứng các nàng! Bộ ngực của hai cô nàng này buộc không được chặt, hai tòa núi nhỏ vẫn hơi hơi gồ gồ lên. Nhìn cái thấy rõ luôn!

Các nàng vậy mà cứ vô tư hồn nhiên tưởng rằng bản thân mình đã hóa trang không chê vào đâu được, trong ánh mắt lộ ra vài phần giả hoạt vì nghĩ quý kế của mình đã thành công. Vậy mà không biết rằng những người ngồi nơi này đều đang nhìn về các nàng bằng ánh mắt thật quái dị hay sao? Nhìn xem, người cổ đại đều không phải như hình tượng văn biểu diễn ở trên phim truyền hình. Mỗi người họ đều ranh ma quỷ quyệt lắm. Ủ! Ngoại trừ hai cô nàng trước mặt này ra.

-Đồ ngu! Con mẹ nó! Người nhìn đi đâu thế hả? Có tin ta cho người chọc mù đôi mắt chó của người hay không??? Còn có... Tai người điếc à? Ta không gọi người thì gọi ai! Mau mau cầm lấy tiền rồi xéo đi. Bán đại công tử ưng ý chỗ ngồi của người rồi.

Đối phương nói xong, cô nàng đứng nép đằng sau liền ném lấy mấy xâu tiền lên bàn tỏ vẻ Nguyễn đại công tử nhận tiền xong có thể đi. Phía bên kia, Nguyễn đại công tử lúc này mới chú ý tới hóa ra trên lầu hai lúc này ngoại trừ vị trí của hắn các bàn khác đều đã ngồi đầy người. Hơn nữa nhìn qua có vẻ như hắn về ngoài... nhỏ bé vô dụng nhất. Lại chỉ có một mình nữa. Thật đúng là không bắt nạt hắn thì bắt nạt ai!!!

Ánh mắt Lăng đại thiếu gia bình tĩnh nhìn trở lại, cô nàng mặc quần áo thư sinh này không lớn tuổi lắm, xem bộ dáng này cũng chỉ tầm mười năm mười sáu tuổi. Khuôn mặt trái xoan, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, lông mi cong vút, vầng trán hơi nhô, vẻ mặt hơi lộ ra vài phần bướng bỉnh.

Không thể không nói nàng ta chỉ nhìn qua thôi cũng cảm giác được quả thực rất xinh đẹp, đáng tiếc tính tình thật sự là quá tệ. Cưng nhiên mở miệng đã văng tục chửi bậy chẳng khác nào đám thanh niên lưu manh trẻ trâu đua đòi thời hiện đại. Con cái nhà ai mà lại không có gia giáo như vậy chứ? Đã thế... người cướp chỗ ngồi của ai không cướp lại dám mở miệng cướp chỗ ngồi của bản đại thiếu gia???

Nói đùa gì vậy! Bản đại thiếu gia còn chưa hành nghề đánh đập đàn ông chọc ghẹo đàn bà, ức hiếp người khác lại đã có người ngược lại dám ức hiếp tới trên đầu bản thân đây. Này không... tm cậu có thể nhẫn nhưng mẹ đã không thể nhịn được nữa hay sao.

Giờ phút này, cô bé gái gân đầu gân cổ lên giống như gà chọi, tay chống nạnh, ngực ưỡn cao. Một bộ dáng vẻ hung thần ác sát lắm lắm. Chỉ là hai đỉnh núi nhỏ kia nó cứ nhô nhô lên, cơ bắp quả thực lực lưỡng hơn cả Nguyễn Trọng Lăng. Gặp phải chuyện này, hắn không khỏi liền theo bản năng khẽ cúi đầu cẩn thận quan sát hình dạng của hai tòa núi nhỏ. Lấy kinh nghiệm đã duyệt qua hàng tá đồng phim AV đời trước dĩ nhiên là có năng lực bình phẩm quy mô đối phương. Ủ! Hắn là hình búp măng, còn hơi nhỏ nhưng trên thực tế lại chính là một loại mà Nguyễn Trọng Lăng tha thiết mơ tưởng được thưởng thức qua một lần.

Thái độ của Nguyễn đại công tử vô cùng khác lạ, cô bé gái đi theo sau bên cạnh lúc này thấy ánh mắt Nguyễn Trọng Lăng đang tỉ mỉ quan sát liền sợ hãi kéo ống tay áo của bé tiểu măng non, nhẹ giọng nói:

-Tiểu... Công tử, chúng ta đi thôi. Không cần phiền toái nữa, chúng ta chuyển sang nơi khác có được không? Mọi người... mọi người đều đang nhìn chúng ta đây này.

Tiểu măng non vùng tay áo lớn tiếng nói:

-Tại sao ta phải đi! Ta thích đứng đây thì sao? Ta... Con mẹ nó! Nếu thằng ngu này không chịu nhường chỗ cho ta... Con mẹ nó!... Hôm nay ta không để cho hắn yên thân!

Mọi người đều biết, người Việt ta rất thích xem náo nhiệt. Tập xầu này đoán chừng là di truyền từ thời tiền sử. Chỉ thấy chẳng mấy chốc nơi này bốn phía

đang ngồi ăn uống xung quanh Nguyễn Trọng Lăng tất cả đều quay mắt nhìn sang, một bộ dáng vẻ muốn ngồi xem náo nhiệt.

Nguyễn đại công tử vừa nghe liền biết hai vị này quả thực là lần đầu làm việc du côn ác bá, khả năng chịu đựng cộng với công phu biểu diễn thật sự là quá kém điểm, thế là hần nhin không được chê cười nói:

-Không biết cách làm du côn lưu manh thì cũng đừng có mà đua đòi bắt chước người khác làm gì. Ngoài cái miệng phun toàn lời thô tục ra thì chẳng được cái nết gì hết.

Từ khi được xuyên việt vào cái thân phận công tử con nhà giàu du thủ du thực này, Nguyễn đại công tử đã tự giác tính bản thân mình vào hàng ngũ những người “có năng lực”, “có kinh nghiệm” trong hàng ngũ công tử con nhà giàu du thủ du thực. Cứ cho là hần chưa từng làm qua việc ức hiếp dân lành, không biết cụ thể phải làm ra làm sao nhưng hần cảm giác mình đã có tư cách để khinh bỉ hết thấy đám người không không biết cách lại còn cố đua đòi như vị ở trước mặt này.

Tiểu mễ non nghe hần nói xong liền tròn mắt lên, tức giận quát:

-Công tử ta thô lỗ đấy thì làm lông? Ngươi tính con mẹ gì? Nhanh cút ngay! Ngươi còn lăm mồm thêm nữa cẩn thận công tử ta gọi người chặt đứt chân chó bây giờ!!!

Bỏ đi sao? Quá đơn giản! Vốn thời gian cũng đã không còn sớm, tuy rằng thức ăn ở nơi này không tệ nhưng Nguyễn đại công tử tất nhiên vẫn muốn về nhà ăn uống cho ngon lành. Có điều nếu cứ như vậy bỏ đi cũng quá uất ức điểm. Có ảnh hưởng hình tượng của bản đại công tử trong mắt người ngoài. Nói chung hiện tại có hai cô gái nhỏ như hoa như ngọc đưa tới trước cửa để cho Nguyễn đại công tử tập luyện chọc ghẹo. Đây không trêu chọc các nàng một lần chẳng phải là rất có lỗi với chức nghiệp công tử con nhà giàu du thủ du thực của bản thân hay sao?

Nguyễn đại công tử vì vậy bắt đầu một bộ dáng cả lợ phát phờ, cười híp mắt nói:

-Này! Thật sự là xấu hổ quá. Nhất thời không để ý! Nhất thời không để ý! Tiểu đệ có mắt mà không thấy thái son, vậy mà lỡ chọc giận quan anh đây? Có gì quan anh bỏ quá cho nhé! Chỉ có điều...

Không đợi tiểu mễ non kịp phản ứng, Nguyễn Trọng Lăng chợt quát to một tiếng mặt mày giả ra vẻ kinh ngạc nói:

-Oa nha! Hai vị quan anh vóc dáng không cao mà có thể đem cơ ngực luyện thành lực lưỡng như vậy thật là làm cho tiểu đệ ngưỡng mộ như nước sông chảy mãi không ngừng!

-Hai vị quan anh có bí pháp gì điều trị nâng ngực mà cao to đến thế? Mong nhị vị vui lòng chỉ giáo cho tiểu đệ với. Học được xong tiểu đệ liền về nói cho mấy vị nương tử ở nhà tranh thủ đêm ngày khổ luyện để sớm được như hai vị quan anh đây

~

Mọi người ngồi xem chung quanh nghe thế sôi nổi cười ha ha, từng ánh mắt xấu xa dừng lại trên người hai vị tiểu cô nương đánh giá. Ai ui! Quả thực là cao to lực lưỡng lắm lắm

~

Cô nàng theo sau bên cạnh bé tiểu mễ non nghe thấy Nguyễn Trọng Lăng nói như vậy khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xấu hổ đỏ chót, chỉ hận không thể đào được cái lỗ nào mà chui xuống trốn. Bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt vào ống tay áo của bé tiểu mễ non, cả người đem giấu vào sau lưng của nàng ta.

Tiểu mễ non giờ phút này giận nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Mắc mớ gì tới ngươi! Ngươi... cái đồ khốn nạn! Con mẹ ngươi còn dám nói năng linh tinh cẩn thận ta diệt ngươi cả nhà!

Nguyễn Trọng Lăng cười xòa một tiếng nói:

-Dựa vào! Lại còn đòi diệt ta cả nhà! Ngươi tính ngon ơ lắm sao!!! Lại còn dám hù dọa bản công tử. Không phải khi đến hùng hổ lắm hay sao? Không phải muốn chiếm chỗ ngồi của bản công tử hay sao? Giỏi thì đến a!!!

-Lại còn đòi diệt cả nhà ta? Chỉ là trí thông minh của ngươi thôi cũng đủ làm ta coi thường. Lần sau còn dám giả dạng con trai nhỏ cho rõ lời ta. Hãy đem trời cho chặt lấy bộ ngực sữa của ngươi lại. Miễn để cho người khác chê cười là không có trình độ hóa trang chuyên nghiệp. Đúng là ngu chết cười ta.....!!!

-Ngươi!... Khốn nạn.....!!!

Tiểu mễ non trừng mắt, oán hận nhìn Nguyễn Trọng Lăng. Nhìn mà cảm tưởng đôi con ngươi kia đã có thể phun ra lửa vậy. Hai bàn tay nhỏ bé của cô nàng nắm thật chặt thật chặt giống như có khuynh hướng muốn vung tay đập cho kẻ nào đó một trận đã đời ấy.

Nguyễn Trọng Lăng thấy vậy liền ngồi lui lại một chút, cười híp mắt khoát khoát tay nói:

-Chậm đã! Chậm đã! Nơi này là quán rượu để ăn uống nghỉ ngơi. Động tay động chân thì khác nào cái đám phàm phu tục tử. Hơn nữa nếu đánh nhau...

cẩn thận ta đây... người đây không phải là muốn ta xoa xoa nắn nắn chỗ nào đó là đi... hê hê... Chỉ là muốn vì thế mà ép ta chịu trách nhiệm là không có cửa đầu nhé.

-Dù sao gia giáo nhà ta cũng nghiêm khắc lắm. Đối với cái thứ con gái văng tục chửi bậy còn muốn vào cửa nhà bản đại thiếu gia thật chẳng khác nào là cóc mà muốn lên trời, là cá còn muốn đi trên mặt đất.

-Khà khà...~ Cô nương! Suy nghĩ cho chín chắn a rồi thì hãy hành động!!!

Lăng đại thiếu gia của chúng ta giọng nói đầy thâm thía dạy bảo. Chỉ là ngôn ngữ lời nói quả thật là vô cùng chọc giận đối phương. Vô cùng muốn ăn đòn!!! Khi nói bàn tay còn không quên hình tượng xoa xoa nắn nắn. Về mặt quả thực vô cùng bỉ ổi.

Tiểu cô nương bên cạnh gắt gao giữ chặt lấy tiểu mãng non, khản trương nói:

-Tiểu... Công tử, đừng động thủ. Nhiều người ở đây như vậy nếu như truyền tới tai người trong phủ..., sau này đừng nghĩ muốn ra ngoài nữa!

Tiểu mãng non nắm chặt hai bàn tay, nghe vậy đành phải buông lỏng. Sau đó đối phương gắt gao nhìn chăm chăm vào Nguyễn Trọng Lăng, nói:

-Người hãy nhớ cho kỹ lấy. Lần này tạm thời đến đây. Lần sau nếu gặp mặt... Hừ hừ...! Đừng trách ta đây không cho người chết một cách thống khoái.

Dứt lời liền xoay người bước đi, tiểu cô nương bên cạnh quay lại hướng Nguyễn Trọng Lăng làm bộ mặt quý, nắm tay nhỏ hung hăng quơ lên vài cái giống như muốn ra vẻ uy hiếp. Khuôn mặt xinh đẹp trông cực kỳ đáng yêu.

Nguyễn Trọng Lăng không cam lòng yếu thế hướng nàng giơ lên ngón giữa. Tiểu cô nương kia không biết ngón giữa là có ý tứ gì nhưng cũng hiểu bộ dạng đó không phải cái gì tốt đẹp, lập tức liền học theo bộ dạng của Nguyễn Trọng Lăng, bàn tay mảnh khảnh cũng hướng về phía hân giương lên ngón tay giữa. Nguyễn Trọng Lăng thấy vậy liền ngẩn ngơ, tiếp theo không khỏi cười lên ha hả.

Móa nó! Lại còn muốn ngón giữa mình! Cô nàng kia cũng không suy nghĩ xem mình có thứ đó hay không mà đòi ngón giữa.

Có điều chuyện vừa xảy ra cũng chỉ coi như một đoạn nhạc dạo nhỏ, Nguyễn Trọng Lăng rất nhanh liền xử lý nốt đĩa bánh trên bàn của mình sau đó liền bắt đầu tính tiền rồi đi. Nói chung trở về nhà ăn cơm trưa vẫn là tốt đẹp nhất. Bữa ăn so với ở nơi này ngon nghề hơn nhiều.

Còn chuyện hai cô nàng kia trước khi đi đe dọa, Nguyễn đại công tử là ai a??? Chưa đi ức hiếp người khác thì thôi, đối phương còn đòi uy hiếp hân. Ai ui! Biệt danh "Lăng lột da" cũng không phải nói chơi đâu đấy. Tóm lại chuyện vừa xảy ra xong Nguyễn đại công tử cũng đã sớm ném nó bay qua đầu rồi. Hừm? Trừ một chút tò mò cô nàng nữ giả trai kia về ngoài khi mặc quần áo nữ tính sẽ như thế nào thôi. Dù sao thì... ở cái thời cổ đại này một cô nàng xinh đẹp như vậy cũng rất là có cá tính không phải. Thi thoảng có thể trêu chọc đối phương cũng là chuyện không tồi!!!

Thời gian trôi qua rất nhanh, cửa phủ nhà họ Nguyễn dần hiện lên trước mắt.

Hừm! Vậy là đã về đến nhà.

...

Kết thúc chương 11.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Lão Cha Đã Đến!

Trở lại trong nhà, Nguyễn Trọng Lăng lập tức quay về phòng nhỏ của mình.

Mở cửa ra, hân liền vội vàng lớn tiếng ồn ào kêu lên:

-Tiểu Đào! Tiểu Đào!... Mau mau dọn cơm đi! Ta đói lắm rồi!

Hô hoán xong, thân hình uyển chuyển của tiểu Đào rất nhanh liền hiện ra trước cửa, cô nàng nhanh miệng đáp một tiếng liền xoay người đi tới phòng bếp truyền gọi đồ ăn.

Thoáng cái, tiểu Đào cùng mấy người nha hoàn bưng đồ ăn mang vào. Cả đám đem thức ăn bày biện thành một đồng lên bàn sau đó hành lễ lui ra ngoài. Còn tiểu Đào thì bắt đầu đứng ở bên cạnh hầu hạ Nguyễn Trọng Lăng ăn cơm.

Thức ăn nhìn qua rất tinh xảo, cả nhà họ Nguyễn chỉ có một vị công tử độc nhất cho nên đám người hầu kẻ hạ cũng không dám đối xử lãnh đạm với hắn. Có của ngon vật lạ gì là đều mang lên cho hắn thưởng thức hết.

-Tiểu Đào, có rượu không? Hôm nay ta muốn uống chút rượu.

-Công tử, thân thể của ngài còn chưa được khỏe! Thầy lang nói tốt nhất không nên uống rượu.

Tiểu Đào nhỏ giọng nhắc nhở, có vẻ như thái độ của Nguyễn đại công tử gần đây cũng không tệ lắm, cô nàng cũng bắt đầu quan tâm ngược lại hắn ta. Hừm! Tiến triển cũng không tồi thôi.

-Tức cảnh sinh tình mà sao có thể không có rượu! Ngươi xem! Ánh trăng nền đỏ, người đẹp thức ăn ngon và lạ, khung cảnh như thế này nếu không có rượu chẳng phải là quá mất hứng hay sao?

Tiểu Đào dù sao cũng còn có chút trẻ con, Nguyễn Trọng Lăng lại là chủ nhân của nàng. Lời của hắn nói tiểu Đào không thể không phục tùng. Hai hàng lông mày của tiểu Đào cong cong lên, hơi làm suy nghĩ liền đáp:

-Vậy thỉnh công tử chờ một chút. Nô tỳ đi mang rượu tới cho ngài. Có điều... Mới buổi trưa lấy đâu ra trăng với sao hả công tử?

Nói xong, cô nàng quay người chạy nhanh lui ra ngoài để lại Nguyễn đại công tử trong lòng thâm bực.

Mẹ nó! Chẳng lẽ không biết công tử của ngươi đây là ví vón cho nó có ý cảnh hay sao??? Chẳng lẽ lại nói mặt trời lên cao chiếu sáng vạn vật, có người không rượu chẳng phải mất vui. Tuy rằng bản đại công tử vẫn thờ lai láng khả năng nói như vậy cũng quá tục đi một chút ha!

Haizzz! Nói chung không có văn hóa quả nhiên là đáng sợ nhất! Nguyễn đại thiếu gia của chúng ta vì vậy lại gấp một miếng thức ăn bỏ vào mồm, cả người thì tiếp tục không ngừng rung đùi đắc ý mà phê phán.

Lạy thánh! Hắn ta còn chưa biết cái mặt chữ của thời đại bây giờ là ra sao nữa đây này!!!

Nhai nhai nuốt nuốt! Nguyễn Trọng Lăng chậm rãi thưởng thức đồ ăn, trong lòng không khỏi nổi lên một trận thỏa mãn. Làm công tử nhà giàu thời đại xã hội phong kiến này quả thật quá xxx nó, hạnh phúc. Ăn mặc không cần động tay động chân. Tất cả mọi việc chủ yếu đều do nha hoàn cùng đám người hầu trong nhà làm cả.

Người ta thường nói “chiều quá hóa hư”, lời này quả nhiên rất có đạo lý. Hiện giờ Nguyễn đại công tử của chúng ta cũng đã bắt đầu sinh ra tính ý lại. Đừng nói mấy việc linh tinh như rót rượu, xới cơm. Ngay cả buổi sáng rời giường mặc quần áo hắn giờ mẹ nó cũng đều đã không muốn tự thân làm. Mọi việc tiểu Đào đều sẽ an bài hết thảy thỏa đáng cho hắn.

Lại nói tiếp, tiểu Đào kỳ thật làm việc rất chăm chỉ. Ngoại trừ đôi lúc có chút lười biếng ta lười biếng còn những việc cần làm nàng cũng đã làm một cách rất thỏa đáng.

Tốt như vậy thiếp thân nha hoàn...

Chẳng phải là nên "thưởng" hay sao???

Đúng! Nhất định là nên thưởng!!! Thưởng lớn!!!

.....

Trong phòng, Lăng đang suy nghĩ xem nên mở miệng "thưởng" tiểu Đào như thế nào thì nàng ta đã bùng rượu đi vào.

-Tiểu Đào! Ngươi có biết uống rượu không? Hai chúng ta cùng nhau uống mấy chén?

Thấy tiểu Đào đang châm rượu, Nguyễn Trọng Lăng liền nổi lên ý tưởng hay. Cái này chẳng phải cũng là một kiểu thưởng hay sao? Nói chung thời phong kiến bây giờ có mấy người nha hoàn được ngồi cùng uống rượu với chủ nhân cơ chứ. Đây là một vinh quang lớn a!!! Càng quan trọng nhất là...

Dụ dỗ trẻ con uống rượu đôi lúc cũng rất vui không phải sao?

-Bẩm công tử, con không dám!

Tiểu Đào mặt hơi đỏ trực tiếp cự tuyệt lời đề nghị của Lăng đại công tử. Thái độ có chút chột dạ làm cho hắn ta thấy tò mò. Chẳng lẽ cô nàng này đã từng uống trộm rượu rồi.

-Tiểu Đào, ngươi ngồi xuống! Ta với ngươi tâm sự một chút...

Hắn ta nghĩ vậy liền mở miệng dỗ dành.

-Bẩm công tử, con không dám!

Tiểu Đào tương tự nhỏ giọng cự tuyệt.

-Tiểu Đào à, nơi này chỉ có hai người chúng ta. Ngồi xuống thì có làm sao? Người đứng hầu hạ ta dùng cơm, ta cảm thấy rất không quen. . .

Nguyễn đại công tử rất cố gắng khuyên can cô nàng.

-Công tử, con không dám!

Có điều vẫn không thấy chút hiệu quả nào.

-Tiểu Đào, người đã nhìn thấy cá vàng bao giờ chưa? Để ta mang cá vàng cho người nhìn được không?

Nguyễn đại công tử bắt đầu không nhận được mở miệng nói linh tinh.

-Công tử, con hông dám đâu!

Đối phương hơi sợ trả lời.

-Tiểu Đào, người xem! Đây là son phấn mà ta đặc biệt mua từ Thanh Xuân Các về tặng cho người, nhận lấy đi. . .

Nguyễn đại công tử bung ra đòn sát thủ của mình. Hừm! Đây là son phấn tên Lâm Tam kia mua về, chỉ có điều bị hấn lấy đi mất mà thôi. Ai bảo vừa về đến cửa phủ đã gặp ngay hấn cùng Lý quân gia đứng đợi cơ chứ. Cũng không biết đề làm chi mà vội vàng xác thực như vậy. Chẳng lẽ trong nhà này còn có người dám mạo danh mệnh lệnh của hấn hay sao. Có điều chuyện này để sau sẽ tính.

-Công tử, con còn là không dám đâu!

Lăng: “....”

Một lát sau... Rốt cuộc Nguyễn Trọng Lăng cũng đã hiểu. Cô nàng này đây là đang đề phòng hấn xằng bậy, dứt khoát muốn cự tuyệt ý tốt của hấn. Cả người vũ trang làm cho Lăng thật giống như “chó cắn nhím”, không có chỗ nào hạ miệng được. Mà thôi quên đi! Không uống thì không uống chứ sao! Có gì hơn người cơ chứ.

Nghĩ vậy Nguyễn đại công tử bắt đầu hăm hực đánh chén thức ăn trên bàn, cũng mặc kệ không thèm quan tâm tiểu Đào nữa. Ăn xong sớm rồi lên giường đánh một giấc no nê. Đói... ăn no rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, thi thoảng thêm lấy đi chơi... Quả nhiên là thư thích thoải mái lắm. Thoáng chốc, Nguyễn đại công tử tâm tình lại trở nên tốt đẹp.

Quả nhiên... xuyên việt gì gì thích nhất rồi!!! Nguyễn đại công tử của chúng ta bây giờ mới hiểu được chí lý trong những câu nói đó.

...

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua...

Ngày hôm sau, thừa dịp cha đi ra ngoài Nguyễn Trọng Lăng lại đặc biệt tự ý dậy sớm. Hấn nói với tiểu Đào một tiếng rồi sau đó mang theo Lâm Tam đi thị sát tình hình trong nhà họ Nguyễn. Lâm Tam tất nhiên là hôm qua lúc trở về gặp mặt liền bị mệnh lệnh sáng sớm tới đây gặp hấn.

Nguyên do?

Này tất nhiên là Nguyễn đại công tử hiện tại lại có hạng mục mới. Hấn quyết định mấy ngày này tranh thủ đi dạo đi dạo khắp cả tòa biệt viện của nhà mình.

Này là để làm gì đây???

Nguyên nhân chính bởi vì biệt viện của nhà hấn quá lớn. Đây nhà cửa san sát san sát lại đều na ná giống nhau khiến hấn trở về nhà mà vẫn như đang đi trên phố. Dẫn tới... .

Suýt chút nữa lạc đường ngay trong nhà!!! Nếu không phải hấn cơ linh hỏi ngược hỏi xuôi dò la ra vị trí phòng ở của mình thì sợ rằng... .

Nói chung trước hết cần đi thực tế để nhớ kĩ tất cả đường rẽ trong nhà cái đã. Tuy rằng chỉ đi không như vậy nhưng hấn không phải không có chút nào thu hoạch. Sau đó mấy ngày nay hấn đã phát hiện ra đám người hầu trong phủ dường như là rất e ngại khi gặp hấn. Có lẽ Nguyễn Trọng Lăng đời trước uy danh quá hiển hách. Ngay cả khí thế cũng không cần phóng ra mà đám người hầu trông thấy hấn đã cứ như là gặp phải Diêm Vương hiện thể rồi. Tất cả đều hành lễ cúi đầu miệng im thin thít thin thít.

Thu hoạch không tệ!!! Nguyễn đại công tử tâm trạng vì vậy ngày qua ngày đều rất hài lòng.

Bên cạnh đó, một kế thu hoạch lớn khác tất nhiên chính là Lâm Tam rồi. Từ khi được tiến cử lên làm chân chạy giá trị con người liền tăng vọt lên. Chỗ ở cũng thay đổi, giờ đã được an bài ngủ ở một phòng có mái hiên gần phòng nhỏ của Nguyễn Trọng Lăng để Nguyễn đại công tử tùy thời có thể sai bảo.

Chỉ là ngày vui dài chẳng tày gang... .

Một tuần sau đó, mới sáng sớm ông Trọng Kim đã đi tới tiểu viện của Nguyễn Trọng Lăng. Lúc này hắn ta vẫn còn đang say sưa ngon lành trong mộng. Sau khi xuyên việt, hắn rất nhanh dường thành thói quen ngủ nướng. Trừ phi có việc nếu không mỗi ngày mặt trời không lên quá đỉnh đầu tuyệt đối không có ý định rời giường. Ban đầu tiểu Đào còn có ý thức giục qua vài lần nhưng Nguyễn đại công tử ngủ say như chết hơn nữa còn nhân cơ hội ăn sảm sờ nắn ta, cuối cùng tiểu Đào đành phải giận dỗi mặc kệ cho hắn tùy ý ngủ.

Nguyễn Trọng Lăng nằm mộng mà mặt cười rất khoái trá. Có thể làm cho hắn nằm mơ cũng cười thành tiếng thì chỉ có hai loại chuyện này nọ. Thứ nhất là tiền tài, thời đại này gọi là tiền đồng hoặc vàng thỏi, bạc thỏi. Còn thứ hai chính là mỹ nhân, bộ dạng càng xinh đẹp càng tốt, ăn mặc càng ít vải càng tốt.

Ông Trọng Kim đi vào trong phòng ngủ của Nguyễn Trọng Lăng thì chứng kiến hắn đang cười tít mắt, thỉnh thoảng trợn mắt trợn mắt. Miệng không biết lẩm bẩm cái gì, một hàng nước dãi trong suốt đang dọc theo khoe miệng của hắn mà chậm rãi nhỏ từng giọt từng giọt lên mặt chiếc gối.

Tiểu Đào đứng sau lưng ông Trọng Kim, biểu tình trên mặt ghen lấy đó bưng bưng. Đã thấy chiếc gối dưới đầu Nguyễn Trọng Lăng đã bị nước dãi của hắn thấm ướt hơn phân nửa mà đôi phương vẫn chẳng thêm ngấm miệng, ... trong khoe mắt của cô nàng chợt xuất hiện một tia ý cười ngày càng nhiều. Một ngày hôm nay, Nguyễn Trọng Lăng đối xử với nàng không tệ. Người cũng dễ gần, trừ việc hay nói năng ngọt xớt lại thích múa may chân linh tinh chiếm tiện nghi thì mọi chuyện đều ổn.

Con người cũng đâu phải cỏ cây vô tình. Huống chi tiểu Đào mới có mười ba tuổi, tuy rằng thông minh lanh lợi nhưng còn chưa đến mức quá xấu xa. Cho nên mấy ngày hôm nay thái độ của Nguyễn Yên đối với Nguyễn đại công tử đã có chút thân cận hơn trước rất nhiều. Lạy chúa! Kế hoạch "cưa" lolita của Nguyễn đại công tử dường như đang tiến triển không tệ.

...

Quay trở lại chuyện chính...

Nhìn thấy bộ dạng ngủ nướng của Nguyễn Trọng Lăng khó nhìn như vậy, ông Trọng Kim chau mày lại. Ông rót một chén nước lạnh từ trên bàn, không nói hai lời xông lên phía trước hung hăng hắt vào cái chăn mà Nguyễn Trọng Lăng đang cuộn tròn. Sau đó còn không thèm liếc mắt lấy một cái đem chiếc chăn kia úp lên mặt hắn.

-Á.....!!!

Nguyễn Trọng Lăng thất kinh từ trên giường bật thẳng dậy. Hai mắt thì vẫn còn đang nhắm chặt, miệng đã gằm rú hết lên.

-Kêu la cái gì? Đồ nghịch tử!

-Mặt trời đã lên quá đỉnh đầu vậy mà ngươi vẫn còn nằm đây mà ngủ!

Ông Trọng Kim sắc mặt nghiêm nghị, giọng cứng rắn giáo huấn.

-Sao cha lại tới đây?

Vừa nghe âm thanh kia, Nguyễn Trọng Lăng lập tức hoàn toàn thanh tỉnh. Hắn thấy ông Trọng Kim đang nổi giận đùng đùng lom lom nhìn mình, Lăng vẻ mặt chột dạ, rất muốn tìm cách biện giải:

-Không phải! Cha!... con... con...

Ông Trọng Kim căn bản không thèm đôi co với hắn mấy cái chuyện vụn vặt này. Thấy hắn đã tỉnh ngủ, ông Trọng Kim xoay người liền đi ra ngoài. Vừa đi vừa hạ mệnh lệnh:

-Cho ngươi thời gian một nửa nén nhang... rửa mặt, mặc quần áo xong lập tức đến phòng khách gặp ta.

Nguyễn Trọng Lăng đưa mắt nhìn theo bóng lưng cha, quay đầu thấp giọng hỏi tiểu Đào:

-Cha đến tại sao ngươi không mật báo cho ta biết?

Tiểu Đào không dám trả lời hắn, chỉ đỏ bừng mặt nín cười mà cho Nguyễn đại công tử mặc quần áo trang phục mà thôi. Bởi thế cho nên chẳng đường chinh phục của Nguyễn đại công tử ra về còn dài và xa xôi lắm.

Thay quần áo xong, Nguyễn Trọng Lăng đi tới đại sảnh phòng khách. Huống cha mẹ chấp tay hành lễ sau đó hắn thành thành thật thật đứng ở một bên cung kính lắng nghe lão cha dạy bảo.

Ông Trọng Kim hôm nay rất nể mặt, lại không có mắng hắn mà chỉ thân nhiên phân phó Nguyễn Trọng Lăng theo hắn đi ra ngoài.

Bước tới cổng lớn, Nguyễn Trọng Lăng đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa dừng ở bên ngoài. Trên xe chất đầy lễ vật quý, từ tơ lụa vải vóc, sơn hào hải vị, thậm chí còn có không ít vàng bạc châu báu. Một đám hộ vệ hiệu buôn nhà họ Nguyễn đang ưỡn ngực lập đội hình chờ đợi phụ tử nhà họ hai người.

-Cha, những lễ vật này là muốn đi tặng cho ai à?

Nguyễn Trọng Lăng tò mò hỏi.

-Câm miệng! Đi theo ta là được rồi. Cấm người nói nhiều.

Ông Trọng Kim không chút khách khí quát lớn răn dạy hần. Thế là Nguyễn Trọng Lăng lập tức... im!!!

Ai bảo ở cái nhà này cha hần không cho hần tí nhân quyền nào đây!

Haizzz! Đòi đòi khi nó khổ như thế đấy!

...

Kết thúc chương 12.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thầy Đồ Trần.

Trên đường đi, Nguyễn Trọng Lăng cuối cùng biết được thì ra là cha muốn dẫn hần đi tới nhà của ông thầy đồ họ Trần để làm lễ bái sư.

-Cha cũng thật là quá hào phóng. Một xe ngựa lễ vật như vậy chỉ sợ thầy đồ Trần kia ngủ cũng phải cười đến méo miệng.

Hần ta đây là thật không nhịn được tiếc của xót ruột, giọng còn có chút chua chua nói. Nên biết tiền tiêu vật của hần còn không có ngọn ngành đây này.

-Câm miệng!

-Thầy đồ Trần văn tài đức độ là nổi tiếng nhất ở cái thành Thăng Long này. Lát nữa tới nhà thầy ấy, cấm người không được nói năng lung tung làm cho ông ấy tức giận biết chưa !

Lão cha hần rất không yên lòng lo lắng mở miệng dặn dò.

-Xin cha yên tâm! Con nhất định một câu cũng không dám nói!

Nguyễn đại công tử thấy vậy biết khôn lập tức lên tiếng đảm bảo.

Chỉ là đối diện ông Trọng Kim vẫn âm thầm lắc đầu thờ dài ngao ngán. Đứa con này tính tình ngu ngốc lỗ mãng, học hành thì dốt nát không chịu nổi. Haizzz! Có khi nào là do kiếp trước hần tích đức không đủ nên kiếp này mới chỉ có một mình thằng lỏi này để nối nghiệp thôi đây. Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh. Nghĩ không ra hần đường đường nhà giàu nhất cái Nam triều này ngày sau chỉ sợ đều hủy đi trong tay con trai của hần mất. Quả thực là... không ai giàu ba họ, có ai khó ba đời. Cha ông xưa thật không có lừa ta a!!!

...

Thời gian trôi qua...

Đoàn người cuối cùng cũng đi tới nhà của thầy đồ Trần. Đây cũng bởi vì nhà của đối phương cách nhà họ Nguyễn không xa lắm. Nó nằm ngay trên đường cái cửa Nam thành Thăng Long, gần sát bên cạnh Thượng Đạo thư viện.

Ông Trọng Kim xuống xe ngựa, thần sắc trang nghiêm, trịnh trọng sửa sang lại y phục. Tiếp đó từ trong tay của gã hộ vệ tiếp nhận một chiếc mâm gỗ được phủ kín một lớp vải đỏ. Cũng không biết trong mâm gỗ này thật ra chứa đồ vật gì. Chỉ thấy nhận lấy mâm sau đó ông Trọng Kim liền bắt đầu dẫn Nguyễn đại công tử đi vào trong nhà. Đám hộ vệ còn lại thì xếp thành đội ngũ đứng gác tại cửa. Một số thì đem lễ vật trên xe ngựa xuống, rồi lục tục mang vào bên trong.

Nhà của thầy đồ Trần không lớn, chỉ là một gian nhà bậc hai trong thành. Tường được quét vôi xám trắng, lộ ra dáng vẻ nhiều năm chưa từng tu sửa qua. Một vị người hầu lớn tuổi đem cha con hai người nhà họ Nguyễn dẫn tới phòng khách, dâng trà xong liền lui xuống.

Phòng khách rất giản dị. Ngoại trừ một cỗ bàn ghế bằng gỗ xoan không thấy có bài trí thêm đồ vật nào khác. Trên một bên tường ngược lại đang treo một bộ tranh sơn thủy. Trong bức tranh này có một người đàn ông trung niên ánh mắt ẩn chứa hàm ý bí thương đang ngắm nhìn vách núi cao sừng sững ở trước mặt.

Nguyễn Trọng Lăng cảm giác vị trung niên nam tử trong bức tranh này dường như muốn tự sát bởi vậy trước khi chết ngấm nhìn non xanh nước biếc một lần? Luyến tiếc thì đừng chết nữa, lại còn về ra....

Tự chế ra ý cảnh cho bức tranh, Nguyễn Trọng Lăng đang bủ môi khinh thường thì đột nhiên phía sau có người hỏi:

-Nguyễn công tử, thấy bức họa này như thế nào?

Nguyễn Trọng Lăng giật mình xoay người lại. Trước mặt hắn giờ là một người đàn ông trung niên nho nhã, tuổi tác ước chừng hơn bốn mươi tuổi. Trên đầu cuốn khăn xếp, thân mặc áo dài nam màu xanh đen. Trên chân đi một đôi giày vải có hơi cũ nát. Khuôn mặt đường đường chính chính. Đôi mắt trông rất có thần, sắc bén lợi hại giống như liếc mắt một cái có thể xuyên thủng tâm linh người khác. Dưới cằm là một chòm râu dài, tu bổ chỉnh tề gọn gàng.

Ông Trọng Kim nhẹ nhàng giật tay áo Nguyễn Trọng Lăng, nói:

-Đồ ngu!!! Còn không mau bái kiến thầy đồ Trần !

Nguyễn Trọng Lăng nghe thế nhanh chóng lạy dài nói:

-Học sinh Nguyễn Trọng Lăng gặp qua thầy Trần.

Thầy đồ Trần nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, tiếp tục hỏi vấn đề vừa rồi Nguyễn Trọng Lăng chưa trả lời:

-Nguyễn công tử thấy bức họa này như thế nào?

Nguyễn Trọng Lăng hơi chột dạ, thời học đại học rảnh rỗi đã từng đọc qua rất nhiều kiến thức lĩnh tinh trên mạng nhưng lại không có hiểu biết gì về hội họa lịch sử cả. Giờ đối phương kêu hắn bình luận, hắn xxx... nào biết bình luận như thế nào? Nhưng cũng không thể nói bặt thân đây thấy bức tranh này không như ý lắm, nơi nơi đều là nét bút xiêu xiêu vẹo vẹo, đường nét rời rạc. Nếu mang ra ngoài bán phòng chừng cũng không bán được mấy đồng tiền. Thà rằng đừng treo lên cho khỏi mất mặt thì hơn?

Thật lòng muốn nói như vậy, rất có thể vị cha già đang đứng bên cạnh lại vốn rất ưa thích bạo lực gia đình kia lập tức sẽ nhảy cồm lên đấm vỡ mặt hắn.

Không có biện pháp, chỉ có nước bịa chuyện mà thôi!

Nguyễn Trọng Lăng vắt hết óc, nghĩ ra vài câu có thể sai được hỏi xưa hắn từng xem thấy trên mạng, nói:

-Bức họa này phi thường không sai! Học sinh nhìn ra bức họa này hình thần đủ cả, ý vị sinh động mà lại sâu xa thâm trường. Quả thật không phải bức vẽ tầm thường. Vả lại ý cảnh sâu sắc làm cho người xem cảm thấy mờ mịt khó hiểu. Ủ! Đây đích xác là một bức họa hiếm có. Độc nhất vô nhị!

May mắn là thời sinh viên không ít thời điểm đứng lên thuyết trình semina cho cả nhóm trên giảng đường nên giọng nói, lời văn cũng coi như lưu loát trầm bổng lắm. Nghe nghe mà Nguyễn Trọng Lăng cũng không thể không tự mình đánh giá một tiếng hay.

Bức họa này treo ngay trong phòng khách, ông thầy này mới vừa gặp mặt đã vội vàng muốn nghe đánh giá của Nguyễn Trọng Lăng... Thằng ngu cũng đều hiểu được bức họa này nhất định là do thầy đồ Trần tự vẽ. Dù sao thì ngài hát, ta xướng, Kêu vẽ hay vẽ tốt là tuyệt đối không có sai!!!

Ai ngờ, thầy đồ Trần vốn đang cười dài nhìn hắn nghe vậy biểu tình trên mặt lại liền tỏ ra thất vọng. Nguyễn Trọng Lăng vừa dứt lời, thầy đồ Trần liền lắc đầu thờ dài không thôi.

Nguyễn Trọng Lăng này sững sờ nha, thầm nghĩ chẳng lẽ bản thân mình nói sai rồi hay sao?

Hỏi tương lại một lần những lời vừa nói đều rất thẳng thắn, rất đúng trọng tâm. Hay là mình thổi phồng chưa đủ tàn nhẫn, chưa đủ ác cho nên thầy đồ Trần còn không có hải lòng? Không ngờ ông thầy này lại ưa thích hư vinh đến vậy? Ta thực muốn đem người thổi phồng đến chết mới thôi. Thật là cái đồ không biết xấu hổ!!!

May là lúc hắn đang định mở miệng nói thì thầy đồ Trần thờ dài lên tiếng đánh đoạn:

-Tri ki thật khó tìm a! Ba năm trước đây, nhiều lần ta nghe thấy phía nam quân Chiêm thành xâm lấn biên cương, phá hủy thành trì, giết người cướp của mà Nam triều ta lại yếu đuối e ngại quân xâm lược. Quân đội vừa đánh vừa lui, không hề có ý chí chiến đấu. Từ đó các nơi loạn lạc thảo khấu tăng tăng lớp lớp nổi lên.

-Phía bắc Hoa triều hàng năm lại đều yêu cầu tăng thêm triều cống, vô lý suu cao thuế nặng. Trong triều đình thì vây bè kéo cánh tranh giành địa vị, các quan tri huyện thì tham ô thành phong trào, làm cho dân chúng trong thiên hạ lẫn than lưu lạc khắp nơi.

-Nam triều ta! Địa linh nhân kiệt, anh hùng hào kiệt đời đời sinh ra vậy mà mắt thấy sắp rơi vào tay của giặc ngoại xâm, rơi vào tay đám đầu trộm đuôi cướp thảo khấu... Đến lúc đó muôn dân trăm họ sẽ phải sống như thế nào?

-Chỉ hận bản thân là một giới thư sinh nghèo hèn vô dụng. Tiến thì không thể đứng mũi chịu sào gánh vác trọng trách, lui lại không đành lòng an phận chỉ lo cho riêng bản thân mình. Trong lúc bi phẫn ta đã chấp bút vẽ ra bức họa này treo lên đây cho mọi người thường làm lấy làm an ủi.

-Đáng tiếc, không có ai hiểu rõ tâm tư của ta, mọi người chỉ nhìn thấy cái vẽ bề ngoài của bức tranh mà không có ai đề cập đến thâm ý ở trong đó,...
Ai...đáng thương! Đáng tiếc!

...

Kết thúc chương 13.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bái Sư!

Nguyễn Trọng Lăng lần này cuối cùng cũng nghe ra vấn đề. Hắn giờ đại khái đã hiểu thầy đồ Trần vẽ bức họa này chủ yếu là để ưu quốc thương dân, còn mang chút ý tứ thương cảm người có tài nhưng không gặp thời.

Nghĩ nghĩ Nguyễn Trọng Lăng liền âm thầm lắc đầu, văn nhân thư sinh đều là cái đám tính tình yếu nhược. Một bức tranh thì có thể làm được chuyện gì? Có thể cứu vớt muôn dân trăm họ trong lúc dầu sôi lửa bỏng sao? Có thể chống lại tấn công của giặc ngoại xâm sao?

Cùng với ở nhà thờ ngẩn than dài, không bằng ra ngoài tòng quân kháng địch. Xem ra thầy đồ Trần này cũng là thuộc loại hình một sách. Hơn nữa lại là "một sách" nhàn rồi không có việc gì làm, ngồi ở nhà đọc đọc sách cho chán rồi ưu quốc thương dân. Thời khắc nước nhà nguy cơ lại đi đắm chìm trong ý thức của bản thân mình. Có điều so với hắn, một kẻ lập chí làm công tử ăn chơi trác táng cũng không khá hơn là bao đi. Nguyễn đại công tử trong lòng cũng vô cùng thốn thức.

Chỉ là thầy đồ Trần lúc này vẫn nhìn chăm chăm vào Nguyễn Trọng Lăng, nói:

-Mới vừa rồi ta thấy công tử chăm chú quan sát bức họa, muốn nói gì đó rồi lại thôi. Không biết, Nguyễn công tử có cao kiến gì không?

Ông thầy này có ý định bói lòng tìm vết hay sao? Nguyễn Trọng Lăng oán hận thầm nghĩ, nếu như ta có cao kiến thì cần gì phải đến đây bái ngời làm thầy. Lão sư thời cổ đại cùng với học sinh nói chuyện đều khiêm nhường như thế này chăng?

Ông Trọng Kim giờ ở một bên âm thầm sốt ruột. Đứa con bảo bối của mình như thế nào ông còn không hiểu rõ ràng hay sao. Nó thì có cao kiến cái cóc khô gì? Thằng nhóc này ngay cả lời lẽ đúng sai phải trái đều nghe không ra. Lỡ may nó không hiểu mà lại giả vờ hiểu, nói hươu nói vượn khẳng định việc bái sư hôm nay sẽ hỏng bét.

Ông Trọng Kim vì thế liền vội vàng cắt lời:

-Thầy đồ Trần, hôm nay tôi mang cháu nó đặc biệt đến quý phủ bái sư. Máy sự tình trên phương diện học vấn không bằng sau này có cơ hội thì nhờ thầy đồ Trần dạy bảo cho cháu nó nhiều hơn được không?

Nguyễn Trọng Lăng cảm kích liếc mắt nhìn cha hắn một cái. Rốt cuộc vẫn là người một nhà a, lão cha quả nhiên là có nghĩa khí, biết cứu người trong cơn nước sôi lửa bỏng!

Thầy đồ Trần nghe vậy gật gù đầu không có ý kiến gì, kế tiếp mọi người rời khỏi phòng ra ngoài bắt đầu trình tự bái sư.

Nơi sân sau nhà thầy đồ Trần đã được quét sạch bóng từ bao giờ. Giữa sân bày một án thờ, bên trên bày hương đèn hoa quả, xung quanh bày lễ vật của ông Trọng Kim mang tới. Thầy đồ Trần tiến lên trước thắp hương khấn trời đất, xong xuôi thầy gồi lễ 4 lễ 4 vái, sau đó mới cho Nguyễn Trọng Lăng tiến lên. Ông Trọng Kim kêu Nguyễn Trọng Lăng quỳ lễ bàn thờ 4 lễ 4 vái, sau đó lại quay sang lễ thầy đồ Trần 4 lễ 2 vái. Vậy là coi như hoàn thành thủ tục xin nhập học.

Như thế là xong nghi thức làm lễ bái sư. Kẻ xuyên việt như Nguyễn Trọng Lăng từ lúc này đã lại trở thành học sinh của một ông đồ. Ngẫm lại trước lúc xuyên việt vẫn còn cùng một đoàn sinh viên tốt nghiệp đại học, cao học chen chúc nhau để giành giật lấy một công việc nuôi sống bản thân, quanh quẩn một vòng hiện tại hắn cũng lại lần nữa tiến nhập vào học đường. Cái số mệnh này thật sự là có duyên phận cùng sách vở, khi nào hắn mới có thể học tập thành tài, danh chấn thiên hạ đây....?

Lễ tiết đã xong, ba người liền quay vào nhà ngồi xuống nói chuyện phiếm. Ông Trọng Kim có ý muốn kết giao cùng thầy đồ Trần, chỉ cầu mong sao cái đứa con bảo bối của mình được mọi người trong thư viện quản giáo nghiêm khắc vì thế lúc nói chuyện ngôn từ rất là kính ý.

Thầy đồ Trần có lẽ là không quá am hiểu những chuyện vụn vặt trong việc giao tiếp thường ngày này bởi thể tuy rằng vẫn nói chuyện câu được câu không với Ông Trọng Kim nhưng đôi mắt lại chăm chú nhìn vào Nguyễn Trọng Lăng. Một lúc sau thầy đồ Trần đột nhiên nói:

-Ta thường ngày đối với thuật đoán mệnh cũng có chút thành tựu. Ta xem tướng mạo của Nguyễn công tử có chút kỳ lạ. Lẽ ra công tử đã sớm phải...

Ngắm lại cảm thấy có chút không ổn, ông thầy liền sửa miệng hỏi:

-Gần đây công tử có gặp phải biến cố gì không?

Nguyễn Trọng Lăng mặt biến lại vừa biến, trong lòng chấn kinh không nhẹ. Quả nhiên không thể xem thường người cổ đại được a. Ông thầy này chẳng lẽ có hòa nhãn kim tinh của Tôn Ngộ Không chăng? Vậy mà không ngờ liếc mắt một cái lại nhìn ra số mệnh của hắn có biến cố lạ thường. Lợi hại a! Ông thầy này làm tiên sinh dạy học đúng thật là đáng tiếc. Không bằng ra ngoài đường cái mở một quầy xem bói đoán mệnh có khi còn thành công hơn!

Suy đoán dù sao vẫn chỉ là suy đoán, câu hỏi của thầy đồ Trần cũng chỉ là câu hỏi, Nguyễn Trọng Lăng vì vậy liền thành thành thật thật trả lời:

-Không lâu trước đây... Học sinh... vô ý... đụng một cái... Ủ! Đụng một cái! Hôn mê bất tỉnh mất hơn tháng!!!

Ông Trọng Kim ở một bên hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, cũng không có nói thêm gì.

Thầy đồ Trần tiếp tục nói:

-Hơn một tháng trước? Ủ! Cũng không sai biệt lắm!... Nhưng cũng không đúng, lẽ ra công tử đã sớm phải... .

Đám người có tri thức có văn hóa tính cách quả thật đều quá... khiến người khó chịu. Nguyễn Trọng Lăng thấy vậy liền vội vàng ngắt lời thầy đồ Trần, nói:

-Người người số mệnh đều là do trời định, thế nhưng số mệnh vô thường thay đổi liên tục, mệnh trời lại biến ảo khó dò. Sức người cuối cùng làm sao có thể địch lại được với sức trời, lại có ai có thể tính toán được rõ cả đời. Chợt có lúc đúng lúc sai cũng là chuyện bình thường mà thôi.

Thầy đồ Trần cau mày gật đầu đáp:

-Có lẽ là vậy! Chuyện này cũng không có căn cứ rõ ràng gì trong sách, ta cũng không nên quá chắc chắn là vậy mới đúng.

Nghe ông thầy nói như vậy Nguyễn Trọng Lăng giờ mới nhẹ nhàng thở ra được một hơi. Xuyên việt là bí mật lớn nhất của hắn, mà hắn cũng đã tự nhủ, sống đề bụng chết mang theo. Nay nhất định là bí mật hắn phải mang theo cả cuộc đời này cũng sẽ không để lộ với bất kì ai. Nếu để cho Thầy đồ Trần tính ra căn nguyên của vấn đề, hắn sẽ là nhân sĩ xuyên việt đầu tiên bị người cổ đại cho là yêu nghiệt, được đưa lên đàn hỏa thiêu. Ông trời nếu đã an bài cho ta xuyên việt sẽ không để cho ta gặp phải kết cục bi thảm như vậy chứ?

Câu chuyện chuyển rồi, lúc này thầy đồ Trần bắt đầu nhẹ nhàng vuốt râu nói:

-Nếu ta đã thu nhận Nguyễn công tử làm học trò vậy trên phương diện học vấn ta cũng phải hỏi công tử một chút. Thường ngày, công tử đã đọc qua những sách vở gì?

Đọc sách thì rất dễ kiểm tra, vấn đề này hắn không thể bịa chuyện được, Nguyễn Trọng Lăng tính toán ăn ngay nói thật vì thế hắn nói:

-Tất cả sách vở học sinh đều

-Tất cả đều đã đọc qua, hơn nữa may mắn trúng được hương cống.

Ông Trọng Kim, mặt không đỏ tím không đập ngắt lời chen ngang Nguyễn Trọng Lăng, sau khi nói xong giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra tiếp tục uống trà.

-A?

Nguyễn Trọng Lăng há há miệng, trợn mắt há hốc mồm nhìn trừng trừng lão cha hắn. Chuyện này đùa có hơi thái quá à nha. Lão cha muốn thỏa mãn lòng hư vinh của mình cũng không nên nói thái quá lên như thế chứ. Thầy đồ Trần tùy tiện hỏi cái vấn đề hắn đây không trả lời được thì không phải là lộ tẩy luôn rồi sao?

Cha này là có ý tứ gì? Khanh đồng đội ???

-A...! Nhìn không ra công tử lại là bậc ngút trời kỳ tài.

Thầy đồ Trần mặt thật vui vẻ tán thán:

-Tuổi còn trẻ mà đã trúng được hương cống thì thật là có chút hơn người. Ngày sau bảng vàng ghi danh tất khỏi phải việc khó. Nói vậy hóa ra là lão thầy đồ như tôi vậy mà gặp may thu được một học trò giỏi rồi!

...

Kết thúc chương 14.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen.com /book/)

Chương 15: Chết Tôi! Muốn Đổi Câu Đối.

Ngồi trong phòng, ông Trọng Kim sắc mặt giờ thật bình tĩnh. Ánh mắt nhìn xuống chén trà trên tay, cả người làm ra vẻ không có phát hiện ra Nguyễn Trọng Lăng đang quăng tới ánh mắt cực kỳ u oán. Có điều trong lòng ông giờ lại đang hoang mang hoảng sợ lắm, người càng lớn tuổi lại càng coi trọng mặt mũi, huống hồ ông Trọng Kim còn có cái uy danh đệ nhất nhà giàu tại thành Thăng Long này. Sở dĩ, ông Trọng Kim ăn nói hoang đường chỉ là vô ý, vô ý mà thôi. Nay hoàn toàn là phản ứng theo bản năng á. Ông thật đâu có ngu như vậy bao giờ! Chỉ là vô ý ! Vô ý thức mà thôi!!!

Haizzz! Bản thân là chủ nhân của một gia đình lấy tính toán sổ sách, lấy buôn qua bán lại làm kế sinh nhai siêu cấp nhà giàu. Có ai lại muốn để cho người khác nói con trai bảo bối của ông chỉ là kẻ dốt nát, là kẻ chỉ biết mỗi ăn chơi trác táng, trầm phần trầm là cái đồ phá gia chi tử? Tuy rằng người ta không dám nói ở trước mặt ông nhưng ông Trọng Kim cũng không chịu nổi cái loại sắc mặt cười nhạo châm chọc này a.

Thời điểm lúc này từ bên ngoài nhìn kĩ cũng có thể thấy được vẻ mặt của ông Trọng Kim đã trở nên đầy hờ hững vô mồm. Thân là chủ nhân nhà họ Nguyễn, chủ nhân của gia tài hàng bạc triệu, ở vào vị trí hoàn cảnh như vậy, cái cảm thụ con cái không nên thân nên hồn, cái đau xót kia so với người bình thường quả thật còn sâu sắc, sâu sắc hơn rất nhiều lần.

Cho nên khi thầy đồ Trần vừa mở miệng hỏi, ông Trọng Kim theo bản năng không hề nghĩ ngợi liền buột miệng nói ra, trả lời thay cho Nguyễn Trọng Lăng. Ngay khi thanh âm vừa dứt, ông Trọng Kim đã cảm thấy hối hận rồi. Làm thương nhân, thậm chí làm một thương nhân vô cùng thành công tất nhiên cả đời ông Trọng Kim đã nói dối qua vô số lần nhưng hôm nay lời nói dối này vừa ra... Đây không còn gì để mà hoài nghi, này hoàn toàn là lời nói dối dễ dàng bị vạch trần nhất. Chuyện bởi vậy khiến cho tâm tư của ông Trọng Kim giờ quả thật là lo lắng bất an lắm lắm.

Giờ này khắc này, ông Trọng Kim cùng với con trai bảo bối của chính mình ấy vậy mà đều có suy nghĩ giống nhau:

-Lỡ may thầy đồ Trần đột nhiên cao hứng lên,... tại chỗ muốn thử thử học vấn của Nguyễn Trọng Lăng thì phải làm thế nào bây giờ?

Nghĩ tới điều này... cả hai cha con đều cả người cảm thấy rất không tốt!!!

Cả hai cha con họ đều hiểu rất rõ ràng. Cái danh hương cống chính là trên đỉnh đầu có hơn một cái mũ hư danh mà thôi. Cái mũ này nhẹ như bọ khí, chỉ cần sơ sẩy chạm một cái là có khả năng tan biến đến rất dễ dàng. Học vấn không có thể làm giả ra được, cũng không có đường tắt, sớm chiều khổ công đọc sách nhiều ít bao nhiêu vừa thử là có thể nhìn ra nông sâu ngay. Càng không nói vị Nguyễn đại công tử chuyên ăn chơi trác táng này ngay cả lời còn không biết nói ra sao, chứ còn chả nhận được mấy cái há lại có thể ứng đối được.

Vì thế hai người giờ ngồi đối diện nhau trong lòng đều như ngồi đồng lửa như ngồi đồng than. Chỉ mong sao cho thầy đồ Trần mau mau bùng trà tiễn khách đi. Trên đường trở về sẽ lại bàn bạc thu thập nhau sau để xả lấy cái con giận, cái nỗi hoảng loạn trong lòng này.

Chỉ là lý tưởng thì rất đầy đặn, hiện thực thường lại rất tàn khốc. Chuyện trên đời nó vẫn thường không như tâm ý tám chín phần mười như thế đấy.

Quả nhiên, thầy đồ Trần không phụ sự mong đợi của tất cả người xem, ánh mắt ông thầy chờ mong nhìn về Nguyễn Trọng Lăng nói:

-Mọi chuyện trước mắt cũng đã làm xong xuôi. Đợi tới kỳ thi khảo sát tôi sẽ lại kiểm tra công tử sau. Lúc đó thì sẽ có các đề mục rõ ràng. Có điều hôm nay không có nói trước vậy nên lão già này liền ngẫu hứng ra lấy một câu đối, công tử chỉ cần đáp lại là được rồi.

-Công tử thấy như thế nào?

Nói xong thầy đồ Trần ánh mắt lom lom, đầy chờ mong nhìn về phía Nguyễn đại công tử.

Như thế nào? Ta còn có thể từ chối sao?

Nguyễn Trọng Lăng trong lòng giờ đang đau khổ khóc thầm. Phải chăng lão cha có ý định muốn nhìn thấy ta đây bề mặt thê thảm mới cam tâm? Con trai bảo bối của ngài thê thảm đối với ngài có cái chỗ tốt gì mà ngài nở lòng nào? Nở lòng nào? Nở lòng nào... làm như vậy!!! Ngài còn là con người sao??? Còn là cha ta sao???... Sao ngài nở làm cái loại chuyện gây hại cho người khác nhưng bản thân mình cũng chẳng có lợi lộc gì như này a!!!

Đau khổ hóa động lực, suy nghĩ một chút trong lòng Nguyễn Trọng Lăng chợt nảy ra ý mới. Đúng vậy! Nếu không ứng phó được thì hẳn ta sẽ nói trước kia bị đụng... gì gì đó cho nên những gì đã học đều không còn nhớ rõ. Dù sao thì cha hán ở đây, mắt mặt cũng là mắt mặt lão cha. Ai bảo ngài vậy mà có âm mưu tính toán với ta, như thế ta cũng làm cho ngài tự mất mặt một lần. Cái này người ta gọi là... “cha nào con nấy”.

Cạnh đó, ông Trọng Kim lúc này thần sắc cũng có chút xấu hổ. Quả nhiên sợ gặp phải điều gì là gặp ngay điều ấy. Thế nhưng tình thế trước mắt ông lại không biết phải làm như thế nào cho phải? Đứa con nghịch tử này có mấy cái chữ trong đầu làm cha như ông rõ ràng nhất.

Nếu nói về uống rượu, chơi gái lầu xanh thì nó chính là nhân tài kiệt xuất. Nhưng nói đến cái chữ cái nghĩa thì ... Từ nhỏ đến lớn ngay cả cái mặt sách dài

ngắn ra sao nó còn không biết. Con chữ trong sách có khi là nhận ra cái mặt nó chứ nó làm sao mà nhận ra được con chữ a!!! Thử hỏi thằng mù chữ như nó thì làm sao mà có thể đáp được câu hỏi của thầy đồ cơ chứ?

Hôm nay không phải đến đây để bái sư sao? Thế quái nào lại xuất hiện thêm cái tình huống này?

Theo như tập tục mà nói, thầy đồ Trần chỉ cần nhận lấy lễ vật mà ông Trọng Kim mang tới sau đó không mặn không nhạt nhẹ nhàng khuyến khích Nguyễn Trọng Lăng vài câu, cuối cùng bưng trà tiễn khách. Chuyện bái sư này xem như là đầy đủ lễ tiết. Xem như là xong xuôi!

Không ngờ người tính không bằng trời tính, sớm biết vậy thì ông Trọng Kim thà để cho cái thằng lỏi trời đánh thánh đâm nhà ông thừa nhận chính mình còn chưa nhìn quen được các mặt chữ cũng đỡ phải khiến cho cha con hai người bây giờ chuẩn bị vác lấy cái ô danh “nói dối” thầy đồ truyền ra bên ngoài. Ấy là chưa kể có khi việc bái sư sau đó cũng không thành nổi ấy chứ. Thậm chí việc này mà lan rộng ra, ngày sau muốn cho thằng con ông bái người khác làm thầy cũng sẽ là khó hơn lên trời.

Than ôi! Sao cái số ông lại khổ như thế này a!!!

Có điều trải qua mưa gió bão bùng bao nhiêu năm. Ông Trọng Kim tính cách cũng coi như kiên cường. Tuổi tác tuy rằng đã cao cho nên rất coi trọng mặt mũi của bản thân mình nên mới hành xử sai lầm, lúc này vừa nghe ra là muốn đổi câu đối nhất thời khoe miệng hơi giật giật nhưng trong đầu vẫn đang tính toán xem có cách nào để có thể xoay chuyển được tình thế hay không.

Ai ngờ anh Lăng nhà ta đã hạ quyết tâm lộn chết không sợ nổi nước sôi. Chẳng qua cũng chỉ là một tràng đối câu đối làm sao cũng không khó đến nỗi thổ huyết mà chết đi???

Hắn cũng không để cho ông Trọng Kim có cơ hội ngắt lời liền cười cười đáp:

-Như vậy xin thỉnh thầy Trần ra đề mục.

Ông Trọng Kim tính thần nhanh muốn sụp đổ. Cả người tựa lưng vào sau ghế, mặt chán nản nhắm mắt lại. Ông thật sự là không đành lòng nhìn thấy cảnh đưa con nối nghiệp của mình lúng túng ứng phó. Tốt thôi! Các người đã vậy muốn làm sao thì làm, lão đây mắt không thấy thì tâm không phiền. Cứ thuận theo hai người kia đi thôi. Ông giờ thật là lực bất tòng tâm rồi!!!

...

Kết thúc chương 15.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chuyện... Lẽ Nào Lại Như Vậy???

Bên kia ông Trọng Kim chán nản nhắm lại mắt, bên này thầy đồ Trần nhìn thấy bàn thờ gia tiên treo trên tường, mặt hơi trầm ngâm chốc lát liền nói:

-Công tử nghe cho kỹ. Lão đây ra đề là: Mộc xuất thiên chi do hữu bản. (dịch là: Cây sinh nghìn nhánh đều từ gốc)

Nguyễn Trọng Lăng nghe vậy hai mắt nhất thời đột nhiên sáng lên.

Móa! Về đối này vậy mà bản thân hắn đã từng có nghe qua. Chẳng lẽ xuất xứ của câu đối này đầu tiên lại là từ thầy đồ Trần truyền lưu xuống? Hay! Hay! Hay!... Thật là may!

Đúng! Giờ mới nhớ tới thơ từ câu đối ở thế giới này địa vị cũng không kém. Về nhà phải ngay lập tức ghi hết lại tất cả những câu đối câu thơ mà hắn có thể nhớ tới. Dù sao ghi bằng chữ quốc ngữ thời đại này trừ hắn ra cũng không ai có thể đọc được. Bất kể nó là câu đối hay truyền lưu thiên cổ hay là câu đối vớ vẩn linh tính cũng đều thu gom hết lại. Có khi giấc mộng tài tử cũng cách hắn không quá xa cũng không biết chừng!

Mọi chuyện vậy mà lại tốt đẹp như vậy. Không khéo sau này hắn lại có nhiều hơn một cái danh hiệu:

“Đại đại... đại tài tử! Nguyễn đại tài tử phong lưu anh tuấn, tiêu sái phóng khoáng. Đại tài tử nhất nhì thành Thăng Long. Ai gọi được lớn tiếng, liền thưởng!!!”

Nguyễn Trọng Lăng đối với phương diện thơ cổ cùng câu đối thật ra là không biết gì nhiều. Học đại học cũng không phải chuyên nghiên cứu về mấy thứ này. Có điều thời học cấp hai hắn thật ra là đã có tiếp xúc với một ít viết thơ ngâm câu đối các kiểu. Nguyên nhân cũng bắt nguồn từ việc trong sách giáo khoa môn Văn thời cấp hai cũng có mấy tiết học nói về cái này. Đối với lúc đó là học sinh như Nguyễn Trọng Lăng mà nói đây thật ra là một chuyện rất thú vị. Vì thế hắn đoạn thời gian đó đặc biệt chú ý tìm hiểu mấy cái này.

Tất nhiên chuyện xưa ngút ngàn như vậy đối với hiện tại Nguyễn Trọng Lăng mà nói thật sự có chút mức quá xa xôi rồi. Sau này có thể từ đó nhớ được ra cái gì hay không thì sau hẵng nói.

Quan trọng nhất là hiện tại thật ra trong đầu Nguyễn Trọng Lăng nhớ rõ nhất là mấy câu đối trong mấy truyện cười dân gian trạng Lợn, trạng Quỳnh, tiểu thuyết truyện mạng linh tinh mà hắn hay đọc cùng với mấy câu hoành phi câu đối mà đột ngay trước khi xuyên việt bác cả nhà hắn muốn hắn tìm để làm hoành phi câu đối cho bàn thờ gia tiên các kiểu. Ai bảo hắn là sinh viên đại học gần nhất và cũng là duy nhất trong đám thân thích đâu.

Đặc biệt là có vẻ như bởi vì linh hồn xuyên việt lại đây nên trí nhớ của hắn trở nên cực kì tốt hơn. Ít nhất thì một đoạn thời gian trước khi xuyên việt xảy ra chuyện gì, đọc được thứ gì hắn nhớ cực kì kĩ.

Hê hê...~ Giờ lại may mắn vớ phải đúng một câu mới hên chứ!

Thầy đồ Trần ra về đối này, vừa hay nằm trong phạm vi tri thức ít ỏi mà Nguyễn đại công tử của chúng ta biết. Không thể không nói, vận khí thứ này... Thật là con *** nó huyền diệu nha!!!

Thầy đồ Trần ra về đối chính là một câu hai nghĩa, trong đó nghĩa đen thì khỏi phải nói “Cây sinh nghìn nhánh đều từ gốc” là chỉ quy luật của sự vật tự nhiên. Quan trọng ở đây là nghĩa bóng thứ hai chính là ám chỉ con người sinh ra trên đời này ai cũng đều có cội có nguồn, đều phải biết đề mà thờ phụng, biết mà ghi nhớ.

Tất nhiên này chỉ là ý hiểu của Nguyễn Trọng Lăng lúc này mà thôi. Thật giả thế nào hắn ta thật ra không rõ ràng lắm. Ngay cả việc ngữ nghĩa suy ra cũng làm hắn phải vật lộn không ít sức lực với cái vốn Hán Việt không quá phong phú của mình. Biết làm thế nào được! Ai bảo người thời này dùng vẫn là chữ nho chữ Hán lẫn lộn đâu, một kẻ chỉ biết chữ quốc ngữ như hắn nghe hiểu được đã là tốt lắm rồi chứ còn mong chờ hắn cái gì nữa!

Nguyễn Trọng Lăng suy nghĩ tỉ mỉ đầu đuôi xong xuôi, trong lòng suy đi tính lại xem câu này có đúng là câu mình biết hay không. Ngoài ra cũng còn phải sửa sửa lại câu trả lời cho nó đúng âm đúng điệu. Cuối cùng hắn hạ kết luận chắc như đinh đóng cột không có gì sai sót sau đó mới làm bộ trầm ngâm một hồi lâu rồi cất cao giọng nói:

-Học sinh xin đối lại: Thủy lưu vạn phái tổ tông nguyên. (dịch là: Nước chảy vạn dòng xuất từ nguồn)

Dứt lời, hắn đắc ý duỗi duỗi ống tay áo phẩy nhẹ. Nhìn như phiêu dật kỳ thực thấy qua liền muốn đâm vô cùng.

Đây cũng là một câu có bao hàm hai nghĩa lại ăn khớp với câu trên. Trong đó nghĩa đen “nước chảy vạn dòng xuất từ nguồn” tất nhiên cũng không có gì để nói. Quan trọng là nghĩa bóng thứ hai của nó cũng ám chỉ ra con người sinh ra trên đời này ai cũng đều có cội có nguồn, đều phải biết đề mà thờ phụng, biết ghi nhớ. Nói chung theo suy nghĩ của Nguyễn đại công tử thì như vậy hắn là chuẩn lắm rồi. Dù sao cũng là người khác làm ra hắn chỉ đọc lại thôi mà. Làm sao còn sai được!!!

Thầy đồ Trần trầm ngâm thưởng thức về đối sau một phen ánh mắt cũng không khỏi sáng lên, cười nói:

-Ừm! Không sai! Không sai! Đối rất chuẩn! Đối rất chuẩn!

Đương nhiên là phải chuẩn rồi! Đăng cả lên trên mạng internet có thể không chuẩn sao? Có thể không chuẩn sao? Khả khả khả...

~

Bên cạnh, ông Trọng Kim đang ủ rũ nhắm nghiền hai mắt đột nhiên tròn lên, cả kinh hô:

-Cái gì cơ !!!

Quay đầu nhìn lại Nguyễn Trọng Lăng nói:

-Làm sao mà có thể...

Lời vừa ra một nửa chợt nghẹn ngay lại trong cổ họng, ánh mắt toát ra một vẻ vô cùng nghi hoặc.

Nguyễn Trọng Lăng thấy vậy giả vờ khiếm tốn nói:

-Cha! Con đây là đầu óc nhất thời linh quang bắn ra. Thực sự đảm đương không nổi a! Đảm đương không nổi a!!! Ha ha ha...

~

Bị đặt lung tung! Cái thằng không biết chữ như mi cho dù có nước suối linh quang bắn ra cũng không đối nổi câu đối! Ông Trọng Kim trừng mắt liếc nhìn hắn một cái nhưng trong lòng thì lại vui mừng lắm. Bất kể làm sao đối được câu đối, chỉ cần thằng oắt con này không làm cho ông mất mặt thì tốt rồi.

Chẳng lo thầy đồ Trần lại ra văn thơ đối ngẫu nhiều hơn nữa, đáp không được cũng sẽ không có vấn đề gì. Ai mà chả có lúc... bí không đáp được câu đối đây. Chỉ cần bằng vào lúc này thằng con ông đã đáp được một câu là mọi sự đại cát, không còn lo lắng gì hết rồi. Ông Trọng Kim trong lòng nhẹ nhàng hẳn. Thế là ông liền bắt đầu cầm lên chén trà khế húp một ngụm. Lăng lặng chờ đợi quan sát sự việc biến hóa.

Haizzzz! Trà ngon a!!! Trà thật ngon!!! Đúng là không nhận được phải khen lần thứ hai mới đã.

Bên kia, thầy đồ Trần giờ mỉm cười nói tiếp:

-Hôm nay quả nhiên thật cao hứng. Đã vậy để lão đây lại ra tiếp một vế đối, con vậy hãy nghe cho kỹ: Bút thụ hữu hoa huỳnh đệ lạc. (dịch là: Bút như cây nở hoa anh em được vui thú)

-Học sinh xin đối: Thư điền vô thuế tử tôn canh. (dịch là: Sách như ruộng không thuế con cháu tốt cấy cày)

-Tốt! Vậy lão đây lại ra một vế: Trung hiếu tri gia viễn. (dịch là: Lấy Trung Hiếu mới giữ được nhà bền vững)

-Học sinh đối: Đức nhân xử thế trường. (dịch là: Dùng Đạo Đức xử thế người mới có được lâu dài.)

-Được! Lại thêm một vế: Thử nhất quyền kỳ thạch, hữu thời vi vân vi vũ, dĩ nhuận sinh dân. (dịch là: Như viên đá nhỏ bằng nắm tay, mà có lúc làm mây làm mưa, nhuận tưới với nhân dân)

-Học sinh đối là: Giá tam thốn tiểu tòng, tha nhật tác đồng tác lương, dĩ phù xã tắc. (dịch là: Giống cây thông bé chừng ba tấc, nhưng sau này làm cột làm xà, chủ trì cho xã tắc)

-Gia hiếu tử, quốc trung thân, công liệt chiến đan thanh, ninh chỉ lưỡng hồi an xã tắc. (dịch là: Làm con hiếu, làm tôi trung, chiến công chói sử xanh đầu chỉ hai lần dẹp yên đất nước.)

-Học sinh xin đối: ... Văn kinh thiên, vũ bát loạn, ... anh linh tham khí hóa, thượng lưu chung cổ điện sơn hà. (dịch là: Nào văn hay, nào võ giỏi, anh linh rồi cõi tục vẫn còn muôn thừa giữ non sông.)

.....

Kết thúc chương 16.

(Truyện được đăng mới nhất tại [Viptruyen /book/](#))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 17: Kinh Người Biến Hóa.

Ông Trọng Kim ngồi dựa lưng trên ghế, trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người bên cạnh mình đối đi, đối lại. Ông thật sự không nghĩ ra, đứa con mình trước kia một chữ cũng không biết từ khi nào đã đã có thể làm thơ đối câu đối? Hơn nữa không ngờ còn có thể cùng thầy đồ Trần, văn tài đức độ đệ nhất thành Thăng Long này đấu đến không phân thắng bại. Tuy rằng mỗi lần đối đáp đều phải chờ một lúc thật lâu. Khả năng... Nhìn thần sắc của thầy đồ Trần thì tựa như đối với đứa học trò mới thu nhận này càng lúc càng hài lòng rồi.

Không thể tưởng tượng! Quả thực không thể tưởng tượng được! Ông Trọng Kim nhất thời có chút khó có thể tiếp thu chuyện đang diễn ra trước mắt. Đầu lắc nguầy nguậy, ông giờ chỉ muốn kiểm tra xem một màn quý dị trước mặt này có phải là ảo giác, là đang mơ hay không?

Nghĩ tới Nguyễn Trọng Lăng, đây là lần đầu tiên mà người làm cha như ông cảm thấy đứa con này thật bí hiểm. Nghĩ lại từ sau khi đứa nghịch tử khôn nạn này hôn mê tỉnh dậy, từ lời ăn tiếng nói cho đến cử chỉ hành vi so với trước kia đều rất bất đồng. Thật giống như đã trở thành một người hoàn toàn khác, không còn thấy bộ dạng phóng đảng, phá gia chi tử ngày xưa nữa. Hay là... Thằng bé bị đánh cho thất điên bát đảo cho nên đầu óc đã nghĩ thông suốt, đã thông minh ra rồi hay sao? Nói vậy còn cần phải đến cảm ơn vị kia đã đánh nó suýt chết đi sống lại mới đúng!!

Có điều rất nhanh ông Trọng Kim đã không còn quan tâm tới diễn biến sự tình đang diễn ra bên ngoài, cả người cứ thế rơi vào trầm tư suy nghĩ tự hỏi:

-Xem tình hình này, con trai của ta nhất định không phải là vật trong ao. Trước kia hoang đường phóng túng chính là vì tuổi trẻ hồ đồ mà thôi.

-Trong truyện xưa người ta chẳng phải vẫn thường hay nói những người tuổi còn trẻ chuyên ăn chơi phá phách hàng xóm láng giềng... v v, nếu một khi có thể kịp thời hối cải thay đổi làm người thì sau này tất nhiên cái sau mà vượt lên cái trước, nhìn rõ sự đời, một khi vươn lên là không thể cản nổi, trở thành rồng phượng trong loài người thậm chí lưu danh sử sách. Hẳn là... Con trai của ta đây cũng là như vậy đi!

-Híc! Cầu mong tổ tông phù hộ! Cầu mong tổ tông phù hộ a ...!

Suy nghĩ như vậy, ông Trọng Kim giờ càng nhìn Nguyễn Trọng Lăng càng cảm thấy thuận mắt. Quả nhiên là người tình trong mắt hóa Tây Thi, đồ đặc của nhà mình nói chung vẫn là tốt nhất!

Thế là chỉ vì có thể trả lời được mấy câu văn thơ đối ngẫu không ngờ Nguyễn Trọng Lăng lại thay đổi được hình tượng phá gia chi tử đã nhiều năm qua

ăn sâu bén rễ vào trong tiềm thức của ông Trọng Kim. Lại càng phải nói đến đó là nhận được thầy đồ Trần liên tục khen ngợi, nhiều chỗ tốt đột nhiên đến như vậy Nguyễn Trọng Lăng nếu biết hẳn cũng cảm thấy thu hoạch thật là có chút ngoài tầm tưởng tượng đi. Trước đó hẳn ta còn tưởng mình suốt toi luôn rồi cơ chứ. Cuộc đời này a ... người tốt nhất vẫn là đừng đoán. Một đoán đảm bảo sai sai tám chín phần mười ngay!

-Ừ! Tốt! Rất tốt! Nét chữ như nét người! Lời ăn tiếng nói tuy rằng không thể hoàn toàn bộc lộ ra bản tính của con người. Có điều công tử có thể đối đáp được như thế, nội dung rõ ràng rành rành ra như vậy... Ông Trọng Kim, ông có đứa con trai rất tốt a!

Thầy đồ Trần vuốt râu, cười cười nói với ông Trọng Kim

Ông Trọng Kim đem nghi vấn dẫn xuống đáy lòng, nghe vậy liền cười đáp:

-Thằng lỏi này quá mức hồ đồ, chỉ giỏi được cái khôn vặt mà thôi. Sau này còn phải nhờ thầy đồ Trần chiếu cố nhiều hơn nữa mới được.

Tuy vừa mở miệng liền nói lời hạ thấp giá trị của thằng con mình nhưng về mặt của ông Trọng Kim giờ rất là... hồng hào đắc ý lắm. Có người khen ngợi con trai của mình thì có bậc phụ mẫu nào lại không phấn khởi đây? Lúc này ông Trọng Kim cả người như được ngâm trong một chiếc bình mật ngọt thật lớn, ngọt lịm từ đầu đến chân lại ngọt từ trong ra ngoài, ngọt đến tận trong tâm can phê phũ. Rốt cuộc...

Thằng con nghịch tử này cũng cho lão cha hắn một lần nở mày nở mặt. Cái này so ra với buồn bán lời lãi mấy trăm vạn, mấy triệu tiền bạc ông Trọng Kim còn thấy vui vẻ hơn nhiều. Cả người liền bắt đầu cùng thầy đồ Trần trò chuyện thật vui thật vui mới lưu luyến ra về.

Trước khi đi còn không quên ước hẹn xong năm ngày sau Nguyễn Trọng Lăng sẽ đến thư viện đọc sách lúc này phụ tử hai người mới đứng dậy cáo từ.

Trên đường trở về, ông Trọng Kim đề nén không được nghi vấn trong lòng nhanh nhanh mở miệng lên hỏi:

-Này Lăng, con học được văn thơ đối ngẫu từ khi nào thế?

Giọng nói không tránh khỏi thân thiết hơn thường ngày vô cùng nhiều, đã không còn mày tao mày tao xưng hô nữa. Quả nhiên là khác biệt một trời một vực!

-Cha! Con không phải nói khoa trương đâu. Thật sự là vừa rồi linh quang bắn ra bốn phía tự nhiên liền đối được a.

Nguyễn Trọng Lăng cười híp mắt lại nói tiếp:

-Thầy đồ Trần vừa ra đề con liền đầu óc mơ mơ hồ hồ sau đó đáp án nó bỗng dưng liền hiện ra. Mỗi khi thầy đồ Trần ra một vế đối thì lại là một lần như vậy... Cứ thế cứ thế mà đối xong hết thôi!

-Hừ! Linh quang hôm nay ở đâu ra mà lắm thế!!! Sao bao nhiêu năm nay chẳng thấy mày có tí linh quang nào.

Nhìn thấy Nguyễn Trọng Lăng vẻ mặt cột nhà, miệng lưỡi không hề đứng đắn, ông Trọng Kim liền cho là hắn ta căn bản không muốn nói, mồm miệng theo bản năng lại chửi xéo một câu. Có điều nghĩ vậy dù có ép hỏi cũng chỉ vô dụng liền đành phải phần nộ "hừ" một tiếng, không có truy hỏi vấn đề này nữa.

Tóm lại chỉ cần đứa nghịch tử này nhà ông chịu học hành tử tế để cho ông có chút mặt mũi mà đối mặt với hàng xóm láng giềng là tốt rồi. Ông Trọng Kim cùng bà Hải Như đều giống nhau, tính tình lạc quan, không cần hỏi quá trình chỉ cần nhìn kết quả là được.

Haizzz! Chỉ cần vui vui vẻ vẻ sống là tốt rồi! Ông Trọng Kim trong lòng thở dài thườn thượt như có tâm sự.

Chỉ là Nguyễn đại công tử của chúng ta lúc này ngồi bên cạnh cũng không hề hay biết.

...

Tiếp đó trong năm ngày, Nguyễn Trọng Lăng cảm thấy cả nhà của hắn biến hóa rất rõ ràng. Cụ thể mà nói là thái độ biến hóa của đám người hầu trong phủ đối với hắn. Đương nhiên cái này chủ yếu đều là do Nguyễn đại tử chơi trội, lập được công lớn, tiền đồ phong quang vô lượng. Ai bảo Nguyễn đại công tử đối mặt với "siêu cấp vua đối" thầy đồ Trần lại có thể làm được bất phân thắng bại mà về đâu.

Hiện giờ trong nhà họ Nguyễn, từ cha mẹ hắn cho xuống tới đám Lâm Tam thái độ đối với Nguyễn Trọng Lăng đều có những biến chuyển nhất định. Ông Trọng Kim thì đừng nói, đã nhiều ngày qua mặt mày hồng hào tâm tình sáng láng, ngay cả người hầu bên cạnh cũng được không ít chỗ tốt. Ông Trọng Kim có một cái thói quen không tốt lắm, khi ông cao hứng liền thích thưởng tiền linh tinh cho đám người hầu, thói quen này vì vậy làm cho bà Hải Như rất chi là bất mãn.

Tất nhiên không thể không nói thêm một điều, bà Hải Như cảnh giới tư tưởng hiển nhiên là cao hơn so với ông Trọng Kim rất nhiều. Bà cũng khen thưởng tuy nhiên bà khen thưởng đối tượng chính là Bồ Tát, là Phật Tổ.

Bà Hải Như khi đó nghe được con trai bảo bối của mình đã có năng lực trong người, mặt mày liền rạng rỡ, mừng đến cuống quýt không biết phải làm thế nào cho phải. Nghĩ nghĩ bà liền dứt khoát kéo Nguyễn đại công tử nhà chúng ta đi tới đền chùa khắp kinh thành cúng bái Bồ Tát, Phật Tổ một hồi. Chi là dâng lên tiền hương tiền khố cũng đã không ít. Lâm bầm khăn vái, cảm tạ Ngọc Hoàng đại đế hiển linh, thằng Lăng biết lắng từ quay đầu. Bao năm qua làm đường lạc lối nay đã biết lối sửa sai, nếu sau này thằng bé công thành danh toại nhất định sẽ quyên góp tu sửa... vân vân và vân vân.

Nguyễn Trọng Lăng đã uốn nắn mẹ hần nhiều lần, Ngọc Hoàng đại đế và Bồ Tát là không cùng chung một đơn vị. Vào miếu mà vái sai thần, loại hành vi này so với ngày thường không thấp hương khấn vái còn tội tệ hơn. Bà Hải Như thì chỉ lo cao hứng, căn bản không có nghe vào trong tai, cũng mặc kệ Nguyễn đại công tử sửa ra sửa vào, căn bản cứ vui thế nào thì khấn thế ấy. Nghiêm khắc mà nói, bà Hải Như là thuộc cái dạng người mù quáng, chính là cứng bái ai cũng không sao cả, đã thành tâm bái bái là được rồi.

Sau khi trở về nhà, bà Hải Như lại bắt đầu ham thích tụ tập nói chuyện phiếm cùng mấy vị bà lớn của các hiệu buôn khác trong kinh thành. Tụ tập nói chuyện tất nhiên chỉ là cái cớ, ý muốn khoe khoang mới là sự thật. Bởi vậy luôn có thể gặp bà Hải Như luôn miệng nói “con của nhà ta như thế này, như thế này...”. Về mặt đức ý không cần nói cũng biết.

Mãi mới gặp dịp đưa con bảo bối tự nhiên có biểu hiện xuất chúng phi phàm như vậy, thế là tại trong miệng bà Hải Như thầy đồ Trần dĩ nhiên biến thành một bóng cây cao to đại thụ, và với bóng cây đại thụ lớn này xuất hiện trong câu chuyện thì không có người nào dám nghi ngờ lời nói của bà Hải Như cả. Thế là tự nhiên có chuyện thiếu chủ nhân, người nói nghiệp hiệu buôn nhà họ Nguyễn được người ta gọi là “Phong lưu anh tuấn, tiêu sái phóng khoáng, Nguyễn đại tài tử nhất nhĩ của kinh thành”.

Trong thành Thăng Long, giới thương nhân nói nhiều không nhiều nói ít cũng không ít. Mọi người đều biết nhà họ Nguyễn ngoại trừ có “chút tài sản khả quan” còn thiếu chủ nhân của nó thì “thâm” không có gì đáng để nhắc tới. Xã hội phong kiến thời cổ đại tương đối chú trọng hương khói truyền thừa, khói xướng quan niệm đông con nhiều cháu. Năm đó, bà Hải Như sinh được đứa con trai liền nghe nói bà lập tức không cho ông Trọng Kim nạp thêm vợ bé.

Vốn người đời cũng biết đứa con bảo bối này của bà nổi danh là tên ăn chơi trác táng khiến cho người ta luôn mồm nhạo báng “mẹ chiều con hư”, nói bà đánh đá chua ngoa không phải vợ hiền dâu thảo, không cho hương khói nhà họ Nguyễn được truyền thừa con đàn cháu đống. Hiện giờ thì tốt rồi, bà Hải Như coi như được một phen nở mày mở mặt. Nhìn đi, ta đây chỉ sinh một lần nhưng đó chính là hàng tinh phẩm a, hơn nữa tinh phẩm này tuy thành hình muộn một chút nhưng lại rất có tài a! Thầy đồ Trần biết chưa! Thầy đồ Trần vua đời cũng không có thể đánh đồ được thằng bé đấy!!!

Nói chung hiện tại Nguyễn Trọng Lăng rất được hoan nghênh. Hôm qua ngay cả Khoai Khoai cũng phá lệ đứng trước mặt hần lắc lắc, phe phẩy cái đuôi, liếm liếm lòng bàn tay của hần. Chuyện này cơ hồ làm cho Nguyễn Trọng Lăng cảm động đến rơi lệ. Đã được như này, ngày sau muốn phi lễ làm chuyện xấu với tiểu Đào không biết Khoai Khoai liệu còn có ý kiến gì hay không? Mười ba tuổi thì quả thật còn bé nhưng đợi thêm một hai năm, mười bốn mười lăm là có thể hái hoa ngắt cỏ rầu

~

...

Kết thúc chương 17.

(Truyện được đăng mới nhất tại [Viptruyen /book/](#))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ngày Đầu Đi Học.

Nói tới Nguyễn Trọng Lăng có thể đối đáp được với thầy đồ Trần chứng minh văn tài xuất chúng đương nhiên là một việc đại sự phi thường lớn. Huống hồ thầy đồ Trần còn khen không dứt lời đối với Nguyễn Trọng Lăng thì thật là hiếm có trong hiếm có. Bây giờ trong mắt đám người hầu tại nhà họ Nguyễn thì Nguyễn đại công tử của bọn họ đã là thần tiên hạ phàm. Tương lai Nguyễn đại công tử tất nhiên sẽ làm quan lớn trong triều, nhà họ Nguyễn cũng có hi vọng chấn hưng gia tộc, còn làm người hầu kẻ hạ trong phủ như bọn họ ra đường cũng có thể ngẩng mặt cao đầu.

-Mà làm sao trước đây công tử lại... khổ nạn như vậy?

Có người hầu A nghi hoặc hỏi.

-Đó là vì có nguyên nhân.

Lập tức xuất hiện người hầu B bí hiểm đáp lời.

-A! Đây là vì cái gì?

-Bởi vì công tử còn chưa khai khiếu a. Người xem, từ lúc công tử bị đánh cho một trận. Tỉnh lại sau khi đã hôn mê qua hơn một tháng có phải đã thông minh hơn trước rất nhiều? Đối với đám người ăn kẻ ở như chúng ta đây có phải cũng đã dễ dàng hơn rất nhiều hay không? Đây chính là bị đánh cho khai ra khiếu đấy!!!

Người hầu B kiên nhẫn giải thích nghi vấn. Nguyễn đại công tử hay đi lang vãng tìm hiểu sơ đồ bố cục trong phủ vậy mà đã có hiệu quả phi thường.

-Đúng! Quả nhiên là như thế thật!

- Tất nhiên là đúng rồi! Ta nghe nói ngày trước thầy đồ Trần ra câu đối có hơn ba trăm vị tài tử từ nam tới bắc tập trung lại cũng không thể đối nổi. Công tử nhà chúng ta đây đến cái mí mắt cũng không thèm nhảy lên dễ dàng như trở bàn tay đối lên đối xuống.

-Ngươi nói! Ngươi nói! Đây không phải là thần tiên hạ phàm thì là cái gì? Quá ư không thể tưởng tượng nổi đúng hay không???

Thành quả chiến đấu của Nguyễn đại tài tử đã bị phóng đại tới mức vô cực hạn.

-Đúng! Đúng! Quả đúng rồi! Quá ư không thể tưởng tượng nổi rồi! Công tử nhà chúng ta quả nhiên là kỳ tài ngút trời thật. Chỉ là thật không biết bao lâu nữa thì công tử nhà chúng ta mới trở thành một vị quan lớn đây???

-Ta trông công tử nhà chúng ta tương lai ít nhất cũng phải làm quan nhất phẩm hoặc là tể tướng đương triều. Nói không chừng lập đại công phong vương phong tước cũng là có thể.

-Đúng! Đúng! Đúng!

Người hầu A nghe vậy mặt mày vui vẻ hơn hẳn công nhận.

Chuyện cứ thế truyền ra đi khắp đám người hầu trong phủ, từ đó trở đi hình tượng của Nguyễn đại thiếu gia trong mắt đám người này liền bắt đầu cao to vạm vỡ lên. Có thể nói là nói gì nghe nấy, kẻ hầu người hạ gặp được hẳn phải nói là cười tí ta tí tưng. Thậm chí còn có mấy tên còn muốn nhắm nháp áp sát hẳn chỉ mong có thể nhiễm nhiễm tí... khí thần tiên trên người vị Nguyễn đại công tử này lấy may.

Này tất cả nguyên do cũng bởi vì sự chuyển biến của Nguyễn đại công tử quả thật quá thần kì rồi. Cũng chỉ có thần tiên hạ phàm mới có thể làm đám người hầu kẻ hạ tin tưởng một kẻ vốn hay vô lý hành hạ bọn họ đột nhiên thay tính đổi nết lại còn biến trở thành tài tử “nhất nhĩ” kính thành như vậy.

Nói chung cũng bởi cái thái độ càng ngày càng thái quá của đám người hầu ít hôm nay, Nguyễn đại công tử của chúng ta mấy ngày nay cũng chỉ đành chịu khổ ngồi xồm trong phòng, không thể đi đâu cả.

Cũng còn tốt! Coi như là dành thời gian suy nghĩ chép lại thơ văn câu đối đi. Tương lại ăn sung mặc sướng dù sao cũng đều là từ đám thơ từ câu đối này mà ra cả đấy.

Thời gian trôi qua, một ngày này sau khi viết xong một đám câu đối lên giấy. Nguyễn đại công tử hải lòng gật gật đầu, hơi ngả người đứng dậy tiến tới bên cửa sổ hơi làm ngời ngời.

Không khí bên ngoài thật thoáng đãng, Nguyễn Trọng Lăng thả lỏng hít một hơi thật sâu. Cảm giác mệt mỏi sau khi làm việc thoáng cái liền qua. Nghĩ nghĩ, hẳn liền cất cao giọng nói;

-Tiểu Đào! Tiểu Đào! Công tử ta đối rồi! Bảo nhà bếp mang ít đồ ăn thức uống lên đây !!!

-Có ngay công tử!

Giọng của tiểu Đào thoáng cái thì vang lên. Nguyễn Trọng Lăng nghe vậy không khỏi gật gật đầu.

Tiểu Đào trước kia mặc dù đối với Nguyễn Trọng Lăng đã có rất nhiều thân cận nhưng đại đa số thời gian trước mặt hắn, nàng vẫn giữ một bộ dáng thẹn thẹn thùng thùng nhưng lại có thể không khéo gần xa ta hữu hân, không cho hắn được gì tiện nghi. Có điều sau vụ qua nhà thầy đồ Trần vừa qua, thái độ của cô nàng đối với hắn liền đã trở lên tốt hơn nhiều lắm lắm.

Hiện tại tuy rằng sầm sỡ nhiều thì không tới nhưng nắm nắm tay nhỏ bé vẫn là có thể làm được rồi. Càng ngày càng có bộ dáng của thiếp thân nha hoàn rồi đó. Đối với cô nàng thiếp thân nha hoàn đầu tiên này của mình chuyển biến, Nguyễn đại công tử vẫn rất chỉ là hải lòng.

Rất nhanh, tiểu Đào liền xuất hiện trong tầm mắt, sau lưng còn đi theo một đám người hầu bưng đồ ăn thức uống bài đặt lên bàn. Làm xong, khoe miệng của tiểu Đào mỉm cười nói:

-Công tử, người cũng nên chuẩn bị tinh thần ngày mai còn đi đến thư viện đọc sách. Những gì cần chuẩn bị con đều đã chuẩn bị tốt cho người.

Dạy dỗ, nuôi thành Lolita là một chuyện gánh nặng đường xa. Tuy nhiên nếu có thể dạy dỗ được thành công tới thời điểm cô nàng có thể mỗi ngày đều ôm cánh tay của mình làm nũng vậy hẳn là cũng rất có cảm giác thành tựu. Nghĩ đến đây đột nhiên Nguyễn Trọng Lăng cười híp hai mắt lại nghĩ viễn vông. Sau khi dạy dỗ cẩn thận nha đầu này ta liền tỉ mỉ tỉ mỉ kiểm tra trên dưới của nàng. ...

-Tiểu Đào! Lúc này nói chuyện đó vẫn còn sớm. Ngồi xuống đây, ta với ngươi tâm sự về cuộc sống, nói chuyện thời tiết, nói lý tưởng. ...

Tiểu Đào: “.....”

Một lát sau...

-Công tử, con còn có việc phải đi trước!!!

Dùng dằng thoát khỏi Nguyễn đại công tử nắm tay, tiểu Đào nhanh chân chạy mất dép.

.....

Sáng ngày hôm sau...

Nguyễn đại công tử vừa ra tới cửa liền thấy một đám người đứng đông nghìn nghịt. Cơ hồ tất cả người ăn kẻ ở trong nhà họ Nguyễn đều có mặt tại đây. Ông Trọng Kim cùng bà Hải Như dẫn đầu đang cười dài nhìn hân.

-Con ta, lần này đi tới thư viện đọc sách nhất định phải chịu khó học hành. Đừng có hồ đồ như trước đây nữa biết chưa?

Ông Trọng Kim vuốt bộ râu dài, cau mày nói. Vừa trông thấy Nguyễn Trọng Lăng, tựa như muốn giữ gìn lấy uy nghiêm của người làm chủ gia đình, khuôn mặt tươi cười của ông khoảnh khắc liền biến mất.

Bà Hải Như hung hăng trừng mắt nhìn ông Trọng Kim một cái, sau đó nói:

-Ngày đầu tiên con của mình đến thư viện đọc sách cũng không biết nói một điểm dễ nghe. Cả ngày chỉ biết cau có đối với con trai.

Ông Trọng Kim hậm hực, phần nộ “hừ” một tiếng cũng không thêm nói thêm gì.

-Con ngoan! Tới! Mẹ đây cho người ít tiền mà tiêu. Cất kỹ đi! Sau đó muốn ăn cái gì thì ăn, muốn mua cái gì thì mua. Nhà chúng ta dù sao cũng không thiếu tiền. Đọc sách nhiều cảm thấy mệt mỏi thì phải nghỉ ngơi, ngàn vạn lần không được bạc đãi bản thân biết không?

Bà Hải Như bà mẹ mầu mực, không quên một lần nữa diễn cảnh “mẹ chiều làm con hư.”

-Công tử đọc sách tốt a! Trở về thi đỗ chức quan lớn!

Đám người hầu sôi nổi lên tiếng.

-Công tử chính là thần tiên hạ phàm. Đừng nói thi được cái chức quan, kể cả cái danh Trạng Nguyên, cũng lấy dễ dàng như trở bàn tay.

-Không phải trước tiên phải thi trúng cử nhân đã sao?

-... Cử nhân thì tính cái vẹo gì! Công tử đã muốn thi, liền trực tiếp thi luôn Trạng Nguyên...

Mọi người: “.....”

-Không phải quá nhiệt tình như vậy sao? Các người cứ thôi phòng như vậy, ta... ta rất áp lực nha.

Nguyễn Trọng Lăng híp mắt cười cười nói. Sở dĩ, hân có thể tươi cười thoải mái đến vậy là bởi vì hân căn bản không đem cái danh thi đỗ cử nhân hay trạng nguyên gì gì nhìn vào trong mắt. Đừng nói ta không có bản lĩnh ấy, nếu có bản lĩnh đó ta cũng không dám làm. Ở nhà làm công tử con nhà giàu thoải mái biết bao, tương lai còn chưa biết được tiền đồ như nào nhưng quan trường hiểm ác dễ rụng đầu như chơi! Ta đâu có ngu như vậy?

-Cha, con buổi sáng đi tới thư viện buổi tối sẽ về nhà, không cần ngày nào cũng phải khua chiêng gióng trống như vậy đâu? Mọi người đều tập trung đưa tiễn như vậy, con cảm thấy ngại ngùng lắm...

Nguyễn Trọng Lăng áy náy nói.

-Người cứ ở đó mà đắc ý! Chỉ có ngày hôm nay mới như vậy thôi.

Ông Trọng Kim trừng mắt liếc hân một cái, sau đó thâm thía nói:

-Con trai! Nhớ rõ khi đến thư viện ngàn vạn lần đừng có gây chuyện, làm chuyện gì cũng phải nhẫn nhịn biết không? Phải biết là một điều nhịn thì chín điều lành. Hòa khí sinh tài biết chưa?

Nguyễn Trọng Lăng vỗ tay lên ngực ầm ầm nói:

-Cha! Người cứ yên tâm đi! Người khác nếu muốn khi dễ con, con tuyệt đối sẽ không đáp trả, cố gắng giữ chút hơi thừa khí cặn để cha tới báo thù cho con!

Mọi người: “.....”

-Đi nhếch !!!

Thấy mọi người không đáp lại. Tự cảm giác không thú vị, hét lớn lấy một tiếng. Nguyễn đại công liền bắt đầu chặng đường đi học lần đầu tiên của mình rồi.

Tương lai...

Xa vời vời a xa vời vời....

~

Thật không biết sẽ có chuyện gì đang chờ đợi hần ở nơi đó nữa.

...

Kết thúc chương 18.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chuyện Trong Phòng Học.

Thư viện nơi Nguyễn đại công tử học cách nhà họ Nguyễn cũng không xa. Địa thế nằm trên đường lớn của thành phía Đông, Nguyễn Trọng Lăng cùng Lâm Tam hai người cùng nhau đi xuyên qua chợ hoa rồi mới đi tới.

Tới nơi, vừa ngẩng đầu nhìn “Thượng Đạo thư viện” bốn chữ đường nét rõ ràng hiện lên trước mắt. Nghe nói thư viện này đã có niên đại từ hơn trăm năm về trước. Trải qua các thời đại đời đời đến nay vẫn sừng sững không thay đổi. Chỉ thấy lúc này bên ngoài cổng lớn hai bên có một đôi sư tử bằng đá đứng mãnh mà trang trọng, rất nhiều học trò tập nập đi ra đi vào. Có một đám vừa đi vừa bàn tán tri thức học vấn, còn có một đám bình dân thì đi tới đi lui. Không khí rất náo nhiệt.

Không khí náo nhiệt tưởng như nơi sân trường đại học kiếp trước vậy, Nguyễn Trọng Lăng nhìn mà không khỏi có cảm giác cảnh còn người mất. Chuyện kiếp trước tưởng chừng đã trôi qua như gió, ở nơi này hần lại phải một lần nữa bắt đầu cuộc hành trình mới của mình dưới cái thân phận học sinh.

Cảm thán trong giây lát, tỉnh hồn lại, Nguyễn Trọng Lăng liền thân nhiên tự đắc, một bộ dáng công tử phong lưu phóng khoáng đi vào cổng lớn của thư viện. Phía sau, Lâm Tam mang theo túi sách, hiền ngang ưỡn ngực ngẩng đầu bước theo sau. Một chủ một tớ cứ như vậy hòa vào dòng người tập nập nơi thư viện cũng không gây ra mây may chú ý.

Tiến vào bên trong, Nguyễn Trọng Lăng trước tiên liền đi bái kiến thầy đồ Trần. Thầy đồ Trần trông thấy Nguyễn Trọng Lăng đến cũng liền rất cao hứng. Ông thầy đầu tiên cực kỳ vui vẻ, sau đó còn cẩn thận dặn dò Nguyễn Trọng Lăng phải học hành chăm chỉ, chuẩn bị kỹ càng cho kỳ thi hội sắp tới vào mùa thu năm nay.

Nguyễn Trọng Lăng gật đầu nhưng trong lòng không cho là đúng. Mục tiêu của hần là an phận đọc sách vài ngày sau đó đi theo cha hần học tập cách làm ăn buôn bán. Mục tiêu gần nhất là trong vòng năm nay phải cưới được một cô nàng xinh đẹp ngoan ngoãn, thông minh lại khéo hiểu lòng người về nhà. Càng quan trọng hơn là không được ghen tuông ngăn cản hần cưới lấy cô vợ bé. Lịch trình sắp xếp đã dày đặc như vậy còn muốn hần đi thi hội? Công tử ta đây bề bộn nhiều việc,... Thôi thì xin miễn cho kẻ bất tài!

Tóm lại đối với lời thầy đồ Trần dặn dò hần liền hoàn toàn nghe tai trái tuồn ngay ra tai phải, chẳng thèm quan tâm một chút nào. Có điều về mặt suốt cả quá trình vẫn ra vẻ chăm chú lắm, điều này lại càng làm thầy đồ Trần tin tưởng ưu ái nhiều hơn.

Thầy đồ Trần nói một hồi xong mới chỉ cho hần đi trước tới nơi một phòng học nhỏ bên trong đã ngồi tằm hai mươi người. Lúc này còn chưa đến giờ dạy học, mười mấy tên học sinh tay đang cầm sách, rung đùi đắc ý cao giọng đọc sách làm thơ.

Cảm giác được mình tóm lại cũng phải sống ở đây một đoạn thời gian không ngắn. Nguyễn Trọng Lăng nghĩ nghĩ mình tốt nhất vẫn là làm quen làm quen đám người này, nói như vậy sau này sinh hoạt mới sẽ không bị cô lập. Hơn nữa làm vậy cũng coi như là đang tạo dựng mối quan hệ giao tiếp.

Tuy rằng trong đám học sinh này sợ rằng chẳng có mấy vị sau này đỗ đạt công danh thành tài, có điều nhờ may có thì sao. Quen nhau giúp nhau từ thừa nghèo hèn dù sao vẫn hơn là xu nịnh người ta khi họ đã đứng ở đỉnh vinh quang. Đây rốt cuộc cũng coi như một kiểu đầu tư của thương nhân đi.

Mà nói tới chí hướng của hần là kế thừa gia sản của cha đồng thời phát triển lớn mạnh. Nói vậy chuyện này cũng không thể qua loa được rồi. Nguyễn đại công tử vì thế lần đầu tiên phải lên kế hoạch thực hiện kế hoạch đầu tư đầu tiên của mình.

Chỉ thấy hần háng cao giọng một cái, rất kiêu nhả cát lời cất ngang nhả hứng của các vị bạn học đang đọc sách, bản thân mình thì làm ra dáng vẻ chấp tay nói:

-Chư vị,... chư vị quan anh thỉnh tạm dừng!

Tất cả mọi người đều ngưng lại, về mặt kinh ngạc nhìn Nguyễn Trọng Lăng, thật không hiểu thấu hần đây là muốn làm gì. Bầu không khí trong phòng nhất thời cũng vì vậy yên tĩnh đi không ít. Nguyễn Trọng Lăng thấy mọi người đều đang nhìn mình vì vậy mỉm cười lần nữa chấp tay nói:

-Mạo muội quấy rầy các vị quan anh học bài. Tiểu đệ họ Nguyễn, tên Trọng Lăng. Vốn là học sinh mới tới, sau này cùng chư vị quan anh chính là học sinh cùng trường. Vì vậy rất mong các vị quan anh chiếu cố chiều cố nhiều hơn. Nếu được như vậy tiểu đệ sẽ vô cùng cảm kích!

Nói xong, Nguyễn Trọng Lăng khiêm tốn cúi người làm động tác xin nhờ. Dáng vẻ lịch sự nho nhã, hoàn mỹ không chút tỳ vết. Nhất là hần còn mỉm cười rất ngây thơ, rất thuần khiết nhìn thẳng vào mọi người. Về mặt ngọt ngào vô hại mười phần.

Khả năng phản động đám người nhìn xong màn biểu diễn của Nguyễn Trọng Lăng đều có một diễn cảm như nhau, quệt quệt khóe miệng, không hện mà cùng quay đầu đi tiếp tục đọc sách làm thơ. Dáng vẻ này quả là hoàn toàn không thêm đề ý đến sự tồn tại của hần.

Nguyễn Trọng Lăng thấy vậy âm thầm buồn bực trong lòng. Cái đám thư sinh ngốc này! Quả nhiên đều là một đám đọc sách đọc đến ngu người ra. Vô lễ phép hết sức đã vậy lại còn tự cho mình là thanh cao, hần đây đã tươi cười làm quen như vậy mà cả lũ mặt cứ trơ ra như gỗ ấy. Thật là nước đổ đầu vịt, đưa thư cho thẳng mủi đọc... bla bla.

Đã không ai phản ứng mình Nguyễn Trọng Lăng cũng liền ném bay cái kế hoạch tạo quan hệ kia đi. Mẹ kiếp, anh đây gia tài bạc triệu trên thân, đã đối phương không phản ứng mình vậy mình cũng không cố đâm ăn xoi thiếp mặt đi lên làm quen làm gì.

Chỉ thần kiêu này đòi sống học sinh sau này của hần hần là sẽ rất cô độc đây. Mà cũng phải thôi, so với cái đám có mục tiêu thi đỗ công danh rồi ra làm quan này, mục tiêu của Nguyễn đại công tử quá khác loại. Người ta nói ngư tử ngư tử ngư tử mã mã mã mã, nếu cả trường học đều toàn dạng thư sinh chăm chỉ học bài như vậy... Nguyễn đại công tử kiểm bạn chơi trong trường độ khó có thể nghĩ.

Có điều tạm thời Nguyễn đại công tử còn không lo được xa như vậy. Hần liếc thấy một chiếc bàn nơi gần cuối phòng còn trống vì vậy không chút do dự liền kéo Lâm Tam đi tới phía đó. Dù sao hần tới đây cũng không phải là để học bài, ngồi sau cùng cũng chẳng sao. Thế là sau khi ngồi xuống còn rành rang quan sát trái phải một phen, gian phòng này so với tiêu chuẩn lớp học thời đòi trước nhìn cũng không sai biệt lắm. Khác biệt chính là trên bục giảng không có bảng đen, phấn viết... Mấy cái đồ chơi văn minh này đại khái còn chưa có xuất hiện đi!

Trong lúc Nguyễn đại công tử bận ngắm nghía xung quanh, Lâm Tam đã chân tay nhanh nhẹn đem túi sách lên, lấy ra nghiên mực cùng mấy quyển sách đặt lên trên mặt bàn. Hơn nữa hần còn giúp Nguyễn Trọng Lăng mài mực, trải giấy. Sau khi làm tươm tất lúc này mới lui ra ngoài cổng lớn của thư viện đứng chờ. Theo như quy định, đến giờ vào học các vị học sinh liền không được đề thư đồng như hần ở lại trong lớp học.

Lâm Tam đi rồi, cũng không ai sẽ cùng Nguyễn Trọng Lăng nói chuyện. Cảm giác có chút nhàm chán, Nguyễn đại công tử liền phát huy thiên phú của kiếp trước. Gục đầu lên bàn ngủ! Quả nhiên, đầu vừa nằm xuống hần liền cảm giác cả người thoải mái hẳn, Nguyễn đại công tử tự dung cảm giác việc đi học này cũng không có khô khan như mình nghĩ.

Ngày ngày đi học ngày ngày đi ngủ, buổi tối đi dạo thanh lâu, đi sông bạc đánh bài... v v. Đây cuộc sống cũng coi chẳng khác nào thần tiên ấy chứ. Nghỉ ngơi miên man miên man hần liền cứ như vậy rất nhanh ngủ rồi. Chỉ một thoáng tiếng ngáy nho nhỏ từ nơi Nguyễn đại công tử ngồi đã phát ra khắp nơi. Sáng nay dậy sớm quá nhiều so với mọi ngày, hiện tại hần quả thực có chút buồn ngủ.

Các vị học sinh trong lớp có mấy người nhìn thấy cảnh này của hần liền lắc lắc đầu sau đó tiếp tục công việc đọc sách học tập của mình. Có kẻ thậm chí về mặt khinh thường coi rẻ, có người nhủ mày khó chịu... có điều không có một ai lên tiếng nhắc nhở.

Thứ nhất là hiện tại thầy đồ chưa tới giảng, mỗi người lúc này làm gì đều là quyền của họ. Hơn nữa dù sao hai bên cũng không quen thuộc, tiếng ngáy của Nguyễn đại công tử tuy rằng có chút ảnh hưởng bọn họ học bài có điều tiếng ngáy bản thân cũng rất nhỏ, cũng không có gì cùng lắm thì. Nếu chỉ vì như vậy mà làm việc đắc tội người thì thật là không đáng.

Cũng chỉ có lúc này mới thấy rõ người cổ đại cũng không phải không biết biến báo, đám thư sinh ở đây cũng không phải không biết giao tiếp. Chung quy là khi này hành động của Nguyễn đại công tử làm quá khác người rồi, hơn nữa học sinh chú ý là tu dưỡng đạo đức, là kiến thức học vấn. Muốn giao tiếp với nhau rất đơn giản, chỉ cần tính cách, cách hành xử không có vấn đề, học vấn lại cao, ngang bằng hoặc ít nhất kém bọn họ không quá nhiều. Nói chung là bọn họ cảm giác được người có tương lai, mai sau có khả năng thi đỗ ra làm quan, nói vậy chuyện niềm nở giao tiếp nói chuyện với người họ sẽ rất sẵn lòng.

Còn như khi vừa Nguyễn Trọng Lăng muốn đòi câu mấy lời liền kết giao bọn họ thì thật là quá ngây thơ rồi. Cũng không có ai đại gì vừa gặp mặt, chỉ vì đòi câu vài lời của đôi phương liền niềm nở đi lên làm quen. Ai biết bản tính người, gia cảnh của người ra sao cơ chứ. Đám học sinh cũng vì vậy tất nhiên liền không thêm đề ý đến hần. Có điều đáng nhẽ bọn họ khi đó cũng chỉ là không thích cách trương dương sáo rỗng của Nguyễn đại công tử thì đến lúc này thấy biểu hiện ngu gục trên bàn của hần ta. Đây... .

Được rồi! Mười phần mười một tên hỗn ăn chò chết, không học vẫn không nghề nghiệp lại không có chí tiến thủ, không biết cần cù cố gắng... bla bla. Nói chung lại một câu là người bạn này không giao cũng được, giao cũng là phí công tốn sức mà thôi. Thậm chí sau này Nguyễn đại công tử có lộ ra gốc gác của mình cũng vô dụng.

Thời đại này vương quyền, quan quyền mới là cao nhất, thương nhân cho dù có là giàu nứt đổ đổ vách cũng chẳng là cái thá gì. Một tờ lệnh của quan phủ cũng có thể diệt tộc tịch thu gia sản. Nguyễn đại công tử dù sao vẫn là còn chưa từ cuộc sống hiện đại thói quen thoát ra, vẫn còn tư tưởng có tiền hiểu tiền quyền không nhiều vẫn phải có một ít.

Hần giờ còn nhắm nhăm cho rằng cha hần giàu như vậy hần là phải có mối quan hệ gì đó với quan phủ đi. Chỉ cần hần sau này kế thừa nghiệp cha liền sẽ kế thừa luôn mấy mối quan hệ đó. Nói chung hần còn đang chìm đắm trong giấc mơ đẹp vinh hoa phú quý trong đầu lắm lắm.

...

Kết thúc chương 19.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Liên Tục Gặp Chuyện Không May.

Thời gian trôi qua, đang lúc Nguyễn đại công tử trong giấc mơ mơ tới đoạn mình chuẩn bị cởi quần áo... khá là gay cấn thì hắn cơ thể thỉnh thoảng bị người ta lay tỉnh. Nguyễn đại công tử tức giận phi thường mở mắt nhìn về phía kẻ quấy rối giấc mơ đẹp của mình. Hừ! Ông đây trêu ai chọc ai nha! Muốn ngủ mà cũng không dễ yên nữa.

-Làm gì!!!! Muốn chết hả???

Lăng đại thiếu gia giọng bức tức, sầm mặt nói.

Đối phương thấy thái độ của Nguyễn đại công tử thô bạo bộc lộ ra như vậy, giọng nói tiếp theo cũng liền yếu nhược đi vài phần.

-Đây... đây là chỗ ngồi của tôi!

Móa ! Hóa ra là ngồi nhầm chỗ ngồi đã có chủ !!! Có điều chuyện như vậy có thể trách được Nguyễn đại công tử sao? Vị trí này trước đó rõ ràng trống không có được hay không ? Đã vậy còn nằm ở gần cuối dãy, trên bàn cũng không thấy đặt đồ dùng dụng cụ gì. Này... Lăng đại thiếu gia không ngồi đây vậy chẳng lẽ còn cách một cái bàn ngồi xuống dưới chắc.

Sau này thầy đồ nhìn thấy hắn đặc biệt ngồi tách ra như vậy chẳng phải ngồi lén trong giờ liền càng khó khăn. Hắn cũng không có ngu như vậy đi. Tất nhiên hiện tại đối phương tới là để đòi chỗ, nếu là bình thường một chỗ ngồi đối với Nguyễn đại công tử quả thật chẳng là cái thứ gì. Đòi thì đòi thôi. Khả năng nếu tính tới việc đối phương vừa phá hủy giấc mơ đẹp của hắn, lại là nhằm trúng đoạn gay cấn mới phá hủy. Này thù hận... .

-Lấy gì chứng minh đây là chỗ ngồi của người ?

Giọng Nguyễn đại công tử vẫn rất ngang ngược thô bạo lộ ra. Về mặt hăm dọa đầy đe dọa. Du côn lưu manh trên phố cũng chỉ đến thế là cùng.

-Có... có các vị quanh đây làm chứng !

Đối phương giọng yếu yếu nói, có điều này thật ra có vẻ là bởi đối phương sức khỏe không tốt chứ không phải loại nhu nhược vô dụng như Nguyễn đại công tử lúc đầu tưởng tượng.

Ngược lại lúc này nghe được đối phương lý luận như vậy, trong lòng hắn tuy rằng biết đây là sự thật chín chín phần trăm có điều Nguyễn đại công tử cũng không phải không có cách chống lại. Hắn ta làm ra vẻ mặt hung tợn nhìn về đám người đang lên lút xem náo nhiệt xung quanh, một bộ dạng các người chờ có xen vào không thì hãy cẩn thận với ta.

Cũng may vậy mà không có người nào ra nói chuyện giúp đỡ anh bạn đến đòi chỗ này. Ra về tên này vòng giao tiếp ở trong lớp cũng rất kém cỏi nha. Vậy mà không có một người nào đứng ra nói chuyện giúp hắn dù cho hắn nói đây là sự thật mười phần mười đi nữa. Chắc hẳn lúc này vị quan anh này có thể thấu hiểu được sâu sắc câu nói thế gian ẩm lạnh vô tình là như thế nào.

-Người còn gì để nói!

Lăng đại thiếu gia về mặt gương gương tự đắc nhìn về phía đối phương. Đồng thời hắn ta cũng nhân dịp này quan sát tỉ mỉ vị "kẻ thù" mới đến này. Đây là một vị nam tử rất đẹp trai, có điều bộ dáng thật sự là thanh tú quá mức. Trông cứ như đàn bà ấy! Tuy nhiên nhìn kĩ lại, Lăng đại thiếu gia vẫn thấy được hầu hết nơi cổ họng đối phương. Giọng nói của đối phương cũng bình bình trung tính chứ không giống giọng của con gái, cũng không giống như là trải qua cố tình thay đổi.

Nói chung lại một câu đây là một vị trăm phần trăm đàn ông con trai trong con mắt của Lăng đại thiếu gia. Tất nhiên đối phương có bởi vì hình dạng quá con gái mà tính dục thiên hướng bê đê hay không thì hắn không biết. Hắn ta lúc này về mặt đồ bưng đồ bưng, quai hàm quặm lên trông rất đáng yêu. Àch! Đáng yêu cái xxx! Bản đại công tử đàn ông đích thực 100%...

Được rồi! Tốt nhất là giảm thiểu nhìn đối phương thì hơn, cẩn thận không bước sang giới tính thứ ba thì khổ. Lăng đại thiếu gia mới vừa xuất hiện ý nghĩ như vậy liền không còn hứng thú đầu vô mồm, bắt nạt đối phương nữa. Giọng hắn vì vậy cũng mềm nhẹ hẳn đi.

-Được rồi! Ta biết đây là chỗ ngồi của ngươi, có điều lúc đến nơi này vẫn còn trống không không người ngồi. Hiện tại thầy đồ hẳn cũng sắp vào lớp rồi. Nếu không ngươi ngồi tạm bàn bên dưới ta đi. Yên tâm! Chỉ là lúc một chỗ ngồi mà thôi. Lát nữa nhất định không làm ảnh hưởng tầm nhìn của ngươi là được.

Cũng không biết vị quan anh này suy nghĩ thế nào, có thể là thái độ của Nguyễn đại công tử bất ngờ thay đổi so sánh với thái độ bàng quan của đám người xung quanh thì vẫn là tốt hơn quá nhiều. Hoặc có lẽ như Lãng đại thiếu gia vừa nói, chuyện chung quy cũng chỉ là lúc một vị trí mà thôi, cũng không có gì là to tát cả. Vị quan anh này nói chung vì thế gật gù đầu đồng ý, tiếp đó mang theo tay nải để xuống vị trí bàn bên dưới, bắt đầu lấy ra bút mực sách vở.

Lãng đại thiếu gia cũng không có ý định làm quen với vị anh huynh khả nghi giới tính thứ ba này. Hắn còn nghĩ ngày hôm sau tốt nhất là chuyển sang bàn khác ngồi thì hơn. Có một anh bạn gay ngồi ngay sau lưng như vậy cảm giác thật sự không tốt. Còn vì sao hôm nay không chuyển? Nay đơn giản là vừa rồi hắn ta làm căng ra như vậy, nếu lúc này liên tưng, tự nhận thua chuyển sang chỗ khác chẳng phải là rất mất mặt. Nói chung ít nhất cũng phải đợi hôm sau mới có thể làm. Hôm nay hắn ta nhất quyết phải ngồi vững ở nơi đây mới được.

Sau đó rất nhanh liền đến giờ vào học, Nguyễn Trọng Lãng nhìn trái nhìn phải thấy mọi người đều ngồi thẳng tắp ngăn nắp. Chờ sau khi thầy đồ Trần đi đến trước bục giảng, tất cả mọi người đồng thời đứng dậy hành lễ vô cùng cung kính, Nguyễn Trọng Lãng thấy thế cũng học theo y nguyên.

Bên trên, thầy đồ Trần như có như không quét mắt nhìn Nguyễn Trọng Lãng một cái sau đó mới ý bảo mọi người ngồi xuống, mở sách ra bắt đầu giảng bài. Tiếng giảng của thầy đồ Trần trầm bổng du dương vang lên khắp cả gian phòng. Có điều Nguyễn Trọng Lãng nghe nghe lại cảm thấy vô cùng buồn chán. Hắn ngáp một cái thật lớn, bên tai giờ truyền đến những tiếng đọc sách vang vọng “Chi, hồ, già, dã”... Nguyễn Trọng Lãng giống như đang nghe thiên thư, đầu óc mờ mịt, biểu tình điển hình của kẻ không hiểu mô tê gì. Mà hắn đúng thật là không hiểu gì cả. Đến chữ hắn còn không biết được nữa con đây này!!

Buồn chán ngán ngẩm, Lãng đại thiếu gia không khỏi liếc mắt nhìn vị quan anh ngồi phía sau một cái, bất ngờ lại phát hiện đối phương đang chuyên tâm nghe giảng bài. Về mặt chăm chú lắm. Lại phóng tầm mắt quan sát đám học sinh chung quanh, thế quái nào lại có tới hơn một nửa đang làm chuyện riêng trong phòng học.

Có người công khai đem dưa ra sửa móng tay, có người gỡ miếng ngọc bội bên hông xuống cầm ở trên tay miết miết thường thức, tỉ mỉ tinh tế giống như đang vuốt ve vật đính ước của tình nhân. Còn có kẻ tựa đầu gác lên trên mặt bàn, ánh mắt lại chuyên chú nhìn chăm chăm ra phía trước. Nhìn kỹ! Ừ, nguyên lai là đang nhìn tấm lịch ghi giờ học ngoại khóa.

Nhìn qua biểu hiện muôn hình vạn trạng của đám học sinh trong phòng, Nguyễn Trọng Lãng lập tức liền cảm thấy tâm tình phấn chấn. Móa! Đây quả thực chẳng khác gì đi học thời đại học ở kiếp trước. Lại nói tiếp, Nguyễn Trọng Lãng nhìn về phía thầy đồ Trần ở bên trên lại thấy hắn vẫn đang giảng bài bình thường, đối với thái độ của nhóm học sinh ở phía dưới cũng coi như là không nhìn thấy, cực kỳ giống với các giảng viên đại học khi xưa.

Ha ha, cảm giác thực thân thiết a. Đến nơi này đi học. Càng ngày càng có ý tứ!

Biết học hỏi cái tốt luôn luôn là ưu điểm số một của Nguyễn Trọng Lãng, thế cho nên hắn cũng liền gục xuống bàn an tâm đi ngủ. Hiện tại hắn cũng y như những gì mình nói khi nãy cúi đầu liền ngủ, đảm bảo tầm quan sát cho vị quan anh ngồi bên dưới.

Buổi sáng thức dậy quá sớm, Nguyễn đại công tử vẫn còn cảm thấy mệt mỏi. Cộng thêm khi nãy mới ngủ được một nửa lại bị gọi tỉnh vì vậy lần này rất nhanh hắn liền chìm vào giấc ngủ sâu. Tiếng ngáy ấy vậy mà rất nhanh truyền ra. Ngồi ở bên dưới, vị quan anh này thấy hành động của Lãng đại thiếu gia như vậy, trừ trừ mấy lần liền cũng không có đánh thức hắn. Trong lòng suy nghĩ nếu thầy đồ phát hiện, hỏi bài kiểm tra vậy sẽ âm thầm báo tin nhắc nhở đối phương là được rồi. Bản thân vị này còn cho là Nguyễn đại công tử của chúng ta vì giữ gìn lời hứa nên mới gục đầu xuống bàn như vậy, để rồi vì thế mà buồn ngủ ngủ mất đấy.

Lớp học từ đó cũng liền như thế tiếp tục diễn ra. Cho đến khi...

Đang mơ mơ màng màng, luôn cảm giác giống như có người từ phía sau đá đá mãi vào cẳng chân hắn, Nguyễn Trọng Lãng cũng không ngẩng đầu, miệng lâu lâu nói:

-Được rồi! Được rồi! Đừng đá! Đừng đá nữa... Không biết quấy rầy khi người khác đang ngủ là việc làm rất đáng chém không hả???

Phía bên dưới vừa mới định lần nữa đá đá gọi tỉnh Nguyễn đại công tử, vị quan anh này nghe hắn ta đồng ý nói như vậy, tiếp đó bắt gặp vô số ánh mắt nhìn chăm chăm về phía mình. Vị quan anh này vì vậy đỏ bừng cả mặt, miệng than văn một tiếng “Thôi xong rồi”, liền quay đầu đi nơi khác không muốn nhìn thăm trạng tiếp theo của Nguyễn đại công tử.

Lúc này thấy không có người lại đến quấy rối mình, vốn đang định tiếp tục... Nguyễn Trọng Lãng đột nhiên cả kinh nhớ tới mình đây chết tiệt là ngủ trong giờ học a. Mà một khi ngủ trong phòng học lại gặp phải người đá cẳng chân... Tình hình này thật con *** nó quá quen thuộc rồi. Nghĩ vậy hắn ta thật nhanh thật nhanh ngẩng đầu dậy, lần này phóng mắt nhìn ra bốn phía chung quanh lại thấy tất cả mọi người đang gât gât nhìn chính mình, nhất là thầy đồ Trần... Ánh mắt nó mới oai oán tình tứ làm sao.

-Các vị bạn học tốt! Thầy đồ tốt!

Nhìn xem! Nói năng thôi đã thấy ngu chưa? Đã vậy là còn vừa nói vừa dùng cái bản mặt tươi cười như bắt được vàng của hắn để nói với cái giọng điệu nũng nịu ngây thơ... Nói chung Nguyễn đại thiếu gia lúc này giá mà không nói còn không sao. Chỉ cần vừa mở miệng liền kích phát chỉ số bức tức của thầy đồ Trần, không giảm mà còn tăng lên.

Nguyễn đại công tử cũng là nói ra xong lời ấy mới cảm giác được mình lại vừa làm một việc ngu xuẩn như thế nào. Lúc trước, có vị thầy giáo trong trường đại học đã từng nói với Nguyễn Trọng Lăng một câu, làm sai thì sẽ phải có cái bộ dáng khi biết là làm sai. Hiện tại tuy rằng Nguyễn đại công tử không có có ý nhưng đúng thật là hần biểu hiện không được đúng chỗ cho lắm. Thế cho nên hần đang chờ, chờ xem mình cần phải trả cái giá lớn đến như thế nào.

...

Kết thúc chương 20.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Câu Đối! Lại Thấy Câu Đối!

Ngồi trong phòng, Nguyễn đại công tử đối với tình huống xảy ra lúc này trong lòng quả thực là tràn đầy bất an. Mềm! Thầy đồ Trần chắc không đến nỗi lại muốn mời phụ huynh học sinh của hần đến thư viện uống trà tâm sự đi? Là đi??? Hần là đi!!!

Cũng may, thầy đồ Trần là người tốt. Người đầy lòng trung quân ái quốc hơn nữa đối với Nguyễn Trọng Lăng vẫn còn nhiều hơn một phần thương thức. Điều này làm cho Nguyễn Trọng Lăng cảm thấy rất áy náy, kỳ thật hần ngủ trên lớp học cũng chỉ là vô tình (vô cái con khi). Tại cái tư thế kia nó thật sự là... quá dọ dỏ hần ngủ! Hần có chút không kìm lòng được.

Chỉ nghe thầy đồ Trần cau mày nói:

-Nguyễn Trọng Lăng, thầy thấy trò đi học không nghe giảng bài mà lại nằm ngủ ở trong lớp. Hơn nữa sau khi ngủ còn ngủ ngáy chứng tỏ trò ngủ được rất ngon, rất an tâm. Chắc là trò học thức đã uyên bác đến mức không cần ở lại đây nghe ta giảng bài rồi đúng không?

Nguyễn Trọng Lăng nào dám cho thầy đồ hoạch tội tiếp, hần vội vàng chấp tay nói:

-Học trò không dám! Học trò nhất thời sai lầm! Mong thầy khoan dung độ lượng cho học trò một lần.

Thầy đồ Trần nghe vậy nói:

-Thầy thấy trò đi đứng, nhắc tay nhắc chân đều tràn ngập tự tin. Nói vậy cũng đã thông hiểu đạo lý tứ thư ngũ kinh, kinh, sử, thi, tập. Như vậy đi! Thầy cũng không làm khó trò, ta liền ra mấy câu văn thơ đối ngẫu. Nếu trò có thể đối đáp được việc này cũng coi như là bỏ qua, như thế nào?

Thầy đồ Trần biểu tình không nặn không nhặt, trong mắt lại lộ ra ý cười.

Lại muốn dùng câu đối tra tấn ta!

Ta còn chưa có cả thông hai mạch nhâm đốc, hậu thiên hóa tiên thiên a! Ông thầy này vừa rồi rõ ràng có ý lấy ta ra tiêu khiển xoay quanh. Nguyễn Trọng Lăng âm thầm cảm giận, biết người thích chơi trò văn thơ câu đối, muốn đối câu đối người cứ việc nói thẳng a. Còn phải quanh co lòng vòng dọa dọa ta như vậy sao? Cả lớp cũng đâu chỉ ta một mình làm việc riêng cơ chứ! Thật sự là... Già rồi mà còn không đứng đắn!!!

Chỉ tiếc một đám học sinh nghe thầy đồ nói vậy, rất không có chí tiến thủ, nhao nhao nổi lên hường ứng:

-Đúng! Đúng! Đối câu đối hay nhất!

-Phải nên như thế! Thầy đồ Trần thật là người khoan hồng độ lượng, tâm địa thiện lương tốt bụng như Bồ Tát.

Móa! Một đám bại hoại xấu xa thích ném đá xuống giếng, thích xem náo nhiệt! Nguyễn Trọng Lăng oán hận nghĩ thầm. Vẫn là vị quan anh ở sau lưng hần còn tốt một chút. Tuy về ngoài có vẻ giới tính thứ ba nhưng đối phương vậy mà không có chút động tâm hòa theo với đám thích xem náo nhiệt kia, chỉ dùng ánh mắt nháy nháy nhìn về phía Nguyễn Trọng Lăng. Tiếc là Nguyễn đại công tử cũng chẳng hiểu hần đây là muốn nói cái gì.

Nguyễn Trọng Lăng ánh mắt nhìn kỹ thầy đồ Trần một lần như muốn khắc ghi dáng vẻ của đối phương vào tận sâu trong khối óc. Nhìn đến thầy đồ Trần cũng cảm giác chẳng lẽ mình làm sai điều gì hay sao mà đối phương nhìn mình ghê vậy. Cái ánh mắt kia của Nguyễn đại công tử cũng thật sự là u oán triền miên nha~

-Thầy ơi! Có thể không đối câu đối được hay không? Học sinh thật sự biết lỗi rồi! Sau này nhất định thành tâm hối cải, sửa đổi làm người tốt!

Thầy đồ Trần trong mắt lộ ra ý cười, chậm rãi lắc đầu, kiên định nói:

-Không có thương lượng gì hết! Nếu trò có thể đối đáp được văn thơ đối ngẫu việc này coi như bỏ qua. Nếu không đối lại được trò cứ chuẩn bị mà chép phạt sách mỗi tay đi. Quân tử một lời bốn ngựa khó đuổi. Ta nói là làm được đấy!

Lão này quả nhiên không có hiền lành để nói chuyện như về bề ngoài, lại đem sở thích của mình làm niềm vui trên sự đau khổ của người khác. Người ta đều nói người cổ đại đều lấy nhân nghĩa đạo đức làm đầu, như thế quái nào ta lại gặp phải một đám... Toàn bộ đều là cái hạng người âm hiểm giả dối như vậy chứ? Ngay cả lão sư dạy học cũng có bộ dạng như thế này.

Nguyễn Trọng Lăng ủ rũ nói:

-Như vậy liền thành thầy ra về đối. Cũng xin thầy nhẹ nhẹ tay dùm con!

Thầy đồ Trần bỏ qua lời cầu xin của hắn, mặt trầm ngâm nhìn ra bên ngoài cửa sổ một hồi, dường như đang hòa mình vào thiên nhiên để tìm lấy cảm hứng. Phía bên ngoài chỉ thấy là một dải sông Hồng đang êm đềm chảy. Ủ! Thư viện vậy mà cách sông cũng không xa. Nhìn từ cửa sổ vừa có thể thấy hết được phong cảnh trên sông Hồng. Thầy đồ Trần nhẹ nhàng vuốt râu, chậm rãi nói:

-Cồn cồn hồng giang đông thệ thủy. (dịch là: cuộn cuộn sông Hồng đưa nước chảy về đông)

Thầy đồ Trần khuôn mặt đượm vẻ hoài niệm, có khi là đang nhớ lại những năm tháng khi còn trẻ tung hoành tài học, dùng văn thơ đối đáp với người nơi dải lụa sông Hồng này.

-Hay!

Nguyễn Trọng Lăng bật thốt lên một câu khen ngợi. Kỳ thật về đối này không quan trọng là hay hay không. Quan trọng là nhất định phải khen một tiếng lấy lệ, không khen lại nói rằng mình không có phẩm vị. Không khen cứ cần thận tỷ thầy đồ Trần xử lý hắn.

Phía bên kia, thầy đồ Trần nghe Nguyễn đại công tử nói vậy liền vuốt râu cười, nói:

-Về đối thơ này cũng chỉ bình thường mà thôi, không tính là ta gây khó dễ cho trò đi!

Cả đám học sinh trơ mắt nhìn Nguyễn Trọng Lăng, diễn cảm không đồng nhất. Có người vui mừng khi người khác gặp họa, có người nhủ mày tự hỏi. Đương nhiên cũng có người đồng tình với hắn, muốn giúp hắn. Đây là lấy vị quan anh ngồi bên dưới làm đại biểu.

Nguyễn Trọng Lăng bắt đầu học theo bộ dáng của thầy đồ Trần, ra vẻ nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, trầm ngâm không thôi. Phong cảnh bên ngoài thật không sai, gió thổi vi vu, liễu rủ ven bờ, thuyền hoa, kỹ nữ.

Móa! Trên sông Hồng, ban ngày ban mặt mà thấy thật nhiều thuyền hoa kỹ viện chập chùng tấp nập. Những chiếc thuyền hoa to đẹp hoành tráng đều dừng lại ven bờ. Thư sinh, công tử con nhà giàu cùng du khách khắp nơi lên thuyền hoa, làm thơ làm phú, đối câu đối thi thố tài nghệ. Đương nhiên cũng có một chút ban ngày tuyên dâm chúng ta tạm thời không nói tới. Nói chung không nghĩ tới con sông này thời cổ đại ấy vậy mà náo nhiệt như thế. Nguyễn đại thiếu gia đứng là lần đầu được thấy những cảnh sắc này.

Nguyễn Trọng Lăng đột nhiên rất muốn đi thưởng thức một chút đám thuyền kỹ viện này một lần. Đương nhiên chỉ là tới thảo luận thảo luận học vấn thuần khiết cùng với các cô gái trên đó, tuyệt đối không có thêm ý tứ gì khác. Chỉ là các cô gái bị sở học của Nguyễn đại công tử làm khuynh đảo cả tâm thần, các nàng sau đó lại dùng bạo lực bắt buộc hắn phải cùng các nàng ban ngày tuyên dâm.

Này... gặp phải chuyện này, Nguyễn Trọng Lăng cũng không có cách nào phản kháng không phải sao? Đây là các nàng người đồng thể mạnh a! Không phải lỗi tại hắn không kiên định nhé!

-Được chưa vậy! Mau mau đối đi chứ!

Đám học sinh trong phòng lớn tiếng thúc dục, rất khiếm nhã cắt ngang mắt dòng suy nghĩ của Nguyễn Trọng Lăng. Nguyên nhân tất nhiên là cả đám thấy hắn trầm ngâm nửa ngày mà chưa nghĩ ra được về dưới, cho nên đã không còn giữ nổi bình tĩnh.

Nguyễn Trọng Lăng nhìn trái nhìn phải cả đám, bĩu bĩu môi, chấp tay đối với thầy đồ Trần, nói:

-Cồn cồn hồng giang đông thệ thủy. Học trò xin đối về dưới là: Lăng hoa đào khứ tận anh hùng. (dịch là: mệnh mệnh bọt nước xóa nhòa hết anh hùng)

Vừa dứt lời, một mảnh tiếng cười vang lên. Ngay cả thầy đồ Trần trước nay tính tình điềm đạm, lông mày cũng nhíu cả lên.

Vị quan anh bên dưới Nguyễn Trọng Lăng nhỏ giọng nhắc nhở:

-Đối không chuẩn!

Đương nhiên là đối không chuẩn! Đây chính Nguyễn đại công tử hàng nhái từ thơ hắn nghe được trong phim Tam quốc diễn nghĩa (*) ngày xưa hắn xem mà ra. Dùng về thơ để đối câu đối có thể đối chuẩn mới là lạ. Có điều Nguyễn đại công tử dám dùng thơ để đối câu đối, đã tồn tại tất nhiên sẽ có chân lý của nó.

Giữa lúc học sinh cả sảnh đường cười vang, thầy đồ Trần vẻ mặt tức giận, vị quan anh ngồi sau ánh mắt kì quái vậy mà toát ra lo lắng... Nói chung giữa cái cảnh người người xôn xao động như thế Lăng đại thiếu gia đột nhiên lại thấm thía được cái cảm giác chỉ từng nghe qua trong truyền thuyết "Cả

thế gian đều say mình ta còn tỉnh”.

Cảnh giới của hần lúc này vì vậy thoát cái đường như tăng cao lên vùn vụt. Chỉ nghe Lãng đại thiếu gia giọng trầm bổng du dương đứng đó đọc thơ. Ánh mắt hần sâu xa khó hiểu nhìn ra nơi bờ sông xa tít, bỏ ngoài tai tiếng cười châm biếm của mọi người..

Cồn cồn Hồng giang đông thệ thủy

Lãng hoa đào khứ tận anh hùng

Thị phi thành bại chuyển đầu không

Thanh sơn y cựu tại

Kỷ độ tịch dương hồng

Bạch phát ngư tiêu giang chử thượng

Quán khan thu nguyệt xuân phong

Nhất hồ trọc tửu hỷ tương phùng

Cổ kim đa thiếu sự

Đô phó tiểu đàm trung.

(dịch:

Cuốn cuộn sông Hồng nước chảy về đông

Bọt sóng như hoa quét sạch đấng anh hùng

Đúng sai được mất ngoảnh đầu đều không cả

Núi xanh nguyên nơi cũ

Mấy độ ánh chiều hồng.

Ngư tiêu bạc tóc nơi sông ấy

Nhìn quen trăng thu gió xuân

Một bầu rượu nhạt vui mừng gặp

Xưa nay nhiều ít sự.

Đều tan đi trong tiếng nói cười.

(*): ở đây Tam quốc diễn nghĩa thời điểm này còn chưa ra đời. Trong chính sử hay dân gian dù có bài thơ tương tự đó cũng là bên Trung quốc mới truyền lưu, đối với thầy đồ Trần và các học sinh lúc này mà nói bài thơ này là lần đầu được nghe.

...

Kết thúc chương 21.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Từ Đó Liền Quen Biết.

Lớp học im ắng có thể nghe được tiếng kim rơi. Người cười, kẻ châm biếm khi vừa vẽ mặt lúc này đều đọng cả lại. Có bất ngờ, có kinh nghi khó hiểu, có bội phục cảm thán, có trầm tư suy nghĩ... v v. Muôn vàn biểu cảm!

Thầy đồ Trần lại một lần nữa ngâm nga bài thơ. Dù cho đối với việc mình ra câu đối Nguyễn đại thiếu gia của chúng ta vậy mà lại dùng một bài thơ để đáp lại cũng đã không còn quan tâm nữa. Người tài tự nhiên sẽ có cái kiêu ngạo riêng của người tài.

Thầy đồ Trần hiển nhiên cho rằng Lãng đại thiếu gia có thể đây là muốn chống chế không muốn đối câu đối với hắn hoặc là nhầm lẫn đôi chút... v v. Có điều ngược lại lý do những chuyện này đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là để đối phương tuôn ra một bài thơ hay có thâm ý như vậy... thầy đồ Trần đã thấy rất hài lòng rồi.

Ông thầy giờ trầm ngâm đọc, càng nhìn Nguyễn đại thiếu gia lại càng thuận mắt hơn. Luôn có cảm giác vị học trò này của ông tương lai thành tựu không thể đo đếm. Nhất định sẽ là một nhân vật kinh thiên địa khiếp quỷ thần lắm lắm.

-Tốt rồi! Trò ngồi xuống đi! Lần sau phải chú ý nghe giảng bài biết chưa!

Thầy đồ Trần nhẹ giọng khuyên bảo.

Nguyễn đại công tử vốn đang giả vờ thâm trầm, một bên không ngừng lảo liên quan sát biểu hiện của mọi người, vừa nghe thấy thầy đồ Trần nói vậy liền lập tức cung cung kính kính đáp.

-Dạ vâng! Học trò đã rõ.

Tiếp đó về mặt thân nhiên ung dung ngồi xuống, mặc cho đám học sinh vừa còn chê bai hắn kia nhìn nhìn ngó ngó về mặt cũng không chút đổi sắc. Đường như bài thơ vừa rồi không phải là do hắn đọc lên vậy. Biểu hiện bình tĩnh của Nguyễn đại công tử lại càng thu được thầy đồ Trần âm thầm tán thưởng. Cũng càng kiên định hơn ý nghĩ kẻ này sau này thành tựu tất nhiên rộng lớn vô cùng.

Trong lòng vì vậy sục sôi vui vẻ vì mình cuối đời lại có thể may mắn kiếm được một đứa học trò giỏi giang như thế. Nói không chừng đối phương sau này lưu danh sử sách, người ta hẳn cũng sẽ nói lên đôi lời nhắc tới người thầy đồ như lão. Thậm chí chuyện xảy ra ngày hôm nay hoàn toàn cũng có thể viết thành truyện kí để lưu truyền lại.

Đúng rồi! Có khi tự bản thân mình cũng có thể viết truyện kí để lưu truyền lại. Sau này đối phương nếu mà thành đạt lão lại tung ra... Đây chẳng phải là lão sẽ được chắc chắn lưu danh sử sách rồi sao.

Nghĩ như vậy thầy đồ Trần liền nhin không được muốn cho lũ học sinh nghĩ học luôn để về viết truyện ký. Có điều nghĩ đến việc bên dưới còn có một người tài ba kinh thiên vĩ địa như vậy... Nói chung vẫn là dạy hết tiết học này thì hơn. Thậm chí còn phải dạy thật hay, thật tốt thì mới xứng đáng với cái việc lưu danh muôn đời ấy.

Và thế là giọng thầy đồ Trần giảng bài lần này liền càng du dương trầm bổng hơn, từ ngữ câu chữ cứ gọi là tuôn ra như nước, trau chuốt thâm thúy cực kì. Thậm chí ông còn nhắm cả hai mắt lại để cố gắng hòa mình hơn vào kinh sử tri thức, để bài giảng của mình đạt được đẳng cấp cao hơn.

Nói chung năng lực của thầy đồ Trần cũng không tệ. Chả thế mà thầy còn được gọi là thầy đồ có kiến thức nhất cái thành Thăng Long này. Đám học sinh có năng lực ngồi bên dưới lúc này nghe được thầy đồ Trần đóc lòng truyền thụ liền rất nhanh chìm ngập trong đó như say như túy.

Hoặc là như một số kẻ khác sau khi trò hay kết thúc lại quay về với trạng thái không lý tưởng khi xưa. Thích gục xuống bàn thì gục, thích sờ ngọc bội liền sờ... Nói chung quang cảnh phòng học rất nhanh chẳng khác gì lúc mới vào lớp cả. Thay đổi cũng chỉ là riêng mình thầy đồ Trần hăng hái vui vẻ hơn thôi.

Thấy mọi thứ đã ổn, Lãng đại thiếu gia lập tức sụp vai nằm gục lên bàn.

Khốn kiếp! Trong đầu hắn có mấy con chữ hắn biết rõ lắm chứ. Hắn hiện tại còn không biết đọc biết viết đây này. Hoàn toàn là một tên mù chữ chính hiệu. Tuy rằng nghe âm chữ có thể mờ mờ ảo ảo đoán được. Khả năng cử thế này mãi cũng không phải biện pháp lâu dài.

Ngày hôm nay hắn lại may mắn có thể nhái thơ trong tam quốc diễn nghĩa để trả lời nhưng lần sau thì sao??? Nói chung cần phải nhanh nhanh giải quyết vấn đề biết chữ cũng như học vấn của bản thân mới được. Một khi đã vác cái danh tài tử lên người... chẳng ai muốn ném nó xuống nữa!!!

Phía bên dưới, thấy Nguyễn đại công tử lại một lần nữa gục đầu xuống bàn ra vẻ muốn ngủ, vị quan anh ngồi bên dưới lúc này tất nhiên cũng không cho rằng Nguyễn đại công tử thật sự là kẻ vô công rồi nghề, lười biếng không có chí tiến thủ các thể loại. Nguyễn đại công tử lúc này quả thật là trở thành kẻ có tài nhưng chứa nhiều tật xấu. Có điều tính đi tính lại cũng coi như có thể thử kết giao xem sao.

-Này! Huynh không sao đấy chứ?

Vị quan anh này vừa mở miệng hỏi, một tay vừa đẩy đẩy Nguyễn đại công tử.

-Ta không sao!

Nguyễn đại công tử thều thào đáp lại.

-Huynh thật sự không sao?

Đối phương về mặt sốt sắng hỏi. Về mặt của Nguyễn đại công tử cũng quá... thê thảm điểm

-Được rồi! Cảm ơn quan anh quan tâm. Tiểu đệ quả thật không sao!

Không kim được đối phương liền tiếp hỏi thăm, Nguyễn Trọng Lăng vì vậy ngồi hẳn người dậy, vẻ mặt nghiêm túc đáp lại. Tiếp đó nghĩ nghĩ hiềm thấy trong lớp có người quan tâm mình như thế, đối phương khi vừa cũng không có giống như đám người kia cười cợt chế giễu hần, Nguyễn Trọng Lăng liền quyết định chuẩn bị kết giao người bạn này.

Dù sao nếu sống trong thư viện mà không có bất kì người bạn nào chơi cùng thì quả thật là quá chán ngán. Không lẽ thật định ngày ngày lên lớp ngủ hay sao. So sánh với đó chút chuyện khúc mắc lúc đầu giờ quả thật chẳng đáng là gì.

-Ừ! Còn chưa hỏi tên họ của quan anh?

Nguyễn Trọng Lăng vì vậy liền trước tiên lên tiếng.

-Tôi?

Vị này vẻ mặt ngây ra hỏi. Nhìn đối phương mạnh mẽ bộ dáng mà Nguyễn đại thiếu gia không đành lòng nhìn thẳng. Lúc này hần mới nhớ tới lúc đầu giờ mình từng thề thốt cách thật xa đối phương vậy mà bây giờ... Tuy nhiên dù sao thì bát nước đã hắt đi khó lòng mà hốt trở lại. Đã đâm lao thì phải theo lao thôi.

-Đúng vậy! Tiểu đệ là Nguyễn Trọng Lăng, quan anh có thể gọi tiểu đệ một tiếng Trọng Lăng hay Lăng không đều được. Còn chưa biết phải xưng hô với quan anh như thế nào?

Nguyễn Trọng Lăng có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói.

-Thật xin lỗi! Tại lần đầu tiên có người hỏi tên... trực tiếp như vậy nên có chút không thói quen.

-Ừm! Tại hạ họ Trần, tên... Phi Long. Huynh cứ gọi ta Phi Long là được.

Đối phương, à không! Đối diện vị Trần Phi Long này vẻ mặt từ ngạc nhiên bối rối ban đầu liền rất nhanh trở lại bình thường, tiếp đó nhanh miệng đáp lại câu hỏi của hần.

-Được rồi! Phi Long huynh, huynh học ở đây lâu chưa? Ta hôm nay mới vào học.

Dù sao bây giờ hần ta cũng khó lòng mà ngủ tiếp được nữa. Đã quyết định kết giao bạn bè với vị Phi Long huynh đệ này liền cứ như vậy làm tới bên luôn. Nguyễn Trọng Lăng bắt đầu muốn tìm hiểu kĩ hơn về đối phương đồng thời cũng tự giới thiệu mình.

Vị Phi Long huynh đệ này nói chung trí thông minh cũng không kém, rất nhanh liền quen thuộc lối nói chuyện khác người của Nguyễn Trọng Lăng.

-Trọng Lăng huynh hóa ra là hôm nay mới tới. Nói thật ta đúng ra cũng mới tới đây không lâu. Trước đó mấy ngày có việc phải rời đi, hôm nay mới vừa trở lại.

Đối phương nói không rõ ràng đã học bao lâu có điều Nguyễn Trọng Lăng cũng không truy cứu, nói chung cũng chỉ là hỏi han qua loa làm quen lúc đầu thôi. Không có gì quan trọng cả. Lúc cuối lại nghe đối phương nhắc tới việc mình mới trở lại thư viện, Lăng liền nghĩ ngay tới khúc mắc khi mới gặp mặt. Vì để tránh cho chút chuyện kia ảnh hưởng kết giao sau này của hai người, Lăng đại thiếu gia liền nhanh miệng cắt lời.

-Đúng rồi! Hồi sáng quả thật là tiểu đệ không phải. Tiểu đệ lúc này ở đây xin lỗi Phi Long huynh một tiếng. Lúc đó tiểu đệ đang mơ mơ màng màng, hơ nữa mới tỉnh ngủ dậy nên tính tình có chút không tốt. Mong Phi Long huynh bỏ qua cho.

-Đâu đâu! Là tôi quá quan trọng hóa vấn đề rồi. Trọng Lăng huynh nói không sai. Chỗ ngồi ở bên dưới cũng không có gì cùng lắm thì.

-Không! Không! Là tiểu đệ lỗi! Tiểu đệ bởi cái không phải!

-Đâu có! Trọng Lăng không sai. Là tôi...

-Được rồi! Hai chúng ta cũng đừng tự nhận lỗi qua lại nữa. Coi như không đánh thì không quen biết được không?

Thấy cả hai có xu hướng nhún nhường quá đáng, Nguyễn Trọng Lăng liền quyết đoán ngắt nhịp.

-Trọng Lăng huynh nói đúng lắm. Cứ coi như vậy đi!

Trần Phi Long nói xong câu đó, hai người liền nhìn nhau cười cười. Cảm giác cả hai đều gần gũi với nhau không ít. Lại tiếp sau đó Trần Phi Long bắt đầu hỏi đồng hỏi tây Nguyễn Trọng Lăng về chuyện bài thơ lúc này, khen bên trong ẩn ý sâu xa, khiến người ta nghe mà cảm xúc dạt dào.

Nguyễn Trọng Lăng ban đầu còn không hiểu rõ, đến lúc sau mới dần ngấm ra đối phương đây là vì bài thơ của hần mới nhanh chóng chấp nhận hai người làm quen như vậy đi. Thật giống như người người đều hướng nơi cao mà bò lên, đám học trò như bọn họ tất nhiên muốn kết giao với đám học trò giỏi có tài hơn là kết giao đám già áo túi cơm không lo học chỉ chơi bởi lười lười con cháu nhà giàu. Tuy rằng Nguyễn Trọng Lăng mục tiêu cũng là làm thành con cháu nhà giàu, thơ cũng không phải hần làm. Khả năng tất cả những chuyện này có quan trọng sao?

Tất nhiên là không quan trọng rồi.

Bởi thế cho nên hai người bọn họ rất nhanh liền nói chuyện với nhau thật vui. Thậm chí còn có cảm giác hận gặp nhau quá muộn vậy. Nguyễn Trọng Lăng đoán chừng nếu không phải là ngày đầu hai người gặp mặt nếu không cả hai thật muốn cắt đầu gà đốt vàng mã kết nghĩa huynh đệ quá.

Này nói chung nguyên nhân thật ra cũng là Nguyễn Trọng Lăng khi nói chuyện chú ý hòa theo đối phương, chỉ nói những chuyện mới lạ đối phương thích nghe ngóng còn đối với thứ mình không biết, không hiểu lắm thì giả vờ thành một người nghe trung thành, một người tri kỷ thấu hiểu rõ... v v.

Nói chung vì để kết giao được người bạn, thậm chí có thể là người bạn duy nhất trong thư viện này hẳn ta có thể nói là đã làm hết lòng hết sức. Buổi học cũng chính là trong khi hai tên này nhiệt liệt nói chuyện riêng với nhau qua đi lúc nào không hay.

Trước khi rời lớp thầy đồ Trần còn tiến hành một lần diễn thuyết cổ động đám học trò trong lớp cố gắng học hành để năm nay có thể tham gia thi cử đoạt lấy tốt công danh. Thậm chí dù cho năm nay nếu thi đình không được không có nghĩa là ba năm sau không được. Khi nói ra những lời này ánh mắt của thầy đồ Trần nhìn về phía Nguyễn Trọng Lăng. Ánh mắt đó quả thực là sâu sắc nha.

Hầu như muốn nói thẳng hẳn ta ba năm nữa có thể thi đỗ Trạng Nguyên vậy. Có điều tiếc là tất cả công sức của thầy đồ Trần chỉ là nước dội lá khoai môn mà thôi. Chưa nói đến việc Nguyễn đại công tử của chúng ta lúc này còn là tên mù chữ, dù cho hiện tại hẳn tài có thể đủ thi đỗ Trạng Nguyên hẳn cũng quyết không đi thi chứ nói chi là không đủ. Mọi chuyện vì vậy đành tạm cứ như thế mà thôi.

...

Kết thúc chương 22.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Có Bạn Đến Chơi Nhà.

Trên đường về nhà, Trần Phi Long vẫn đang tươi cười vui vẻ cùng Nguyễn đại công tử trò chuyện trên trời dưới đất. Bởi vì lúc ra khỏi thư viện, Nguyễn Trọng Lăng liền mời đối phương về nhà mình chơi, có lẽ là nhìn tại tài năng bài thơ kia thể hiện ra, Trần Phi Long hơi làm chần chờ liền đồng ý theo hẳn đi về nhà.

Lâm Tam cùng đi phía sau hai người bọn họ, vẻ mặt mờ mờ nhìn hai người này vui vẻ cười, nghe nghe bọn hắn bàn luận về mấy chủ đề hắn không hiểu thấu, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút ứ ải. Hẳn cuối cùng cũng phải chấp nhận một sự thật rằng khoảng cách của mình cùng hai vị công tử đang đi phía trước đây thật sự là quá xa xôi. Thế giới của người đọc sách hẳn quả nhiên không hiểu!!! Lâm Tam vẫn sẽ chỉ là Lâm Tam mà thôi!!!

Lại nói ba người bọn họ chậm rãi tiêu sái bước đi, vừa đi vừa ngắm nghía đường phố xung quanh thật sự là vô cùng thích ý. Thái độ của Trần Phi Long hoàn toàn giống như một fan hâm mộ các minh tinh lớn ở thời hiện đại. Tề nhị hỏi Nguyễn Trọng Lăng rất nhiều vấn đề, tỷ như làm sao có thể dùng thơ đối lại câu đối của thầy đồ Trần, lúc đó là nghĩ như thế nào mà có thể liền làm ra được cả bài thơ như vậy... v v. Toàn những vấn đề nhảm chán, có điều Nguyễn Trọng Lăng cảm thấy nhảm chán như vậy cũng không tồi.

Vừa bước qua cửa lớn nhà họ Nguyễn, Nguyễn đại công tử chỉ thấy không khí trong phủ náo nhiệt hẳn lên so với thường ngày. Đám người hầu đều thái độ nhiệt tình chào hỏi Nguyễn đại công tử cùng Trần Phi Long. Châm trà, dâng điểm tâm, ân cần làm cho Nguyễn Trọng Lăng cảm thấy có điểm không được tự nhiên cho lắm. Có điều thần sắc của Trần Phi Long đối với những thứ này thật ra lại rất bình tĩnh. Giống như những chuyện hầu hạ này đã thành thói quen từ lâu rồi.

Nói vậy Nguyễn đại công tử mới nhớ tới cái tên này từng nói với hắn rằng gia đình là làm cửa hiệu buôn bán, có điều kĩ càng hơn thì Lăng đại thiếu gia thật sự không rõ ràng. Hắn còn chẳng biết hiệu buôn nhà mình có những thứ gì chứ nói chi hiệu buôn nhà khác.

Tóm lại dù sao kinh nghiệm bao năm nói cho Nguyễn đại thiếu gia một điều, một khi đã quyết định kết giao một ai đó vậy tốt nhất đừng tìm hiểu gia cảnh của nhà họ làm gì. Làm như vậy không chỉ có thể tránh cho việc lúng túng khi hoàn cảnh gia đình đối phương không tốt, cũng tránh được việc hoàn cảnh đối phương quá tốt mà cho rằng mình kết giao với người ta là có mục đích. Tất cả những chuyện này tốt nhất là cứ để thuận theo tự nhiên, đợi cho tới khi giao tình đã tới mới nhất định rồi thì cái gì cần biết rồi cũng sẽ biết.

Nguyễn đại công tử vẫn luôn coi này là chí lý khi kết giao bạn bè của mình. Vì vậy từ lúc qua loa hỏi cho có lệ gia cảnh đối phương tiếp đó hắn liền không nhắc lại những vấn đề này.

Ngồi trong phòng khách được một lát cùng Trần Phi Long khoe khoang đủ chuyện từ bắc tới nam. Lấy Nguyễn Trọng Lăng nhiều hơn đối phương mấy trăm năm kiến thức, khoáng lạc đối với một người cổ đại như Trần Phi Long thì khỏi phải nói. Đối phương nghe nghe nhiều khi nghe đến ngán cả người. Về mặt mạnh mẽ ngơ ngác nhìn đáng yêu lắm.

A phi!!! Không đúng! Không phải là đáng yêu! Là... được rồi! Nói chung Nguyễn Trọng Lăng vẫn rất kiên quyết thủ vững giới tính của mình.

Đang nói liên miên không ngừng, ông Trọng Kim cùng bà Hải Như cuối cùng đã ra tới. Còn chưa thấy người đã nghe được thanh âm, chỉ nghe ông Trọng Kim cười sang sảng nói:

-Tiểu tài tử nhà ta đã trở về! Ha ha... Hôm nay con ta đọc sách cảm thấy như thế nào?

Nguyễn Trọng Lăng chưa kịp trả lời, mới vừa rồi còn ngơ ngác ngác, vừa nghe giọng ông Trọng Kim vang lên Trần Phi Long ánh mắt đột nhiên trở nên thanh minh sáng láng, thần sắc đàng hoàng đứng đắn, nhìn thấy phụ mẫu Nguyễn Trọng Lăng đến liền khom người lạy dài, nói:

-Cháu Trần Phi Long, bái kiến Nguyễn bá phụ, Nguyễn bá mẫu.

Tốt một bộ dáng quân tử nho nhã lễ độ, cùng cái gã ngơ ngác vừa rồi kia thật giống như là hai người hoàn toàn khác nhau vậy. Nguyễn Trọng Lăng lặng thinh nhìn biểu hiện của hần, nguyên lai tên này cũng không phải là lúc nào cũng ngu ngơ mà.

Ông Trọng Kim đột nhiên ngẩn người, sau đó cười nói:

-A! Con trai ta vậy mà còn dẫn theo bằng hữu trở về? Là cùng học tại thư viện sao?

Trần Phi Long nghe vậy cung kính nói:

-Dạ vâng, Nguyễn huynh tính tình ngay thẳng, học vấn cao thâm. Cháu thành tâm kết giao, hôm nay mạo muội tới đây mong rằng bác, bá không trách.

Nguyễn Trọng Lăng nghe được đối phương nói vậy liền âm thầm cao hứng, cái tên chết bầm này...Khuyết điểm lớn nhất chính là thích nói thật. Học vấn cao thâm! Khả khả...~ Quả nhiên tài năng của mình đã là người gặp người biết, người không gặp cũng đều biết mà.

Ông Trọng Kim cùng bà nhà liếc mắt nhìn nhau một cái, cười nói:

-Thằng Lăng nhà ta chỉ biết mấy trò khôn vặt. Cháu Long nếu cứ thói phồng nó chỉ sợ thằng nhóc này lại không biết trời cao đất rộng mất thôi.

Từ sau khi đi tới nhà của thầy đồ Trần làm lễ bái sư, thái độ của ông Trọng Kim đối với Nguyễn Trọng Lăng rõ ràng so với trước kia đã tốt hơn rất nhiều.

Bà Hải Như không nói lời nào, cùng ông Trọng Kim chăm chú liếc mắt một cái, mỉm cười hướng Trần Phi Long gật gật đầu liền đi xuống an bài cơm chiều.

Trần Phi Long nghe vậy cười nói:

-Bác cũng quá khiêm nhường. Lời của cháu vừa rồi tất cả đều là lời nói thật. Hôm nay tại thư viện, Nguyễn huynh có thể nói là thi triển tài nghệ mạnh mẽ như thác đổ. Thầy đồ Trần vừa ra một văn thơ đối ngẫu...~

-Khụ khụ,... khụ khụ khụ...

Nguyễn Trọng Lăng ở bên cạnh nghe vậy, mượn tiếng ho khan dùng sức nháy mắt ra dấu cho đối phương ngừng lại. Móa! Trình độ học vấn của hần thế nào cha hần còn lại không biết sao. Ăn may đối được dăm ba câu đối thì còn được, giờ lại còn đòi đọc thơ...~ Thôi tốt nhất đừng nói ra cho mất mặt với thêm phiền.

Có khi ông cụ lại dò hỏi thơ từ đâu ra chỉ tỏ rách việc. Hiện tại với cái trình độ mặt chữ còn không nhận biết như hần thì tốt nhất là hạn chế danh tiếng thi hơn. Đối được hần cái thiện cái thiện những vấn đề này lại tung hoa bung lụa cũng không muộn.

May mắn,vị Phi Long huynh này còn không tính là ngu ngốc đến tận nhà. Dù rằng không hiểu tại sao Nguyễn đại công tử lại không muốn nhắc tới chuyện xảy ra trên lớp, có điều nhận được ánh mắt uy hiếp của Nguyễn Trọng Lăng vậy thì liền vội vàng ngừng lại kể chuyện. Về mặt còn vì vậy hiện lên nét xấu hổ.

-A? Cháu Long tại sao lại không nói tiếp?

Ông Trọng Kim thấy hần ngừng lại, cau mày hỏi:

-Có phải đồ nghịch tử này hôm nay lại gây chuyện ở thư viện?

-A! Không có! Không có mà cha! Con luôn luôn an phận thủ thường, thật thà phúc hậu mộc mạc, làm sao có thể gây chuyện rắc rối đây.

-Ha ha... hôm nay trời quang mây tạnh, thời tiết nắng ấm, các học sinh đều chăm chỉ đọc sách trên học đường nên thầy đồ Trần có chút khen ngợi. Phi Long, huynh nói có đúng như vậy không? Phi Long huynh?

Nguyễn Trọng Lăng ám chỉ vị Phi Long huynh này hát đệm cho hần. Tên này tuy nhìn gay gay vậy thôi nhưng cũng coi như không có đột nhiên như xe tuột xích.

-A! Vâng! Đúng vậy! Đúng là vậy! Lời ấy của Nguyễn huynh không phải là giả.

Hắn ta vội vàng đáp.

Ông Trọng Kim về mặt hồ nghi nhìn hai người, nói:

-Như thế thì rất tốt! Nếu mà để cho ta biết đồ nghịch từ nhà ngươi lại dám đi trêu chọc người ta thì đừng trách lão cha đây đánh cho ngươi biết thế nào là lên bờ xuống ruộng! Cháu Long, cháu cần phải giúp bác xem chừng cái thằng ranh con chết bầm này nhé!

Nghe vậy Trần Phi Long rất nhanh liền khom người đáp ứng. Đúng lúc này, bà Hải Như cũng đã quay lại mời mọi người vào ăn cơm chiều. Rốt cuộc Nguyễn Trọng Lăng cũng thở dài được một hơi nhẹ nhõm.

Bầu không khí trong bữa cơm chiều này rất hài hòa, vui vẻ. Nghe khẩu khí của ông Trọng Kim thì đây là lần đầu tiên Nguyễn Trọng Lăng mang bằng hữu về nhà dùng cơm. Vì thế cho nên hai ông bà đều rất nể tình, coi tiếp đãi Trần Phi Long như tiếp đãi khách quý. Chẳng những ba người đầu bếp trong nhà đều nổi lửa làm cơm mà còn tới Phụng Vũ Lâu mua thêm mấy món ăn ngon nổi tiếng nữa.

Càng khiến cho người khác cảm động là lão cha còn lấy ra một vỏ rượu thuốc rắn đã ngâm dưới hầm rất lâu năm lên để chiêu đãi khách. Nghe nói ngày thường ngày cả uống một ngụm thôi ông Trọng Kim cũng còn luyến tiếc lắm.

Trần Phi Long được sủng ái quá mà hoảng sợ. Trong miệng hắn liên tục nói:

-Bác bá khách khí thế này cháu sao có thể đảm đương nổi.

Nói thì nói như vậy nhưng hắn lại xuống tay thật độc ác không một chút nề hà. Một mâm thức ăn, hắn tùy tiện về lên một cái, liền món nào cũng có đi dạo qua. Lại cứ chỗ ngon một đĩa là trúng, tình mất sành ăn hết chỗ chê.

Trong bữa ăn, ông Trọng Kim tỏ vẻ lơ đãng hỏi về gia thế của đối phương. Nghe nói nhà hắn cũng làm nghề buôn bán, ông Trọng Kim càng thêm cao hứng, liên tục hỏi là hiệu buôn nhà ai, làm sinh ý gì. Trần Phi Long đối với việc này liền áp ứng không nói rõ ràng, hàm hồ vài câu cho qua chuyện, ông Trọng Kim thấy thế cũng không muốn truy cứu thêm.

Nguyễn Trọng Lăng ánh mắt xem thường nhìn đối phương một cái, thầm nói cái tên chết tiệt này không thật thà. Ngươi giấu giấu điểm điểm ta thì thôi đi, đối mặt lão cha của ta vậy mà cũng giờ cái giọng điệu ấy ra. Chẳng lẽ còn sợ rằng chúng ta là vì điều kiện của nhà ngươi mới kết giao với ngươi hay sao? Nhà ngươi có tiền có thế so với nhà ta còn nhiều hơn sao? Cũng còn tốt đối phương còn biết hổ thẹn cúi đầu dưới ánh mắt khinh thường của Nguyễn đại công tử. Mềm! Biết hổ thẹn là tốt rồi.

Một bữa cơm ăn cả chủ và khách đều tận hứng, Trần Phi Long hơi cựa quậy cơ thể điều chỉnh một lát sau khi ăn liền đứng dậy cáo từ, Nguyễn Trọng Lăng cũng liền đi theo tiễn hắn ra ngoài cửa.

...

Kết thúc chương 23.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Manh Nha Khởi Đầu.

Trên đường đưa tiễn ra cửa phủ...

-Nguyễn huynh, mùi vị thức ăn nhà huynh thật không tệ. Cảm giác rất ấm áp! Ừm! Sau này...sau này ta sẽ bồi thường cho.

Trần Phi Long lúc này quả thực là mặt mày ung dung thỏa mãn, vừa đi vừa rảnh rỗi nói chuyện.

Nguyễn Trọng Lăng nghe thế liền đáp:

-Hoan nghênh sau này huynh tới thường xuyên. Tuy nhiên lấy kiểu ăn vẽ rỗng điểm mắt của huynh chỉ sợ riêng tiền cơm nhà ta cũng khó mà chống đỡ nổi. Lần sau tới dùng cơm nhớ rõ phải mang theo tiền đây nhé, một bữa cơm năm ngàn tiền, già trẻ không gạt, bảo đảm ngài tận hứng mà về.

Trần Phi Long về mặt ngẩn ngơ, tiếp theo hắn ta cười khúc khích nói:

-Nguyễn huynh! Huynh quả thật cũng rất biết nói đùa!

Dứt lời liền cứ như vậy cười cười vui vẻ mà rời đi.

Nguyễn Trọng Lăng nhìn theo bóng lưng của hắn, cao giọng hét to:

-Ta cũng không biết nói đùa!

Nói xong xoay người bước vào trong nhà, hướng phía chính sảnh đi đến, thấy ông Trọng Kim cùng bà Hải Như đang ngồi uống trà vì thế Nguyễn Trọng Lăng liền ngồi một bên bồi tiếp hai người.

Ông Trọng Kim chậm rãi nhấp từng ngụm từng ngụm thưởng thức chén trà, sau một lúc lâu mới nói:

-Con trai, cái cậu bạn Trần Phi Long kia con có biết nhà hắn đang làm là cái gì hay không?

Nguyễn Trọng Lăng đang cầm miếng bánh điểm tâm nhét vào miệng nghe vậy ngẩn người, nói:

-Cậu ta không phải đã nói trong nhà làm ăn buôn bán hay sao?

-Buôn bán? Ha ha....

Ông Trọng Kim cười nhạt nói:

-Cha xem cậu ta cử chỉ có độ, lễ nghi đúng mực, dáng vẻ bất phàm. Có thể giả đờ ra người như vậy cũng không phải một nhà thương nhân buôn bán có thể dạy dỗ ra được.

Con của cha đây cũng cử chỉ có độ, lễ nghi đúng mực, dáng vẻ bất phàm, hơn nữa đẹp trai ngời ngời, tài năng xuất chúng... bla bla còn không phải là con trai của thương nhân như ngài, Nguyễn Trọng Lăng trong âm thầm bĩu môi phản đối.

-Có khi nào cậu ta là con cái nhà quan lại?

Bà Hải Như nghi hoặc, nói.

-Rất có khả năng này. Nhưng bất kể nói thế nào thằng Lăng cùng cậu ta kết giao bạn bè cũng không phải là một chuyện không tốt. Từ xưa đến nay quan lại cùng thương nhân đều dựa vào nhau mà sống cả, đều là quân cờ hỗ trợ cho nhau.

-Hừm?... con trai, ngươi phải nhớ kỹ. Ở bên ngoài không quản là kẻ nào, đều phải lấy lễ đối xử với người ta, thành Thăng Long này nhân tài ẩn nấp nhiều vô số kể.

-Hiện nay lại là thời buổi rối ren loạn lạc. Có lẽ tùy tiện cùng người ta thoáng chạm mặt trên đường đó cũng có thể là một phen gặp được quý nhân hoặc cũng có thể là cường địch, người sẽ đưa ngươi đi vào chỗ chết.

-Lỡ may đặc tội phải kẻ quyền thế lớn, đến lúc đó cha cũng không bảo toàn được mạng sống cho ngươi đâu. Cho nên ra ngoài không được hung hăng càn quấy biết chưa.

Ông Trọng Kim lẳng lặng giảng đạo cho Nguyễn Trọng Lăng một lần.

-Cha yên tâm đi! Con của cha lúc nào chả nhất gan hơn chuột, lại là sức trời gà còn không chột. Ở bên ngoài chỉ có người khác ức hiếp con chứ con tuyệt đối là ngàn vạn lần cũng không dám ức hiếp bất nạt người khác.

Nguyễn Trọng Lăng khiêm tốn nói.

-Hừ! Ta cũng muốn tin lời của ngươi lắm nhưng cái bản tính của ngươi như thế nào... Ta còn không hiểu sao?

Ông Trọng Kim đối với hắn khiêm tốn tỏ vẻ rất là khinh thường.

-Không có việc gì sao? Nếu không có việc gì thì quay về phòng đi, cố gắng chăm chỉ đọc sách. Sau này thi không đậu, thì rút cừ nhân thì cứ cẩn thận cái đầu trên cổ của ngươi!

Ông Trọng Kim rất nhanh liền trắng trợn uy hiếp, vừa dứt lời bà Hải Như liền tức giận, hung hăng cấu véo một phen vào cánh tay của hắn. Ông Trọng Kim vì thế lập tức héo. Nguyễn đại công tử tất nhiên là miệng cười trộm trốn trở về phòng. Cuộc trò chuyện cũng bởi thế liền cứ như vậy mà qua.

...

Những ngày sau này trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã nửa tháng.

Nửa tháng này, Nguyễn Trọng Lăng không có thu hoạch gì đặc biệt. Mỗi ngày đến thư viện đọc sách hết giờ thành thật về nhà ăn cơm, mười phần giống với một vị con ngoan trò giỏi thời đại phong kiến. Điều này làm cho ông Trọng Kim rất là hài lòng, cao hứng vung tay lên, tiền tiêu vật hàng tháng của Nguyễn Trọng Lăng từ mười lượng bạc thật nhanh tăng lên thành hai mươi lượng bạc. Nhìn xem, làm con ngoan trò giỏi cũng có nhiều chỗ tốt a! Mới

nửa tháng làm công liền đã được tăng lương.

Tất nhiên thu hoạch khác cũng phải có, này chính là từ Trần Phi Long mà ra. Cái tên ẻo là này từ khi ăn trực tại nhà họ Nguyễn một bữa liền giống như bị nghiện. Cứ cách vài ngày liền mượn danh nghĩa “lãnh giáo học vấn” cùng Nguyễn Trọng Lãng để đến nhà tìm hấn, cổ tình vừa vặn mỗi lần lãnh giáo đều là khoảng thời gian nhà Lãng chuẩn bị ăn cơm. Nửa tháng trôi qua, học vấn của đôi phương gia tăng bao nhiêu thì không ai biết, có điều tính kén cá chọn canh sành sỏi trong bữa ăn của hấn thì mọi người đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Điều khiến cho Nguyễn Trọng Lãng cảm thấy bất đắc dĩ nhất chính là, vị nhân Phi Long này quả thực rất am hiểu cách mua chuộc lòng người, luôn miệng nói rằng không cần khách khí nhưng mỗi lần tới nhà họ Nguyễn đều mang theo một chút ít lễ vật dâng tặng hai vị bề trên cao nhất trong nhà.

Một thời gian sau, ông Trọng Kim liền một câu, một tiếng đều gọi “cháu ngoan của ta”, chỉ hận không thể đem đôi phương thu làm con trai nuôi mới tốt. Trên dưới nhà họ Nguyễn cũng dần quen với sự tồn tại của vị cháu ngoan này. Không quản đôi phương có tới hay không, mỗi lần ăn cơm luôn sắp nhiều hơn một đôi bát đĩa. Nguyễn Trọng Lãng có chút rối rắm, vốn định mời hấn tới nhà chơi một lần cho tăng độ thân thiết không ngờ lại biến thành hoàn cảnh như thế này.

- Ăn cơm nhà ta cảm giác ngon như vậy sao?

Nguyễn Trọng Lãng bộ dáng uể oải nằm gục trên bàn hồi nhỏ. Trên bục giảng, thầy đồ Trần vẫn đang say sưa giảng bài.

Trần Phi Long cũng không có học theo hấn gục xuống bàn, có điều ánh mắt kia rõ ràng không còn chăm chú nghe giảng được như ngày xưa nữa. Haizzz! Con người là luôn luôn biến đổi a! Nhớ ngày xưa...

- Ăn được hay không cũng không quan trọng. Trọng yếu nhất là... Không khí bữa ăn của một gia đình, ta rất hâm mộ người.

Sau khi hai người quen nhau được một quãng thời gian, đôi phương cùng Nguyễn Trọng Lãng đã không còn dùng mấy cách xưng hô khách sáo huynh huynh đệ đệ nữa, bình thường đều gọi “ta- người”. Rất may còn chưa đến nỗi mày tao nói chuyện. Chẹp! Người có ăn học với nhau cả mà.

- Cha mẹ người không cùng ăn cơm với người bao giờ sao?

Đột nhiên Nguyễn Trọng Lãng mới nhớ tới, quen biết với đôi phương đã lâu như vậy hấn còn chưa có hỏi qua tình huống trong nhà Trần Phi Long. Tất cả chung quy lại chỉ biết là nhà hấn cũng đang làm ăn buôn bán mà thôi.

- Cha mẹ ta... thường xuyên đi ra ngoài. Trong nhà ngoại trừ ta cùng em gái cũng chỉ còn đám người hầu.

Đôi phương tinh thần không tốt lắm đáp.

Nguyễn Trọng Lãng gật gật đầu coi như đã hiểu, thương nhân đều trọng lợi ích, để được có một chút tài sản này nọ tóm lại cũng phải trả một cái giá khác. Lặn lội đi suốt nơi này nơi kia để khai thác thị trường, để làm ăn cũng là điều không tránh khỏi. Cũng may lão cha hấn có vẻ như không đến nỗi phải làm như vậy. Thật không biết ông ấy là làm kiểu gì. Không sợ cấp dưới trộm chia bớt xết tiền lời sao.

- Một kẻ đáng thương! Tốt rồi! Sau này tới nhà của ta ăn cơm tặng thêm cho người vài cái bánh bao hấp....

Nguyễn Trọng Lãng vỗ vai hấn nói tiếp:

- Năm ngàn tiền một bữa cơm. Thật sự là vừa rẻ vừa ngon. Chỗ tốt như vậy đồ người tìm ở đâu ra đây?

Trong lòng mới vừa dâng lên mấy phần thương cảm liền đã bị Nguyễn Trọng Lãng châm chọc làm cho tan biến hết, hơn nữa lại không quá thói quen cách va va chạm chạm thân mật của Nguyễn Trọng Lãng, đôi phương lúc này về mặt cổ cười nói:

- Đi! Nếu giá cả phải chăng như vậy. Tối nay ta nghĩ muốn ăn chả rán lá lốt, gà nầm hầm cách thủy. Người kêu Lâm Tam quay lại phân phó cho nhà bếp một tiếng.

Thời gian qua, Trần Phi Long cùng Lâm Tam cũng đã rất quen thuộc.

Cái tên chết bầm này! Thật không tính chính mình là người ngoài a. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không được, luôn cảm giác mình rất thiệt thòi a! Sau này ta có khi cũng phải đến nhà của hấn ăn bù mới được.

- Còn có một chuyện..

Đột nhiên đôi phương về mặt trở nên ấp úng, nói:

- Mỗi ngày đều đến nhà người ăn cơm chỉ để lại em gái ta cô độc ở nhà một mình. Nguyễn huynh, người xem có thể hay không...

- Được rồi! Đến đi! Đến đây đi! Cả hai đều đến đây đi!

Nguyễn Trọng Lãng hào phóng vung tay, nói:

- Dù sao chăn một con trâu cũng là chăn, hai con trâu cũng là chăn, nhà người còn có thân thích gì không? Đều mang lại đây đi, nhiều người cũng không

sao cả, cùng lắm chúng ta mở tiệc cơ động là được.

Lấy sự hào cảm của ông Trọng Kim đối với đối phương, dù có mang thêm vài người nữa đến nhà họ Nguyễn ăn trực cũng không coi vào đâu, Nguyễn Trọng Lăng rất thông minh nghe vậy liền đáp ứng hẳn.

-Em gái của người hân là sẽ không kén cá chọn canh giống như người đi. Thôi vậy tính nằng mỗi bữa hai ngàn tiền là được rồi. Cuối tháng tổng kết sổ sách trả tiền một thể.

Nguyễn Trọng Lăng gục xuống bàn, uể oải mặc cả.

-Được.

Đối phương về mặt đầy ý cười, không thêm đề ý lắm nói:

-Người cứ bình tĩnh đi tính đi. Chờ đến năm nào năm nào đó ta sẽ trả lại cho.

-Hừ! Cứ đợi đó! Rồi sẽ có lúc ta bắt người phải trả cho bằng hết!

Nguyễn đại công tử miệng lắm bầm.

...

Kết thúc chương 24.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đi Đạo Kỹ Viện.

Người ta vẫn thường có câu “Quân tử một lời nói ra bốn ngựa khó đuổi”. Nguyễn đại công tử tuy không cho rằng mình là một thằng quân tử, khả năng hân là công tử a! Công tử và quân tử dù gì thì cũng có chung một chữ tử. Cũng bởi vì thế một lời hân nói ra tuy rằng không đến nỗi bốn ngựa khó đuổi nhưng hân là một hai con là vẫn không thể đuổi được.

Nói chung, để đáp lại việc Trần Phi Long liên tục tới nhà hân ăn cơm trực, Nguyễn đại công tử liền bắt buộc đối phương nhất định phải chiêu đãi mình một lần đi đạo kỹ viện mới oke.

Tất nhiên nguyên nhân sâu xa trong đó ngoại trừ việc bản thân hân sợ mình không đủ tiền. Dù sao ngay xưa trên ti vi vẫn thường chiếu đó thôi. Đi tới những nơi như thế thật sự là tiêu pha tốn kém lắm. Trong túi hân lúc này lại thật sự chẳng có mấy đồng. Hơn nữa một khi thiếu tiền trả... thật sự không còn mặt mũi nào tự nhận là công tử nhà giàu nữa. Bởi thế cho nên kiếm một người có hiểu biết, có tiền đi theo là việc vô cùng tất yếu.

Nói thế nào thì nói có một kẻ công tử nhà giàu khác đi theo cũng giúp hân đỡ ngỡ không phải. Bởi lẽ Nguyễn đại thiếu gia ngày xưa đúng là hay tới những nơi như thế này lắm nhưng từ khi Nguyễn Trọng Lăng xuyên việt tới cơ thể này thì đúng là chưa đi lần nào. Hân cũng sợ mình tới nơi đó rồi làm ra việc gì khiến người ta chê cười hoặc nghi ngờ thì biết làm sao.

Nói chung lúc trước thật sự rất rất rất muốn đi nhưng vẫn cố kìm nén. Hiện tại đã có người quen đi cùng lại giúp trả tiền... nếu như vậy còn không đi thì quả thật là không còn công lý nữa.

Có điều chuyện trên đời xảy ra so với suy nghĩ quả thực đều là khác nhau đến tám chín phần mười. Nguyễn đại công tử thật không thể nào tưởng tượng ra khi mình rủ vị Phi Long huynh này đi đạo kỹ viện đối phương lại còn nhần nhần nhó nhó không muốn đi. Hỏi ra lại còn dám nói là chưa tới nơi đó bao giờ.

Móa! Đối phương thật sự là công tử con nhà giàu sao??? Không phải nói thời nay đi đạo kỹ viện là việc rất thanh nhã, rất nên thơ nên họa hay sao??? Thật sự là người tính không bằng trời tính!!!

Nói chung bí quá hóa liều, Nguyễn đại công tử lúc này cũng không lo nỗi việc không có người quen đường dẫn đi nữa. Chỉ cần đối phương chịu trả tiền là tốt rồi. Mềm! Tin rằng danh tiếng của hân... vang dội như vậy. Hân là ai nào? Hân là Lăng lột da kia mà! Dù cho có làm ra chuyện gì khác người thì xung quanh cũng không có ai dám đề ý đến đi! Ừm? Chắc hân là như vậy đi

~

Tóm lại là sau khi giờ học trôi qua, đuổi đi Lâm Tam trở về nhà thông báo hân hôm nay qua phủ Trần Phi Long ăn cơm tối, tiếp đó hai tên chưa lần nào

đạo qua kỹ viện bắt đầu hành trình thám hiểm của mình.

Mục tiêu: Thuyền hoa trên dải sông Hồng.

Nói chung cứ thuyền to nhất mà tiến tới!!!

...

Đến nơi...

-Oa! Nơi này thật là náo nhiệt a!

Một âm thanh than thở đột nhiên vang lên. Hai mắt lướt nhìn khắp nơi. Bờ sông lúc này quả thực là đèn đuốc rực rỡ. Thuyền to thuyền nhỏ người qua người lại nhiều vô số kể. Khung cảnh náo nhiệt như vậy tất nhiên là càng ngày càng kích thích hooc- môn tiết tổ của Nguyễn đại công tử.

Không còn gì để mà chần chờ thêm nữa, Nguyễn đại công tử của chúng ta túm lấy tay, kéo Trần Phi Long nhanh nhanh đi tới chiếc thuyền hoa lớn nhất, sang trọng nhất. Dù sao cũng là vị quan anh bên cạnh này trả tiền không phải.

-Ai da!!! Đây không phải là Lãng đại thiếu gia hay sao?

-Lãng đại thiếu gia ngài làm sao lâu lắm rồi mới đến. Các vị cô nương trên thuyền lúc nào cũng nhớ mãi ngài không quên đây này.

Một vị... hửn là đất mới nam đứng nơi của miệng ngọt xót quay về phía Nguyễn đại công tử lên tiếng.

-Hừm. Bớt nói lời thừa đi! Mau mau tìm cho hai người chúng ta một chỗ yên tĩnh một chút.

Để tránh sơ hở, Lãng đại thiếu gia tất nhiên là cần có người dẫn đường rồi. Hửn dù sao cũng không biết đường đường lối lối bên trong ra làm sao cả mà. Nói xong liền ném cho đối phương một xâu tiền đồng thật lớn coi như ban thưởng. Cái này tất nhiên cũng là Nguyễn đại thiếu gia lấy từ vị quan anh đi bên cạnh mình mà tới. Tiền của hửn mới không có thể dùng để làm tiền thưởng như vậy đây!!!

-Dạ dạ... Hai vị công tử vậy mời đi theo con!

Nhận tiền vào tay, đối phương mặt mày càng hơn hớn hơn, thoáng khom lưng cúi người đi trước chỉ đường cho cả hai theo tới.

Nguyễn đại công tử cùng vị quan anh lần đầu mới tới bên cạnh rất nhanh theo chân đối phương đi vào trong lầu thuyền. Chiếc thuyền hoa này cấu tạo cũng coi như là khác loại.

Bên trong không gian nhìn qua có thể coi là một gian phòng thật lớn. Nơi trung tâm có một bục tròn cao cao nhô lên lúc này còn đang có người ở nơi đó biểu diễn đàn hát. Bốn phía xung quanh đặt thật nhiều bàn tròn đã ngồi đầy người. Hai vị công tử nhà giàu của chúng ta tất nhiên là sẽ không ngồi ngay ở chính giữa đại sảnh để chơi bồi rồi. Như vậy cũng quá mất giá điểm.

Ngược lại vị... dẫn mới nam nhận tiền tất nhiên cũng sẽ không dẫn hai người qua đó ngồi. Cả hai được dẫn dắt lên trên lầu hai. Nơi đó được chia ra một đám khoảng ngăn. Bên trong có đặt từng chiếc bàn lớn, phía trước cũng có rèm che có thể đóng mở tùy ý. Ngồi nơi này vừa có thể yên lặng nói chuyện tán gẫu chơi gái cũng có thể mở rèm ra quan sát múa hát dưới lầu. Nói chung cũng coi như là tương đối thuận tiện.

-Hai vị công tử mời ngồi đợi một lát! Tú bà sẽ đến ngay bây giờ đây ạ.

-Tốt rồi! Vậy người đi đi!

Đưa xong hai người tới nơi, đối phương cũng coi như làm xong nhiệm vụ, lúc này liền nhanh chân rời đi. Đáng lẽ ra một kẻ đứng cửa như hửn là không cần dẫn người vào. Bình thường người đến bất kể ai chỉ cần đi vào bên trong đều sẽ được tú bà ra đón cả. Có điều vị Nguyễn đại công tử của chúng ta cũng không biết mấy chuyện này. Hửn chỉ sợ rằng mình đi vào bên trong sẽ bị lạc nên mới ném tiền cho đối phương yêu cầu dẫn đường.

Tiền đã vào tay tất nhiên là đối phương ba bảy hai mươi mốt, mặc kệ tất cả cứ dẫn vào bên trong đã. Trong lòng còn hí hửng không ngờ ngày hôm nay gặp được một vị hào phóng như thế đây này. Ngược lại vị tú bà đứng đợi trong lòng còn buồn bực vị Lãng đại thiếu gia này hôm nay đây là muốn làm gì. Có điều vị này nổi tiếng là kẻ hay vô lý gây sự, tú bà cũng chỉ đành chiều theo đối phương, đợi dẫn mới nam rời đi mới khoan thai đi vào.

-Ai ui! Đây không phải là Lãng đại thiếu gia hay sao. Thật sự là...! Sao lâu như vậy rồi mới tới đây thế. Người đâu mà... thật chẳng có chút lương tâm nào cả!!!

Một vị... nữ tử tuổi tầm hai tám ba mươi, mặt thoa phấn, môi bôi son, mái tóc dài đen búi cao, mặt mày trắng trẻo xinh đẹp, thân hình cũng tương đối đầy đặn vừa bước vào gian phòng liền thốt lời nũng nịu. Khỏi cần giới thiệu Nguyễn đại công tử cũng biết đây là tú bà. Nói chung về ngoài không tệ! Không giống như trong tiểu thuyết hay miêu tả tú bà béo ra làm sao, xấu xí kệch cỡm ra làm sao.

Chỉ là việc quan trọng lúc này là hiện tại hửn cũng không biết mình tiếp sau đó nên làm gì mới phải a.

Chết tiệt Trần Phi Long!!! Lớn tòng ngồng vậy rồi mà chưa đến kỹ viện bao giờ!!! Thật là mất mặt cánh đàn ông chúng ta quá.

Hết cách! Nguyễn đại công tử cũng chỉ đành nhắm mắt làm đại.

-Được rồi ! Được rồi! Lời như vậy cũng không biết là nhai đi nhai lại biết bao nhiêu lần rồi nữa. Nhanh cho hai huynh đệ chúng ta một bàn thức ăn ngon rượu ngon ngoài ra gọi thêm hai cô nàng xinh tươi đến đây. Tốt nhất là về ngoài thành tú dụ dăng một chút. Hôm nay chúng ta không thích khẩu vị nặng.

Nguyễn đại công tử càng nói càng ra dáng (ít nhất hẳn cho là như vậy), rất nhanh liền sai khiến nổi lên đối phương.

Đối diện tú bà cứ việc có chút kì quái bình thường như sắc ma "Lăng lộn da" làm sao hôm nay không thèm ăn bót ăn xén sầm sỡ chính mình... uổng công nung nấu bấy giờ. Chẳng lẽ là đột này mình sắc suy rồi???

Tuy rằng có chút... tiếc nuối, có chút... ai oán cái tên vong tình vong nghĩa này có điều... đối phương đã nói như vậy thì đành như vậy thôi. Tú bà vì vậy lên tiếng.

-Vậy được rồi! Hai vị công tử người đợi một chút... Thiếp thân bây giờ sẽ đi sắp xếp ngay

~

Tú bà vừa đi. Lăng đại thiếu gia liền bắt đầu mở ra máy hát.

-Thế nào Phi Long huynh? Lần đầu đi dạo kĩ viện cảm giác ra làm sao?

Vừa mở miệng liền muốn trêu chọc đối phương. Cũng không chịu nghĩ đến chính hắn ta cũng là lần đầu đi dạo kĩ viện.

-Ừ... Cũng... tạm tạm đi!

Đối phương về ngoài có chút nhần nhần nhỏ nhỏ đáp.

-Ài! Ta nói Phi Long người cũng đừng nhần nhần nhỏ nhỏ như đàn bà vậy! Cái này nên sửa cho sớm đi. Nếu không người ngoài mà nhìn vào có khi bảo người là bê đê đấy!

-Bê đê là ý gì?

Trần Phi Long rất ham học hỏi tiếp lời.

-Ặc! Cái này... từ này là chỉ những tên đàn ông lại yêu thích đàn ông đi.

Lăng đại thiếu gia gãi gãi đầu làm giải thích.

-Phi! Chính huynh mới yêu thích đàn ông!!!

-Ha ha ha... ~ Ta cũng chỉ ví von thế thôi mà! Nói chung nếu người muốn chứng tỏ mình không yêu thích đàn ông thì tốt nhân nên tỏ rõ mình yêu thích nữ sắc.

Nguyễn đại công tử về mặt như thật đáp.

-Muốn chứng tỏ thích nữ sắc cũng không cần phải đi đến kĩ viện đi. Nơi này... dù sao cũng không được tốt lắm

~

Trần Phi Long về mặt không quá tốt đáp lời.

-Ai nha! Có cái gì không tốt chứ! Cũng không phải bắt huynh đến đây chơi gái. Chỉ là uống rượu ôm người đẹp mà thôi. Đây chẳng phải là sung sướng hơn ngồi uống rượu suông biết bao nhiêu lần sao. Thật không hiểu huynh là làm sao lớn lên nữa. Cả người đôi lúc cũng quá cổ hủ đi!

Lăng đại thiếu gia của chúng ta lúc này quả thực là chỉ tiếc đối phương rèn sắt không thành thép, vừa răn dạy vừa lắc đầu ngao ngán.

Đang lúc Trần Phi Long định tiếp tục mở miệng tranh luận, tú bà xinh đẹp đã trở lại theo cùng một đám oanh oanh yến yến các cô nàng cùng một đám người hầu bưng theo thức ăn dọn lên.

...

Kết thúc chương 25.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Khác Biệt.

-Xin lỗi đã để hai vị công tử đợi lâu. Các cô nương đã theo đến cả đây rồi!

Tú bà người vừa đến liền tươi cười như hoa lên tiếng.

-Nào nào! Mấy đứa mau mau đến bái kiến hai vị công tử đây đi!!!

Vừa nói vị tú bà xinh đẹp này liền quay đầu sang kiểu giọng quát mấy cô nàng đang lủi rủi nói chuyện to nhỏ sau lưng giữ trật tự lại.

-Gặp qua hai vị công tử!

Các cô nàng vừa nghe tú bà lên tiếng liền ngoan ngoãn tiến lên vái chào. Từng cô từng cô mặt mày thoa phấn bôi son. Tuy rằng bởi vì vậy khiến cho vẻ mặt nhìn qua không được thanh thuần thiên nhiên cho lắm có điều chung quy vẫn rất mát mẻ rất tươi ngon mọng nước mà. Người nào người nấy nhìn qua đều đầy đặn nõn nà khiến kẻ lần đầu đi chơi kĩ viện như Nguyễn đại công tử không khỏi suýt xoa than thở.

-Không tệ ! Không tệ thôi !

-Tối ! Ngươi ! Ngươi nữa !

Ủm ? Thêm cả ngươi nữa ! Ba người các ngươi qua đây hầu hạ hai người chúng ta. Hầu hạ tốt bản đại thiếu gia nhất định có đại đại khen thưởng nghe không ? Còn những người còn lại hiện tại có thể đi đi được rồi !

Chỉ tay chọn lấy một cô nàng khuôn mặt xinh đẹp nhất, một cô nàng thân thể đầy đặn, số đo vòng trên cùng to nhất. Cuối cùng là một cô nàng trông đáng vẻ điềm tĩnh thanh tú nhất cho vị Trần Phi Long bên cạnh. Tóm lại tuy rằng chưa đến kĩ viện chơi bao giờ có điều lúc này bất gặp tú bà dẫn theo các cô nương đến đây hiển nhiên là để cho hai người bọn hắn lựa chọn rồi. Cộng thêm việc vị Trần Phi Long huynh đệ bên cạnh có vẻ hơi... nhất gãi, Nguyễn đại công tử của chúng ta liền lập tức mạnh dạn sắp đặt tất cả luôn.

-Hắn là không có vấn đề gì đi ?

Trong lòng tuy rằng không quá nắm chắc có điều Nguyễn đại công tử vẫn thân nhiên như không, giả vờ giả vịt bung lên chén trà trên bàn nhâm nhi thưởng thức. Ra vẻ bản thân quen thuộc mấy thứ ở đây lắm lắm rồi.

-A... !

Phía bên kia, tú bà và mấy cô gái đi theo vừa nghe Nguyễn đại công tử của chúng ta nói xong mặt mày liền không khỏi ngẩn ngơ.

-Làm sao hả ?

Tuy rằng còn đang giả vờ giả vịt uống trà có điều Nguyễn Trọng Lăng vẫn không có quên chú ý tới biểu hiện của vị tú bà xinh đẹp trước mặt. Gặp đối phương nghe mình nói xong liền vẻ mặt ngạc nhiên, trong lòng hắn liền đoán chừng biểu hiện của mình khả năng có khác biệt so với thân thể này lúc trước. Có điều chẳng lẽ lựa chọn cô nàng hầu hạ cũng là sai hay sao ? Nguyễn đại công tử rất không hiểu thân thể ngày xưa của mình đối mặt với tình huống bây giờ sẽ xử lý như thế nào.

-Dạ không ! Không có gì !... Chúc hai vị công tử ở lại chơi vui vẻ

~

Tú bà vừa nghe Nguyễn Trọng Lăng hỏi ngược lại liền vội vội vàng vàng cười bồi đáp. Nói xong liền nhanh chân mang theo các cô nàng còn lại ra khỏi gian phòng không dám nói thêm gì. Dù sao vị Nguyễn đại công tử này từ trước đến nay nổi tiếng với cái tật thích vô lý gây sự. Hiện tại đối phương hành động cứ chỉ nhả nhận, thái độ hòa ái không gây rắc rối, tú bà là bất nhiên là vui vẻ thờ phào một hơi trong lòng. Nào ai còn dám lý luận gì thêm !

Vừa rồi thái độ ngạc nhiên thật ra là bởi vì vị Nguyễn đại công tử của chúng ta trước kia mỗi lần đến kĩ viện đều là một mình solo với cả chục em. Đã vậy còn phải toàn là hàng loại cao cấp, mỗi em một vẻ mới chịu. Qua đêm thì không phải đầu bảng cô nương là không nghe... vv. Hề không vừa lòng là bắt đầu đập phá chửi mắng gây rối đủ các kiểu. Nói chung là khó hầu hạ cực kì ! Tiền tuy rằng cho nhiều nhưng công việc quả thực là khó khăn hơn khách hàng bình thường nhiều lắm.

Có điều có tiền không kiếm thì mở kĩ viện làm gì ? Cũng không thể ngăn cấm vị đại gia này ngoài cửa không cho vào đi. Nói vậy các kĩ viện khác chẳng phải là vui mở cửa trong bụng hết.

Tóm lại cũng bởi vì thế cho nên vừa thấy Nguyễn đại công tử giá lâm tú bà liền vội vội vàng vàng theo tới nghe phân phó. Chỉ sợ vị đại gia này lại làm ra cái gì quý quái đến thì phiền. Thậm chí sau đó chạy đi tìm các cô nương cho vị này cũng là tí mĩ chọn lựa kĩ không một chút dám qua loa. Kết quả lần này ngược lại tốt. Bản thân vất vả chạy ngược chạy xuôi mang tới hơn chục cô nương xinh xắn đủ mọi kiểu dáng đi đến, hẳn ác hơn chọn ba em rồi đuổi tất đi

như đuối vịt. Thật sự là ... khác xa so với bình thường nha !

Có điều tú bà vừa nghĩ tới việc vị Nguyễn đại gia này tính khí cực kì khác người liền bình thường trở lại . Khả năng hôm nay trái gió trở trời không thích chơi 1 vs N đi. Cũng không có gì cùng lắm thì ! Tóm lại chỉ cần vị này không gây sự và vẫn cho tiền nhiều như mọi khi là mọi chuyện đại cát. Không có gì phải xoắn xýt thêm ở đây cả.

Nghĩ vậy tú bà trong lòng liền an tâm lại. Một lần nữa phân phó các cô nương mình vừa kéo tới đi nơi khác phục vụ khách nhân. Dù sao cũng tốn công tốn sức chọn lựa ra không phải. Cứ như vậy để cả đám chạy toản loạn đi quả thực là không thể nào nói nổi rồi.

...

Tạm thời bỏ qua suy nghĩ và hành động của vị tú bà xinh đẹp này, tình huống quay trở lại với vị đang ngồi ở trong phòng Nguyễn đại thiếu gia của chúng ta.

-Đứng ! Hai người các người tên là gì ?

Ra vẻ tự nhiên ôm chầm lấy hai cô nàng mặt đẹp cộng ngực lớn vào lòng. Nguyễn đại công tử cả người sừng ron lên tiếng hỏi. Còn việc bên cạnh vị Trần Phi Long nhất gãi và cô nàng kia lúc này như thế nào hẳn đã hoàn toàn vút lên chín tầng trời rồi.

-Công tử, em là tiểu Hồng !

-Còn em là tiểu Huệ !

Hai cô nàng đối với việc Nguyễn đại công tử vỗ vập ôm ấp cũng không có gì ngạc nhiên. Khả năng chuyện này trước kia hẳn rất thường xuyên làm đi. Quả nhiên là xuyên việt cực kì đúng người. Nguyễn Trọng Lăng và vị Nguyễn đại công tử trước kia xét theo nhiều phương diện quả thật là không khác nhau chút nào cả.

-Chụt !

-Hay ! Hay ! Tên ai cũng hay cả à nha ! Khả khả...

~

Ôm ấp đã không đủ thỏa mãn, Nguyễn đại công tử lập tức tiến vào giai đoạn động tay động chân động cả mồm miệng. Hai cô gái vừa nói xong tên hẳn đã không kịp đợi thêm nữa. Lấy ra cái lý do cực kì nát liền lập tức ấn miệng lên thòm mỗi người một cái. Thòm xong cả người cứ gọi là phiêu bồng phiêu bồng lên chín tầng trời.

-Chán ghét chết công tử rồi

~

-Công tử người vừa tới liền hỏi tên hai chị em chúng em. Uống công người ta trước đây suốt ngày ngày nhớ đêm mong. Vậy mà công tử ngay cả tên chúng ta cũng không nhớ !

Gặp Nguyễn Trọng Lăng vẫn giống như mọi khi háo sắc không biết trời đất đâu, cả hai cô nàng trong lòng lo lắng đi hết. Bắt đầu nũng nịu chơi đùa với Nguyễn Trọng Lăng.

-Ai ui ! Sao có thể nói công tử ta quên đâu ? Công tử ta quên ai cũng không thể quên được hai người các người a !

-Đây không phải tiểu Hồng sao ? Đây không phải tiểu Huệ sao ?

-Đó ! Công tử ta nào có quên ai bao giờ.

-Tới ! Tới thòm công tử ta một cái xem sao ?

Người một khi có tiền có thể liền bắt đầu hư. Nguyễn Trọng Lăng kiếp trước không có tiền, chưa từng đi chơi gái bao giờ. Khả năng hiện tại trở về thời cổ đại này, vừa có tiền một cái liền bắt đầu ăn chơi lêu lổng. Học tập thì chưa đâu vào đâu nhưng học chơi bởi phá phách thì quả thực là nhanh nhẹn cực kì. Vừa học liền biết.

Không tin vậy nhìn thử xem ! Tuy là lần đầu đi chơi nhưng lúc này hai cái tay của Nguyễn đại công tử cũng đã quen cửa quen nẻo mỗi cái cũng có nơi có chốn, cũng đã có vị trí riêng của mình hết rồi. Thật giống như thợ rang:

Hai tay hai quả yếm đào.

Luồn qua luồn lại tìm vào bên trong.

Muốn xem thử phẳng hay cong.

Công tử thử thử là xong tức thì!

Đối với những công việc nghiên cứu quy phạm to nhỏ thẳng thẳng cong cong này, Nguyễn đại công tử của chúng ta thật sự là hăng hái tỉ mỉ hơn bao giờ hết. Tiếng cười đùa trong căn phòng rộn rã không ngừng cho đến khi...

...

Kết thúc chương 26.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chuộc Thân.

-Ừa? Bên ngoài sao tự nhiên im ắng vậy?

Vốn đang đùa không biết trời đâu đất đâu, Nguyễn đại công tử lông mày đột nhiên nhăn nhúm lại lên tiếng hỏi.

-Có sao?...Ừ! Đúng là tự nhiên im lặng rồi

~

Trái ngược với Nguyễn đại công tử tay chân không thành thật lên xuống không ngừng, vị Trần Phi Long, Trần huynh đệ đối diện có thể nói là nghiêm chỉnh đoàng hoàng cực kì. Ngồi bên cạnh cô nàng kia cả buổi mà vẫn vẻ mặt đứng đắn, một tay nâng chén trà một tay gõ gõ bàn. Coi cô nàng ngồi bên như kẻ vô hình. Hành vi quả thật quân tử mười phần mười.

Có điều cũng bởi vì thế mà cô nàng đáng vẻ thanh tú kia vẻ mặt không khỏi u sầu phiền muộn. Khả khả...~ Đoán chừng là lo lắng tý nữa không có tiền boa đây mà. Đối với các cô nàng trong thanh lâu kĩ viện này mà nói, các đồng chí càng không để ý đến các nàng, càng tỏ vẻ quân tử phong độ các nàng lại càng phiền muộn hơn. Dù sao người ta cũng không phải đầu bảng cô nương, đã qua cái thời chơi bán nghệ không bán thân rồi.

-Chụt~

-Các cục cưng! Nói xem bên ngoài là chuyện gì xảy ra rồi?

Miệng lần lượt hôn đánh chụt một cái mặt đẹp tiểu Hồng cùng ngực lớn tiểu Huệ, Nguyễn Trọng Lăng vẻ mặt dâm đãng lên tiếng hỏi hỏi hai cô nàng.

-Ây da... Công tử, người thật xấu quá à

~

Đối với việc đột nhiên bị Nguyễn đại công tử tập kích, tiểu Huệ mồm miệng ớn à ớn ớn làm nũng kêu lên.

-Ngoan nào...~ Nhanh nói xem bên ngoài đang diễn ra chuyện gì!

Vừa hỏi Nguyễn Trọng Lăng một bên tay vốn đang ôm choàng qua vai tiểu Huệ, dúi đi vỗ đánh bóp một cái lên mông cô nàng làm thức dục. Cả người thì vùi đầu vào trong mái tóc mai trên chọc tiểu Hồng cười lên khanh khách không ngừng.

-Hừm! Công tử người biết rồi còn cố hỏi ra để trêu đùa người ta

~

Tiểu Hồng cười khanh khách lơ đi câu hỏi đáp lại.

-Sai sai sai ! Công tử ta mà biết thì còn hỏi hai người các nàng làm gì. Ngoan nào~ Mau nói mau nói ra coi !

Vừa nói Nguyễn Trọng Lăng vừa dùng tay sục sạo sờ lên sờ xuống người hai cô nàng coi như làm trừng phạt. Trong đầu thì tràn đầy đều là mềm mại mỹ miều đề mê cảm giác.

-Aiiiiii... Công tử người chỉ giỏi trêu chọc người ta thôi

~

-Bên ngoài... bên ngoài tất nhiên là... là Hồng Phấn muốn đi ra biểu diễn rồi

~

Tiểu Hồng mắt đờm hoa đào, miệng hỏn hển ngâm nga lên tiếng.

-Ừ? Hồng Phấn? Hồng Phấn là ai mà ghê gớm vậy? Chẳng lẽ là hồng bài cô nương lên biểu diễn??

Dù mới tới kỹ viện lần đầu có điều nội dung cốt truyện kiểu này Nguyễn đại thiếu gia của chúng ta ngày xưa đọc qua quá nhiều. Cũng không có gì khó đoán cả. Mà vừa mới nói tới đây Nguyễn đại công tử trong đầu đột nhiên lóe sáng lóe sáng lên chút ý nghĩ. Hai bên tay vốn đang hùng hục xoa nắn ngực cũng tức khắc liền dừng lại. Nét mặt thoáng cái chuyển thành trầm ngâm trầm ngâm.

-Hức hức...~ Biết ngay mà!

-Mới nhắc tới Hồng Phấn thôi công tử người liền không thèm đếm xỉa tới hai chị em chúng em rồi. Thật đúng là người cũ không bằng người mới! Hoa bên người không bằng hoa đại bên ngoài thơm

~

Vốn còn đang mắt đờm hoa đào, tiểu Hồng và tiểu Huệ đột nhiên liền phát hiện Nguyễn Trọng Lăng dừng lại không làm loạn tiếp, cả hai liền không khỏi hai mắt u oán nhìn về.

-Hai vị cô nương người đừng lo. Đối với người khác tại hạ không biết chứ đối với Nguyễn huynh mà nói...

-Tốt nhất là hái cả hoa bên ngoài lẫn hoa đại về nhà. Một cây không bỏ một hoa chẳng dòi. Có phải hay không Nguyễn huynh?

Trần Phi Long vẻ mặt cười cười lên tiếng. Tiếng nói cũng coi như vừa lúc đánh thức Nguyễn Trọng Lăng suy tư. Nghe xong đối phương nói Nguyễn đại công tử không khỏi vui vẻ cười ha hả. Hai tay ôm chầm lấy tiểu Hồng và tiểu Huệ vào lòng, miệng lớn tiếng đáp.

-Người hiểu ta chỉ mình Trần huynh vậy !!! Cái gì hoa bên trong bên ngoài chứ. Hắc hắc...~ Chỉ cần là hoa xinh hoa tươi là bản thiếu gia hái tất!!!

Nói xong vẻ mặt lại đột ngột chuyển một cái trở nên nghiêm túc nói.

-Đúng rồi! Bản đại thiếu gia lâu ngày không quay lại chốn cũ thành ra... quên khuấy mất vị... Hồng Phấn cô nương này tin tức.

-Ừm! Hôm nay hiếm khi vui vẻ như vậy. Hai nàng... Ừ! Nói nói một chút vị Hồng Phấn cô nương này. Nói không chừng bản thiếu gia vui vẻ liền chuộc luôn cô nương kia về làm thiếp.

-Phải rồi! Hai người các nàng... Ừ? Cả nàng nữa, nếu muốn bản thiếu gia cũng có thể chuộc thân giúp luôn nha.

Tiểu Hồng, tiểu Huệ và cả cô nàng tiểu Thanh ngồi bên Trần Phi Long nghe Nguyễn Trọng Lăng nói xong liền không khỏi trù chừ. Cũng không phải là trù chừ nói hay không nói tin tức của vị Hồng Phấn cô nương kia mà chủ yếu là chần chừ có nên hay không tiếp nhận vị... “Lăng lột da” này chuộc thân ra ngoài. Tuy rằng ở trong kỹ viện cuộc sống khổ sở lắm nhưng ai biết bị chuộc thân ra xong sẽ lại như thế nào đây.

-Công tử người cứ trêu chọc chúng em. Người nếu là muốn hỏi tin tức về Hồng Phấn bọn em tất nhiên là có gì nói nấy.

-Còn về chuyện chuộc thân... Nếu công tử không chê chúng em... xuất thân ti tiện, ngày sau... ngày sau chúng em nhất định cần cố gắng vành hầu hạ công tử... không rồi không bỏ...

Lên tiếng đầu tiên bắt ngờ lại là cô nàng tiểu Thanh ngồi phía đối diện. Đôi mắt hơi nhật nhòa, vẻ mặt yêu kiều làm người thương tiếc. Lời nói nghe qua cũng có vẻ thanh nhã rõ ràng, không giống như là cô gái quê mùa. Bên cạnh tiểu Hồng tiểu Huệ nghe tiểu Thanh nói xong cũng dường như hạ quyết tâm đồng loạt gật gù đầu đồng ý. Trong lòng thì không khỏi suy nghĩ dù sao thì được chuộc thân ra ngoài vẫn còn hơn là cả đời sống trong kỹ viện. Tuy rằng vị... Lăng đại công tử này lời đồn rất không tốt có điều chẳng lẽ đi ra ngoài theo hắn còn so ra kém ở trong kỹ viện theo hắn hay sao.

Có chút ngoài ý muốn hơi hơi nhìn cô nàng tiểu Thanh kia một chút, Nguyễn Trọng Lăng vẻ ngoài bề ngoài nói:

-Yên tâm đi! Công tử ta một lời nói ra giá trị ngàn vàng.

-Đã ba người các nàng đồng ý theo ta vậy sau này liền là người của bản đại công tử rồi. Đợi lát nữa ta liền bảo Trần huynh đây đưa tiền chuộc thân cho ba người các người một thể. Hiện tại mau mau nói xem vị Hồng Phấn cô nương này là người ra sao.

-Có điều nếu như nhân phẩm tính cách quá kém cũng liền không cần. Tất nhiên nếu là ba người các nàng dám nói dối lừa gạt bản công tử... Hừ hừ... Các nàng hiểu đấy!!!

Nguyễn Trọng Lăng vừa nói xong, các cô nàng còn chưa kịp lên tiếng Trần Phi Long đã dờ khóc dờ cười cướp lời.

-Nguyễn huynh! Sao tự dưng lại biến thành ta trả tiền chuộc thân là thế nào. Huynh không thấy có cái gì không đúng ở đây sao???

-Ây da... Có cái gì không đúng chứ! Không phải đã nói hôm nay tất cả chi phí là huynh bao hay sao. Nay tất nhiên tiền chuộc thân của ba người bọn họ cũng phải làm phiền Trần huynh đưa ra rồi.

-Yên tâm đi! Ta đoán chừng cũng không mất nhiều ít đâu. Đối với Trần huynh mà nói số tiền này chắc chắn là nhỏ như con thỏ mà thôi.

Nguyễn Trọng Lăng vừa nghe liền cười hì hì nhanh miệng đáp lại.

-Thế nhờ hôm nay ta không mang đủ tiền chuộc thì làm sao bây giờ?

Trần Phi Long nghe vậy vẻ mặt hài hước hỏi ngược lại.

-Ừm? Nói vậy cũng có khả năng à nha. Có điều huynh cũng đừng quá lo lắng. Cùng lắm thì huynh ở lại đây thế chấp một chút thời gian, ta đây cầm tín vật của huynh về nhà huynh lấy tiền chuộc là được rồi.

-Yên tâm! Nếu đến lúc đó ta đây chắc chắn sẽ chạy đi nhanh nhất có thể. Nhất quyết không để huynh phải đợi lâu đâu. Còn có lần sau huynh nếu lại đến nhà ta ăn chực chắc chắn gọi người làm gấp đôi món ăn cho huynh. Huynh nghĩ sao?

Để tránh đối phương tiếp tục vận khó mình Nguyễn Trọng Lăng lời nói không khỏi lộ ra hơi chút mập mờ uy hiếp. Trần Phi Long đương nhiên là rất nhanh nghe ra ý vị trong đó vì vậy không khỏi bật cười không làm thêm tranh luận, nói:

-Được rồi! Phục huynh rồi. Trước nghe nghe chuyện về vị Hồng Phấn cô nương này trước đi.

Lắc lắc đầu, Trần Phi Long lại quay trở lại làm yên lặng soái ca như lúc trước. Một bên thưởng thức trà một bên lẳng lặng ngồi nghe. Cùng lúc, theo Nguyễn đại công tử ra đầu, tiểu Thanh cũng bắt đầu nói về vị Hồng Phấn cô nương sắp xuất hiện dưới lầu.

Theo lời kể của tiểu Thanh, vị Hồng Phấn cô nương này tuy rằng chỉ mới xuất hiện có ba tháng nhưng danh tiếng vang dội đã lan truyền khắp cái thành Thăng Long này. Chỉ một thời gian ngắn nhưng đã làm điều đúng vô số công tử ca con nhà giàu, quyền quý các loại. Thỏa thỏa một viên siêu tân tinh trong làng kỹ viện thanh lâu suốt mấy năm nay.

Từ thi từ ca phú cho đến tri thức lễ nghĩa, dung mạo vẻ ngoài cho tới nội hàm tính cách bên trong mọi thứ hoàn hảo không một chút tỳ vết. Đồng thời Hồng Phấn cô nương cũng giống như các vị hồng bài nổi tiếng một thời khác lúc này tất nhiên vẫn đang treo biển bán nghệ không bán thân. Vẫn còn hút khách lắm! Cũng chính bởi vì sự mới xuất hiện của Hồng Phấn cô nương này mà thuyền hoa của bọn họ dạo gần đây lại trở về hàng ngũ đỉnh cấp thuyền hoa như ngày nào.

Điều này cũng hiển nhiên làm cho việc Nguyễn đại công tử nhà chúng ta nếu muốn chuộc vị Hồng Phấn cô nương này ra tất nhiên là muôn khó ngàn khăn. Dù sao thì Hồng Phấn cô nương hiện tại vẫn đang là cái máy hái ra vàng của thuyền hoa, làm sao có thể dễ dàng chuộc thân ra được. Hiện tại không ít vị công tử ca bị Hồng Phấn cô nương làm cho điên đảo thần hồn không ngừng tăng giá muốn chuộc thân giúp nàng đều không có đạt được nguyện vọng đây.

Có điều người ta nói hay lắm. Của không ăn được của lại càng ngon. Chính vì không thể chuộc thân vì vậy mỗi lần Hồng Phấn cô nương xuất hiện như tới nay đều có thể thu hút được thật nhiều thật nhiều các vị công tử quyền quý nhà giàu trong thành lẫn lợi từ bỏ vui chơi ở các thuyền hoa kỹ viện khác mà chuyển tới nơi này. Cốt chỉ vì nghe một khúc đàn, đối một đôi câu đối, làm một vài bài thơ giao lưu tán gẫu với Hồng Phấn cô nương. Tất nhiên vị nào bí quá không làm được cũng không sao. Mỗi một lần đều có một lượt đầu giá, người ra tiền cao nhất liền có thể hội ngộ tọa đàm một đêm với Hồng Phấn cô nương cũng coi như không tệ.

Tóm lại theo Nguyễn đại thiếu gia của chúng ta cái nhìn, vị Hồng Phấn cô nương này quả thực là một ví dụ hoàn hảo về chiến lược tiếp thị của giới thanh lâu. Chỉ là không biết tài học của đối phương như thế nào đây nhỉ?

Nguyễn đại thiếu gia hiện tại cũng có chút tò mò rồi.

Câu chuyện vẫn còn đang tiếp tục...

...

Kết thúc chương 27.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen.com/book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Hồng Phấn Ra Sân.

Rèm che căn phòng được mở ra, khung cảnh nơi đại sảnh trung tâm hiện ngay trước mắt.

Không biết phía dưới vừa mới nói gì, chỉ thấy lúc này khắp nơi người người nhón nháo phấn khích. Đám tài tử tự nhận là phong lưu có học thức còn duy trì được một tí phong độ hình tượng, đứng im không nói. Khả năng đám phú hào, đám công tử vô học con nhà giàu thì không được rồi. Có kẻ vỗ bàn biểu đạt hưng phấn. Có người huyt gió, thổi sáo. Thậm chí còn có người táo bạo hơn, lập tức móc ra một xấp phiếu tiền giấy lớn, đứng hẳn lên bàn hướng về phía tú bà không ngừng gào thét múa may. Một bộ dáng vẻ quần ma loạn múa. Cảnh tượng nhìn qua thật kì quái thay???

Nói chung mỗi người tuy rằng biểu lộ thái độ khác nhau nhưng chung quy lại đều đang hưng phấn lắm. Nguyễn đại công tử chỉ nhìn qua đó thôi đã có thể cảm nhận được ảnh hưởng của vị Hồng Phấn cô nương ở đám người này trong lòng lớn đến nhường nào rồi.

Trái ngược với bên ngoài ồn ào xáo động, trong gian phòng lúc này, Trần Phi Long, Trần công tử vẫn tỏ ra rất nhã nhặn bình tĩnh uống trà, không rống cũng không kêu. Nhìn qua dường như đối với việc Hồng Phấn cô nương sắp xuất hiện cũng không có quá nhiều để ý. Nguyễn đại công tử thấy vậy trong lòng cũng không khỏi có chút bất tâm giới tính ưa thích của hắn. Sẽ không phải là Gay đi??? Là đi??? Hắn không là đi???

Hắn móa! Người đầu đi chơi kỹ viện cũng quá bình tĩnh điếm!!!

Như vậy rất dọa các bạn nhỏ không ngủ được biết hay không???

Có điều gặp tình hình như vậy, Nguyễn đại công tử của chúng ta cũng rất không tiện giống như đám công tử con nhà giàu khác đập bàn kêu gào làm ầm ĩ. Tất nhiên hắn cũng không có ra vẻ thanh cao giống như đám tự nhận là tài tử phong lưu kia làm gì. Nguyễn đại công tử chính là Nguyễn đại công tử, làm sao có thể không có phong cách riêng cho được!

Chỉ thấy hắn ta vẻ mặt thản nhiên, ánh mắt sáng lấp lánh có thần giống như kẻ có siêu phàm trí tuệ, mọi thứ đều nắm giữ ở trong lòng. Chỉ tiếc là một đôi bàn tay đang không ngừng nắn bóp về nhéo chà đập lấy một đôi bộ ngực sữa của hai vị tiểu Hồng, tiểu Huệ cô nương làm cho hình tượng hơi có vẻ sát phong cảnh một tí. Có điều cũng không quá quan trọng không phải sao. Bởi lẽ Hồng Phấn cô nương cuối cùng cũng đã ra sân rồi.

Tuyệt thế giai nhân? Quốc sắc thiên hương? Khuynh quốc khuynh thành???

Không! Không! Không!!!

Nếu chỉ nói như vậy thôi cũng quá kéo thấp vẻ đẹp của nàng rồi.

Thân hình thuần tha yếu điệu, đầy đặn nở nà. Một bộ váy trắng dài giản đơn mà cao quý. Da thịt trắng muốt, trong suốt lộ hồng. Khuôn mặt trái xoan. Mái tóc đen dài được búi lên gọn gàng. Một đôi lông mi cong cong cao vút. Một đôi mắt đen sâu thăm thẳm, lại sáng ngời như ngọc thạch. Môi hồng răng trắng. Chiếc mũi nhỏ nhắn xinh xinh. Nhìn qua như thiếu nữ dậy thì hoa chớm nở, lại giống như thiếu phụ đậm đặc phong tình đã vị. Ngọt ngào mà cay nồng! Thanh cao mà thoát tục! Nhìn qua lại tràn đầy quyến rũ yên nhiên. Như ma như quỷ hấp hồn, lại giống như thiên tiên thần nữ hạ phàm.

Nguyễn đại công tử tuy rằng kiếp trước nhìn qua, xem qua không biết bao nhiêu minh tinh điện ảnh, người đẹp hoa hậu hoa khôi vân vân các kiểu. Chỉ là vẻ đẹp của người con gái đang đứng dưới kia dường như đã thoát ly cái gọi là vẻ đẹp của phàm trần. Trên người nàng lúc này tràn đầy một luồng vẻ đẹp khí chất không sao nói rõ được.

Kính như người trời!

Đẹp không sao tả xiết!!!

Cái cảm giác này thật giống như ngày xưa thời còn niên thiếu trai làng, chưa từng thấy qua các mặt của xã hội lại bất chợt bắt gặp Lưu Diệc Phi trong Thiên long bát bộ. Về ngoài ấy tuy rằng đẹp nhưng nếu như không có nội dung thân phận khung cảnh làm nền vân vân làm sao có thể gọi là Thần tiên tỷ tỷ. Tình hình lúc này cũng giống y như vậy. Về ngoài của Hồng Phấn cô nương có lẽ không phải là nhân gian không thể có, thế nhưng cái cảm giác muốn hình muôn vẻ, cái khí chất năng ấy đem lại lúc này khiến cho mỗi một người ở nơi đây, dù là đàn ông đàn bà đều không khỏi ngẩn ngơ say đắm.

Thậm chí ngay cả hời hợt vô tình như Trần Phi Long, Trần công tử của chúng ta ngồi bên cạnh cũng khỏi khỏi giật mình kinh thán. Nói vậy là đủ biết vẻ đẹp của Hồng Phấn cô nương đã cường đại đến mức nào.

Hồng Phấn cô nương vừa xuất hiện, khoang thuyền liền im lặng như tờ. Âm thanh ồn ào xáo động vừa rồi đã không cánh mà bay. Dường như bất kì một âm thanh ồn ào náo động nào đều là khinh nhờn vẻ đẹp của nàng ấy vậy. Cũng chính bởi vì thế tiếng nói của cô hầu gái đứng bên cạnh Hồng Phấn cô nương lúc này vang lên có vẻ như rất đột ngột, rất khiến người giật mình rồi.

Đi? Bên cạnh Hồng Phấn cô nương lúc nào thì xuất hiện người hầu gái vậy? Chẳng lẽ vẻ đẹp của con người lại có thể khiến người đứng ngay bên cạnh cũng trở thành điếm mù hay sao??? Đây một vấn đề triết lý quả thật rất đáng được tìm sâu nghiên cứu kỹ đó.

-Các vị thiếu gia công tử, các vị lão gia, nói vậy mọi người vừa rồi hẳn đều đã nghe được mụ mụ thông báo rồi đi. Lúc này tiểu nữ xin mạn phép nhắc lại một lần nữa cho những người chưa biết rõ.

-Đêm nay, Hồng Phấn tiểu thư sẽ lại ra một đề mục. Nếu có người nào trả lời được, Hồng Phấn tiểu thư đêm nay sẽ vì hắn mà độc tấu một khúc nhạc. Hiện tại mời các vị tài tử xem đề.

Nói nói nữ hầu gái liền hơi xoay người gật gật đầu ra dấu. Tiếp sau đó nơi phía sau màn sân khấu liền đi ra một đôi thiếu nữ. Một cô gái trong đó cầm trên tay một khung chữ thật dài đã được cuộn lại. Cả hai đi đến nơi giữa sân khấu liền bắt đầu giúp nhau kéo khung chữ ra. Mọi người ở đây thấy vậy

không khỏi nín thở ngưng thần nhìn về. Tiếng nói của cô hầu gái đúng lúc này một lần nữa vang lên.

-Đề mục lần này là đối chữ. Mọi người có một nén hương thời gian để suy nghĩ.

Nói xong cô nàng liền nhìn về phía Hồng Phấn cô nương, thấy đối phương gật gật đầu liền xoay người đưa Hồng Phấn cô nương hơi lui về phía sau để cho mọi người nhìn kĩ về thứ viết trên bức khung chữ này.

-Trên đó viết chữ gì thế cung?

Nguyễn đại công tử đề thấp giọng hỏi nhỏ.

Mềm~

Xấu hổ! Xấu hổ! Có điều ai bảo anh còn không biết chữ đây này!!!

...

Kết thúc chương 28.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đối Chữ.

-A!!! Chẳng lẽ công tử không biết chữ???

Tiểu Hồng vẻ mặt đầy ngạc nhiên chột thốt lên.

-Móa! Ai nói ta không biết chữ!!! Ngươi mới không biết chữ ấy! Ta đây... là không nhìn rõ chữ mà thôi~

-Ừ? Mắt ta không nhìn được xa cho lắm.

-Đúng! Chính là như vậy

~

-Hừ! Chính là không nhìn rõ chữ viết bên dưới mà thôi!!! Có gì mà ngạc nhiên cơ chứ

~

Nguyễn đại thiếu gia xồn xồn nhảy dựng đứng lên phản bác. Thời đại này làm con của thương nhân đã là không có địa vị, đã được coi là đám không có văn hóa thô bỉ không có chịu nổi rồi. Nếu như là còn mang cái danh mù chữ nữa thì... thật là đáng sợ a thật đáng sợ.

Nói chung tuy rằng sự thực là như vậy Nguyễn đại công tử hẳn cũng nhất định sẽ không nhận. Huống chi cách đây không lâu hẳn còn ở trước mặt thầy đồ Trần đọc thơ đối câu đối đây. Nếu hiện tại lộ ra hẳn thật ra là kẻ mù chữ vậy kết quả có thể tưởng tượng được. Lòi đòn công tử nhà họ Nguyễn đối câu đối không phân thắng bại với thầy đồ Trần nói vậy chẳng phải là nát tan luôn.

-A! Xin lỗi! Xin lỗi công tử! Là nô tỳ không đúng! Là nô tỳ không đúng....

Tiểu Hồng bắt gặp Nguyễn Trọng Lăng vẻ mặt hầm hừ ác sát liền không khỏi sợ hãi xin tha. Trong lòng cũng là ảo não không thôi. Đúng là cái tội mồm miệng nhanh áu đoàng. Bất kể Nguyễn Trọng Lăng là thật mù chữ hay không, chỉ riêng việc cô ả nói phá ra như vậy cũng đủ để chịu tội rồi. Đối với đám công tử nhà giàu tuổi trẻ như Nguyễn đại công tử mà nói, người có thể nói hẳn vô học, có thể nói hẳn khôn kiệp đủ loại nhưng nhất định không thể nói hẳn không biết chữ.

Này chẳng khác nào là đụng chạm vào lòng tự trọng vốn không cao bao nhiêu của đám công tử nhà giàu này rồi. Kết quả có thể đoán được. Tiểu Hồng cũng bởi vậy mà lúc này sợ vỡ mặt, liên tục xin tha. Bên cạnh tiểu Huệ cũng im re không dám thốt lên nửa tiếng, trong lòng thì may mắn vừa rồi mình còn không kịp hô lên đã bị tiểu Hồng đoạt trước nếu không hiện tại gặp nguy hiểm chẳng phải chính là mình.

-Thôi thôi~ Lần này tha cho ngươi đó. Lần sau còn dám lung tung bịa đặt chuyện thì biết tay với ta. Nghe rõ chưa ???

Nguyễn đại công tử thật ra vẫn chưa có quá mức đầu nhập vào cái thân phận công tử con nhà giàu ngang tàng phách lối của mình, vừa rồi vội vàng hô

lên cũng chỉ là vì sợ hãi bị lộ tẩy việc mình mù chữ mà thôi. Hiện tại mọi chuyện đã bị giải quyết tất nhiên cũng sẽ không truy cứu gì thêm nữa. Đúng lúc này tiếng nói của Trần Phi Long cũng vang lên, coi như hóa giải không khí.

-Nguyễn huynh đừng nóng. Các nàng hai cái cũng là có mắt không trông mà thôi. Hiện tại quan trọng là đáp lại câu đố của vị... Hồng Phấn tiểu thư ở dưới kia quan trọng hơn. Nói như vậy đáp đúng hai nàng ta liền biết rõ tài năng của huynh ngay ấy mà.

-Hừ ! Cái này còn phải nói

~

Nguyễn đại công tử nghe vậy mới hăm hừ hăm hừ ngồi yên xuống. Vừa ngồi hạ liền nhéo mạnh ngực hai cô nàng một cái coi như hả giận. Tiểu Hồng tiểu Huệ lúc này tuy rằng đau cũng không dám nói gì, thậm chí còn về mặt cười bồi theo. Nguyễn đại công tử thấy vậy liền cả người người người đi nhiều. Có điều sự thật là hán ta quả thực không nhìn được chữ.

Nói như vậy chữ quốc ngữ so sánh với chữ nho, chữ hán quả thật là khác nhau một trời một vực. Tuy rằng theo thời gian sống ở thời đại này lâu dần, cách đọc cách phát âm Nguyễn Trọng Lăng vẫn có thể ngò ngợ nghe hiểu, đoán được các kiểu có điều nhìn mặt chữ đọc lên thì Nguyễn đại công tử hiện tại chịu chết. Lúc này muốn đối câu đối vẫn là cần phải hiểu được phía dưới kia viết cái gì đã mới được. Nguyễn đại công tử bởi vậy liền ra vẻ lên tiếng.

-Được rồi ! Không chấp nhặt với hai cô nàng này. Trần huynh nhìn xem bên dưới là viết cái gì đi. Mắt ta dạo này không được tốt cho lắm. Nhìn ra xa thường không được rõ ràng.

-Ồ ! Lại thật có chuyện như vậy à. Nói vậy ngày mai huynh nên đi tìm thầy lang xem qua thử xem đi. Nghe nói bệnh này gọi là bệnh quáng gà, có không ít người cũng bị như huynh đó. Có điều chịu khó chữa trị sớm rất nhanh có thể chữa khỏi...

-Biết biết ! Ta sẽ đi xem sau. Huynh nhanh nhanh coi phía dưới xem trên đó viết gì đi.

Thấy Trần Phi Long còn muốn kể lể thêm, Nguyễn Trọng Lăng vội vàng thúc giục.

-Được rồi ! Phía bên dưới câu đối phải là...

-Ừ ? Chỉ có một chữ "Phấn" mà thôi ???

Trần Phi Long vẻ mặt ngạc nhiên lên tiếng.

-Một chữ Phấn ?

Nguyễn Trọng Lăng cũng vẻ mặt ngạc nhiên hỏi lại. Ánh mắt đồng thời nhìn về phía bức khung chữ treo ở phía dưới đại sảnh kia. Nhìn nhìn có vẻ như đúng là chỉ có một chữ thật lớn được viết khá rời rạc ở trên đó thật.

-Kì quái ! Kì quái thay !!! Chẳng lẽ lại là đối chữ hay sao ???

Trần Phi Long vẻ mặt tuy rằng không quá quan tâm phần thưởng có điều đối với việc đối đáp vẫn tương đối coi trọng. Lúc này nhìn thấy đầu đề được đưa ra rất nhanh liền chìm vào trong đó suy nghĩ lời giải. Hoàn toàn bỏ qua không quan tâm tới hành động của Nguyễn đại công tử.

Ngược lại Nguyễn đại công tử sau khi nghe đối phương khẳng định đáp án sau ánh mắt không khỏi lóe lóe lên. Tiếp sau đó một đôi tròng mắt bắt đầu không ngừng đảo qua khung cảnh toàn trường.

Lúc này chỉ thấy các vị tài tử tự nhận phong lưu có học thức kia đều mặt mày ủ châu giống như Trần Phi Long, một dáng vẻ toàn bộ tập trung tinh thần suy nghĩ đáp án. Ngược lại là đám phú ông, công tử nhà giàu vô học kia đều vẻ mặt thoải mái trêu đùa hùa gài bên cạnh hoặc từ xa nước dãi chảy ròng ròng ngắm nhìn Hồng Phấn cô nương. Một dáng vẻ hoàn toàn không quan tâm trả lời câu đối.

Thấy vậy Nguyễn Trọng Lăng không khỏi ngạc nhiên khó hiểu. Thật không hiểu đám phú thương công tử nhà giàu này đây là làm lông. Làm sao giống như là không cần trả lời câu đố cũng được?

-Ừm ? Tiểu Huệ ! Đám phú thương nhà giàu này vì sao đều không quan tâm trả lời câu đố vậy hả ?

Không hiểu tất nhiên phải hỏi, Nguyễn đại công tử rất có tinh thần học tập mọi lúc mọi nơi, khiêm tốn hỏi thăm về phía hai cô nàng ngồi bên cạnh mình.

-Dạ bẩm công tử. Đây là vì nếu như sau một nén hương nếu vẫn không có người trả lời được đầu đề Hồng Phấn tiểu thư đưa ra vậy liền tiến hành đấu giá. Ai ra giá tiền cao nhất liền có thể nghe Hồng Phấn tiểu thư đàn một khúc. Mọi lần trước cũng đều là như vậy tiến hành cả nên mọi người mới nhàn nhả như vậy.

Tiểu Huệ dáng vẻ cẩn thận lên tiếng đáp lời, rất sợ lại giống như tiểu Hồng, lỡ lời làm giận vị công tử hi nộ vô thường trước mắt mình này.

-Nga ! Nói như vậy mọi lần trước đều không người giải đáp được đề mục Hồng Phấn đưa ra hay sao ?

Nguyễn đại công tử ánh mắt lóe lóe lên hỏi.

-Dạ đúng vậy công tử.

-Đâu chỉ có là không trả lời được. Thậm chí là nhiều ngày qua rồi vẫn không có một người trả lời được một lần ấy chứ. Thầy đồ Trần trong thành còn nói Hồng Phấn tiểu thư nếu sinh là nam giới, tài năng đã đủ để đỗ trạng nguyên rồi.

Tiểu Huệ vừa trả lời xong, vốn đang ngồi yên tĩnh đối diện tiểu Thanh đột nhiên bổ sung thêm lời, vẻ mặt còn tràn đầy tự hào.

-Đỗ trạng nguyên cơ à ???

Nguyễn Trọng Lăng nghe vậy vẻ mặt không khỏi quý dị cười cười, quý dị cười. Hơi suy nghĩ một chút liền quay lại ngồi về vị trí cũ, đầu óc hơi hơi xoay chuyển suy nghĩ trong chốc lát. Cả ba cô nàng không khỏi nghi ngờ liếc mắt nhìn nhau. Thật không hiểu vị công tử đối diện này trong đầu đang suy nghĩ thứ gì. Có điều cũng ai không dám lên tiếng quấy rầy, đều ngoan ngoãn đi theo ngồi về vị trí cũ, cẩn thận hầu hạ.

Dưới lầu, một tiếng nói đột ngột phá vỡ không khí yên tĩnh...

-Có ! Có rồi ! Ta đoán được rồi !!! Ha ha ha ha...

Một vị công tử áo trắng, da ngăm ngăm đen đột nhiên đứng bật dậy hét toáng lên. Vẻ mặt mừng rỡ như bắt được vàng. Tất cả mọi người nghe được tiếng nói của hắn ta liền không khỏi giật mình nhìn về.

Thật nhanh !!! Thời gian vẫn chưa qua một phần ba nén hương

~

Chẳng lẽ bất bại thần thoại của Hồng Phấn cô nương hôm nay lại sẽ bị người chung kết hay sao ???

Đáng chết !

Tại sao không phải là ta a !!!

Một đám người trong lòng điên cuồng gào thét lên

~

...

Kết thúc chương 29.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Phá Đê.

Trái ngược với việc đám người xung quanh ánh mắt giết người nhìn về, cô nàng hầu gái vẻ mặt tươi cười lên tiếng đáp lại vị công tử da ngăm ngăm đen kia.

-Công tử ngài đã có đáp án sao ?

-Tất nhiên !

Nói xong vị công tử da đen này ghéech cao đầu, hai bên tay phui phui sửa sang lại quần áo, tiếp đó vẻ mặt tự tin nói.

-Khái khái... Tại hạ họ Lý, tên Quốc Quân. Là...

-Mẹ kiếp ! Ai cần biết tên họ của nhà ngươi. Mau mau nêu lên đáp án rồi xéo đi !!!

-Đúng vậy ! Đúng vậy ! Trả lời còn chưa biết là đúng là sai nêu tên cái quái gì. Ai có thời gian rảnh nghe ngươi nói nhảm...

~@S%@&*#S^@#&*(

Ngay khi vị Lý Quốc Quân công tử da đen thui này định nói chuyện, một đám người phú thương, công tử con nhà giàu, một đám vốn bình tĩnh chờ đợi

đầu giá liền không nhìn được đồ xô hò hét lên. Trong lòng chỉ có một suy nghĩ mong sao cho đối phương đáp sai lời, ai còn quan tâm hấn họ gì tên gì nữa cơ chứ. Trong lòng còn đang bức mình lo lắng hấn đáp đúng khiến cho buổi đầu giá tối nay tiêu hủy đây này.

Lý Quốc Quân gặp mọi người phản ứng mãnh liệt như vậy, áp lực trong lòng cũng không khỏi tăng cao lên mấy cấp bậc. Cũng không dám kéo dài nêu lên tên tuổi nữa, dù cho hấn ban đầu đi đến nơi này ý tưởng chính là dương danh lập vạn trước mặt các vị công tử thiếu gia quyền quý ở đây. Có điều hiện tại hiển nhiên không phải là lúc thích hợp rồi. Nghĩ vậy liền lập tức thay đổi giọng điệu, ngâm nga ngâm nga lên tiếng:

-Cái gọi là từ xưa tới nay vẫn có câu... Hồng phần giai nhân... Hồng phần giai nhân khuynh quốc khuynh thành... Đã Hồng Phần tiểu thư lúc này đưa ra đầu đề có chữ Phần... nói vậy ý chỉ ở đây tất nhiên là nói về chính bản thân mình...

Chậm rãi nói đến đây, vị Lý công tử này liền hơi ngừng lại không lên tiếng nữa giống như chờ đợi mọi người có đủ thời gian suy ngẫm cho xong. Mọi người xung quanh nghe hấn ngâm nga ngâm nga chậm rãi nói như vậy không khỏi cũng đều gật gù đồng ý.

Hồng Phần cô nương đưa ra đầu đề có một chữ Phần. Nói vậy tất nhiên là đang ý chỉ chính bản thân mình rồi. Cái này cũng không khó đoán. Mọi người hầu như đều có thể nghĩ đến được đây, chỉ là không ai biết tiếp theo sẽ như thế nào mà thôi. Nghĩ vậy tuy rằng không lắm vui về vị da đen dân chạy nạn này đối đáp đúng có điều mọi người cũng không khỏi hiếu kì đáp án của hấn sẽ là như thế nào. Ánh mắt vì vậy đồng loạt đổ dồn về phía Lý Quốc Quân. Ngay cả Hồng Phần cô nương cũng không ngoại lệ.

Lý công tử bắt gặp mọi người đổ dồn chú ý về phía chính mình, thậm chí ngay cả Hồng Phần cô nương cũng không ngoại lệ, trong lòng không khỏi dâng lên vẻ đắc ý. Giọng điệu tiếp tục ngân nga ngân nga nói tiếp đáp án.

-Nếu Hồng Phần tiểu thư về trên một chữ Phần đã là ý chỉ chính bản thân mình... Nói vậy về sau nhất định phải án lại việc này mà trả lời...

-Hồng Phần Giai Nhân... Hồng Phần Giai Nhân... đã Hồng Phần lại Giai Nhân... Bản thân Hồng Phần tiểu thư không phải chính là Giai Nhân sao?... Giai nhân lại há không phải là Nhân sao?... Đối lại một chữ Phần nói vậy tất nhiên là một chữ Nhân rồi.

-Đáp án của tại hạ vì vậy chính là một chữ Nhân !

Nói nói xong Lý Quốc Quân cúi đầu một cái thi lễ về phía Hồng Phần cô nương, làm xong ánh mắt không khỏi sáng quắc, mong mỏi nhìn về chờ phán định. Tuy rằng lúc đầu ý tưởng của hấn ta là tới đây trả trộn dương danh trước đám công tử quyền quý. Ban đầu vốn cho rằng cái gọi là Hồng Phần hoa khôi cũng chỉ là thứ ca kỹ bị người ta truy phùng quá lên mà thôi. So với tiền đồ, so với tìm núi dựa, tìm người thưởng thức tài hoa của mình vân vân không đáng giá một đồng.

Chỉ cần hấn ta giải được câu đố của đối phương, sau đó hoặc thông báo cho một vị công tử quyền quý nào đó lấy tiền bạc lấy núi dựa hoặc chính mình trả lời cướp lấy nổi tiếng danh vọng vân vân, dù thế nào thì từ đó về sau cũng nhất định liền một bước lên mây.

Khả năng lúc này hấn đã vút kế hoạch khi xưa lên chín tầng trời. Cái gọi là kế hoạch không cần nổi biến hóa. Một gặp Hồng Phần làm cả đời, hiện tại Lý Quốc Quân chỉ cầu mong tối nay có thể nghe một nghe tiếng đàn của Hồng Phần cô nương, trò chuyện tương tư một đoạn thời gian. Nghe một nghe tiếng đàn, sáng mai chết cũng được. Cũng không quan tâm thiệt hơn quyền thế gì gì đi chăng nữa.

Nếu lại có thể để Hồng Phần cô nương lọt mắt xanh, vậy hấn nhất định dốc hết sức lực bình sinh, nhất định chuộc nàng ra bên ngoài. Một mái nhà tranh hai trái tim vàng. Kể từ nay thế sự như mây bay. Đời người chỉ cầu một tri kỉ còn mong gì hơn nữa. Suy nghĩ miên man, ánh mắt Lý Quốc Quân nhìn về phía Hồng Phần cô nương không khỏi yêu thương say đắm lắm.

Đúng lúc này tiếng nói của cô nàng hầu gái vang lên như sấm sét giữa trời quang.

-Xin lỗi công tử... Đáp án của ngài sai rồi~ Ừm? Mọi người tiếp tục đi

~

-Cái... cái gì?

Lý Quốc Quân hai mắt tròn ngược, giật mình tỉnh giấc.

-A ! Tiểu nữ nói đáp án của ngài sai rồi. Mọi người tiếp tục đi~ Thời gian vẫn còn lại một nửa.

Cô nàng hầu gái về mặt xin lỗi, thân nhiên nhắc lại. Chữ chữ như đâm vào tim Lý Quốc Quân. Về mặt hấn ta vì vậy không khỏi đại ra như người mất hồn mất vía vậy.

-A... ha ha ha ha.... Cười chết bản công tử ! Cười chết bản công tử rồi ! Ha ha ha ha ha....

-Khắc khắc...~ Làm bản đại gia giật nảy cả mình. Quả nhiên là đáp sai nha. Uống trà ! Uống trà ! Tiếp tục uống trà thôi

~

-Hừ ! Một đám thùng com cũng đòi đáp đúng câu đố của Hồng Phần tiểu thư. Quả thực là si tâm vọng tưởng. Không biết tài năng của nàng ngang ngửa với trạng nguyên hay sao. Một đám thân mình không có nổi một tí công danh cũng học đòi văn vẻ. Hắc ! Mất mặt ! Mất mặt hết sức

~

-Còn phải nói sao ! Nếu như câu đố của Hồng Phấn tiểu thư có thể dễ dàng đáp lại như vậy chúng ta còn ở đây để làm gì. Hừ ! Đúng là một đám đã nghèo còn hay mơ hồ ! Các cháu ngoan ! Về với mấy cái máng lợn của các cháu đi thôi

~

-Đừng nói như vậy chứ ! Nhìn xem chuyện cười của hấn cũng rất thú vị mà

~

-Đúng ! Đúng ! Đúng ! Coi như nghe kể chuyện cười đỡ nhàm chán cũng không tệ.

-Khà khà... Phạm huynh nói không sai, nói không sai!

- !^# !^#& !^#&* & !* !%#@#^!^@

Một đám công tử phú thương trên lầu bắt đầu ồn ã chê cười các kiểu. Trong lòng thì thoải mái lật ra. Ai bảo cả đám bọn họ chắc chắn là không giải đáp được câu đố này. Nếu để đám tài tử nghèo bên dưới đáp đúng chẳng phải để buổi đấu giá tối hôm nay không bệnh mà chết. Nói vậy đám bọn họ tối nay đến đây không phải phí công hay sao.

Tốt nhất hiển nhiên vẫn là như mọi khi đều không đáp đúng thì hơn. Còn việc không đáp được khiến cho mất mặt ấy là việc của đám tài tử kia, lại có liên quan gì tới bọn họ đâu cơ chứ. Đám phú thương công tử nhà giàu chúng ta chỉ phụ trách đấu giá tiền bạc là tốt rồi. Cũng không cần bắt trước đám tài tử nghèo còn giả vờ thanh cao này. Đi chết đi tài tử ! Đi chết đi thanh cao ! Trên đời chỉ có tiền là cao nhất

~

Cả đám vì vậy lại trở lại tình hình như lúc trước, uống trà quay về uống trà, trêu gái quay về với trêu gái. Quả thật nhân nhĩ hết sức~ Chỉ chờ đốt hết hương lại tiến tới đấu giá tiền là được rồi. Tuy rằng nghe nói đấu giá tiền thắng cũng chỉ có thể nghe Hồng Phấn cô nương đàn một khúc đàn, nói nói chút chuyện mà không có được XXOO cái gì. Khả năng đám công tử phú thương bọn họ chơi chính là tư tưởng, chơi chính là tiếng tăm.

Nếu chỉ là đấu giá một lần liền có thể làm từ A đến Z hết tất vậy còn có cái gì vui thú nữa. Phải từ từ mới thích không phải sao~ Hồng Phấn cô nương dù có đẹp kinh thiên địa khiếp quỷ thần như thế nào đối với bọn họ cũng chỉ là một cô nàng hoa khôi kỹ viện từng gặp trong đời mà thôi. Sau này chẳng lẽ còn thiếu hay sao. Cả đám vì vậy rất an tâm nhân nhĩ tiếp tục chờ đợi. Có khi còn đang chờ mong trò cười của đám tài tử nghèo phía dưới lần nữa đây này.

Cùng lúc đó, trái ngược với đám phú thương công tử nhà giàu vui vẻ, đám tài tử ngồi phía dưới về mặt lại không khỏi nửa buồn nửa vui. Vui là vì mình vẫn còn có cơ hội đối đáp, khả năng buồn cái chính là đáp án lại càng khó khăn tìm kiếm hơn. Thật không biết Hồng Phấn cô nương ở đâu lôi ra lắm vấn đề cổ linh tinh quái như vậy. Mỗi một lần ra sân liền là một vấn đề mới. Thật là làm khổ đám tài tử phong lưu bọn hấn mà~ Ngay cả một ca kỹ thanh lâu vấn đề cũng không đối đáp được vậy bọn hấn còn đi thi cái kinh, làm cái gì quan nha, trị cái gì quốc nha ! Cả đám vì vậy lại một lần nữa mặt mặt ủ châu vát óc suy nghĩ.

Hương đã đốt hết một nửa rồi !!!

Trên lầu...

Nguyễn đại công tử xoa xoa cằm. Có lẽ đến lúc bản đại công tử đây ra sân ?

Khắc khắc khắc...

...

Kết thúc chương 30.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Nguyễn Đại Công Tử Muốn Ra Tay !

Nguyễn đại công tử hiện tại trong lòng thật ra cũng còn có chút trù trừ khó quyết định được chủ ý. Tất nhiên trù trừ ở đây cũng không phải là vì không trả lời được câu đố của vị Hồng Phấn cô nương kia. Tuy rằng câu đố lần này quả thực rất khó khăn đáp đúng có điều xảo diệu cái là Nguyễn đại công

tử đã từng gặp qua câu đối này rồi. Muốn trả lời đúng cũng không phải việc gì khó khăn cả.

Hiện tại trừ trừ thật ra lại là bởi vì thái độ và vẻ bề ngoài của vị Hồng Phấn cô nương kia.

Hồng Phấn cô nương rất đẹp !

Đẹp khuynh quốc khuynh thành ! Đẹp không sao tả siết !

Đẹp tới mức để Nguyễn đại công tử không khỏi nghĩ tới một câu người xưa thường vẫn nói: Hồng nhan họa thủy nha.

Này là một điềm xấu !

Thái độ của Hồng Phấn cô nương cũng rất lạnh !

Lạnh lùng như ngọc thạch ! Tuy đẹp nhưng vô hồn~ Khuôn mặt không vui không buồn. Giống như đám người xung quanh đang làm tất cả mọi chuyện đều không liên quan gì tới nàng ta vậy. Dù rằng vừa rồi chuyển mắt nhìn về vị Lý Quốc Quân công tử kia cũng là như vậy. Ánh mắt đó nhìn qua chẳng khác nào rồi gở chuyển thân mà thôi. Không có bất kì một tia rung động biến hóa.

Này...

Sẽ không là học nhiều thấy ngu đi ???

Nguyễn đại công tử tỏ vẻ mình rất cần phải lo lắng lo lắng !

Nói tới Nguyễn đại công tử tại sao lại phải lo lắng lo lắng đây ?

Hắn cũng không phải thật sự đám con cháu nhà giàu ăn chơi trác táng kia, nhất quyết phải đốt một đồng tiền chỉ để nghe một khúc đàn gì gì đó của vị Hồng Phấn cô nương này. Nhất là khi trong túi tiền hiện tại chẳng có được mấy đồng, đi chơi lâu xanh còn phải dùng tiền của người khác bao như hiện tại.

Hơn nữa tuy rằng âm nhạc thời đại này nghe cũng không đến nỗi quá tệ có điều muốn Nguyễn đại công tử nghe như si như dại, muốn kích thích ham muốn nghe nhạc của hắn quả thực khó khăn lắm lắm. Một khúc đàn của Hồng Phấn cô nương chưa bao giờ nghe qua này vì vậy đối với Nguyễn đại công tử của chúng ta mà nói thật rất không có sức hấp dẫn gì rồi .

Người nói Nguyễn đại công tử không muốn đốt tiền, không muốn nghe âm nhạc vậy hắn còn trừ trừ lo lắng cái meo meo?

Ừm? Nguyễn đại công tử hiện tại trừ trừ lo lắng thật ra chính là hắn có nên dùng tiền chuộc vị Hồng Phấn cô nương này ra hay không?

Đúng! Người nhìn không sai! Nguyễn đại công tử không trừ trừ việc trả lời câu đối đúng hay không, không trừ trừ việc có đi nghe đàn hay không mà là trừ trừ lo lắng có muốn chuộc vị Hồng Phấn cô nương này ra khỏi chốn lầu xanh này hay không?

A ha! Chẳng lẽ Nguyễn đại công tử không muốn chỉ chơi một lần mà là muốn mua hàng về nhà nguyện dùng lâu dài? Không muốn một lần le loi sượng như tiền chỉ mong ngày ngày ầm ập làm cu li ra vào vào?

Nguyễn đại công tử nếu nghe được những lời này nhất định sẽ tán thưởng người một tiếng thông minh lanh lợi!

Hắn meo chính là muốn mua Hồng Phấn cô nương về để sử dụng lâu dài.

Tất nhiên meo meo không phải XXOO như đám đầu óc tối tăm xấu xa thường suy nghĩ, cũng meo meo không phải mua về để nghe đàn nghe hát. Hắn meo meo mua về là để đối phương dạy chữ, dạy cách làm thơ từ, làm câu đối cho hắn mà thôi.

Hắn meo meo! Chỉ vì hắn nghe được nàng tài năng ngang ngửa với Trạng Nguyên.

Chính là tài năng Trạng Nguyên meo meo biết không???

Đối với một vị người xuyên việt có tầm nhìn vượt lên cả ngàn năm như Nguyễn đại công tử mà nói... Mua một vị ca cơ kỹ nữ về nhà nếu chỉ là để XXOO sản xuất đời sau hay như chỉ để nghe đàn nghe hát như cái máy mp3 vậy quá cấp thấp hiệu suất rồi. Hắn meo meo muốn mua về coi làm gia sư tại nhà để học tập cấp tốc a. Mua gia sư phần thưởng thêm mấy mát xa thêm mp3 nghĩ tới cũng không tệ lắm nhỉ?

Haizzz! Tri thức là sức mạnh không phải sao?

Đối với một kẻ mù chữ cũng không dám nói với ai như hắn lúc này...

Meo meo không mua bí mật gia sư về nhà không được a!!!

Cũng chính bởi vì như thế thái độ của vị Hồng Phấn cô nương này rất là quan trọng a. Lạnh như tảng đá thể này thì lấy cái meo meo hứng thú học tập~ Thậm chí bởi vì quyết định muốn chuộc thân cho nàng ta, về ngoài hại nước hại dân của Hồng Phấn cô nương cũng khiến Nguyễn đại công tử của chúng ta áp lực như núi.

Hắn cũng không cho rằng một kẻ con của thương nhân như hắn có đủ năng lực bắt ép tú bà chịu bán Hồng Phấn cô nương cho hắn.

Hắn meo meo đấy! Một vị đang siêu cấp kiếm tiền như Hồng Phấn cô nương lúc này chẳng khác nào con gà mái ngày ngày đẻ trứng vàng. À không! Phải là trứng kim cương mới đủ độ. Muốn tú bà lúc này chịu nhả ra cho hắn thật chẳng khác nào muốn chặt chân tay của mụ ấy ra.

Khó! Khó nha!

Thế nhưng hiếm lắm mới gặp được một vị bí mật gia sư bằng cấp năng lực cao như vậy... Nguyễn đại công tử thật meo meo luyến tiếc bỏ qua nga

~

Hơn nữa hắn meo meo cũng không thể chờ tới lúc Hồng Phấn cô nương hoa tàn bại liễu xuống giá mới ra tay đi. Từ giờ đến lúc ấy thật không biết phải đợi tới năm nào tháng nào. Ai biết giữa đường sẽ xảy ra chuyện gì cơ chứ. Hơn nữa hắn cũng rất cấp thiết cần một vị bí mật gia sư kiểu tài sản riêng giống như Hồng Phấn cô nương mang về nhà để cải thiện trình độ học thức rồi. Giấy là không gói được lửa đấy. Chuyện tài học của hắn vẫn là nhanh nhanh giải quyết cho xong thì hơn. Như vậy sau này muốn bịa thơ, bịa từ, bịa đặt câu đối cũng sẽ không vì chuyện mù chữ mà lo lắng hải hùng không phải?

Mua! Nhất định phải mua vị nữ Trang Nguyên này về nhà.

Hiện tại... chỉ có thể...

Ánh mắt của Nguyễn đại công tử không khỏi lướt ngang

Chỉ có thể làm như vậy rồi!

...

Kết thúc chương 31.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Xin Nhờ.

Trong phòng...

Vốn đang tập trung suy nghĩ đáp án, Trần Phi Long đột nhiên cảm giác cả người lạnh run một cái. Một cánh tay từ đâu tới đột nhiên ôm chầm lên bả vai thon gầy của hắn ta. Về mặt khó coi còn hơn khóc, Trần Phi Long một bên cố gắng né tránh cánh tay vừa mới khoác lên bả vai của mình một bên than:

-Nguyễn huynh! Lần sau có thể đừng hành động giống u hồn ác quỷ như vậy được không?

-Tiểu sinh sợ nha

~

Được rồi! Gằn mực thì đen gằn đèn thì rạng. Đi chung với Nguyễn đại công tử lâu ngày, vị Trần Phi Long, Trần công tử của chúng ta cũng trở nên hải hước hơn rất nhiều. Ít nhất thì Nguyễn Trọng Lăng bản thân cho là như vậy đấy.

-Đừng đùa! Có chuyện quan trọng nói đây này.

-Phi Long à...

~

Giọng của Nguyễn đại công tử đột nhiên kéo dài da diết...

-Híc! Nguyễn huynh! Huynh có thể không nói chuyện với cái giọng điệu như vậy được không? Tiểu đệ thật sự rất sợ hãi~

Vừa thoát khỏi ma trảo của Nguyễn đại ma đầu, Trần công tử của chúng ta liền không khỏi khóc than. Trong lòng không khỏi thầm nhủ ta đây là trêu ai chọc ai nha

~

-Aizzzz !

-Phi Long à...

~

Nguyễn đại công tử một lần nữa vươn tay ra muốn ôm vai bá cổ vị Trần huynh đệ này của mình. Trần Phi Long thấy vậy không khỏi vội vàng né tránh ma trảo của đối phương. Thật sự là hắn rất không quen thái độ hiện tại của Nguyễn đại thiếu gia rồi, vừa né xong liền thật nhanh lên tiếng :

-Nguyễn huynh ! Nguyễn huynh ! Ta gọi ngài Nguyễn đại gia được chưa ??? Có việc gì thì ngài cứ mở miệng phân phó đi. Tiểu đệ thật sự là chịu không nổi thái độ này của ngài rồi.

-Haizzz ! Phi...

-Nguyễn Huynh !!!!

-Được được ! Ta nói ! Ta nói được chưa !

Thấy Trần Phi Long vẻ mặt sắp giận quá nổi khùng, Nguyễn Trọng Lăng lập tức ngưng ngừng thu tay lại, cũng không dám giả vờ mè nheo nữa, có điều giọng điệu theo quán tính...

-Cái này... Phi Long à...

Thấy Trần Phi Long khóe mắt giật giật, Nguyễn Trọng Lăng thật nhanh đổi giọng.

-Hiện tại có một việc vô cùng quan trọng liên quan tới chuyện tương lai sống còn của ta cần Trần huynh đệ giúp đỡ. Ta cái này... ngưng ngưng mở miệng nha !

-Được rồi được rồi ! Là chuyện gì khó khăn ghê gớm tới nỗi để Nguyễn huynh phải giờ cái bài buồn nôn này ra vậy. Tiểu đệ ta đây cũng thật là tò mò.

Trần Phi Long vẻ mặt buồn cười, ngạc nhiên hỏi lại.

-Cái này...

Đôi bàn tay không ngừng chà xát nhau, Nguyễn đại công tử ngập ngừng tiếp lời.

-Trần huynh cũng biết đấy. Ta trước đây... Aiiii... Mọi chuyện nghĩ lại mà kinh nha !... Ủm ? Cái này nói tới... Nói thế nào nhỉ ?... Đây... mọi người xung quanh trước đây có chút hiểu lầm vì huynh... Vì huynh danh tiếng bởi vậy... vẫn luôn không được tốt lắm...

-Đúng nha ! Đúng nha !

-Tuổi đã mười tám mà còn chưa có lấy nổi một mối hôn ước. Nghe người ta nói... Sự xấu xa của người nào đó đã nổi tiếng khắp các đầu đường xó chợ của cái kinh thành Thăng Long này. Không có bất kì gia đình nào muốn đem con gái gả cho hắn.

-“Cười khúc khích”. Ta cũng thật sự tò mò. Uy danh hiển hách như vậy, huynh là làm thế nào mà đoạt được vậy? Khiến cho người người đều phải cam tâm tình nguyện ở sau lưng cung kính gọi một tiếng “Lăng lộ đa”.

-Haizzz ! Nghĩ tới muốn đoạt được cái danh hiệu lẫy lừng như thế chắc hẳn huynh cũng tốn rất nhiều công phu lắm nhỉ...

Trần Phi Long vẻ mặt cười cười đáp lời thay, ánh mắt hài hước nhìn ngang lướt dọc cả người Nguyễn đại công tử. Thật giống như ở đâu đó trên người hắn mọc ra đóa hoa vậy. Hiện tại có việc cầu người, Nguyễn Trọng Lăng cũng thật không có cách nào phản bác đối phương. Kết quả là đành phải tự mình an ủi mình, tiếp tục câu chuyện, nói với giọng than khóc tìm kiếm đồng tình:

-Ừ ! Chuyện chính là như vậy đó... Cũng bởi vì... lời đồn đãi thất thiệt thì không đúng sự thật... không đúng sự thật lại dễ làm người ta tin là thật... mà thế nhân ngu muội thì quá nhiều... Đây... Haizzz ! Nói ra không sợ Trần huynh đệ người chê cười... Thật sự là đôi lúc vì huynh cũng buồn bã lắm lắm... Thử hỏi trên cái cõi thế gian này... muốn kiếm tìm một vị hồng nhan tri kỷ tâm đầu ý hợp... sao mà thật quá khó thay... Vì huynh nói như vậy... Trần huynh đệ người có hiểu không ?

-Nga ! Hiểu ! Hiểu ! Như vậy sau đó thì sao ???

Trần Phi Long vẻ mặt cái hiểu cái không gật gù hỏi ngược lại. Hai bên má đột nhiên ửng đỏ lên.

-A ! Cái này...

Nguyễn Trọng Lăng đột nhiên phát hiện biến hóa thất thường trên mặt vị Trần huynh đệ đối diện, trong đầu đột nhiên nghĩ tới cái gọi là thế giới của giới

tính thứ ba, đôi chân không tự chủ run run, cả người hơi lùi về phía sau một bước, giọng điệu đột nhiên biến chuyển gấp gáp, nói liền thành một mạch.

-Ừm ! Tri kỷ khó tìm a tri kỷ khó tìm. Vì huynh vừa thấy vị Hồng Phấn tiểu thư bên dưới lầu liền như vừa gặp đã yêu. Tiếc rằng lúc này nàng ta thân ở giữa chốn hồng trần mà vì huynh có lòng nhưng không đủ lực. Hiện tại chỉ có thể xin nhờ Trần huynh đệ ngời rọi. Chỉ cần lúc này đây Trần huynh đệ ngời giúp đỡ vì huynh chuộc nàng ta ra, sau này núi đao biển lửa tất không chối từ.

Nói xong vội vàng vàng lay dài một cái làm lễ rồi thật nhanh trở về chỗ cũ ngồi xuống, một tay cầm lên chén trà dốc ngược lên uống một hớp dài che giấu sợ hãi trong lòng.

Cái meo meo đấy ! Hi vọng vị Trần huynh đệ này của ta thật sự không phải loại kia thế giới thứ ba nếu không thật đúng là chỉ có thể cắt bảo đoạn nghĩa, ân đoạn nghĩa tuyệt rồi. Thật sự là ở bên cạnh vị này áp lực rất lớn quá mức bình thường. Về ngoài đã thanh tú như con gái, thái độ lại còn ám muội như vậy....

Hừ chết meo meo nha !

Phía bên kia, đi theo Nguyễn đại công tử lâu ngày không tránh khỏi trở nên hiểu nhiều biết rộng. Có lẽ là cảm giác được vấn đề gì đó của mình giống như một loại động vật trong truyền thuyết Nguyễn Trọng Lăng vẫn thường hay kể, Trần Phi Long không còn cách nào khác đành làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra trở lại chỗ ngồi, cười cười như thường nói chuyện:

-Nói này giờ hóa ra là Nguyễn huynh muốn chuộc vị ... Hồng Phấn tiểu thư này ra thôi hả?

-“Cười khúc khích”. Không nghĩ tới Nguyễn huynh đôi lúc lại có thể trở nên... lảm nhảm như vậy đấy.

-Có điều yên tâm đi! Chuyện này cứ để cho ta lo. Coi như là lễ vật tặng cho huynh đi. Dù sao lâu như vậy luôn đến nhà huynh ăn trực không phải. Như vậy huynh yên tâm chưa?

-Người hiểu ta... Trần huynh vậy! Đa tạ huynh rồi.

Nguyễn Trọng Lăng một tay nâng lên chén trà làm hiệu rồi uống cạn một ngụm coi như đáp lời. Thái độ cũng trở về như bình thường. Chỉ có bên trong ánh mắt vẫn còn một chút tìm tòi được che giấu xuống. Ngồi bên cạnh ba cô gái thấy hai người nói nói cười cười như lúc ban đầu liền yên tâm lại, vừa rồi thật sự là rất không hiểu thấu hai người bọn họ đang làm cái gì.

Thật giống như càng ở bên cạnh Nguyễn đại công tử càng lâu ngày cách cư xử liền càng bị hấn đồng hóa ra không giống với thời đại này. Người bên ngoài lần đầu tiên nhìn vào tất nhiên sẽ rất không hiểu được cong cong quán quán ở bên trong đó.

Thật giống như nếu vừa rồi là hai người cổ đại nói chuyện với nhau về việc Nguyễn Trọng Lăng vừa làm nhất định sẽ không có đoạn ôm vai bá cổ trêu chọc ở trên. Có chăng chỉ là nâng chén ngồi nguyên tại chỗ khách sáo xin nhờ nhau mà thôi. Giống như hai người bọn họ vừa rồi biểu hiện thật dễ khiến người ngoài mù mờ khó hiểu lắm.

Có điều ít nhất thì Nguyễn đại công tử của chúng ta hiện tại cũng coi như bằng phương pháp của mình giải quyết được một cục tâm sự rồi. Kết quả sau cùng cũng chỉ có thể trông cậy vào vị Trần huynh đệ đối diện này thôi. Thắng thua được mất hẳn ta đã không thể ra sức.

Nâng chén cộng ly, cả hai người cùng nhau cười một tiếng. Tình cảnh lại trở về hài hòa như lúc ban đầu.

...

Kết thúc chương 32.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Câu Đối Ẩn Bên Trong Nét Chữ.

-Nguyễn huynh !

-Ừ ? Sao vậy ?

Bắt gặp Trần Phi Long vẻ mặt nghiêm chỉnh nhìn về phía mình, Nguyễn Trọng Lăng cũng theo bản năng ngồi thẳng người dậy hỏi lại.

-Cũng không có gì ! Chỉ là ta nếu như đã chấp nhận giúp huynh chuộc vị Hồng Phấn tiểu thư này ra vậy nhất định sẽ cố gắng hết sức hoàn thành. Chỉ có điều...

-Chỉ có điều làm sao ?

Nguyễn đại công tử về mặt ngạc nhiên hỏi.

-Chỉ có điều hi vọng Nguyễn huynh có thể giải thích nghi hoặc. Nói ra đáp án câu đố của vị Hồng Phấn tiểu thư dưới kia. Ta thực sự rất tò mò đáp án là như thế nào.

Trần Phi Long về mặt cười cười đáp lời.

-Ừ? Đáp án ?

-Khoan đã ! Làm sao Trần huynh đệ người biết ta có đáp án.

Nguyễn Trọng Lăng giật mình hỏi ngược lại.

-Này còn phải nói hay sao ! Nếu như huynh không biết đáp án sao có thể từ đầu tới cuối ngồi ung dung ở đây như vậy được ? Không biết đáp án làm sao huynh còn có thời gian suy nghĩ tới chuyện chuộc thân cho đối phương ? Ha ha... Cái này cũng không giống với Nguyễn huynh mà ta biết nha

~

-Chỉ có điều thật không nghĩ tới Nguyễn huynh không chỉ làm thơ làm từ giỏi mà còn biết đối chữ mẹo như thế này đây. Quả nhiên là học rộng tài cao.

-Thật không hiểu đám người bên ngoài vì sao luôn miệng nói huynh là kẻ không học tập không nghề nghiệp. Thật chẳng lẽ đúng là thế nhân người đều ngu muội hay sao ?

Trần Phi Long về mặt cười cười vừa uống trà vừa nói chuyện. Lời nói không khỏi cảm thấy cảm thán người trong thiên hạ rất không công bằng đối với vị Nguyễn đại công tử này. Hẳn nào đâu biết rằng vị Nguyễn đại công tử, Nguyễn đại tài tử học rộng tài cao ngồi trước mặt hắn đây thật ra là một tên mù chữ, một chữ bẽ đôi cũng không biết, nghe người ta đọc câu đối cũng là vừa nghe vừa suy ngẫm phiên dịch các kiểu đâu. Thật giống như câu kia lòng người cách cái bụng, thần tiên cũng khó đoán vậy.

-Khục ! Không nói những chuyện này được không ? Uống trà uống trà ~ Thế nhân đều say duy ta tỉnh. À không ! Là duy hai ta còn tỉnh là được rồi. Quan tâm nhiều như vậy làm gì

~

-Nguyễn huynh nói đúng lắm. Thế gian đều say duy hai ta độc tỉnh. Thật đúng là chữ chữ vàng ngọc, câu câu lời hay.

-Đâu có đâu có ! Trần huynh quá lời, quá lời rồi... Khả khả...

~

Nguyễn đại công tử miệng nói quá lời thế nhưng mặt mày tỏa sáng, về mặt cười tươi như nở hoa. Nhìn qua thật đúng là không có một tí ngượng ngùng quá lời nào như trong lời hắn ta đang nói. Mười phần mười tiểu nhân đắc chí vậy. Tiếc là ngồi đối diện Trần công tử của chúng ta còn không phát giác được gì. Quả nhiên là thế nhân nhiều ngu muội nhá

~

-Nguyễn huynh ! Chớ quên chuyện nói đáp án !

Trần Phi Long thấy Nguyễn đại công tử về mặt vui vẻ cười khà khà không thôi liền không khỏi chủ động lên tiếng nhắc nhở. Trong lòng thầm than vị Nguyễn huynh này cái gì đều tốt chỉ có mỗi điều thường xuyên hờn vía trên mây, không làm việc đoàng hoàng. Thật là nói mãi không sửa được. Chẳng lẽ này ứng với câu thiên tài thì lẩm tặc, trời xanh đổ kị anh tài hay sao ?

-A a... ! Đúng ! Đáp án ! Đáp án đúng không ?

-Chuyện nhỏ ! Chuyện nhỏ như con thỏ mà thôi

~

Nói nói Nguyễn đại công tử liền hơi nghiêng đầu về phía Trần Phi Long. Dáng vẻ nhìn qua dường như muốn nói nhỏ vào tai nhau vậy. Thấy vậy Trần Phi Long về mặt hơi ửng đỏ ra vẻ muốn nghiêng đầu lại gần lắng nghe.

Đối diện Nguyễn Trọng Lăng lần thứ hai nhìn thấy đối phương đỏ mặt, cả người... không khỏi run một cái. Tinh thần đột nhiên tỉnh táo hơn nửa. Cũng bất chấp bại lộ suy nghĩ, cả người lập tức ngồi trở lại vị trí cũ. Trong lòng thầm than nói nhỏ cái mẹo meo meo đấy. Không biết vị đối diện này nghi ngờ 90% Gay hay sao mà chơi hành động ám muội như vậy. Chỉ là một cái đáp án mà thôi. Ở đây lại không có đối thủ cạnh tranh. Bảo mật cái meo meo nha!!!

Nghĩ thế hắn ta cũng không chần chừ thêm nữa, lập tức mở miệng đáp lời.

-Đổi phương về trên ra một chữ Phấn. Chúng ta chỉ cần đáp lại một chữ Chung là được rồi.

-Hừm? Nàng là tiểu Thanh đúng không? Đi xuống dưới nói với vị Hồng Phấn tiểu thư kia nói bản công tử đổi lại một chữ Chung. Hỏi nàng ta xem có đúng hay không? Nhanh đi! Nhanh đi kéo hết giờ!

-Đã biết công tử!

Tiểu Thanh gặp Trần Phi Long cũng không có thêm ý kiến gì khác liền nghe theo mệnh lệnh của Nguyễn Trọng Lăng nhanh chân rời phòng, đi xuống dưới lầu truyền lời. Để lại Trần Phi Long vẫn còn vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ đáp án mà Nguyễn đại công tử vừa nêu ra. Miệng còn không ngừng lẩm bẩm Phấn Phấn Chung Chung không ngừng.

Nghĩ nghĩ mãi vẫn không quá rõ ràng ý nghĩa bên trong, Trần Phi Long dứt khoát không thêm nghĩ nữa, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía Nguyễn đại công tử mong đợi giải thích. Tiếc là Nguyễn Trọng Lăng thấy vậy ngược lại chỉ cười cười mà không nói.

Hắc! Trên đời có cái gọi là nói trước bước không qua. Tuy rằng bản thân hắn rất chắc chắn đáp án mình đưa ra là chính xác có điều ai biết vị Hồng Phấn cô nương kia suy nghĩ như thế nào. Nhờ may nói ra xong đổi phương vẫn cãi chày cãi cối bảo sai hoặc đổi phương bản thân tự có đáp án khác vậy hắn lúc này ở đây vỗ ngực tự cho là đúng chẳng phải là trở thành trò cười giống vị Lý Quốc Quân khi trước.

Bởi thế cho nên tốt nhất vẫn là đợi người ra đề, Hồng Phấn cô nương đưa ra câu trả lời đã thì hơn. Thậm chí cũng chính bởi vì lý do này Nguyễn đại công tử của chúng ta cũng không có lỗi mắng công khai trước mặt mọi người trả lời đáp án mà là ở đây âm thầm chơi đường cong cứu quốc, nhờ tiểu Thanh mang xuống đáp án đó hỏi trước kỹ càng mới có thể suy tính có nên lộ diện hay không.

Quả thực là kế hoạch hoàn hảo tới giọt nước không lọt.

Khà khà...~ Anh phục anh quá! Sau này tiếp tục phát huy

~

Nguyễn đại công tử dung dung đắc ý thầm nghĩ.

Cùng lúc đó, kết quả cũng rất nhanh liền ra lò...

...

Dưới lầu...

Đang trong lúc tất cả đám tài tử tự nhận tài cao học rộng lâm vào thâm trầm suy tư, một đám phú thương công tử nhà giàu sa vào rượu thịt gái gú như cũ, một đám nửa nạc nửa mỡ tài không bằng đám tài tử, tiền không đủ nổi phú thương công tử nhà giàu tự ngu tự nhạc với các cô nương bên người. Nhân sinh trăm cảnh biến ảo khó lường. Tiểu Thanh cũng chính vào lúc này thân hình lạnh lẽ xuất hiện ở trong đó.

Tiếp theo chỉ thấy nàng đi nhanh tới gần nơi vị trí của cô hầu gái đứng bên cạnh Hồng Phấn cô nương. Hai người đứng đó khẽ tai nói nhỏ đôi câu vài lời cũng không có làm cho mọi người quá mức chú ý. Có điều vị hầu gái dẫn chương trình sau khi nghe tiểu Thanh nói xong liền đi tới bên cạnh Hồng Phấn cô nương nói nói gì đó vài câu. Chỉ thấy ngay sau khoảnh khắc vẻ mặt ngán năm không hề biến hóa của Hồng Phấn cô nương cũng không khỏi hơi hơi thay đổi mấy phần. Mọi chuyện bắt đầu từ đây cũng liền thay đổi rồi.

Rất nhanh sau đó, cô nàng hầu gái dẫn chương trình về mặt ra vẻ bình thản chậm rãi đi tới nơi giữa bục sân khấu. Hành động đặc biệt của nàng ta làm cho mọi người xung quanh không khỏi ngạc nhiên nhìn về. Không để mọi người chờ đợi lâu, giọng nói trong vắt của nàng ta một lần nữa vang lên.

-Xin lỗi vì làm phiền mọi người. Khi rồi tiểu thư vừa nhận được đáp án của một vị công tử ở trên lầu. Có điều vì đáp án đưa ra có chút không rõ ràng vì vậy tiểu thư hi vọng vị công tử ở trên lầu có thể ra mặt giúp đỡ giải thích đáp án mình đưa ra.

-Xin nhờ ngài rồi, Nguyễn công tử!

Cô hầu gái hơi làm dáng, ngẩng đầu chấp tay thi lễ. Mọi người xung quanh vẻ mặt ngoài ý muốn theo ánh mắt của nàng ta nhìn lên, nơi trên lầu cao thỉnh thoảng xuất hiện chính là Nguyễn Trọng Lăng, Nguyễn đại công tử của chúng ta xuất hiện.

Hóa ra vừa rồi ngay trước khi cô nàng hầu gái nói chuyện tiểu Thanh cũng đã trước đó trở lại gian phòng thông báo yêu cầu tới tại Nguyễn Trọng Lăng, hơn nữa cũng không có nói rõ đáp án mà hắn đưa ra là đúng là sai. Nay mọi chuyện thật ứng với câu kế hoạch không cần nổi biến hóa. Mọi mưu tính trước đó của hắn đều trôi theo dòng nước hết cả.

Trong lòng không ngót than thở thế cuộc khó làm, có điều Nguyễn đại công tử của chúng ta cũng không phải là người sợ chuyện, bởi vậy mới có chuyện trực tiếp xuất hiện trước mặt mọi người giống như lúc này. Ngược lại là Trần Phi Long khá là điệu thấp, vẫn ngồi im nơi đó mỉm cười nhìn về, cũng không có xuất hiện đoạt ánh mắt của Nguyễn đại thiếu gia.

Hiện tại đối mặt với vô số ánh mắt mọi người đổ dồn về, Nguyễn đại công tử vẫn tương đối bình tĩnh. Dù sao đời trước đứng trước đám đông diễn thuyết ở đại học cũng không phải không có. Nguyễn đại công tử vì vậy vẻ mặt lạnh nhạt như không người, giọng thản nhiên nói chuyện.

-Nói vậy tại hạ cũng không làm mất nhiều thời gian của mọi người rồi. Hồng Phấn tiểu thư trước đó đưa ra về trên là một chữ Phấn. Nếu tại hạ đoán không sai đó chính là từ về đối Bát đao phân mễ phần (tám đao chia hạt gạo) ghép thành một chữ.

-Tại hạ học thiên tài sơ, xin đổi lại một chữ Chung. Chính là từ Thiên lý trọng kim chung (nghìn dặm nặng chuông vàng) ghép thành một chữ.

-Đáp án như vậy xin hỏi không biết có hợp ý Hồng Phấn tiểu thư hay không?

Nguyễn Trọng Lăng về mặt cười cười phong độ phiên phiên hỏi ngược lại, dáng vẻ tựa như thắng thua không quan trọng lắm, duy chỉ quan tâm người đẹp cảm nhận mà thôi.

Hồng Phấn cô nương nghiêng đầu, ánh mắt như sao trời ngược nhìn về.

Mọi người xung quanh lặng thinh không ngôn ngữ.

Thế gian này hiện tại dường như chỉ còn lại hai người bọn họ mà thôi.

...

Kết thúc chương 33.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chuyện Về Chung Nhi Huynh.

Kiếp trước khi còn học tiểu học Nguyễn Trọng Lăng liền rất hay tiến tới thư viện trong trường tìm truyện tranh để đọc. Khả năng một cái thư viện trong trường tiểu học nhỏ nơi huyện nghèo thì có thể có được mấy quyển truyện tranh cơ chứ.

Kết quả là đọc hết truyện tranh, Nguyễn Trọng Lăng không còn cách nào khác đành phải hạ thấp tiêu chuẩn của mình, bắt đầu mân mê mấy quyển truyện chữ ở bên trong thư viện. Từ truyện cười dân gian, truyện trạng quỳnh, trạng lộn,... v.v. Thậm chí tới cuối cùng truyện chữ loại dài như để mèn phiêu lưu ký hần ta cũng không buông tha.

Cũng chính bởi vì từ nhỏ liền thành thói quen cần quét sách báo truyện tranh các kiểu tạo thành hậu quả là lớn lên Nguyễn Trọng Lăng liền có sở thích lẩn mò các thể loại sách truyện về đọc. Mười phần mười con một truyện. Cho tới khi tiếp xúc với truyện mạng internet thì càng là một phát không thể vãn hồi. Nói tới nghĩ lại mà kinh nha.

Có điều tuy rằng hầu hết các thể loại truyện tiểu thuyết mà hần từng đọc đều là một đám vô bổ, khả năng trong đó đôi khi cũng có thể lẫn lộn lấy một chút chút cảm ngộ nhân sinh triết lý, kinh nghiệm lối sống, một chút kiến thức văn học, văn hóa địa lý...vv. Tóm lại cũng không phải là hoàn toàn sai lầm. Hiện tại tình huống mà hần gặp phải cũng chính là chứng minh cho điều đó.

Tất cả đến từ một câu chuyện nhỏ mà hần đã từng đọc.

Chuyện kể rằng ngày xưa ngày xưa có một vị tên là Chung Nhi học trò nhà nghèo lên đường đi thi ăn may thế nào lẫn lộn vào nhà một vị Bù lão gia nhà giàu. Buổi tối lúc vào thư phòng nghỉ, hần ta chợt trông thấy trên tường có một vế câu đối: "Bát đao phân mễ phần". Bốn chữ trên là từ chữ "Phấn" phân tách mà ra.

Này là từ một vị gọi Phấn Khanh tiểu thư, con gái rượu của Bù lão gia để lại. Viết ra mấy chữ này có ý ngầm thách thức những chàng trai đến hỏi cưới nàng, chủ ý là nhằm "sát hạch" tài ba của ý trung nhân.

Vị Chung Nhi huynh này giống như Nguyễn đại công tử của chúng ta hiện tại, cũng là cái thể loại "gà mờ" mười phần mười. Tuy rằng không tới nỗi "một chữ bẻ đôi cũng không biết" như Nguyễn đại công tử nhưng cũng thuộc về cái loại nửa nạc nửa mỡ, biết đọc biết viết dăm ba chữ cái mà còn chưa chắc đúng sai. Tất cả toàn bằng suy đoán ~

Lại bởi vì câu đối viết trên tường chữ chữ dính sát vào nhau, này khiến vị Chung Nhi huynh rất là khó làm, nhìn thôi cũng hoa cả mắt. Tầm ngẫm tầm ngẫm thế nào lại ngờ suy đoán ra bên trên hần là viết một chữ "Phấn". Hần lại mân mê suy nghĩ nhớ tới đó hần là tên của vị tiểu thư nhà này. Nghĩ nghĩ bên cạnh sẵn có án mực nghiên bút liền đánh bạo cũng viết một chữ thật to tên mình là "Chung" vào bên cạnh. Tất nhiên tên của chính mình hần còn không có tới nỗi viết sai, có điều chữ nghĩa xiêu xiêu vẹo vẹo thì khỏi phải bàn.

Viết xong chàng ta liền cười khà khà đắc ý lắm. Quẳng bút lăn kềnh ra ngủ. Không còn biết trời đất là đâu. Cho đến sáng sớm hôm sau, vị Phấn Khanh

tiểu thư kia đi qua trông thấy chữ "Chung" của chàng ta. Lại bởi vì chữ viết quá nguệch ngoạc liền cho rằng Chung Nhi huynh đã viết đổi lại là: "Thiên lý trọng kim chung". Bốn chữ này cũng giống như chữ Phấn của cô, đều là từ chữ "Chung" mà tách ra.

Thế là nhân duyên tề hội mọi chuyện không ngờ, hai chữ lại ghép thành một đôi về câu đối: "Tám đào chia hột gạo" "Nghìn dặm nặng chuông vàng".

Chinh quá! Chinh quá! Nàng Phấn Khanh nức nở khen hay, cho là tài Chung Nhi huynh so với trạng nguyên cũng kém không nhiều. Lại từ đây ngầm coi Chung Nhi huynh là ý trung nhân, cho rằng chính mình may mắn tìm được châu ngọc nơi đồng đá tầm thường.

Thế là vu vơ từ đó Chung Nhi huynh liền bởi vì viết láo viết lếu liền kiếm được một cô vợ xinh đẹp lại tài giỏi Phấn Khanh tiểu thư. Thật đúng phải gọi là chó ngáp phải ruồi, hoa nhài cắm bãi phân trâu. Sự thật phũ phàng không khỏi làm cho người ta bóp cổ tay thở dài ngao ngán

~

Tất nhiên ngày sau lộ ra việc vị Chung Nhi huynh này là thần tiên hạ phàm, ngày sau thành quan trạng các kiểu thì tạm thời không nói tới. Chỉ riêng xem xét tình hình lúc đó thì quả thật là Chung Nhi huynh rất vận may bạo lều rồi. Viết có một cái chữ thôi mà cũng kiếm được cô vợ đẹp.

Hiện tại Nguyễn đại công tử của chúng ta tuy rằng cũng như Chung Nhi huynh meo meo không biết đọc biết viết được mấy chữ. Khả năng trong đầu hẳn vẫn còn tồn lấy vài bài thơ bài từ, vài về câu đối nổi tiếng a. Tính toán đầu ra đấy cũng còn cao cấp hơn Chung Nhi huynh khi xưa nhiều nhiều.

Bởi thế đối mặt với câu trả lời của mình, đối mặt với ánh mắt nhìn về của vị Hồng Phấn cô nương lúc này, Nguyễn đại công tử của chúng ta cũng còn chắc nịch lắm.

Ngay cả Chung Nhi huynh đều có thể nhờ một câu đối này lừa được một cô vợ xinh vào tay, kẻ hậu sinh khả úy như hắn làm sao có thể không kiếm được một vị giai nhân như Hồng Phấn cô nương thưởng thức cơ chứ.

Cái này còn không vắn đã đóng thuyền, gạo đã nấu thành cơm mới là lạ.

Chuyện tiếp theo quả nhiên cũng diễn ra như hắn suy nghĩ, Hồng Phấn cô nương lần đầu tiên trên mặt xuất hiện lấy nụ cười. Một nụ cười trăm hoa khoe sắc! Một nụ cười thôi cũng đủ làm mọi người xung quanh thần hồn điên đảo, suy nghĩ miên man. Chỉ hận mình không phải là người đáp đúng, hối hận ngày xưa sao không chăm chỉ học hành... v v.

Nói chung tiếp sau đó đã không có chuyện gì với đám người ngoài kia rồi. Hồng Phấn cô nương cười xong liền yên nhiên quay người trở về khuê phòng. Nguyễn đại công tử của chúng ta rất nhanh liền được người tới gõ cửa dẫn đi gặp mặt vị Hồng Phấn cô nương tuyệt sắc giai nhân này.

Cái gọi là hẹn nhau dưới ánh trăng, đánh đàn uống rượu nghe ca, tài tử cộng với giai nhân. Đây nếu như là lại còn không có cái gì siêu siêu hữu nghị phát sinh thì thật là khiến người ta hối tiếc lắm lắm. Nói cũng meo meo không ai tin

~

Nói chung Nguyễn đại công tử của chúng ta hiện tại hào hứng cao lắm. Liên tục căn dặn Trần Phi Long nhanh nhanh hoàn thành việc chuộc Hồng Phấn cô nương ra giúp hắn. Bản thân hắn thì một bước làm hai ba bước, rất nhanh liền theo chân người hầu gái đi tới trước cửa khuê phòng của Hồng Phấn cô nương.

Còn chuyện sau đó diễn biến như thế nào, là ăn sơ mít hay gặm hột đào liền phải trông cậy vào tài năng ăn nói của hắn rồi.

Đối với cái vấn đề này mà nói... Nguyễn đại công tử vẫn rất là tự tin nha

~

Câu chuyện bởi vậy vẫn còn đang tiếp tục...

...

Kết thúc chương 34.

(Truyện được đăng mới nhất tại [Viptruyen /book/](#))

Chú thích: Theo phép chiết tự, chữ Phấn - tên nàng con gái Bùi lão gia là do nối liền chữ Phấn và chữ Mễ mới thành. Nàng ta lại chia chữ Phấn ra làm hai chữ: chữ Bát, chữ Đào chấp vào chữ Mễ đặt ra thành một về đối.

Còn chữ Chung có thể tách ra theo phép chiết tự thành: Thiên + Lý = Trọng, ghép với chữ Kim thành chữ Chung, cũng là một về đối rất chỉnh về luật, về chữ và về nghĩa.

Bát + Đào = Phấn; Phấn + Mễ = Phấn (Bát Đào Phấn Mễ Phấn)

Thiên + Lý = Trọng; Trọng + Kim = Chung (Thiên Lý Trọng Kim Chung)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 35: Khuê Phòng Đợi Nghe Đàn.

Nguyễn đại công tử đi theo cô nàng hầu gái dẫn đường bước vào một căn phòng trên tầng hai phía cuối đuôi thuyền. Căn phòng này rất lớn, thu dọn sạch sẽ thanh u. Trong phòng còn có một loại mùi hương thơm khiến tinh thần con người không khỏi thanh minh tỉnh táo. Trên tường có treo một vài bức tranh chữ nhìn vô cùng trang nhã nhưng với một kẻ một chữ bẽ đôi cũng không biết như Nguyễn đại công tử mà nói thì cũng không có gì cùng lắm thì.

Người hầu gái dẫn đường Nguyễn Trọng Lăng đến nơi đây liền hơi khom người thi lễ rồi chuyển thân rời đi, để lại một mình Nguyễn đại công tử của chúng ta bơ vơ nơi căn phòng trống.

Tuy rằng bản thân hắn ta đối với sắc đẹp của vị Hồng Phấn cô nương này cũng khá là ưa thích, có điều vẫn còn chưa tới mức si mê như đám người bên ngoài kia. Dù sao kiếp trước nhìn nhiều biết rộng, đối với sắc đẹp hắn vẫn còn có tương đối sức đề kháng. Mục tiêu chủ yếu bây giờ cũng chỉ là mua về nhà làm bí mật gia sư dạy học mà thôi.

Còn có một cái gọi là thịt nát trong nồi sớm muộn cũng có thể ăn, tới khi mua được nàng ta về nhà còn lo không thể tiến triển ra chuyện gì gì đó hay sao. Bởi vì thế cho nên chỉ cần vị Trần Phi Long kia có thể làm ổn thỏa, Nguyễn đại công tử của chúng ta cũng liền không quá quan trọng lắm phong độ vấn đề trước mặt Hồng Phấn cô nương. Thời điểm lúc này ngoài đại sảnh có người ngoài nhìn vào còn có chút cô kị, hiện tại một mình đôi mặt hắn ngay tức thì liền thả.

Ngược lại nếu là Trần Phi Long không thể làm ổn vậy có lẽ đây liền là lần cuối cùng hắn và Hồng Phấn cô nương gặp mặt nhau rồi. Dù sao túi tiền, thời gian các thứ đều eo hẹp nha. Đến khi đó hắn cũng không thể không di chuyển mục tiêu tới những vị hoa khôi khác quanh đây. Tuy rằng mất đi cơ hội được một vị bí mật gia sư tài ngang Trạng nguyên có hơi tiếc nuối, có điều đòi người không như ý tám chín phần mười không phải sao. Đến lúc ấy cũng chỉ có thể trách Hồng Phấn cô nương phúc mỏng phận mỏng mà thôi.

Quay trở lại tình thế trong phòng lúc này, Nguyễn Trọng Lăng vừa tới nơi đây hai mắt liền không ngừng đảo quanh. Nhìn nhìn trong phòng ấy vậy mà trống trơn chỉ có một chiếc bàn con thấp nhỏ mà không có lấy một chiếc ghế. Đây khiến cho hắn muốn kiếm một chỗ để ngồi xuống nghỉ ngơi cũng không có. Trong lòng bức bối lại quen thói gần đây công tử con nhà giàu, ăn nói không cần quan tâm suy nghĩ hậu quả, hắn bởi vậy không chút nghĩ ngợi liền mở miệng phê bình người.

- Vị Hồng Phấn tiểu thư này cũng thật là quá vô lễ. Mời bản công tử tới đây ngồi nói chuyện nghe đàn mà ngay cả một cái ghế ngồi cũng không cho. Thật sự là... lễ nào lại như vậy chứ?

Đang lúc hắn lẩm bầm bầm bức tức, một âm thanh lạnh lạnh trong vất, nhẹ nhàng như hương hoa quỳnh từ phía sau lưng hắn vang lên.

- Công tử người chẳng lẽ không thỏa mãn với cách đãi khách của người ta hay sao?

- Hừm?

Nghe âm thanh bất ngờ từ sau lưng, Nguyễn đại công tử vội vàng xoay người nhìn lại. Thật không nghĩ tới phía sau lưng hắn lại là Hồng Phấn cô nương xuất hiện ở đó tự bao giờ. Trên tay nàng ta rõ ràng còn đang ôm lấy một chiếc đàn tranh thật lớn. Dáng vẻ thật đúng là còn muốn đánh đàn cho hắn ta nghe đây này.

Đối với việc nói xấu sau lưng bị bắt quả tang tại trận, Nguyễn đại công tử cũng không hề xấu hổ, lễ thẳng khí thờng đáp.

- Chẳng lẽ bản công tử còn nói sai hay sao. Ở đây chỉ bản không ghế, chẳng lẽ không phải là đãi khách không chu toàn rồi?

Hồng Phấn cô nương nghe hắn nói như vậy không khỏi giật mình kinh ngạc nhìn hắn. Nhìn tới nỗi Nguyễn đại công tử cũng không khỏi lấy tay xoa xoa mũi, có chút ngượng ngùng lên tiếng.

- Làm sao? Chẳng lẽ bản công tử nói không đúng?

Hồng Phấn cô nương lần này bất gặp hắn đáng vẻ ngượng ngùng khác hẳn với thái độ hùng hổ công tử ăn chơi trác táng khi trước, vẻ mặt không khỏi khúc khích cười, nói:

- Công tử, người cũng thật là giỏi biết nói chuyện cười đùa giỡn người ta nha

~

Nói xong cũng không có giải thích gì thêm, nhẹ nhàng đi qua nơi chiếc bàn thấp đặt tại giữa gian phòng, khom người khoanh gối ngồi xuống xa xa cạnh bàn. Một chiếc đàn tranh được đặt gọn gàng trên đùi. Áo trắng thướt tha, tóc mun đen dài. Về ngoài thanh thoát yêu kiều. Hình ảnh ấy nhìn qua chẳng khác nào như thiếu nữ thời xưa đánh đàn thường thấy trong ti vi kiếp trước vậy. Mong ảo tới không chân thực

~

Chỉ là Nguyễn đại công tử của chúng ta thấy cái này ngược lại đột nhiên ngó người nhớ tới. Thời cổ đại cũng không phải gặp nhau nói chuyện đều là hai bên ngồi trên ghế bành, ghế đôn các kiểu mà cũng có một loại gọi là quỳ ngồi nói chuyện với nhau. Nhất là khi đối phương là muốn đánh đàn cho hắn nghe. Nhìn dáng vẻ đây rõ ràng là muốn quỳ ngồi nghe đàn nha! Này... trong phòng có thể có ghế mới là lạ~

Nguyễn đại công tử hiển nhiên là một người rất thông minh. Biết chính mình vừa nãy hiểu nhầm đối phương mất rồi. Quả thực là không có kiến thức thật quá đáng sợ~ Có điều nếu đối phương đã nói mình vừa rồi nói chuyện đều là nói chêm chọc cười vậy cứ coi là như thế đi. Hắn cũng không dám mặt dày mảy dạn nói thêm gì nữa. Dù sao đã mất mặt như vậy rồi còn có thể nói thêm gì

~

Có điều nhìn ngó xung quanh, Nguyễn đại công tử rất nhanh thì tự nghĩ ra được một điều kể. Chỉ thấy hắn nhanh chân chạy tới một bên gian phòng, xoay lưng dựa lên thành tường ngồi xuống, một chân duỗi thẳng, một chân dựng gối. Một bên cánh tay hơi hơi khoát lên trên gối chân. Trên đỉnh đầu rõ ràng là một chiếc cửa sổ đóng kín. Ánh mắt giờ nhìn chăm chăm về phía Hồng Phấn cô nương chờ đợi biểu diễn.

Bản thân trong lòng hắn lúc này còn tự cho là mình tạo dáng du hiệp phong lưu ngồi bên cửa sổ nghe đàn hắn là phải phong cách lắm lắm. Tiếc là cửa sổ đóng kín, nhìn hắn ngồi dựa lưng nơi góc tường, một chân duỗi thẳng một chân dựng gối, nhìn cứ y như là tên du côn du thủ du thực vậy. Thật chẳng ra ngơ ra khoai gì

~

Hắn cái này một phong cách ngồi, Hồng Phấn cô nương vừa nhìn qua liền hai mắt đăm đăm, trong lòng ngạc nhiên cực kì. Có điều gặp Nguyễn đại công tử một bộ vẻ mặt chăm chú đợi nghe đàn, Hồng Phấn cô nương cố nén nói với hắn chỉ cần ngồi bên chiếc bàn nhỏ kia là được. Tớ nữa liền sẽ có người mang trà mang đồ nhắm lên cho hắn nghe đàn. Hắn ngồi dựa bên cạnh mép tường như thế tí nữa làm sao ăn thức ăn nhắm rượu nghe đàn được. Cái này chẳng lẽ gọi là tự làm tự chịu, thông minh lại bị thông minh hại sao? Ai có thể nói rõ được!

Có điều Hồng Phấn biết rõ một điều, lúc này nếu nàng nói thật như vậy cho hắn nghe vậy cũng quá đã kích người ta đi. Thôi thì cứ coi như là không có chuyện gì xảy ra vậy. Chỉ mong nhanh nhanh đánh đàn rồi đuổi hắn đi thì hơn. Thật sự là đối mặt với đám thư sinh ngốc nghếch này nàng thật rất không chịu nổi rồi. Cười khúc khích một tiếng, nàng liền quay về chăm chú với cây đàn. Ai... Tưởng rằng gặp được một vị tài trí thông minh sắc xảo ai ngờ vẫn chỉ là gặp phải một tên một sách ngốc nghếch mà thôi. Thật là hồng trần muôn ngàn vạn, tri kỷ khó kiếm tìm! Trong lòng vì vậy không khỏi than thở buồn bã man mác.

Phía bên kia Nguyễn đại công tử trong mắt hình ảnh lúc này lại là một bộ giải nghĩa cảnh tượng hoàn toàn khác. Hắn ta chỉ thấy cô nàng xinh tươi đối diện mặt mày yêu kiều ngẩng đầu lên nhìn hắn chăm chăm như trứng bùa mê thuốc lú. Sau cùng lại còn cười cười yên nhiên một tiếng rồi mới quay đầu trở lại chăm chú kiểm tra dây đàn.

Cái này một cười nó mới kinh thiên địa khiếp quỷ thần làm sao. Một nụ cười thôi cũng khiến Nguyễn đại công tử cả người tê tê ngọt ngọt~ Trong lòng không khỏi rung động khó quên. Quả là mỹ nhân một cười khuynh quốc khuynh thành! Người xưa không hề lừa ta vậy.

Trong thâm tâm lại thầm nghĩ chẳng lẽ nàng ta lại thật là vừa gặp liền đã yêu ta. Cái này mị lực của bạn thân đây chẳng phải là đã đột phá tận phía chân trời rồi.

Ai nha ai nha~ Kiểu này ngày sau bản đại công tử ra ngoài đường đi dạo cũng nhất định phải làm che giấu che giấu chút nhan sắc mới được. Nếu không bản đại công tử vừa đi một cái phố lớn ngõ nhỏ các cô nương đều say mê bản công tử hết mắt thì làm sao cho phải? Làm sao cho phải nha? Oa ha ha ha... oa ha ha ha ha...~.

Hắn mặt cười tươi như hoa nở, đầu óc thì toàn nghĩ ngợi lung tung ấy thế nhưng cũng không biết tự ngẫm lại. Với cái danh tiếng thối tha, xấu xa lan tràn trời nam biển bắc phố lớn ngõ nhỏ của hắn. Hắn không tại họa người khác mọi người đã thấp hương khăn phật đội ơn rồi rít rồi.

Chỉ có núi sông đảo ngược, trời đất nát tan may ra mới có thể có cô nàng vừa gặp đã yêu hắn. Này thật sự là người không biết xấu hổ thì thiên hạ vô địch vậy. Mà nói tới cảnh giới không biết xấu hổ thì thật không biết Nguyễn đại công tử của nhà chúng ta đã đột phá biết bao nhiêu tầng trời rồi.

Trên đời vẫn có cái gọi là báo ứng khó chịu, không phải không báo mà là thời gian chưa tới mà thôi. Này vị Nguyễn đại công tử suy nghĩ buồn nôn quá chừng bởi thế báo ứng liền thật nhanh tiến đến.

Chỉ thấy ngay khi Hồng Phấn cô nương còn đang chăm chú với mấy cái dây đàn, Nguyễn đại công tử còn đang chăm chú với việc nhìn gái xinh của mình, ngoài cửa ra vào đột nhiên liền đi mà quay trở lại. Nhìn qua chẳng phải chính là vị hầu gái dẫn Nguyễn đại công tử tới đây lần thứ hai trở về hay sao. Nàng ta vừa vào phòng liền đứng sững lại. Trên tay vẫn bưng lấy một khay đồ ăn thức nhắm không biết phải làm sao.

Theo lý ra mà nói nàng hắn là phải đem khay thức ăn đồ nhắm này đặt tại nơi bàn nhỏ giữa phòng. Khả năng vị Nguyễn đại công tử của chúng ta tự tác thông minh ngồi tít tận bên góc tường. Này... để trên bàn thì ai ăn được nha??? Hầu gái cũng không khỏi vì tình thế kì quái trong phòng mà đánh cái đột, rơi vào bối rối không biết xử lý ra sao. Nghĩ tới các vị công tử con nhà giàu này hi vọng vô thường, một hành động vô ý đôi khi cũng là chết không có chỗ chôn cũng không biết chừng. Một hầu gái như nàng trên ai chọc ai nha. Đám người kia nở lòng nào lại làm khó nàng như vậy chứ. Hu hu hu hu...~

~

Cô hầu gái thì đứng đó âm u khóc thầm, Nguyễn đại công tử thấy này cái nào còn không hiểu mình lại vừa làm sai mất rồi. Hắn cũng đứng là ngơ ngác mồm

ngượng ngùng không biết phải nói gì. Nhìn bé hầu gái đứng nơi cửa ra vào về mặt tự dung trở nên mếu máo mà không biết phải làm sao.

Thật may là trong phòng này cũng không phải chỉ có hai người bọn họ, Hồng Phấn cô nương rất là thể thiếp ngẩng đầu lên nhẹ giọng nói chuyện giải quyết vấn đề.

-Ừ? Tiểu Ninh phải không? Nguyễn công tử tính cách phóng khoáng lạc quan, ưa thích ngồi bên cửa sổ uống rượu nghe đàn. Em mang khay thức ăn đặt bên nơi công tử đang ngồi là được rồi.

Vị tiểu Ninh cô nương nghe nói như vậy liền như hoàn hồn lại, khẽ gật đầu đáp một tiếng liền y như lời mang thức ăn tới đặt bên người Nguyễn Trọng Lăng. Làm xong còn len lén liếc mắt, kì quái nhìn Nguyễn đại công tử một cái rồi mới lưu luyến xoay người rời đi. Còn lưu luyến vì sắc đẹp của Nguyễn đại công tử hay là hành vi kì quái của hắn ta thì chỉ có chính bản thân nàng mới biết được rồi.

Ít nhất thì Nguyễn đại công tử nhất định sẽ không nhận rằng hành vi của mình là kì quái đấy. Không nghe thấy Hồng Phấn cô nương vừa rồi nói gì hay sao. Cái này gọi là phóng khoáng lạc quan biết chưa. Nghe nghe xem nàng ấy nói gì? Ngồi bên cửa sổ uống rượu nghe đàn. Nàng nói nói thôi cũng đã thấy trang nhã cao quý, đã thấy đẹp như thơ như họa rồi.

Haizzz! Quả thật là một lời thành sấm nha! Nàng ấy quả là tri kỷ khó tìm của bản công tử ta vậy. Cái loại duyên phận này...

Có dùng tới cả không gian thời gian cũng không thể khuynh đảo được.

Ai ai ai... Người hiểu ta, duy chỉ Hồng Phấn cô nương thôi

~

Nhân sinh được một tri kỷ như vậy còn cầu mong gì?

Nguyễn đại công tử bởi thế liền sung sướng sung sướng rót lấy một chén rượu trên khay tu một cái hết sạch. Trong lòng cứ gọi là ngọt như mía lùi

~

Chỉ mong mọi chuyện thật như vậy đi...

...

Kết thúc chương 35.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đêm Khuya Người Vắng Trò Chuyện Trong Phòng~

-Công tử, người là muốn nghe đàn ngay hay là ?

Giọng nói uyển chuyển của Hồng Phấn cô nương vang lên đánh thức người nào đó còn đang hôn bay trong mộng.

-A a... ! Đàn ! Nghe đàn trước đi !

Bị hỏi đến bất ngờ, Nguyễn đại công tử không khỏi liền thuận miệng theo lời nói của đối phương qua loa đáp lời. Đối diện Hồng Phấn cô nương thấy vậy liền không khỏi hơi hơi hé miệng cười.

Nói tới tuy rằng vị công tử này có hơi... ngu ngơ một ít thế nhưng cũng rất thú vị không phải sao. Tâm tình vui vẻ, Hồng Phấn cô nương quyết định hôm nay cũng không có đánh một khúc Tương Tư Buồn như mọi khi nữa mà chuyển thành một khúc Thế Gian Muôn Dặm Đường hơi mang chút lãng mạn tình hoài.

Tiếng đàn réo rất ôn áp tình cảm từ đó vang lên.

Thời gian trôi qua, trong căn phòng nhỏ nhỏ ấy, một người đánh đàn chăm chú, một kẻ ăn uống hăng say thích ý cực kì. Có lẽ nếu trên cái thế gian này có một loại gọi là tự nhiên hòa hợp vậy chính là nói tới hai người bọn họ đi.

Nguyễn đại công tử không cảm thấy được người đánh đàn là hay là dở, chỉ cảm nhận được thâm tâm mình không buồn không lo, dễ chịu cực kì. Hồng Phấn cô nương cũng không có cảm thấy được vị ngồi đối diện này vô lễ thô bỉ, chỉ cảm thấy được lòng mình chưa bao giờ nhẹ nhàng đến thế, quên hết

mọi thế gian phiền não khổ đau. Cuộc đời giống như nhân gian muôn dặm đường, tất cả cũng chỉ vì để đi về phía trước mà thôi

~

Một khúc đàn ngân nga mãi rồi cũng đến hồi kết! Một khay rượu và thức ăn bên người cũng đã nhẵn nhụi rồi

~

Hồng Phấn cô nương đôi mắt nhắm lại chậm rãi cảm nhận lấy cái không khí yên tĩnh lúc này. Nguyễn đại công tử ngược lại đôi mắt mở to liên lảo, xa xa quan sát người ngọc.

Cũng bởi thế mà lúc Hồng Phấn cô nương mở choàng đôi mắt ngọc mảy mai của mình ra, một bức khung cảnh vẽ mặt ngây ngô buồn cười dùng tay gãi cằm của Nguyễn đại công tử không khỏi làm nàng ấy bật cười. Cười như trăm hoa đua nở, nhẹ nhàng tựa mây bay

~

-Ách! Có gì buồn cười lắm sao?

Nguyễn đại công tử nghe xong một khúc đàn. Tuy rằng không hiểu được lời nói ẩn chứa bên trong bài nhạc là gì, có điều nghe nghe cũng cảm giác hẳn là thôi thúc người ta hướng tới vườn lên, cũng coi như là một khúc nhạc chính diện. Cả người bởi vì vậy cũng tràn đầy chính năng lượng. Bớt đi cái gọi là phở phùng nhón nhao tính cách, công tử nhà giàu vô lý ép người. Thái độ nghiêm chỉnh hiền lành hơn xưa rất nhiều. Đối với Hồng Phấn cô nương ngay trước mặt cười mình chuyện xấu cũng không có tức giận, chỉ là cười cười ngây ngô gãi gãi đầu hỏi lại mà thôi.

Có điều đôi diện Hồng Phấn cô nương thấy kiểu thái độ này của hẳn ta ngược lại hảo cảm tầng tầng nảy sinh. Cảm thấy cái tên này tuy rằng ngây ngô ngu đần thế nhưng tính cách hẳn là cũng không xấu. Trước kia suy tính đánh đàn xong liền khách sáo đuổi hẳn đi liền vì vậy không cánh mà bay. Đột nhiên trong thâm tâm có chút cảm giác đêm khuya người vắng, mong mỏi có người bầu bạn chuyện trò.

Nàng bởi vì vậy mà thu lại nụ cười, giọng nhẹ nhàng uyển chuyển bắt chuyện, nói:

-Công tử người thấy người ta đánh đàn như thế nào?

Ẩn ý là ngài mau mau khen khen ta đi. Không khen ta là ta nổi giận, ta oánh ngài vào sổ đen đó... vv

Tất nhiên là Nguyễn đại công tử thông minh lắm lắm. Nghe lời đoán ý cái này quả thực là chuyện nhỏ như con thỏ ăn cỏ. Thế là hẳn ta vừa nghe liền lập tức hiểu ra được ẩn ý trong lời nói của đối phương, ngôn từ khen ngợi cứ gọi là tầng tầng lớp lớp phun ra không biết trời đất đâu, đại loại như :

-Tiểu thư đánh đàn hay hay lắm. Một khúc này thật sự là nhân gian không thể có, có chăng chỉ có ở tận trên chín tầng trời. Cái gọi là tối nay nghe được một khúc đàn liền nên có giấc ngộ, sáng mai đi chết cũng được.

-Đời chúng ta người đọc sách đam mê cầm kì thư họa. Nay được nghe một khúc đàn của tiểu thư liền cảm thấy thắng được mười năm đèn sách, cảm thấy cả người khoan khoái sáng ngời. Tâm tình cứ gọi là hớn vía lên mây. Ừ? Cứ gọi là hớn vía lên mây. Nghe mà tưởng như một khúc ông trời ban tặng vậy... Ừ? Nói chung là hay tuyệt cú mèo !

Hắn mồm miệng vòng vo khen tặng đủ kiểu ấy vậy mà Hồng Phấn cô nương đều không nhú mảy thay đổi về mặt lấy mảy may. Từ đầu đến cuối vẫn hé hé miệng cười cười mà thôi. Nay Nguyễn đại công tử trong lòng không khỏi bồn chồn suy nghĩ sâu xa.

Không phải đâu ? Đoạn văn khen tặng này bạn thân đây tự nhận cũng gọi là bay bổng cao xa, mới lạ khác người. Quả thật là không giống với người thường, không đi vào thể tục bình thường. Nay không có lẽ nàng ta nghe xong lại không có chút cảm xúc như vậy đi. Thật chẳng lẽ các bậc tiền bối nghe đàn trước ta lại cũng còn khen tặng ác hơn thế này ? Chẳng lẽ ta khen còn chưa đủ đô vì vậy nàng ấy mới không hài lòng. Cái này... cái này làm sao cho phải a?

Nghĩ nghĩ Nguyễn đại công tử càng khen lại càng nhỏ, đến cuối cùng dứt khoát liền không nói nữa. Cảm giác trước khi đến đây hẳn là tự đánh giá quá cao năng lực mồm mép của mình rồi. Đoán chừng tối nay tiết mục gì gì cũng không có. Thật là lãng phí hôm nay trăng thanh gió mát tài tử hội ngộ giai nhân tình cảnh như vậy. Cái meo meo đấy! Đáng tiếc ! Thật là đáng tiếc nha

~

Phía bên kia, Hồng Phấn cô nương thấy đối phương rốt cục không có nói nhảm nữa trong lòng cũng không khỏi than nhẹ. Thật sự là đàn gây tai trâu ! Bản thân mình cũng thật là già rồi mà còn hồ đồ. Sao có thể lại đi hỏi một kẻ không biết âm luật tới nhận xét âm nhạc. Nay không phải là tự làm khó mình, tự làm khó người hay sao. Vì vậy đối với việc Nguyễn đại công tử lung tung nhận xét ca ngợi cũng không có quá mức để ý. Thấy Nguyễn Trọng Lăng im lặng không nói liền tự nhiên bỏ qua chuyện cũ, nói chuyện sang việc khác.

-Công tử,...

Hồng Phấn cô nương giọng điệu từ tốn vang lên.

-Ừ dạ ?

Nguyễn đại thiếu gia nuốt nuốt nước miếng đáp.

-Hôm nay ... trăng sáng sao thừa...

Nàng giọng điệu u u thanh thoát như hương hoa quỳnh...

-Đúng đúng! Trăng sáng sao thừa?

Chàng ngẩng đầu nhìn cửa sổ khép kín, meo meo thấy trăng sao đâu?

-Công tử?

Giọng gắt gỏng giận dữ.

-Làm sao rồi?

Giọng ngây ngô kì quái hỏi ngược lại.

Nàng: “.....”

Này còn làm sao làm sao giao lưu tâm tình đây???

...

Kết thúc chương 36.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Một Giấc Mơ Xuân ~

-Quan nhân... Muốn thiệp...

~

Giọng nói yêu kiều nhu nhu mềm mại vang lên trong căn phòng nhỏ. Lặng tâm hồn như say vào rồi một giấc mơ mộng ảo khó tìm.

Trong giấc mơ ấy, có một người con gái mắt ngọc mây ngai, tóc mun đen tuyền, thân hình đầy đặn thướt tha, làn da mịn như sữa dê đông lạnh... Mát thấm gan thấm ruột, một đôi bàn tay thon dài mềm mại xoa khắp cơ thể hân.

Sục xạo! Nóng rực! Khó nhịn!

Từng bộ quần áo trên người tán dạt dần đi. Đôi mắt khép hờ lại, Lặng theo bản năng vùi đầu vào sâu nơi đôi môi nhỏ xinh hồng thắm ấy. Ánh mắt mơ hồ. Một nụ hôn lại thật dài và ngọt! Một đôi cánh tay mạnh mẽ có lực như cổ ôm chôn sở hữu lấy tất cả mọi thứ xuất hiện ở trước mắt. Một đôi bàn tay có lên xuống xoa nắn khắp nơi bầu vú béo tròn bên trên ngực thành muôn hình vạn trạng. Mềm mại nhu nhu mà đầy đặn~ Tâm thần ngây ngất khó hiểu?

Hồ hấp theo thời gian trôi qua không khỏi dần dần trở nên nặng nề mà khó nhọc. Đây là hưng phấn hay là sinh mệnh đang trôi đi? Chết và sống ranh giới dường như đã không còn rõ ràng nữa.

Đôi môi ấy vẫn kiên trì rồi đi chuyển biến chiến trường, như chiến sĩ kiên cường vĩnh viễn không chịu nói tiếng thất bại. Từ hai bên gò má ửng hồng cho tới nơi đôi xương quai xanh xinh xắn. Vui xuống mãi xuống mãi cho tới nơi cao cao ngất ngất ấy. Cả người lười biếng như mất đi hết tất cả sức lực. Muốn mãi mãi chìm đắm ở nơi đây không muốn rời xa nữa.

Chỉ cảm thấy thế gian xung quanh dường như đều trở nên mềm mại dần hồi đến lạ kì. Thật như đang vùi đầu lên một tấm nệm êm ái áp khiến trong lòng mọi sầu đau phiền não cũng đều như mây trôi bay xa đi mất. Ý nghĩ cũng dần trở nên chậm chạp hay đang muốn thành tựu vĩnh hằng?

Cơ thể ấy bất động. Một đôi cánh tay chậm chậm rồi đi muốn đưa qua xoa dịu tấm lưng ngọc ngà.

Thời gian trôi qua, cảm giác khô nóng dần dần vượt qua cảm giác yên bình. Dục vọng lại thiêu đốt khiến chủ nhân của nó không thể nào thỏa mãn với những gì mà mình đã có. Như một kẻ tham lam thua lỗ vô độ còn muốn không ngừng đánh bạc tất cả. Muốn vĩnh viễn tiến công, muốn đi tới chiếm đóng

những vùng đất mới.

Bản năng thôi thúc không ngừng khiến groom tra vào vỏ. Cơ thể hai người dần dần trùng điệp lại. Mọi thứ là thực hay là mơ đã không còn quan trọng nữa rồi.

Cảm giác sung sướng mê mê như thần tiên quyền lực bao phủ trọn vẹn tâm thần

~

Mọi chuyện tại sao lại như vậy?

Lăng cố gắng cố gắng tỉnh táo nghĩ lại nguyên do mọi thứ đang diễn ra, có điều tất cả đều chỉ là một khoảng trống không vô ích. Không có gì lý do hết cả! Tất cả đều là chuyện đương nhiên giống như mặt trời mọc và lặn vậy. Tự nhiên đến chân thực!

Về mặt của thiếu nữ phía dưới cũng theo thời gian dần dần trở nên mơ mơ hồ hồ không xác định. Từ ban đầu tiểu Đào, thoáng qua liền là tiểu Hồng tiểu Huệ rồi tới cho tiểu Thanh. Thậm chí cả cô nàng từng nữ giả nam trang xinh đẹp nơi quán rượu khi xưa hần từng gặp qua cũng có xuất hiện. Kì lạ hơn là một đám minh tinh ca sĩ kiếp trước cũng xuất hiện.

Thế nhưng Hồng Phấn lại chưa từng xuất hiện bao giờ?

Mà Hồng Phấn là ai vậy?

Rất nhanh bản thân hần cũng liền quên đi những suy nghĩ này. Tất cả có lẽ cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi. Đâu có quan trọng gì đâu

~

Thế nhưng trên thế gian này lại có thứ giấc mơ chân thật như vậy sao?

Hay có lẽ việc hần sống lại, mọi chuyện hần từng gặp phải cũng như là một giấc mộng mơ hồ trong cơn mắt của người ngoài mà thôi. Nghĩ như vậy chỉ cần giấc mơ này tốt đẹp vậy hần liền nguyện mơ mãi không tỉnh trở về. Nghĩ tới đây, ý chí của hần liền dần dần chìm sâu, chìm sâu, chìm sâu... Chìm sâu không tới bến bờ! Không còn tự hỏi! Không còn nghi ngờ! An lành và... chấp nhận số phận!

Trong gian phòng chỉ còn lại chập chùng tiếng hít thở, tiếng rên rỉ. Âm thanh hình ảnh dường như là một hồi mộng xuân vô ngần của người thiếu niên mới lớn.

Tất cả rồi cũng sẽ đi qua...

...

Kết thúc chương 37.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tỉnh Giác.

-Ủm?

Theo một tiếng rên nhẹ, Nguyễn Trọng Lăng theo bản năng cố mở choàng đôi mắt.

Kì quái thật! Ngày hôm nay có vẻ không giống như bình thường cho lắm. Mọi khi vào lúc này đáng nhẽ hần phải nghe được giọng nói của tiểu Đào giục rời giường rồi mới đứng. Tại sao giờ lại yên ắng như vậy nhỉ?

Ngủ ngủ tự nhiên tỉnh? Cái cảnh giới này hần cũng đã quá lâu không làm được như vậy rồi

~

Nghĩ tới chẳng lẽ tiểu Đào trải qua thời gian dài được bản đại thiếu gia cần cù đào tạo cuối cùng cũng đã hiểu được, sáng sớm đánh thức người khác đang ngủ rồi giường là việc làm tội ác đến nhường nào???

Chỉ là mọi khi nàng ta vẫn cứng đầu cứng cổ lắm mà, mười phần mười có chết cũng không biết hối cải. Làm sao hôm nay không nói một tiếng nào liền

đã thông suốt rồi? Này tốc độ có vẻ hơi quá nhanh đi à nha!!!

Nguyễn đại công tử vì vậy trong đầu lại không khỏi tán dương bản thân mình điều trị nha hoàn có cách. Anh mình thần võ quá thay~ Quả thật là biểu mẫu tiêu biểu đáng giá học tập của các vị công tử con nhà giàu thời đại ngày nay vậy. Khử khử khử...

~

Chỉ có điều...

Cái meo meo đấy!

Thế quái nào ngày hôm nay cả người mệt thế nhỉ. Như có một đồng bóng ướp lạnh đè lên trên người vậy. Tuy rằng thoải mái nhưng cũng hơi khó thở điểm. Thân thể thì dường như mất hết tất cả sức lực. Thậm chí mở mắt cũng thấy mệt chứ nói chi động đậy tay chân. Kì quái! Kì quái thay!

-Ừm...

Lại một tiếng rên nữa vang lên. Lần này thì Nguyễn đại công tử nghe rõ ràng rồi. Cái này tiếng rên rĩ hoàn toàn không phải là do hấn phát ra ấy thế nhưng lại như ần như hiện ngay ở bên tai của hấn.

Nghe một tiếng rên này, Nguyễn đại công tử không khỏi cả người tỉnh táo hơn nửa. Mắt cũng sẽ không nhắm rồi. Thoáng cái liền mở ra to thao láo luôn. Cổ cũng không đau, người cũng không mất sức. Có thể nói là rên một tiếng mà như uống Fishty vào mồm. Cả người tràn đầy chính năng lượng luôn.

Nói chung Nguyễn đại công tử khoảnh khắc liền tỉnh ngủ, hai mắt nhìn sang hai bên. Đập vào mắt hấn ta lúc này liền là từng mảng từng mảng trắng bóc như trứng gà luộc.

-Cái này... cái này...

-Đây là... làm mao nha???

Nguyễn đại công tử vừa nhìn thôi liền bối rối quá chừng, muốn chửi tục.

Xung quanh hấn ta ấy vậy mà quần quai nằm lấy bốn cổ thân thể trần truồng không mảnh vải che thân. Nhìn kĩ thì...

-Ôi má ơi! Này không phải là tiểu Hồng, tiểu Huệ, tiểu Thanh cùng với...

-Ừ? Nhìn nhìn thật giống như là cô nàng tối hôm qua dẫn đường cho bạn thân đây. Tên gì gi ấy nhỉ? ... Nhớ không lầm là tiểu Ninh thì phải?

Chỉ là thế quái nào các nàng lại trần truồng nằm xung quanh hấn thế này???

Nói tới... tới hôm qua giấc mơ kia không phải chỉ có một người hay sao? Tại sao loáng một cái liền một chia thành hai, hai chia thành bốn thế này?

Chẳng lẽ cũng bởi vì bạn thân đây làm việc quá độ nên sáng sớm mới mệt mỏi như thế???

Đúng! Đúng! Hấn chính là như vậy đi! Ta đây nói rồi thôi chỉ một cô nàng thì làm sao có thể dễ bản thân mệt mỏi thành như vậy. Rõ ràng là kiêu căng bất khuất làm sao có thể dễ dàng như thế liền mềm nhũn rồi. Này hiển nhiên là đối thủ quá nhiều, quá cho lực. Đơn đả độc đấu 1 vs 1 hấn làm sao có thể thua thảm hại như vậy chứ.

Mà mà... nhìn lại tình huống lúc này. Bốn nàng đều là mệt đến thoát lực nằm ở trên giường. Như vậy hiển nhiên là tối qua hấn, 1 vs 4 cũng là ngang tài ngang sức lắm lắm. Tính toán kĩ có khi còn là mình chiến thắng ấy chứ đùa.

Nguyễn đại công tử vừa nghĩ rõ ràng như vậy liền cả người thoải mái hẳn. Còn cái chuyện một đêm chơi tứ nữ, hay như tại sao mình lại mơ mơ hồ hồ lên giường với các nàng... vv. Này cũng không quan trọng lắm. Dù sao đây cũng là lầu xanh kỹ viện thôi. Cũng không có gì cùng lắm thì.

Ừ khoan?

Không phải là không có vấn đề gì cùng lắm thì mà là có vấn đề lớn à nha.

Trên đời có cái gọi là ăn com thì phải trả tiền, chơi gái không thể đi chơi quýt. Này này...

Nguyễn đại công tử đột nhiên mồ hôi rơi rớt như mưa. Tối hôm qua không phải nói Trần Phi Long bao tiền hay sao. Nhớ tới lúc đó hấn đi hội ngộ vị Hồng Phấn cô nương kia, Trần Phi Long thì đi xử lý việc chuộc thân cho cô ả. Khả năng cũng không có nói tới việc chi trả tiền cho hấn qua đêm chơi gái nha. Này...

Lát nữa bốn cô nàng bên người tỉnh dậy đòi tiền thì mần răng???

Phải biết hộ vệ của đám lầu xanh kỹ viện này cũng không phải chỉ biết ăn com không đầu. Cái thể loại đi chơi gái còn chơi quýt kết quả có thể nghĩ~ Một kẻ con của thương nhân như hấn đãi ngộ thật ra cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam. Không có tiền là no đòn biết chưa???

Nghĩ vậy, Nguyễn đại công tử đôi mắt không khỏi lảo liên liếc nhìn bốn người một cái. Đợi cho tới khi nhìn rõ rõ ràng rằng cả bốn người đều ngủ say mê

một sau mới thở phào một hơi. Tiếp đó cũng không dám làm chân chừ thêm nữa. Hắn nhanh chân nhanh tay ngồi dậy. Mắt lướt ngang lướt dọc tìm kiếm quần áo của mình. Sau đó không cần nói cũng biết, tất nhiên là rón ra rón rén xuống giường. Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách thôi.

Tuy rằng chơi gái quýt tiền có hơi mất phong độ của hắn một tý, có điều cùng lắm thì lần sau tới trả bù tiền là được rồi. Ừm? Nhất định là sẽ trả bù tiền đây! Nguyễn đại công tử đã nói là làm. Nhất ngôn cửu đỉnh chứ bộ!

Tóm lại chớ lằng nhằng. Đi trước rồi tính sau!

Bước một bước! Bước hai ba bước! Nguyễn Trọng Lăng rất nhanh liền đi tới cửa phòng.

-Kétttt....

~

Một tiếng! Cửa mở ra. Nguyễn Trọng Lăng nhẹ chân nhẹ tay lên ra ngoài, sau cùng còn không quên quay lưng đóng cửa một cái.

À ha! Kế hoạch quá hoàn hảo. Anh phục anh quá

~

-Nguyễn công tử? Người đây là...

Một giọng nói từ sau lưng vang lên khiến Nguyễn đại thiếu gia cả người đều mềm. Không phải mềm vì giọng nói ngọt ngào uyển chuyển ấy mà là mềm vì...

Cái meo meo đấy! Dọa mềm cả người bản đại thiếu gia rồi.

Nguyễn đại công tử mặt khốc không ra nước mắt lặng lẽ xoay người.

Trời cao nếu như lại có thể cho hắn một cơ hội. Hắn nhất định sẽ lựa chọn không chuồn ra vào lúc này đây. Thời gian nếu như có thể đảo ngược lại một lần nữa. Hắn nhất định sẽ nói với chính mình rằng... cái meo meo đấy! Mi chết chắc rồi biết chưa???

Trên cái thế gian muôn màu rộng lớn này, khi một cánh cửa lặng lẽ đóng lại cũng nhất định là lúc một cánh cửa khác được lặng lẽ mở ra. Chỉ tiếc là đôi khi hai cánh cửa mở ra đóng lại kia nó cách nhau quá gần. Bởi vậy chuyện đời người nó oái oăm cũng chỉ đến thế mà thôi...

-Hong... Hong Phấn... cô nương tốt...

Nguyễn Trọng Lăng đối diện với Hồng Phấn cô nương câu hỏi, giọng buồn buồn đáp lời. Cùng lắm thì bị một trận đòn mà thôi. Đoán chừng mụ tú bà trẻ trung xinh đẹp kia cũng không đến nỗi quên tài mà hại mệnh bản công tử đi. Có cái meo meo hoảng sợ đấy! Hắn ta trong lòng thầm nghĩ.

-Nguyễn công tử buổi sáng tốt! Người đây là... muốn rời thuyền sao?

Hồng Phấn cô nương khẽ cúi người thi lễ, ánh mắt bên trong cũng có chút kì quái nhìn kỹ vị đại thiếu gia trước mặt này.

-Cái này... Nếu không có việc gì... tại hạ xin cáo từ trước một bước?

Đối diện với cái nhìn soi mói kì quái của Hồng Phấn cô nương Nguyễn Trọng Lăng hoàn toàn không có một chút nào hứng thú muốn tìm hiểu. Hiện tại ngược lại chỉ mong sao hai người trò chuyện kết thúc sớm còn chuồn đi. Đầu còn thời giờ đâu mà quan tâm những thứ không đâu này nữa chứ.

-Công tử chê cười rồi! Thiếp thân đúng là có chuyện muốn hỏi một chút.

Nói nói, về mặt Hồng Phấn cô nương hiện lên nét chân chừ, lại có một chút gì đó ngượng ngùng ẩn chứa ở bên trong.

-Cái này... Nếu không ngại cô nương cứ nói thẳng.

Trong lòng bồn chồn như ngựa chạy chồm, Nguyễn đại công tử thật chưa bao giờ ghét cay ghét đắng cái kiểu nói chuyện vòng vòng từ tốn của người cổ đại đến như thế.

Meo meo đấy! Lẽ với chả tiết! Bản đại công tử chẳng lẽ hôm nay liền muốn thân bại danh liệt tại đây hay sao??? Bởi lẽ hắn đã nghe được tiếng lục đục phát ra từ phía căn phòng sau lưng rồi. Có vẻ như bốn vị cô nương kia giờ này đã tỉnh dậy.

Nguyễn đại công tử...

Muốn khóc quá!!!

-Chỉ muốn hỏi công tử... lúc nào thì đưa chị em chúng em rồi đi?

Giọng của Hồng Phấn cô nương càng ngày càng nhỏ, nếu như không phải Nguyễn đại công tử tinh thần cao độ căng thẳng đoán chừng liền không nghe

rõ được rồi.

-Ừ? Rồi đi! Rồi đi đâu? Ai muốn rồi đi?

Hắn ta theo bản năng liền làm ra hỏi đáp.

-Công tử người???

Hồng Phấn cô nương tròn tròn mắt. Hai má tái nhợt. Về mặt kinh ngạc không sao tả nổi nhìn vào hắn giống như lần đầu tiên nhận ra bản chất thật của hắn vậy.

-A! Nói đùa! Nói đùa mà thôi! Tại tối hôm qua uống nhiều quá nên đầu óc có hơi lú lẩn. Cô nương có thể nói rõ ra được không?

Tuy rằng không biết Hồng Phấn cô nương muốn làm cái khi gì có điều nghe bước chân lạch cạch sau lưng là hắn biết mình bỏ trốn vô vọng rồi. Thôi thôi! Coi như là ăn không một trận đòn đau là cùng. Mắt mặt cũng không phải lần một lần hai rồi. Cũng không có gì cùng lắm thì. Hắn vì vậy về mặt thái độ liền thông dong trở lại nói chuyện.

-Công tử! Người cũng không thể đùa người ta như vậy chứ

~

-Bạn của công tử... đêm qua đã nói chuyện chuộc thân cho chúng em với mẹ rồi. Từ giờ trở đi... người ta... người ta cũng là người của công tử rồi... Người... người cũng không thể vì thế mà khinh bạc người ta đâu nhé!

À há!!!

Hiếu! Anh đây đã hiểu! Hóa ra là Trần Phi Long đã xử lý xong vụ chuộc thân cho Hồng Phấn rồi. thảo nào buổi sáng nay nàng nhìn về phía ta lại kì kì quái quái như vậy. Hóa ra là ... khừ khừ khừ...~ Khinh bạc thì không chắc nhưng mà bất nạt một tí sau này nhất định là có rồi. Khừ khừ khừ...~

~

-Kéttttt!!!!

-Công tử người hóa ra ở đây! Làm sao mới sáng sớm liền bỏ quên chúng em tới ngay chỗ của Hồng Phấn rồi?? Người đâu mà... Cũng quá bất công đi.

-Cũng không phải chỉ có Hồng Phấn mới đi theo người. Chúng em... chúng em sau này cũng là người của công tử rồi. Người cũng không thể bên trọng bên khinh như thế chứ

~

Tiểu Hồng, tiểu Huệ, tiểu Ninh, tiểu Thanh bốn người mở cửa bước ra. Vừa mới xuất hiện một sát na, tiểu Hồng liền miệng lưỡi trơn tru ngọt như mía lùi làm nũng. Một đôi cánh tay như ngó sen quấn chặt lấy cả người hắn, hơi thở như hương lan từ trên người không lúc không phả vào lòng.

-Ồ! Nói vậy các nàng cũng giống như Hồng Phấn đều được chuộc ra rồi?

Nguyễn đại công tử cũng không có thời gian cảm nhận mềm mại sau lưng, hắn hiện tại quan tâm nhất vẫn là vấn đề mình có phải là chơi quýt gái hay không cái đã.

-Công tử người chẳng lẽ còn muốn đòi ý hay sao?

Tiểu Huệ hai mắt long lanh long lanh như muốn khóc nhìn về hắn. Câu trả lời không nghĩ cũng hiểu.

Cái này cái này....

-Ha ha ha ha...~ Tất nhiên là không rồi ! Bản công tử một lời nói ra bốn ngựa khó đuổi. Làm sao có thể nuốt lời được.

-Yên tâm đi! Kể từ hôm nay các nàng liền là người của bản công tử rồi. sau này chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời hầu hạ bản công tử vậy nhất định là ăn ngon mặt ấm, cuộc sống sung sướng hơn thần tiên. ... Ha ha ha ha ha...~

~

Nguyễn đại công tử giọng cười vì thế sang sảng vang vọng khắp con thuyền. Trong lòng thì vui thích cực kì. Bốn vị cô nương phụ phẩm kèm theo này tuy rằng không phải là món quà gì to lớn lắm nhưng nó tới thật quá đúng lúc. Nguyễn đại công tử vì vậy không khỏi bùi ngùi mãi không thôi. Trong lòng tự than rằng:

Bạn thân nói rồi thầy. Người tốt có tốt báo. Một kẻ người xuyên việt số phận siêu siêu tốt, thân phận siêu siêu oách như hắn làm sao có thể gặp phải mấy cái chuyện mất mặt như vậy được. Có cái gọi là khổn khổ a khổn khổ dù có khó hơn lên trời, đối với nhân sinh người thắng, đối với nhân vật chính như các anh đây mà nói... không phải không qua nổi mà chỉ là thời cơ chưa tới mà thôi.

Tất cả chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ!

Chuyện nhỏ như con thỏ! Nhỏ như con thỏ ăn cỏ a~

Ha ha ha ha ha... Ha ha ha ha...

~

...

Kết thúc chương 38.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Công Tử Vs Người Hài.

-Thiếu gia buổi sáng tốt!

-Thiếu gia đã về ạ!

-Thiếu gia buổi sáng tốt!

-Thiếu gia ...

-^%^&!@%!^&*^&*!

Nguyễn Trọng Lăng từng bước từng bước đi lại trong phủ liên không ngừng có người hầu kẻ hạ gặp phải lên tiếng chào hỏi. Người nào người nấy đều vẻ mặt tươi cười chào đón. So sánh với ngày xưa khi hắn còn chưa có xuyên việt đi tới, người người gặp mặt nếu không phải là sợ hãi đi đường vòng chính là nơm nớp lo sợ từ xa xa cất tiếng chào... Mọi thứ quả thực là khác nhau một trời một vực.

Sự khác nhau này càng rõ ràng hơn trong con mắt của đám nha hoàn người hầu. Dưới cái nhìn của bọn họ, Nguyễn đại công tử sau khi ngã bệnh suýt chết một lần liền trở nên hòa ái dễ gần hơn quá nhiều (giả mà suýt chết thêm vài lần nữa nhì). Tuy rằng công tử hiện tại không có cười cười nói nói với bọn hắn thế nhưng ít nhất đã không còn có chuyện đánh đập vô lý, lung tung gây sự với đám người hầu kẻ hạ bọn chúng như ngày xưa rồi.

Cảm ơn trời đất! Cảm ơn các vị thánh thần phù hộ độ trì cho chúng con!!! A men

~

Ngoài ra theo thời gian trôi đi, theo thanh danh đồn đại dần dần lên cao, đám người hầu mỗi khi nói chuyện với người bên ngoài về Nguyễn đại thiếu gia của bọn hắn liền cũng không còn cần cúi đầu khom lưng xấu hổ nữa.

Tuy rằng thiếu gia của bọn hắn hiện tại danh tiếng vẫn còn việc xấu loang lỗ thế nhưng ít ra còn có cái danh hiệu tài văn chương cao vút không phải. Mà thiên tài thì thường lắm tật. Đối với những chuyện trước kia thiếu gia của bọn hắn từng làm cũng chỉ có thể cho là khi đó chưa được thành thực mà thôi. Làm người ai mà không phạm sai lầm. Biết sai mà sửa muôn lần đáng yêu. Chuyện đã trôi qua liền để nó trôi qua thôi. Quan trọng nhất là quan tâm chuyện lúc này không phải.

-Thiếu gia người đã về rồi?

Lâm Tam vẻ mặt vui vẻ mừng khắp khỏi chào đón Nguyễn đại công tử.

-Hừm! Đã về rồi. Hôm qua ở nhà không xảy ra chuyện gì chứ?

Nguyễn đại công tử theo bản năng giả vờ rụt rè cao ngạo, nhẹ giọng hỏi.

Hết cách rồi! Ai bảo ở trong nhà hắn được mọi người nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa vậy đâu. Cả đám đều đẩy hắn lên cao cao tít tận mây xanh, khiến hắn lúc nào cũng cảm giác cả người lâng lâng như sắp rớt xuống đất luôn vậy. Nói chung quả thực là ở nhà một kiểu thái độ, đi ra ngoài đường một kiểu thái độ cho tới tới đến lâu xanh lại là một kiểu thái độ khác. Nói chung đã là người thì sẽ có tính nhiều mặt. Nguyễn đại công tử của chúng ta ở nhà thỉnh thoảng ra vẻ ta đây một tý cũng chẳng có vấn đề gì.

-Dạ bẩm công tử! Tôi hôm qua bà lớn có hỏi thăm người đi đâu. Con khi đó liền y như lời người dạy nói người tới nhà Trần công tử qua đêm rồi. Ông lớn bà lớn nghe xong liền cũng thôi không có vấn đề gì nữa.

Lâm Tam vẻ mặt như đang tranh công, nhanh nhẩu đáp lời.

-Há! Người làm không tồi thôi.

-Lát nữa tới chỗ quản gia lĩnh thêm hai xâu tiền đi. Cứ nói là công tử ta ban thưởng làm việc đắc lực là được.

Nguyễn đại công tử gật gù đầu tỏ vẻ hài lòng, bước chân vẫn không thay đổi, đi thẳng về phía trước. Lâm Tam thấy vậy vui mừng rồi rít đi theo phía sau, dạ dạ vâng vâng cảm ơn không ngừng. Hai xâu tiền cũng không phải quá nhiều có điều nếu mỗi lần làm xong việc công tử cũng đều vui vẻ thưởng tiền... này công việc chân chạy thư đông như hần cũng quá thật là quá thích ý rồi.

-Há! Đúng rồi! Nguyễn gia chúng ta có phải là có rất nhiều nhà cửa còn trống phải không?

Đang đi, Nguyễn đại công tử ra vẻ lơ đãng hỏi. Trong lòng âm u suy nghĩ:

Không được đâu! Tưởng muốn lấy không hai xâu tiền của công tử ta mà dễ à? Không mọi ra được một chút ít thông tin hữu ích từ nhà người vậy cũng đừng có mơ có tiền thưởng rồi. Cái này gọi là chiến thuật cây gậy và củ cà rốt. Thưởng tiền tất nhiên còn có thể phạt tiền nghe không?

Cái meo meo đấy! Công tử ta đi dạo lầu xanh còn không có tiền đây này. Muốn chỉ nói láo mấy câu cũng được hai xâu tiền? Người nghĩ thom bơ vậy sao? Công tử ta dạo này đang có thói quen tốt tiết kiệm chi tiêu biết chưa???

-Cái này.... Hần là như vậy đấy ạ. Có điều việc xem xét quản lý đất đai nhà cửa xưa này dường như đều từ ông lớn qua tay rồi mới tới Nguyễn quản gia chi tiết xử lý. Mấy chuyện này con cũng không rõ lắm ạ.

Lâm Tam vẻ mặt rất là ảo não trả lời. Hần hiện tại trong lòng vô cùng buồn bực mình bình thường tại sao lại không chịu khó nghe ngóng tin tức một ít. Nói không chừng hiện tại trả lời tốt, công tử chính đang đúng lúc vui vẻ lại thưởng cho hần hai xâu tiền nữa cũng không biết chừng.

Hối hận! Hối hận quá a

~

-Há! Là như vậy sao? Không còn gì khác nữa?

Nguyễn đại công tử bước chân đều đều, vẻ mặt như thường tiếp lời.

-Đúng vậy công tử!

Lâm Tam cung kính đáp. Dù sao cũng là kẻ hầu người hạ. Hần cũng không dám bịa đặt láo lếu. Không hiểu giả hiệu là có ngày toi com đấy.

-Nói như vậy...

Nguyễn đại công tử đột nhiên đứng khựng lại, quay người đối mặt nhìn về phía Lâm Tam.

-Dạ vâng???

Đối mặt với ánh mắt của Nguyễn đại công tử nhìn về, Lâm Tam cả người không khỏi hồi hộp một cái. Trên trán lấm tấm mồ hôi hột. Trong lòng luôn cảm giác sắp có chuyện gì đó rất không tốt đẹp chuẩn bị phát sinh với mình rồi.

-Lâm Tam à?

Nguyễn đại công tử giọng nói như từ trên chín tầng trời văng vẳng xuống.

-Dạ vâng!!!

Lâm Tam cả người không khỏi ứa oái khom lưng. Cảm giác nguy cơ tầng tầng lớp lớp nảy sinh.

-Người đi theo bên công tử đã bao nhiêu lâu rồi?

Nguyễn đại công tử giọng nói đột nhiên chuyển ngoắt một cái, trở nên hòa ái vô cùng.

-Dạ bẩm! Hần là đã có ba cái mùa trăng lên rồi ạ.

Cái gọi là ngưu tầm ngưu mã tầm mã, đi theo vị Nguyễn đại công tử nửa chữ bẻ đôi cũng không biết còn hay giả vờ học rộng biết nhiều này, Lâm Tam lâu ngày cũng học được cái kiểu nói chuyện văn vẻ của hần. Chữ thì chả biết được mấy cái nhưng nói ví nói von thì hình tượng vô cùng nhiều.

-Há! Nói vậy là cũng có ba tháng rồi hả?

Nguyễn đại công tử không cho là đúng hỏi ngược lại.

-Dạ vâng, đúng vậy!

Lâm Tam chấp lấy hai tay thi lễ một cái đáp. Nhìn từ xa hai người bọn họ nào có vẻ gì giống như là công tử với đầy tớ đang nói chuyện. Quả thật là thầy đồ với học trò đang khảo thí bài vở cho nhau chứ đùa.

-Ba tháng rồi a ba tháng rồi. Thời gian trôi qua thật nhanh

~

Nguyễn đại công tử lại cảm thán một cái. Có điều từ ngữ chung quy là mộc mạc bình dị lắm, đã được cái chân chất của tự nhiên, qua rồi cái thời ngôn từ có hoa mà không có quả khi xưa. Tính tới cũng coi như là đẳng cấp cao hơn Lâm Tam một bậc. Vừa xem mọi người hiểu ngay.

-Công tử dạy chỉ phải!

Lâm Tam vẻ mặt bội phục sâu sắc, khẽ cúi đầu thi lễ. Trong lòng kính ngưỡng Nguyễn đại công tử như nước sông thao thao chảy dài không ngừng không nghỉ

~

-Ba tháng qua đi theo công tử ta nguoi đã học được những gì?

Nguyễn đại công tử giọng đột nhiên biến chuyển như trời đông giá rét căm căm. Thần uy như ngục khiến người người hãi hùng khiếp vía.

-Dạ bẩm... Cái này... cái này...

Lâm Tam sâu sắc cảm giác gần vua như gần cọp, gần công tử nhà ta như gần thần thánh trên trời. Hi vọng vô thường cứ gọi là không biết trời đâu đất đâu.

Cái meo meo đấy! Nghe mà hù chết tác giả

~

-Ai... Lâm Tam à!

Nguyễn đại công tử thở dài thườn thượt như than như tiếc.

-Dạ vâng!

Lâm Tam lặng thinh. Cảm giác chuyện không may kia đã rất rất gần mình rồi.

-Nguoi đã đi theo ta thì không thể mãi cứ như vậy đấy.

-Nguoi!!! Là rồi sẽ phải lớn lên

~

-Bản công tử một ngày kia rồi cũng sẽ phải chấp chưởng cái nhà này.

-Nguoi nói! Nguoi nói xem! Khi đó thì Lý quản gia, Nguyễn quản gia hai người kia ở đâu??? Nguoi nói xem họ còn có thể ở đâu!

-Đến lúc đó nếu như nguoi vẫn còn không chịu cố gắng, không chịu học tập tiến bộ vậy ta làm sao mà yên tâm đề bạt nguoi lên được.

-Ai... Lòng nguoi cách cái bụng! Thủ hạ tâm phúc của ta hiện tại cũng chỉ có nguoi như vậy mà thôi.

-Nguoi nói! Nguoi nói xem... Tại sao nguoi lại không chịu cố gắng như vậy???

-Nguoi làm ta đau lòng lắm lắm biết không???

Nguyễn đại công tử nói nói mà hai mắt rung rung. Từng câu từng chữ cảm thiên động địa vậy!!!

Ít nhất thì Lâm Tam lúc này chính là cho rằng như thế đấy. Bởi thế cho nên...

-Công tử...!!!!

Lâm Tam khóc rùng rùng khụy gối quỳ trên mặt đất. Tiếng gào ầm ầm tâm phế phổi, chấn kinh hết cả đám chim chóc đậu trong vườn. Dưới cái nhìn chỉ tiếc rên sát không thành thép của Nguyễn đại thiếu gia ấy, Lâm Tam mặt mũi đầm đìa hai mắt rung rung, nói:

- Xin ngài... xin ngài...

- Xin ngài đừng trừ tiền thưởng của con...

- Con xin ngài đấy!!! Hu hu hu hu hu...

~

Cái meo meo đấy! Con còn không biết tính cách của ngài hay sao. Nói bao nhiêu như thế chẳng phải là muốn trừ luôn tiền thưởng đi rồi. Chỉ thần con đây gặp phải một vị chủ nhân như ngài vậy... cuộc đời này... ôi cái cuộc đời này... biết có ngày nào ngọc đầu được lên đi đây... (Trích: Nhật ký của một người hầu)

Nghĩ rồi lại tủi lấy thân, Lâm Tam cũng mặc kệ Nguyễn đại công tử thái độ sau đó ra sao, hắn ta cứ như vậy quỳ gục xuống ôm chặt lấy đôi chân của Nguyễn đại thiếu gia. Khóc cái kia cứ gọi là trời đất tối tăm thiên địa thất sắc vậy.

Nguyễn đại công tử gặp mọi chuyện không ngờ thần chuyển ngoặt như thế...

Bàn tay không khỏi xoa xoa mũi, vẻ mặt xấu hổ.

Móa nó! Không nghĩ tới lâu không biểu diễn kỹ thuật lại xuống dốc nhanh như vậy. Lừa lấy có tên người hầu thôi mà cũng không thành công. Quả nhiên là Rome không phải là một ngày có thể xây thành đấy. Cái loại kỹ thuật biểu diễn này vẫn là ngày ngày cố gắng luyện tập thì phong độ nó mới ổn định được.

Hiện tại...

Chỉ có thể nhỏ giọng an ủi đối phương mà thôi. Dù sao kẻ hầu người hạ cũng là người. Muốn đối phương trung thành tận tâm làm việc cho mình cũng là phải lấy lòng thành đối đãi đấy. Cái này phương châm tuy rằng Nguyễn đại công tử nhà chúng ta không hay làm thế nhưng cũng không phải không biết. Vì thế hắn liền nửa ôm nửa kéo đối phương lên, miệng không ngừng khuyên nhủ.

-Haizzz! Tốt rồi tốt rồi! Không ai trừ mất tiền thưởng của ngươi! Cái gì là của ngươi rồi cũng sẽ là của ngươi. Đừng có cả nghĩ như thế~ Yên tâm! Yên tâm đi biết chưa! Thiếu gia ta lại còn có thể ăn quyết mất tiền thưởng của ngươi hay sao?

-Nhìn này nhìn này! Nước mắt nước mũi này! Nhanh nhanh đứng dậy !!! Còn làm bẩn quần áo của thiếu gia ta, ta liền... ta liền... ta liền trừ tiền thưởng thật bây giờ.

-Đừng đừng! Con đứng ! Con đứng ngay đây rồi!!!

Vừa nói đến trừ tiền Lâm Tam liền đứng lên nhanh thoăn thoắt, trong lòng thì oán thầm không thôi. Nếu không phải ngài suốt ngày mưu ma chước quỷ muốn ăn bớt ăn xén tiền lương của người ta, người ta còn có thể đi tới nông nổi này hay sao.

Lại nói nhớ tới ngày ấy cách đây chừng hơn tháng, Nguyễn đại công tử trong túi không tiền nhưng cũng không chịu ngồi yên trong nhà mà còn thích loay hoay đi dạo khắp phố. Đi đi rồi bắt đầu muốn mua này mua kia. Ngày hôm đó lại gặp ngay lúc Lâm Tam mới nhận tiền lương tháng. Thế là Nguyễn đại công tử mang theo lừa mang theo hồng các thể loại lấy tiền lương của Lâm Tam mua sạch đám đồ mà Nguyễn đại công tử thích. Có thể nói là một tháng tiền lương của Lâm Tam cũng không đủ cho Nguyễn đại thiếu gia nhà chúng ta nhét kê răng.

Lúc đó còn nói cái gì lãi mẹ đẻ lãi con, đồng tiền biến chuyển động quay vòng mới là đồng tiền khôn các kiểu. Cuối cùng kết quả ra làm sao? Kết quả là Nguyễn đại công tử sau đó nói còn chưa tới hạn trả nợ thì nói gì tới việc trả tiền. Còn hạn trả tiền là lúc nào thì mếm thấy công tử nói, hoặc có thể chính là vô hạn đợi. Nói chung dù sao cũng chỉ toàn khế ước bằng mồm không phải sao. Nguyễn đại công tử còn sợ cái quái gì???

Thế là cứ như vậy một câu băng quơ của Nguyễn đại công tử nói ra liền xong việc. Đến một xu cũng không muốn trả lại cho hắn. Làm hắn cả tháng sau đó phải ném mặt nằm gai đủ kiểu mới có thể sống sót qua ngày. Chuyện trải qua nghĩ lại mà kinh à nha.

Cũng từ đó trở đi Lâm Tam liền quyết chí không bao giờ cho công tử nhà mình cơ hội vay tiền nữa. Quả thật là bánh bao thịt đánh chó, có đi không có về. Tiền tóm lại vẫn là ở trong túi mình là tốt đẹp nhất. Cái gì tương lai quá khứ đấy. Mọi thứ chỉ là mây bay thôi

~

Nói chung... Nguyễn đại công tử của chúng ta họa hại rất nặng a! Rất có phong cách của vị Lăng Lột Da tiền nhiệm khi trước vậy.

Cũng còn tốt! Cũng còn tốt! Ngày hôm nay hắn trở về nhà cũng không phải chỉ là vì mấy cái chuyện này. Hiện tại hắn còn phải đi xử lý chỗ ở cho Hồng Phần cô nương đấy. Nếu không nhất định phải đứng lại phản cao thấp với tên Lâm Tam quý quyết khốn kiếp này mới được.

Cái XXOO đấy! Lại dám chống đối lời vàng thước ngọc của bản đại thiếu gia.

Ngươi chờ! Ngươi chờ đấy mà coi!

Ta đây rồi sẽ còn trở lại

~

...

Kết thúc chương 39.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Sắp Xếp Hồng Phấn.

-Há! Công tử người muốn một toàn biệt viện trông để làm gì?

Nguyễn quản gia vẻ mặt ngạc nhiên hỏi vị công tử vốn bình thường... không quan tâm bất cứ vấn đề gì ngoài chuyện tiền tiêu vật hàng tháng của bản thân mình này.

-Hi hi... Cũng không có gì! Cũng không có gì! Chỉ là... gần đây... có chút... bạn bè từ phương xa tới... Ủ! Nói chung... tạm thời người ta không tìm được chỗ ở vì vậy mới cần phải nhờ đến Nguyễn thúc ngài giúp đỡ.

-Ủm! Sẽ không là Nguyễn gia của chúng ta to lớn như vậy cũng không có lấy một tòa biệt viện trống đi? Như vậy cũng quá... không thể tưởng tượng nổi rồi!!

Nguyễn Trọng Lăng vẻ mặt kì kì đáp lời.

-Không không! Cái này thì cũng không đến nỗi. Chỉ là việc lo liệu bảo dưỡng rồi thì sử dụng nhà cửa các thứ đều phải từ ông chủ đánh nhịp quyết định. Cái này... liên quan tới đất đai hương hỏa truyền thừa đều là chuyện lớn. Công tử ngài hiểu đấy

~

Nguyễn quản gia vẻ mặt cười xòa hiền hòa đáp lời. Ấn ý chủ yếu là bé con người đừng nghịch. Linh tinh beng là lão đây đi mách với ông nhà đấy. Đến lúc đó thì có mà chết no đòn lúc nào cũng không biết chừng.

Còn có mà vì thế để vị... Nguyễn đại công tử này cảm thù chính mình hay không, Nói thật Nguyễn quản gia tuổi tác cũng đã có chút gần đất xa trời rồi. Có mỗi đứa con trai độc nhất thật lâu trước đây lại chết vì chiến tranh loạn lạc mất toi. Công tác của hắn hiện tại cũng ngang ngửa nghỉ hưu dưỡng lão, chỉ chuyên xử lý một ít việc riêng trong nội phủ nhà họ Nguyễn và một ít chuyện đặc biệt quan trọng kiểu sản nghiệp truyền thừa giống như chuyện đất đai đang nói lúc này mà thôi. Hắn cũng không lo lắng sau này mình sẽ vì chút chuyện nhỏ như vậy mà chịu Nguyễn gia xa lánh.

Nói khó nghe một câu tới lúc Nguyễn đại thiếu gia chấp chương cái nhà này lão đây sợ rằng cũng đã đi về chầu trời không biết bao nhiêu năm tháng rồi ấy chứ. Nào có thể vì chút tương lai thái độ của Nguyễn đại công tử mà làm trái nguyên tắc được.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, chính bởi vì con trai độc nhất mất sớm, đối với nhìn lớn lên từ bé đến lớn Nguyễn đại thiếu gia lão đây cũng là có cảm tình đấy. Không đưa khế ước địa chỉ nhà các kiểu cho Nguyễn đại thiếu gia ấy cũng là sợ hấn trẻ người non dạ học lên người ta bài bạc thuốc phiện các kiểu để rồi hủy hoại Nguyễn gia mà thôi. Bởi vậy nói chuyện nói chuyện lão liền không khỏi mở miệng hơi hơi ấn ý khuyên nhủ Nguyễn Trọng Lăng.

-Công tử! Ngài cũng đừng trách lão đây lắm lời. Người năm nay cũng có không ít tuổi đầu rồi. Cũng nên chăm chú lại vào việc tiếp thu sản nghiệp của Nguyễn gia chúng ta đi thôi. Không thể cứ mãi nhàn tản như thế này nữa. Ông lớn sức lực chung quy là có hạn, người...

-Được được! Nguyễn thúc đừng nói! Đừng nói! Máy cái này ta hiểu! Ta hiểu cả! Ngài tiếp tục làm việc! Tiếp tục làm việc đi~ Ta đây đi tìm mẹ ta nói chuyện. Thế nhé Nguyễn thúc!

Nói nói Nguyễn Trọng Lăng liền không chịu nổi Nguyễn quản gia tiếp tục lải nhải, hắn quyết định chuyển hướng suy nghĩ. Không đi dây dưa với vị lão quản gia này nữa. Có câu là mẹ chiều thì con hư. Tuy rằng hắn không cho rằng mình là trẻ hư thế nhưng việc bà Hải Như chiều chuộng hắn lại là sự thực không thể chối cãi. Hiện tại tình thế này hắn cũng chỉ có thể trông cậy vào sự giúp đỡ của mẹ hiền rồi.

Nguyễn đại công tử ý nghĩ trở nên rõ ràng, thân hình liền nhẹ nhàng linh hoạt hẳn. Bước một bước như đi hai ba bước, rất nhanh liền rời đi tìm mẹ hắn đi rồi. Để lại tại chỗ Nguyễn quản gia lắc lắc đầu ngao ngán. Miệng không ngừng than thở giới trẻ thời nay thật sự là rất không khiến cho người ta bót lo. Còn ý tưởng của Nguyễn đại thiếu gia thì lão vừa liếc nhìn liền biết. Có điều lão cũng biết chuyện liên quan tới đất cát hương hỏa đều là chuyện lớn bằng trời.

Đừng nói bà Hải Như không có quyền quyết định. Dù có thì cũng không có chuyện dễ dàng liền cho Nguyễn đại công tử đắc thủ được như vậy đâu.

Nếu không hỏi rõ ràng mọi chuyện ra ngô ra khoai thì đừng có hòng mà được bà lớn đồng ý.

Có điều... vẫn là một câu kia, mẹ chiều thì con hư. Tuy rằng bà Hải Như cũng nổi tiếng là tinh minh sắc sảo, có điều đối với Nguyễn đại công tử mà nói... Vẫn là lão đây vất vả đi thông báo ông lớn một tiếng đi thôi. Tin rằng chỉ cần ông lớn ra tay, Nguyễn đại công tử là rông thì phải lặn xuống, là hồ thì phải phục quý. Nói chung là đừng có mà hòng linh tinh beng lêng phéng gì được.

Đúng! Cứ quyết định như vậy đi! Nghĩ nghĩ Nguyễn quản gia liền chuyển thân rồi đi. Vừa đi còn vừa đặc ý vì sự tinh minh và trung thành của mình lắm lắm chứ đùa.

Thời gian trôi qua thật nhanh...

Trên đời này có một cái gọi là không xảo thì không thành sách truyện tiểu thuyết. Nguyễn đại công tử về mặt hăng hái đi tìm bà Hải Như muốn nắn nỉ kiểm lấy một tòa biệt viện đen đui thế nào lại gặp đúng lúc hai ông bà nhà đang ngồi nói chuyện với nhau. Nội dung ngược lại là thân thiết liên quan đến tương lai đại sự của hắn. Tóm lại một câu là trai lớn dựng vợ gái lớn gả chồng. Hai ông bà đang đau đầu tìm đâu ra một mối hôn nhân môn đăng hộ đối lại tốt đẹp để phối hợp cho hắn thì chính chủ Nguyễn đại công tử ngu ngơ như con gà tơ mò tới.

Kết quả là...

-A! Không phải đâu! Tại sao lại có thể như vậy!

-Hai người các ngài bàn chuyện nhân sinh đại sự của ta sao có thể không nói cho ta biết một tiếng???

Nguyễn đại công tử về mặt rất là... ủy khuất lên tiếng kiến nghị.

-Hò đồ! Trẻ nít như ngươi thì biết cái gì! Ngồi nghe là được rồi. Lắm lời

~

-Đừng rồi! Ngươi không có chuyện gì thì nhất định sẽ không tới chỗ của mẹ ngươi. Nói đi! Lần này lại tới đây muốn xin xỏ gì hả?

Hiểu con không ai bằng cha, ông Trọng Kim chỉ liếc mắt một cái thôi liền biết tông Nguyễn đại công tử tới đây tìm bà Hải Như lại là muốn chơi đường cong cứu quốc đây mà. Vừa thấy cái vẻ mặt ủy ủy khuất khuất của hắn ông liền không vui quát lên.

-Này! Ông sao có thể nói như vậy được chứ

~

-Lăng nó yêu quý tôi, qua hỏi thăm sức khỏe cho tôi liền không được à. Ông ấy! Đay nghiến con nó cho lắm vào. Sau này cẩn thận đến lúc đưa ma cũng không có ai giúp cho ông đâu !!!

Bà Hải Như rất không hài lòng thái độ của ông nhà, vừa phản kích liền vô cùng sắc bén.

-Rầm !!!

-Nó lại dám !!!!

Ông Trọng Kim vừa nghe liền đập bàn đánh rầm một cái, trợn trừng mắt nhìn về phía Nguyễn đại thiếu gia chờ đợi hắn tỏ thái độ.

-Đừng đừng! Con này dám ~ Con nào dám ~ Đưa ma ai chứ đưa ma cha làm sao có thể vắng mặt được.

Không còn cách nào khác. Tình thế bức bách con người, đối mặt với ông Trọng Kim trợn trừng mắt Nguyễn đại công tử không hiểu sao trong bản năng liền sợ. Ông Trọng Kim vừa trừng một cái, hắn... liền héo rồi. Miệng còn không ngừng cười xoa cười xoa ngọt ngào đáp lại đây.

-Cái đồ vô dụng nhà ngươi! Nói đi! Tới đây là muốn làm gì? Đừng có mà quanh co lòng vòng.

Ông Trọng Kim bản thân đôi khi cũng có chút không hiểu thấu mình nghĩ gì. Chỉ biết là bất kể Nguyễn đại công tử bướng cũng tốt, sợ cũng tốt, nói chung là chỉ cần nhìn thấy cái bản mặt của hắn liền bất kể ba bảy hai mươi mốt, thấy thế nào cũng đều cảm thấy rất không hài lòng. Suy nghĩ kĩ hơn có lẽ hắn là do bậc làm cha làm mẹ ai cũng mong con thành rồng phượng trong lòng người đi. Mỗi tội Nguyễn đại công tử thật sự là só con chuột. Vừa nhìn liền để người ta sinh ghét rồi.

Hạ hòa a hạ hòa! Ông Trọng Kim tự nhủ với mình như vậy, một tay nâng lên tách trà uống một ngụm dài cho đỡ bức. Nghĩ tới thì đạo này thẳng lối nhà mình cũng coi như là an phận thủ thường, ngày ngày chăm chỉ tới trường, không có giống như trước kia suốt ngày nhặt lá đá ống bơ phá hoại của công các kiểu nữa.

Tuy rằng nghe thầy đồ Trần phản nản nói hắn đến lớp cũng chỉ toàn ngủ với nói chuyện riêng thế nhưng chung quy cũng coi như là có tiến bộ không phải. Đối với lời thầy đồ Trần tán dương thẳng lối này có tài học trong người ông mới méo tin đây này.

Nhìn cái bản mặt nó nếu còn có thể đồ được trạng nguyên tiến sĩ chẳng khác nào gà trống biết đẻ trứng vàng, lợn nái có thể leo cây bay lên trời. Nói

chung chỉ cần nó bót phá phách đi là ông bà ở nhà cầu trời khẩn phẩn lắm rồi.

Cũng còn tốt tình hình hiện tại cũng đã không tệ. Dạy con từ thuở còn thơ. Ông đã dạy nó biết bao nhiêu năm rồi nay mới có chút khởi sắc. Hiện tại không thể gấp gáp tự hủy thành quả được. Cái gì cũng phải từ từ. Cũng phải từ từ mới được không phải sao. Nghĩ nghĩ như vậy quả nhiên liền thấy trong lòng dễ dàng hơn hẳn. Uống ngụm nước trà thôi mà cũng thấy ngọt miệng hơn nhiều

~

Bên cạnh bà Hải Như tuy rằng trước đó miệng lưỡi phản kích ông Trọng Kim sắc bén lắm, có điều không thể không chấp nhận một điều là Nguyễn đại công tử của chúng ta bình thường bận bịu trăm công nghìn việc, nếu như không có vấn đề gì khó làm hấn mới meo meo đến chỗ bà hỏi thăm sức khỏe đây này.

Tuy rằng thương con nhưng bà cũng biết lúc này không thể vì thế mà làm giận ông nhà quá chừng được. Dù sao tay phải là thịt, tay trái cũng là thịt cả thôi không phải sao. Bởi thế đối với việc ông Trọng Kim đặt câu hỏi bà Hải Như cũng không có thêm gì lời nói phá. Chỉ là vẻ mặt mỉm cười nhìn xem hai cha con nói chuyện mà thôi.

-Cái này... Cái này... Cũng không có gì! Con chỉ là muốn một tòa biệt viện trông thôi mà

~

Đối mặt với ông Trọng Kim hùng hùng hổ hổ Nguyễn đại công tử cũng không có dám nói láo, không còn cách nào khác đành làm vẻ mặt thành thật đáp lại.

-Phụt!!!!

-Cái gì???

-Muốn một tòa biệt viện???

Ông Trọng Kim vừa nghe liền giật mình kinh hãi, một ngụm trà vừa vào miệng cũng không khỏi phụt thẳng vào mặt Nguyễn đại công tử. Trong lòng kinh nghi không chừng...

-Mà ** nó! Con ta không phải là bài bạc thua tiền mất luôn cả một tòa nhà đi??? Thằng trời đánh thánh đằm này quả nhiên là ông trời phải xuống để hành hạ ta đây mà!!!

-Oan nghiệt a oan nghiệt

~

Ông Trọng Kim đã khóc không ra nước mắt rồi.

...

Kết thúc chương 40.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đại Chiến Cha Con!

-Tao đánh chết mày cái đồ phá gia chi tử này!!!

Ông Trọng Kim gào lên giận dữ, đứng dậy vợ lấy cái chén trên bàn ném thẳng vào mặt Nguyễn đại công tử.

-Ôi má ơi! Cha! Cha làm sao thế???

Nguyễn đại công tử thân hình như phi thiên độn địa, đột nhiên không học tự biết, siêu né tránh khỏi pha ném xuất thần nhập hóa của ông Nguyễn Trọng Kim. Trong đầu thì luôn cảm giác tình hình hiện tại rất quen thuộc bộ dáng. Tinh thần hoài niệm v

~

-Đồ khốn nạn nhà mày. Đứng lại đó cho ta !!! Vèo

~

-Úi chà!

Một cái chén khác bay ngang qua! Nguyễn đại công tử lại lần thứ hai tiến hành siêu né

~

-Khốn nạn! Mày lại còn dám trốn hả! Thăng trời đánh thánh đấm nhà mày!!! Ai cho phép mày đưa đòi người ta học đòi đánh bạc đánh bài???

Ông Trọng Kim theo thói quen quay đầu từ nơi góc bàn lúi ra một cây chổi lông gà, nơi tay cầm sử dụng quá nhiều tới nỗi chai mòn hết ra cả. Đây đây chính là đồ nghề cực kì quan trọng hai cha con ông ngày xưa thường vẫn hay dùng để luận bàn thân thù với nhau.

-Cha ! Khoan đã cha! Con nào có đánh bạc đánh bài đâu chứ

~

Nguyễn đại công tử đầu óc rất không hiểu ra sao, có điều bước chân lại không hề chậm trễ chút nào, thoáng cái liền lên tới sau lưng bà Hải Như trốn đi rồi. Ủ! Tại sao nói là “lại” nhỉ??? Mà mà... Cái cảm giác quen thuộc kia cũng càng ngày càng tràn trề khắp cả cơ thể mới lạ.

-Ranh con lại còn cãi! Hôm nay tao nhất định phải đánh chết mày mới thôi! Còn hơn là để sau này mày bài bạc tan nát cả cái nhà này ra

~

-Thật là oan nghiệt a oan nghiệt

~

Ông Trọng Kim mặt đỏ lừ lừ như uống rượu say. Một bên tay cầm lấy chổi lông gà như cầm kiếm đi xông pha giết địch, hùng hùng hổ hổ đuổi về về phía Nguyễn đại công tử. Thật sự là khí thế mạnh mẽ như câu vồng, thân hình như hổ xuống đồng bằng, như giao long về biển vậy. Nhìn qua nào còn có cái cảm giác người đã có tuổi bao giờ. Thật sự là càng muốn đánh lại càng hăng hái trẻ khỏe ra. Lâu lâu không đánh thẳng nhãi con kia, hai bên tay ông cũng ngứa hết cả ra rồi chứ bộ.

-DỪNG LẠI !!!!

-Hai cha con các người dừng lại ngay cho tôi !!! Có nghe rõ hay không hả ???

Bà Hải Như một tiếng gầm lên như sấm nổ giữa trời quang đánh đứt tình cảm kịch thiên miên của hai cha con nhà họ.

-Mẹ ! Cha thật là quá vô lý ! Tự dừng lại nói đồ oan cho con đi đánh bạc

~

Nguyễn đại công tử rất nhanh mồm nhanh miệng tổng tiến công nổi dậy.

-Mày lại còn chối ! Nếu không phải đánh bài đánh bạc thua tiền mày mở miệng đòi nhà cửa làm gì ?

Ông Trọng Kim gừm càng già càng cay, tay cầm chặt hung khí không bỏ. Miệng tung hoành ngang dọc thương trường bao nhiêu năm nay, vừa ra tay liền là liên kích đánh vào điểm yếu, chữ chữ thấy máu đào.

-Theo như cha nói thì cứ hỏi nhà cửa là đánh bạc à~

-Con hỏi mượn cho bạn bè ở tạm không được hay sao ?

Nguyễn đại công tử nước mắt cá sấu một cái trả đũa. Về mặt đường như chịu đựng siêu cấp oan ức vậy.

-Này... Tin mày mới là lạ !!! Hừ

~

Nhìn bà Hải Như một bộ dáng đề phòng che chắn cho Nguyễn đại công tử, ông Trọng Kim liền biết hôm nay muốn đánh đòn thẳng ôn con này một trận là không có khả năng rồi. Ông Trọng Kim bởi vậy mặt hầm hầm hừ hừ quay trở lại ghế ngồi. Nguyễn đại công tử chung quy là qua được một cửa ải khó tra tấn thể xác. Hiệp tiếp theo là kịch chiến về mặt tinh thần

~

-Ông ấy !!! Lúc nào cũng vội vội vàng vàng. Ông không thể bình tĩnh nói chuyện với con nó một lần được hay sao ? Thật không hiểu bình thường đi buôn bán với người ta ông là làm sao nữa

~

Bà Hải Như một tiếng hô chấn nhiếp núi rừng sau, một lần nữa trở lại thái độ hiền hòa như bình thường, khẽ trách ông Trọng Kim một tiếng liền không nói thêm gì nữa. Ngược lại là quay đầu lại nói chuyện với Nguyễn đại công tử như đang dụ dỗ trẻ con ấy.

-Con yêu ! Con cũng đừng trách cha con. Ông ấy trông thế thôi nhưng cũng thương yêu con lắm !

-Ngoan~ Nói thật cho mẹ nghe vì sao tự dưng lại hỏi chuyện nhà cửa tới rồi.

Tuy rằng không đến nỗi như ông Trọng Kim trăm phần trăm cho rằng Nguyễn đại công tử muốn lấy nhà cửa mang ra để trả nợ bài bạc có điều bà Hải Như cũng khó mà tin được hẳn hỏi nhà cửa đất cát chỉ là vì để cho người khác ở nhờ. Nguyễn đại công tử nếu có thể hào phóng được như vậy thì mặt trời có mà mọc từ đằng tây, người người đều đi đường bằng hai tay từ lâu rồi.

-Mẹ à~ Chẳng lẽ ngay cả ngài cũng không tin được con hay sao ???

-Con nói thật đó. Con có... người bạn mới tới kinh thành. Bởi vì không có chỗ ở nên mới muốn tìm một chỗ sắp xếp cho người ta.

Nguyễn đại công tử lần nữa vẻ mặt đáng thương kẻ lẻ.

-Thật là như vậy ???

Bà Hải Như vẻ mặt hoài nghi càng đậm.

-Hừ ! Đến lúc này vẫn còn bày đặt nói dối. Thật sự là chó không đòi được ăn cứt~

-Nếu thật sự là bạn bè của mày vậy để người ta đến trong phủ chúng ta ở đi. Cần phải tìm nơi khác làm gì ? Nguyễn phủ chúng ta chẳng lẽ còn thiếu phòng cho khách ở lại hay sao ???

Ông Trọng Kim giọng điệu rất là khinh khỉnh, thoáng cái liền phá vỡ lý do được cho là không một kẻ hờ của Nguyễn đại công tử.

Anh ấy quả thực đã bị K.O ngay từ lần giao đầu đầu tiên

~

-Cái này... người ta đây là không thích hợp ở chung với nhà chúng ta

~

Nguyễn đại công tử miễn miễn cưỡng cưỡng đưa ra lý do giải thích. Tuy rằng lý do ấy là thật sự có điều nghe vào tai của ông Trọng Kim thật chẳng khác nào tự thừa nhận hẳn đang nói dối vậy.

Bà Hải Như ngồi bên lúc này cũng quyết tâm giữ vững lập trường trung lập. Dù sao hai cha con nhà này sinh ra liền như chó với mèo ấy. Một ngày không cãi nhau đánh nhau một trận đều cả người khó chịu. Hiện tại tình thế vẫn còn trong tầm kiểm soát của bà. Cũng không có gì cần phải vội vã cả.

-Rầm !!!

-Khốn kiếp ! Đến lúc này mà mày còn muốn chống chế hả ? Có nhanh nhanh khai thật ra không thì bảo ???

Ông Trọng Kim uy phong凛凛, hùng hổ uy hiếp.

-Cha..... !!!

-Con nói thật mà sao cha lại không tin !!!

Nguyễn đại công tử giọng nói cao vút như chim đỗ quyen than khóc. Nghe mà khiến người... rùng cả mình ???

-Mày !!! Mày !!!... Thật là tức chết ta rồi ! Tức chết ta... rồiiiiiiii !!!

Ông Trọng Kim ngực phập phồng lên xuống bất định. Mặt mày tái mét vì bực.

-Lặng ngoan~ Đừng bướng bỉnh nữa ! Có gì khó nói vậy nói cho mẹ nghe. Yên tâm ! Có mẹ ở đây cha con không làm gì được con đâu.

-Ngoan nào~ Nói thật đi con !

Thấy tình thế đã tới tầm nguy hiểm, bà Hải Như không thể không đứng dậy lôi Nguyễn đại công tử về gần người, nhỏ nhẹ lên tiếng dụ dỗ như năm xưa dụ dỗ hấn ăn com uống thuốc vậy.

Gặp tình thế đã đi đến mức độ này Nguyễn đại công tử của chúng ta có thể nói là cực kì cảm động, không tên đột nhiên nhớ tới một câu về hát xa xưa.

Trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất.

Đứa trẻ có mẹ giống như có báu vật.

Ngả vào lòng mẹ, thật là hạnh phúc vô bờ.

Trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất.

Đứa trẻ không có mẹ như ngọn cỏ.

Xa rời vòng tay của mẹ, biết tìm hạnh phúc ở nơi nào?

Nghe nó mới não lòng làm sao??? Gặp bà Hải Như vô bờ bến tình yêu thương của mẹ như vậy, Nguyễn đại công tử liền quyết định thú thật.

Cái meo meo đấy! Lớn lắm cũng chỉ là chuộc hoa khôi kỹ nữ về nhà thôi. Còn có thể có cái gì to tát hay sao? Lại nói một tên công tử ăn chơi trác táng như hấn thì sợ cái meo meo gì???

Thế là...

-Mẹ! Cũng không có gì cùng lắm thì! Con chỉ là mới chuộc mấy cô nàng ở thuyền hoa nơi sông Hồng về. Muốn kiếm tòa nhà trống cho các nàng ở lại mà thôi.

Nguyễn đại công tử hiếm thấy đỏ mặt khi nói chuyện.

- Rằm!!!

-Không được!!!!

Ông Trọng Kim lần thứ ba vỗ bàn hết lớn, vẻ mặt chính khí hơn bao giờ hết. Kì quái là Nguyễn đại công tử chỉ cảm thấy khí thế lần này của ông... không được đầy đủ cho lắm. Thật giống như một người chuẩn bị thật lâu ghen lấy dùng đại chiêu lại đột nhiên phát hiện không gặp đối thủ vậy. Vừa ra tay liền tiết khí mất rồi

~

Cha hôm nay cũng thật là kì quái quá chừng??? Nguyễn Trọng Lăng trong lòng âm thầm tự nhủ. Cả hai mẹ con như có cảm ứng không khỏi đồng thời ánh mắt kì quái nhìn về.

Ông Trọng Kim vẻ mặt mất tự nhiên càng đậm

~

Dường như có trò hay để nhìn rồi???

...

Kết thúc chương 41.

(Truyện được đăng mới nhất tại Viptruyen /book/)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chuyện Xưa Của Ông Trọng Kim.

-Rằm!!!

-Hải Như! Bà quá quái lắm!!!

Ông Trọng Kim tay vỗ bàn, mặt đỏ lừ lừ hét lớn.

-Cheng!

-Ông nói lại lần nữa xem ai mới là quá quắt!!!

Ầm chén tung bay. Bà Hải Như mạnh mẽ trả đòn.

-Cha! Mẹ! Hai người đừng nóng. Đừng nóng! Có gì từ từ nói

~

Nguyễn đại thiếu gia về mặt xu nịnh cười đều nói thêm vào.

-“Con câm miệng lại” x2

Hai ông bà đồng thanh quát lên.

-Tốt rồi! Thế nhưng chuyện nhà cửa....?

Đối mặt với việc mình trở thành bơ vơ không ai ủng hộ, Nguyễn đại công tử khuôn mặt tràn đầy ủy khuất.

-Đi đi đi! Ngoan~ Tới chỗ Nguyễn quản gia bảo ông ấy sắp xếp cho.

Về ngoài bình thản như biển lặng trước cơn bão, bà Hải Như cố gắng nặn ra vẻ mặt tươi cười xua đuổi Nguyễn đại công tử... mau... biến... đi!!! Tất nhiên Nguyễn Trọng Lăng cũng ước gì được như thế đấy.

-Rầm!!!!

-Tôi nói không được là không được! Gia phong của cái nhà này không cho phép cái loại đàn bà con gái ấy vào cửa!!!

Ông Trọng Kim lại vỗ bàn cái rầm, vẻ mặt âm trầm trầm nhìn về phía hai mẹ con. Nguyễn đại công tử tất nhiên là đầu rụt rụt mím dăm nói cái gì rồi. Dù sao hiện tại còn có mẹ yêu ở bên không phải.

-Còn đứng ngây ra đấy làm gì??? Đi mau đi! Mặc kệ ông ấy

~

Bà Hải Như lần đầu tiên trợn mắt lên quát hấn. Có điều Nguyễn đại công tử ngược lại cũng vui vẻ chịu mấy câu quát như vậy. Hấn ta liền lựa thế chuồn êm luôn. Vừa ra khỏi cửa sau một giây lát, trong căn phòng bắt đầu binh bình pằng pằng ầm ầm không thôi.

-Ai... Xin lỗi cha! Ngài tự cầu phúc đi

~

Nguyễn Trọng Lăng về mặt khả khả cười gian, chân bước như chim sáo chuồn lẹ khỏi cái nơi tràn đầy thị phi đen trắng này.

Thử hỏi...

Mọi chuyện tại sao lại như vậy đây???

Này kể tới không thể không nói tới một chuyện, bà mẹ Hải Như của chúng ta thật sự rất... điều trị chồng có cách. Quả thực là mọi cử động suy nghĩ của ông chồng đều nằm gọn trong lòng bàn tay của bà luôn.

Chuyện xưa kể rằng tháng trước ông Trọng Kim có một mối làm ăn mới xa nhà khá quan trọng, cần ông tự mình đi qua xử lý. Đối tác lần này ngược lại ra tay rất hào phóng. Đặt bao hấn một chỗ tằm hoa văn liêu tục xung lâu xanh cho lần bàn bạc này để tỏ vẻ quan trọng. Này...

Thú thật là đã lâu lắm rồi ông Trọng Kim mới lại được trở lại chốn xưa. Nhớ tới ngày đó thời trai trẻ ông cũng là tung hoành ngang dọc mấy trăm vạn dặm trên cái đất Nam triều này. Tuy không phải kẻ ăn chơi trác táng thể nhưng gái gú, thức ăn ngon, rượu ngon các kiểu hưởng thụ sinh hoạt tất nhiên là từng không có thiếu sót gì.

Chỉ tiếc vận mệnh trâu ngơ, một ngày kia ông như con cừ non xa vào miệng hổ cái. Tuy rằng cái con hổ cái ấy nó rất xinh đẹp, rất ôn nhu thể thiếp thấu hiểu lòng người thể nhưng nó dù sao cũng là hổ cái không phải???

Ở trong con mắt nhiều người ông như là thằng ăn may ăn may trúng giải xổ số độc đắc, đột nhiên thắng lớn.

Thế nhưng...

Nào có ai biết rằng khi ông tần tần khổ khổ đánh bại biết bao nhiêu đấng anh hùng hào kiệt, phú thương công tử nhà giàu, tài tử phong lưu, thiếu hiệp thành danh các kiểu để giành lấy chiến thắng cuối cùng mới... Đột nhiên ngó ra rằng mình đang vì một nhánh hoa sim mà bỏ qua cả một cánh rừng. Đây thật tm chân thực cảnh ngộ của ông vậy

~

Từ cái ngày mà bà Hải Như về tới cái nhà này... Hần meo meo đấy thật lâu không biết mùi vị đi chơi lâu xanh nó là như thế nào rồi. Chả bù với đám đối thủ của ông từng đưa từng đưa thê thiếp thành đàn, người mới tới thay cho người cũ như đèn kéo quân, kéo dài không dứt năm này qua năm khác.

Đôi khi đêm khuya người vắng ông cũng không khỏi vắt tay lên trán mà tự hỏi.

Tất cả những hi sinh này là đáng giá hay sao???

Có người đàn ông nào là không muốn phong lưu???

Đặc biệt là kẻ từng biết phong lưu nó mùi vị như thế nào như ông vậy

~

Tất nhiên cái thằng khốn nạn đối tác lần này của ông cũng là một trong những tình địch cũ của ông ngày xưa đấy. Bởi thế cho nên nó mới rắp tâm độc ác bao trọn cái kỷ viện rồi bất ngờ rù ông đến chơi. Đối phương thừa hiểu cái sở khổ của ông lúc này rồi. Quả thực là đao đao thấy máu, kiếm kiếm chỉ cổ họng. Ông Trọng Kim xin thề với trời rằng cái thằng khốn kiếp ấy sau đó nếu như không thêm mắm thêm muối báo cáo tình huống ở nơi đây về cho bà Hải Như, tên của ông sau này liền tự động viết lộn ngược.

Phải biết rằng bà Hải Như nhà ta trông hiền hòa thế thôi nhưng cũng là có võ công trong người đấy! Kinh khủng khiếp lắm đó mấy lão ạ!

Đúng! Không sai! Bà Hải Như chính là cao thủ tuyệt thế có võ công trong người trong truyền thuyết. Tất nhiên bà Hải Như tập luyện võ công chăm chỉ ngược lại chủ yếu chỉ là để giữ gìn nhan sắc, thế nhưng dùng tần ấy tăng công lực để bắt nạt kẻ tay trái gà không chặt như ông Trọng Kim quả thực quá dễ vãn dăng. Bởi thế cho nên ở cái nhà này của ông xưa nay liền không có cái từ gọi là đánh vợ mà chỉ có cái từ gọi là nện chồng mà thôi

~

Nghĩ lại chuyện cũ năm xưa mà nước mắt chảy ngược vào tim các bọm ạ. Đau không kể siết

~

Nói trở lại Nguyễn đại công tử cũng là không lâu trước kia mới biết được rõ ràng cái thế giới hần đang sống cũng có cái gọi là võ lâm giang hồ chứ chẳng đùa. Bà Hải Như ngày xưa cũng thuộc dạng xinh đẹp hiệp nữ phiêu bạt giang hồ nên mới gặp gỡ, mới kết duyên được với kẻ thương nhân ngao du tứ phía như ông Trọng Kim nhà ta đây. Lãng mạng tình hoài lắm chứ chẳng chơi!

Tất nhiên về cái mức độ nước của vị lão hiệp nữ này thì cứ nhìn gia thế xuất thân của bà liền biết.

Theo thông tin Nguyễn đại công tử chính thức thu nhận được. Ông ngoại của hần gia đình cũng là thuộc hàng võ lâm thế gia trong truyền thuyết. Một môn Ngũ hồ hàng long công tuy rằng tên nghe ngu ngu vậy thôi nhưng nghe nói cũng là cấp bậc thần công bí kíp ở trên trời giang hồ đấy.

Bà Hải Như năm xưa hiệp nữ cầm kiếm xông xáo giang hồ cứ phải gọi là xuôi chèo mát mái. Người vừa đến liền ngưi quý xà thần tránh lui chạy tán loạn, vệ sĩ đi theo đuôi ngược lại là không ngớt không ngừng.

Ông Kim Trọng cũng là tài cao gan lớn, nhờ việc chuyên môn tìm việc đối đầu với bà Hải Như nên mới thành công thu hút sự chú ý của bà nhà ta. Chứ mấy cái chiêu nam nữ hội ngộ dưới ánh trăng uống rượu đánh đàn, anh hùng cứu mỹ nhân các kiểu bà Hải Như khi đó nhìn xem phát ngán rồi. Ông Trọng Kim thời điểm ấy nếu không là quán triệt tinh thần không đi theo lối mòn, không sợ cường quyền, không sợ chết, chỉ chuyên tìm đường chết các kiểu thì nay đã không có Nguyễn đại công tử của chúng ta ra đời.

Nói tới Nguyễn đại công tử của chúng ta cũng là thuộc dạng số nhỏ không may. Có một vị ông ngoại trâu văn bò như thế, mẹ ruột bà Hải Như khi xưa lại là hòn ngọc quý được ông ngoại hết sức nâng niu trân trọng thế nhưng hần cái meo meo đấy lại là dạng trời sinh phế tài. Nghe đồn là kinh mạch trong người hần vừa yếu ớt lại vừa bế tắc, muốn tu luyện võ công cũng chẳng được. Tuy rằng nghe kể môn Ngũ hồ hàng long công kia cũng có công hiệu dịch kinh tẩy tủy thần kì lắm. Thế nhưng nếu muốn tu luyện, cái nỗi khổ phải chịu khi tập luyện với kẻ kinh mạch bế tắc như hần thật sự là quá lớn, quá lớn lao điếm!!!

Nguyễn đại công tử của chúng ta khi còn nhỏ thì sao? Quả thực là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. Được mọi người nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Hần mà chịu được khổ chịu được khó tập luyện võ công mới là lạ. Cộng thêm bà Hải Như mẹ hiền thương con không nịn được nhìn hần vất vả. Ông Trọng Kim lại là dạng thương nhân không ưa hần đánh đánh giết giết, càng mong cho hần đi học văn thi lấy công danh sự nghiệp, tên hiện bảng vàng. Tất nhiên từ đó liền không lắm đồng ý Nguyễn đại công tử khổ ha ha tập luyện cái cóc khô gì võ công bí tịch rồi.

Cao thủ giang hồ trong mắt ông Trọng Kim quả thật là một đám ngu si tứ chi phát triển. Ừ? Tất nhiên là trừ bà Hải Như và người nhà ra. Nói chung ông Trọng Kim ngày xưa tung hoành ngang dọc đánh bại không biết bao nhiêu cái gọi là thiếu hiệp giang hồ mới tóm được bà Hải Như về nhà. Bản thân lại không biết võ công, toàn dùng cái đầu và diễn kĩ để đánh bại địch thủ. Dưới cái nhìn của ông có học võ nhiều nhiều hơn nữa cũng thua làm quan một

bạc, thậm chí thua cả kẻ có tiền có người như ông

Tóm lại nếu không phải ông ngoại hẳn từng chính mình dạy võ cho Nguyễn đại công tử hẳn liền cái meo meo võ công cũng sẽ không tiếp xúc qua. Tất nhiên sau đó hẳn không muốn tiếp tục học võ nữa ông Trọng Kim lại càng mừng. Kết quả cuối cùng dĩ nhiên là ông ngoại hẳn ngao ngán buồn bã mà về. Cái gọi là Ngũ hổ hàng long công kia cũng liền vô duyên với hẳn.

Ừm. Nói xa rồi...

Lại chuyển trở về chuyện ông Trọng Kim sau bao năm mới lại được quay trở về kỹ viện dạo chơi. Tuy rằng đã cẩn thận lại cẩn thận hơn thế nhưng trên đời có cái gọi là thủ lâu tất có mất. Ông Trọng Kim cuối cùng vẫn là sa ngã rồi. Bao nhiêu năm bảo vệ trình tiết cứ gọi là trôi theo dòng nước mà đi

~

Cái này tin tức kinh thiên động địa tất nhiên ngay lập tức liền được vị đối tác- kẻ đã từng là nhị sư huynh của bà Hải Như kiêm tình địch ngày xưa truyền về đến tai người cần đến. Có thể nói là xôn xao tất cả mọi người trong Nguyễn phủ đều biết. Nghe thiên hạ đồn đại lúc bà Hải Như nhận được tin dữ xong liền tay không bóp võ bàn trà, chén đĩa bát đĩa cứ gọi là lèng văng xèng. Tình hình nguy cấp đến nỗi ông Trọng Kim nghe người mật báo sau cả tuần liền không dám về nhà. May mà khi đó Nguyễn đại công tử của chúng ta đã cải tà quy chính, cả ngày chăm chỉ đến thư viện đọc sách nên mới không có bị vạ lây.

Tóm lại cái ngòi dây dẫn nổ này vẫn là thứ ông Trọng Kim lo lắng hải hùng suốt cả tháng nay. Bởi lẽ bà Hải Như rất không ra chiều theo lẽ bình thường. Từ khi ông về nhà đến nay vẫn thật lâu không có nhắc tới chuyện đó, cười cười nói nói như xưa. Ông Trọng Kim còn tưởng là bà Hải Như tuổi lớn lòng dạ trở nên rộng rãi, không sẽ trách móc cấm chế ông nữa cơ. Bản thân còn đang tính toán có nên hay không được đà lần tới, sau này thỉnh thoảng tới thanh lâu chơi chơi ôn lại kỷ niệm cũ

~

Ai dè...

Nguyễn đại công tử của chúng ta rất không cho người ta bớt lo, không đâu lại tự tay châm lửa đốt cái thùng thuốc súng của bà Hải Như lên. Ông Trọng Kim khi trước vừa vỗ bàn muốn quát mắng hẳn tội không để ý đến nề nếp gia phong, dám mang kỹ nữ về nhà các kiểu lại bị về mặt tái mét của bà Hải Như dọa sợ. Mồ hôi từ trên trán không ngừng tuôn rơi. Cả người như ngồi trên đồng lửa vậy.

Có cái gọi là nhìn thẳng con liền biết thẳng cha. Nguyễn đại công tử đã dám công khai mang kỹ nữ về nhà vậy ông Trọng Kim thì sao???

Bà Hải Như làm sao có thể không suy nghĩ miên man???

Được rồi! Ông Trọng Kim tự nhận là mình đã già rồi. Vẫn nghe người ta thường than câu sóng sau đê sóng trước, giang sơn này lúc nào chẳng có anh hùng hào kiệt ra. Nguyễn đại công tử tuổi trẻ tài cao, gan dạ đừng cảm ông thật đúng là không đủ được với nó. Đừng nói là trực tiếp mang gái về nhà, có cho ông đi kỹ viện chơi gái không mất tiền chân ông cũng còn run đây này!

Tóm lại quả nhiên sau đó bà Hải Như liền nóng rồi

~

Một trận chất vấn! Một náo, hai khóc, ba thất cổ, bốn năm sáu đại chiến luận võ tại gia đình âm thầm chuẩn bị trình diễn... Tình hình gay cấn hết sức còn hơn ngày xưa địa cầu người ta đánh đại chiến thế giới thứ hai. Nói chung câu chuyện đã không còn chỉ là vì một cái kỹ nữ đi hay ở nữa mà là chuyện tình cảm, vấn đề trung trinh của ông Trọng Kim biết bao nhiêu năm nay.

Đối với bà Hải Như mà nói, con trai của bà lấy bao nhiêu vợ bao nhiêu thiếp cũng được thế nhưng ông Trọng Kim ngay cả đi kỹ viện chơi gái cũng đừng có mơ!!! Ai mà biết đám lãng loạn kia trên người có bệnh hay không cơ chứ...v v

Nói tóm lại nguy cơ gia đình rất là sâu sắc!!!

Có điều Nguyễn đại công tử của chúng ta áy vậy mà vô tâm không phé hơn nhiều. Hẳn mới meo meo tin cha mẹ hẳn ly hôn chia tay đây này. Tóm lại chỉ cần bà Hải Như ủng hộ, ông Trọng Kim tự mình lo mình không xong thế là hẳn mục tiêu vu vợ liền đạt thành rồi. Bởi thế cho nên mới có cái đoạn nhẹ nhàng liền chuồn êm ra ngoài cửa như thế kia. Còn chuyện của hai người còn ở trong phòng ???

Đánh là yêu mắng là thương! Cứ để cho bọn họ tự giải quyết với nhau thôi~

Nguyễn đại công tử hiện tại việc gấp gáp là đi gặp mặt Nguyễn quản gia lấy đất đai nhà của để sắp xếp cho Hồng Phấn vào ở cái đã. Thời gian cũng đã giữa trưa đây rồi

~

Haizzz ! Một ngày này thật là mệt nhọc quá

~

...

Kết thúc chương 42.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nhà Mới.

-Lộc cục cục cục cục...

~

-Dừng lại....

~

-Công tử, đã đến nơi rồi đây ạ !

Một chiếc xe ngựa thật lớn vừa dừng lại trên đường phố, Lâm Tam bắt chuyện người lái xe một tiếng liền quay người hướng về phía sau buồng xe thông báo.

-Ừm ? Đến rồi hả ?

Một cánh tay khẽ vén lên rèm che cửa sổ, Nguyễn Trọng Lăng một bên thò đầu ra nhìn quanh một bên gật gù đầu tỏ vẻ đã biết. Tiếp sau đó trong thùng xe vang lên một vài tiếng lục đục. Nơi cửa xe ngựa rất nhanh liền xuất hiện thân hình của Nguyễn đại công tử. Còn chưa hết. Tiếp sau đó liền là một hai ba bốn năm. Năm vị cô nương người ngọc thể nhu lần lượt từ trong buồng xe đi theo ra ngoài. Nhìn qua chính là tiểu Hồng, tiểu Huệ, tiểu Ninh, tiểu Thanh cùng Hồng Phấn cô nương vậy.

Bọn họ năm người từ sáng sớm liền được Nguyễn đại công tử đón về cho ở tạm tại một nhà gian quán trọ trong thành chờ đợi tin tức của hắn. Cho tới tận trưa hôm nay sau khi Nguyễn đại công tử lấy được khế đất, quyền sử dụng nhà cửa các loại hạng mục đồng thời thuận tay dắt dê đi từ Nguyễn quản gia một số tiền lớn, hiện tại mới có thể dẫn theo năm cô nàng xinh tươi này đến nhà mới sắp xếp ở lại.

Nguyễn gia gia tài bạc triệu, ngành nghề buôn bán trải rộng khắp các mặt tất nhiên không thể thiếu việc buôn bán đất đai nhà cửa được. Cũng chính bởi vì thế cho nên Nguyễn đại công tử tuy biết rằng nhà mình lắm đất lắm cát khả năng muốn hắn tự dung liên sở hữu một tòa nhà biệt viện trông liền khó lắm.

Ai biết lúc nào lão cha của hắn sang tay bán lại cho người khác hay sao. Còn chưa nói tới việc buôn bán đất cát trong cái thành Thăng Long này cũng không phải dễ dàng như vậy. Muốn kiếm được một tòa nhà phù hợp tâm ý của Nguyễn đại thiếu gia vậy không thể không thông qua bàn tay sàng lọc của Nguyễn quản gia.

-Đi ! Chúng ta đi vào xem thử xem !

Nguyễn đại công tử hứng thú rất cao dẫn theo mọi người đi vào mở cửa.

-Kétttt....

~

-Ừ ???

Nguyễn Trọng Lăng còn chưa kịp đẩy ra cửa lớn đối phương liền tự động mở hẳn ra. Đang lúc Nguyễn đại công tử ngây người không biết ra sao, đằng sau cánh cửa liền lộ ra một khuôn mặt hơi hơi quen thuộc như đã thấy qua ở đâu.

-Công tử ! Ngài đã đến rồi.

Đây là một tên thanh niên mặc áo vải thô người hầu tuổi tác xấp xỉ Lâm Tam.

-Ừ ! Người là... ???

Nguyễn Trọng Lăng vẻ mặt sửng sốt hỏi.

-Công tử ngài tốt. Con là Hướng Nhật, Nguyễn quản gia kêu con dẫn một ít người qua đây sửa sang lại nhà cửa chờ đợi thiếu gia ngài tiến đến.

Hướng Nhật về mặt thành thật trả lời.

-Há ! Là như vậy hả. Mọi người khổ cực rồi.

Nguyễn đại công tử nghe đối phương trả lời như vậy liền thở phào một hơi. Hắn còn tưởng rằng tòa nhà này có người ở mất rồi mà Nguyễn quản gia không biết đây này. Hiện tại tất nhiên là không có vấn đề gì. Ngay cả sửa sang nhà cửa cũng có người làm thay hết cả. Nguyễn đại công tử thuận miệng khách khí một câu, bước chân liền tiến vào trong phủ. Trong lòng lại càng muốn tham quan kỹ lưỡng chỗ kim ốc tàng kiều mới này của mình hơn.

-Công tử quá lời.

-Các vị tiểu thư tốt !

Hướng Nhật thái độ khiêm tốn có lẽ đáp lại lời nói của Nguyễn đại công tử, đối với mấy cô gái đi theo sau cũng rất đúng mực, so sánh với Lâm Tam khi lần đầu gặp mặt năm người cao hơn không chỉ một bậc. Nguyễn đại công tử vô tình nhìn thấy tình huống này trong lòng không khỏi cảm thấy năng lực điều giáo người hầu của mình còn cần đề cao hơn. Nhìn Lâm Tam đứng nơi cửa ngó ngó cười chào hỏi Hướng Nhật mà trong lòng cảm thấy không thoải mái hết sức.

-Hừm hừm ! Lâm Tam ! Lâm Tam !!!

Nguyễn đại công tử một khi đã không thoải mái vậy nhất định phải có người gặp chuyện không may.

-Dạ dạ ! Công tử, con tới đây !

Lâm Tam vừa nghe Nguyễn đại công tử một gọi liền cũng không quan tâm thêm được Hướng Nhật thêm nữa, vội vội vàng vàng chạy tới bên cạnh Nguyễn Trọng Lăng.

-Công tử, có chuyện gì không ạ ?

Lâm Tam vừa tới liền về mặt phần khởi hỏi.

-Không có chuyện gì thì không được gọi người à ???

Nguyễn đại công tử giọng điệu khó chịu hỏi ngược lại.

-Dạ không ! Dạ không ! Công tử người cứ trêu con

~

Lâm Tam về mặt cười xoa đáp lời.

-Thôi đi nhà người ! Nhìn ngu ngơ thấy cười ~ Mau mau dẫn ta đi tham quan nơi này đi.

Nguyễn đại công tử cũng lười tiếp tục tính toán với hắn, thuận miệng phân phó công việc. Hồng Phấn cùng bốn vị cô nương kia cũng đã đến đợi đây rồi.

-Cái này... Con cũng không biết đường mà công tử

~

Lâm Tam về mặt không khỏi khó khăn than đáp. Trong lòng suy tư chẳng lẽ công tử lại muốn tìm cách trừ tiền lương của hắn rồi. Đây cũng quá keo kiệt đi à nha ! Lâm Tam chỉ cảm thấy cuộc đời mình u ám thấu

~

-Công tử người muốn đi dạo trong phủ sao ? Nếu không để con dẫn đường cho ngài. Trước đó con cũng đi dạo trong phủ một lượt rồi.

Hướng Nhật sắp xếp xe ngựa xong quay trở lại nghe được hai người nói chuyện liền vội lên tiếng.

-Há ! Hay là thôi đi. Nói vậy sớm muộn rồi cũng có thể xem. Dẫn chúng ta trước tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đi đã.

Nguyễn đại công tử theo bản năng liền không muốn tiếp tục nhiều gặp vị người hầu mang tên Hướng Nhật này, qua loa đáp lại.

-Vậy được ! Công tử cùng các vị tiểu thư xin đi theo con.

Hướng Nhật cũng không có cảm thấy Nguyễn đại công tử lời nói thay đổi như chong chóng mà phật lòng gì, rất dễ dàng liền tiếp lấy câu chuyện, xoay đi dẫn đám người tìm nơi nghỉ lại. Một sát na kia, ánh mắt của Hồng Phấn cô nương không khỏi lóe lóe lên mấy lần.

Theo bước chân di chuyển không ngừng, tuy rằng chỉ là đơn giản đi tìm nơi nghỉ ngơi ở lại trong lúc chờ đợi các gian phòng được sửa sang hoàn tất thế

nhưng Nguyễn đại công tử cũng coi như là một lần nữa được mở mang tầm mắt. Tòa biệt viện này vốn là Nguyễn Trọng Lăng yêu cầu Nguyễn quản gia tìm tòa nhà tốt nhất đưa cho mình. Chỉ là hắn cũng không nghĩ tới nó lại có thể tốt tới như vậy.

Đình đài lầu các, hoa viên sân rộng, lối đi hành lang trải dài, phòng ốc san sát. Đây diện tích sợ rằng còn lớn hơn cả nơi ở hiện tại của Nguyễn gia. Nếu như không phải Nguyễn phủ hiện tại vị trí càng gần hơn tới phương bắc nơi đám người quyền quý tụ tập lại với nhau mà toàn nhà này nhiều thiên về hướng nam nơi dân thường hay ở vậy Nguyễn phủ có thể chọn lựa ở đâu giữa một trong hai nơi vậy cũng nói không chừng.

Haizzz ! Cứ nghĩ tới một hơi đưa về năm cô nàng hắn là đã sung túc lắm rồi. Hiện tại Nguyễn đại công tử vừa nhìn thấy địa điểm kim ốc tàng kiều của mình lớn tới như vậy. Cái meo meo đây ! Luôn cảm giác sự nghiệp mở thủy tinh cung của mình vẫn còn rất gánh nặng đường xa a. Tốt thôi ! Tương lai kia xa vời vợi ! Các đồng chí chúng ta vẫn còn phải phấn đấu nhiều

~

- Công tử, đến nơi rồi đây ạ !

Đang suy nghĩ viễn vông, tiếng nói của Hường Nhật vang lên làm Nguyễn Trọng Lăng giật mình tỉnh lại.

- Hừm. Tốt !

Cuối cùng cũng đến nơi rồi. Nhìn trước mắt cả một gian nhà thật rộng lớn, mái ngói cổ xưa hiện lên trước mắt mà Nguyễn đại công tử không khỏi thất thần. Cổ đại nha cổ đại... Thật là vạn ác giai cấp địa chủ phú ông

~

- Đi thôi ! Vào nghỉ ngơi trước đi !

- Vâng, công tử.

...

Kết thúc chương 43.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Trăng Lên.

- Công tử, cơm nước đã chuẩn bị xong rồi đó ạ !

Trời vừa nhá nhem tối, một vị người hầu Nguyễn Trọng Lăng chưa từng thấy mặt bao giờ đi vào trong phòng lên tiếng thông báo.

- Há ! Ta biết rồi.

- Hừm ? Lâm Tam, người đi gọi Hồng Phấn các nàng bảo cùng đi ra ăn cơm luôn đi.

Vốn đang nằm chán ngồi chờ ở trong phòng khách, Nguyễn đại công tử vừa nghe tới có cơm ăn liền tỉnh táo hẳn lại. Theo bản năng liền sai phái Lâm Tam đang đứng quạt hầu bên cạnh đi gọi người.

- Dạ vâng công tử !

Lâm Tam đối với tính cách của vị công tử nhà mình chung quy là cũng biết một hai, cũng không có giống các nhà giàu khác quy củ ăn cơm còn phải phân chia ra mâm nam mâm nữ. Đối với Nguyễn đại công tử mà nói, ăn cơm uống rượu mà có con gái hầu hạ ở bên cạnh quả thật là quá chuyện quá sung sướng tuyệt vời rồi. Bình thường ở trong phủ vẫn là tiểu Đào thường phục vụ hắn ăn uống đã thói quen.

- Đi đi nhanh lên !

- Vâng ! Con đi ngay !

Lâm Tam bỏ lại chiếc quạt mo lớn ở trong phòng, vừa đáp xong liền quay người đi truyền lời. Xua xua tay, Nguyễn đại công tử nói xong cũng liền không còn quan tâm hắn nữa, cứ như vậy bước theo chân người hầu đi tới nhà ăn.

Nói tới buổi chiều bởi vì Nguyễn Trọng Lăng không quá ưa thích tên người hầu gọi là Hường Nhật kia vì vậy sau khi tìm được chỗ nghỉ ngơi liền mệnh lệnh cho đối phương tìm người sớm chuẩn bị cơm nước buổi tối rồi trở về Nguyễn phủ trước đi. Hường Nhật đối với phân phó của hắn tất nhiên cũng sẽ

không có gì dị nghị.

Ngược lại là Hồng Phấn mấy người tương đối háo hức khi đi tới nhà mới. Mà có lẽ chủ yếu chỉ là tiểu Hồng và tiểu Huệ hưng phấn mà thôi. Hồng Phấn cô nương vẫn như bình thường điềm đạm bình tĩnh lắm. Tiểu Thanh gặp thân tượng của mình thái độ như vậy cũng lấy dính lấy vài phần. Ngược lại là tiểu Ninh nhỏ tuổi nhất cả ngày nay đều bên la bên lén, ngượng ngùng cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đối với việc mấy người phụ nữ muốn đi dạo quanh nhà mới Nguyễn Trọng Lăng cũng không có làm phản đối. Chỉ là sai Lâm Tam hơi hơi gọi một hai người hầu gái trong nhóm người hầu mới tới dọn dẹp ngừng làm việc, chuyển thành chuyên môn đi dẫn mấy cô gái thăm quan khắp nơi là được rồi. Ngược lại là Nguyễn đại công tử không có hứng thú đi bồi các nàng. Cả người liền như vậy lười biếng ngồi nghỉ tại chỗ. Còn có sai Lâm Tam ở bên đứng quạt hầu hạ hần gối.

Phòng nghỉ mà Nguyễn đại công tử trước đó vẫn ở lại thật ra là căn phòng tiếp khách lớn nhất của tòa nhà. Cũng bởi vì nó là phòng tiếp khách nên đám người làm mới ưu tiên trước dọn dẹp cho đám người Nguyễn Trọng Lăng vừa tới liền có chỗ đứng chờ tạm. Sau khi sửa sang xong tất cả mới đi sửa sang các gian phòng ngủ, phòng bếp, nhà ăn vân vân. Dù cho tòa nhà này hằng ngày vẫn thường xuyên sai phái người đến tu dưỡng thể nhưng hiện tại muốn sửa sang cho người đến ở cũng cần phải làm không ít công việc.

Nguyễn đại công tử ra khỏi phòng khách chính, rẽ trái đi một đoạn lại rẽ trái đi thẳng liền rất nhanh đi tới nhà ăn hoặc cũng có thể coi đây là phòng khách nhỏ của tòa nhà. Theo lẽ bình thường nơi này chủ nhà có thể dùng để thiết yến tiệc mời khách vừa ăn uống vừa nói chuyện các kiểu để tỏ rõ thân mật. So với phòng khách chính rộng rãi mà chỉ có nước chè suông không thì đây quả nhiên là tốt đẹp hơn nhiều rồi.

Hiện tại trong nhà cũng không có khách khứa gì, Nguyễn Trọng Lăng đám người cũng liền không có quá nhiều chú ý. Cứ như vậy liền trưng dụng phòng ăn dùng một lần. Dù sao sau này sửa sang cả tòa nhà hoàn tất, mỗi lần Nguyễn đại công tử giả làm tới nơi đây hiển nhiên sẽ đều ăn cơm uống rượu trong phòng ngủ của các vị phu nhân tiểu thư cả thôi. Gian phòng tiếp khách nhỏ này sợ rằng sẽ không được sử dụng một thời gian dài.

-Công tử tốt !

-Công tử !

-Công tử tốt !

-^@#%^&#\$%^@%

-Hừm ! Các người sắp xếp thức ăn cùng rượu lên đi được rồi.

-Vâng công tử !

Nhìn đám người hầu rất nhanh đi rồi trở lại, trên tay mỗi người đều là từng khay từng khay đồ ăn thức nhắm tinh xảo thơm ngọt, Nguyễn đại công tử không khỏi trong lòng gật gù hài lòng. Quả nhiên dù là thời đại nào thì có nhiều tiền vẫn là tốt nhất ! Trở về thời cổ đại mà lại còn phải vì vài đồng bạc bôn ba kiếm ăn quả thực khổ hơn thời hiện đại vô số lần.

Dù sao thì ở cái thời đại này xã hội phúc lợi so sánh kém tương lai nhiều nhiều lắm. Không may trở thành đũa ở, thằng hầu cho người ta thì có mà cả đời cũng không ngóc đầu lên được. Nguyễn đại công tử cũng coi như là số đỏ Vũ Trọng Phụng rồi. Xuyên đúng vào một nhà giàu có nứt đổ vỡ vách như Nguyễn gia vậy.

Một lần nữa cảm thán sống trên đời không dễ, Nguyễn Trọng Lăng tay nâng chén rượu, miệng nhai thức nhắm thờ dài thườn thượt, vừa ngắm trăng sao trên trời vừa rung đùi thích ý lắm lắm.

-Công tử ! x 5

-Há ! Tới rồi đó hả ? Tới rồi thì mau mau lại đây ngồi đi. Mau tới hầu hạ bản đại công tử uống rượu ngắm trăng. Ha ha...

~

Được rồi ! Hiện tại trời vừa mới nhá nhem tối. Mặt trăng vẫn còn chưa lên qua khỏi rặng tre đây, ngồi từ trong phòng ăn nơi này cũng coi như là có thể trực tiếp ngắm trăng rồi đi.

-Tốt ! Công tử đợi chút.

Hồng Phấn hé miệng cười cười, dáng vẻ thướt tha yêu kiều đi tới ngồi bên cạnh tay trái Nguyễn đại công tử. Mấy người khác ngược lại có chút câu nệ khi đi tới vây quanh ngồi. Nhìn qua so sánh với lúc vừa mới tới nơi này lộn xộn nhốn nháo không có trật tự, hiện tại người mù cũng có thể nhận ra Hồng Phấn cô nương chỉ tốn một đoạn thời gian ngắn ngủi liền thu thập mấy người còn lại ngoan ngoan để bảo cả. Nếu như hiện tại để bọn họ tự mình tuyển chọn người đứng đầu mà nói. Hồng Phấn cô nương quả thật chính là vợ cả nói một không hai trong nhà.

Tất nhiên đó cũng chỉ là nếu mà thôi. Nguyễn Trọng Lăng tuy rằng đến từ hiện đại thể nhưng hần cũng sẽ không ngây thơ mà bởi vì thế phá hoại cái trật tự sẵn có trên thế giới này.

Sức lực của một người là có hạn, đời người tuổi thọ cũng là có hạn. Giống như Hồng Phấn các nàng xuất thân lâu xanh kỹ nữ, dù cho có thông minh thể thiếp như thế nào đi nữa cũng không thể trở thành nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Nguyễn được. Nguyễn Trọng Lăng bởi vậy đối với quan hệ của các

nàng cũng liền nhắm mắt làm ngơ không thèm quan tâm.

Tóm lại chỉ cần các nàng không làm phiền, làm hỏng tâm tình của hắn là được. Nói tới Nguyễn đại công tử bản chất cũng thật là đủ vô tình đấy. Ít nhất về khoản này hắn là thua xa ông Trọng Kim cha của hắn rồi.

-Công tử, Hồng Phấn mời người một chén

~

Hồng Phấn hai má đượm hồng nâng lên chén hướng về Nguyễn Trọng Lăng chúc rượu. Mấy cô gái còn lại cũng liền ngồi lặng im không dám có cử động khác biệt.

-Há ! Uống rượu tốt !

-Ừm...

~

-Rượu ngon ! Trắng sáng ! Người cũng đẹp vậy

~

-Tốt rồi ! Các nàng cũng tự nhiên ăn uống đi. Làm sao trước đây gặp mặt không thấy mọi người câu nệ như vậy. Hiện tại lại đối tính cả rồi sao ?

Thản nhiên uống hết một chén rượu vào người, vốn tâm tình không tệ Nguyễn đại công tử gặp những người khác về mặt câu nệ buồn bực liền không khỏi nhăn mày hỏi lại.

Cái meo meo đấy ! Chẳng lẽ uống rượu nhà còn thật sự là không bằng uống rượu nơi kỹ viện hay sao ??? Nhân vật ở nơi đây lại không có thay đổi người.

Kì quái ! Kì quái thay

~

...

Kết thúc chương 44.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Say Rồi~

-Công tử, chúng em hiện nay đã là người của công tử. Không còn là trước kia cần phải bán đứng nụ cười để chiều lòng mọi người nữa. Được ngồi cùng bàn ăn hầu hạ công tử đã là phúc phận không tệ. Làm sao có thể tùy ý hủy hoại gia phong của gia đình mình.

Hồng Phấn lông mày hơi cau lại, nhỏ giọng giải thích cho thái độ của mọi người.

-Hồng Phấn tỷ nói đúng vậy. Công tử người đối tốt với chúng em như thế. Chúng em cũng nhất quyết không thể phụ lòng công tử người được.

Tiểu Thanh ngồi đối diện Hồng Phấn vừa nghe xong liền lập tức lên tiếng phụ họa. Ngồi hai bên là tiểu Hồng và tiểu Huệ nghe cũng gật đầu lia lịa. Ngược lại là ngồi ngay cạnh bên phải Nguyễn Trọng Lăng, tiểu Ninh cô nương vẫn như mọi khi đỏ mặt cúi đầu không dám nói lời nào.

-Há ! Nói vậy tiểu Ninh người cũng nghĩ như mọi người sao ?

Nguyễn đại công tử đột nhiên nổi hứng bày trò đùa dai, vẻ mặt cười cười một tay đột ngột ôm chầm lấy tiểu Ninh bên cạnh, cười ha hả chọc ghẹo cô gái nhỏ. So sánh với tiểu Hồng, tiểu Huệ quá lời đời, tiểu Thanh mười phần fan cuồng đáng đáp cùng Hồng Phấn cô nương tiên tử không ăn nhân gian khói lửa mà nói, tiểu Ninh bé bỏng của chúng ta thật sự là quá thú vị, quá khiến người ta xúc động muốn bắt nạt nàng chơi chơi rồi.

Quả nhiên, đối mặt với việc Nguyễn đại công tử đột ngột xàm xỡ, tiểu Ninh hai má thoáng cái liền hây hây đỏ chót như đánh phấn, một đôi mắt to sưng mù tràn ngập, ngơ ngác ngác như con rối nhìn hắn, giọng nhỏ xịu.

-Công tử... tiểu Ninh... tiểu Ninh toàn nghe theo công tử...

Ai ui~ Nghe nghe mà coi. Lời này nếu là tiểu Hồng và tiểu Huệ nói ra, Nguyễn Trọng Lăng thật đúng không có mấy phần tin là thật. Ấy thế nhưng nếu là tiểu Ninh nói ra mà nói... Nguyễn đại thiếu gia thật đúng là tin.

Ai bảo cô nàng này tuổi còn quá nhỏ đây. Nghe Hồng Phấn nói cô gái nhỏ mới chỉ mười bốn tuổi thôi. Đặt ở xã hội hiện đại Nguyễn Trọng Lăng tới qua làm chuyện đó với cô gái nhỏ xong sáng nay hoàn toàn có thể mang hân đi xử bắn.

Càng quan trọng hơn là buổi sáng nay lúc hân lên lút rồi giường còn nhìn thấy cả vết máu ở trên chăn mền. Đây mười phần mười là của tiểu Ninh nhà chúng ta tạo ra rồi. Phải biết là ngay cả tiểu Thanh nhìn lãnh đạm cứng ngắt như vậy thôi nhưng cũng không có may mắn thoát khỏi số phận định mệnh của một cô gái trong lầu xanh, không có đợi được cho khi Nguyễn Trọng Lăng tới chuộc nàng ra.

Ngược lại là tiểu Ninh tuổi còn nhỏ lại chuyên môn làm chân chạy nên thoát được một kiếp. Thật không hiểu tới qua vì sao trong chốn này xuất hiện cô gái nhỏ nữa. Hơn nữa Nguyễn Trọng Lăng càng không hiểu là Trần Phi Long tại sao lại biết được mà chuộc cả nàng ra.

Chỉ có điều trình tiết của một cô gái ở vào thời đại này thật sự là quan trọng lắm lắm. Chính là Nguyễn đại công tử là người từ hiện đại tới không phải mỗi lần đối mặt với ba người tiểu Hồng, tiểu Huệ, tiểu Thanh cũng đều còn có khúc mắc hay sao. Đến cả hân còn như thế thì nói chi tới đàn ông nam giới tầm thường ở thời đại này.

Ba người các nàng kia hân cũng là bởi vì thế mà không thể không đẩy Hồng Phấn cô nương làm lớn nhất. Thậm chí như là tiểu Ninh ngờ ngợ ngắc ngắc cũng vì vấn đề này mà địa vị cao hơn ba người, hiện tại còn vì vậy mới được ngồi ăn cơm sát bên cạnh Nguyễn đại công tử.

Nói tới thời cô đại ngồi ăn cơm cũng là có thứ tự ngầm hết cả đấy. Giống như Nguyễn Trọng Lăng ngồi ở đâu cũng đều là xếp hạng thứ nhất vì hân là chủ nhà. Thế nhưng Hồng Phấn cô nương ngồi bên tay trái ngay cạnh hân vậy vị trí của nàng trong mấy người phụ nữ liền là lớn nhất. Tiểu Ninh ngồi ngay cạnh bên phải liền là thứ hai. Bởi vì bàn ăn cơm là hình tròn nên ba người tiểu Hồng, tiểu Huệ, tiểu Thanh liền sàn sàn không phân cao thấp.

Ai... Chung quy là tội ác chế độ phong kiến a~ Nó khiến người ta đôi lúc thật mê muội nhưng cũng có nhiều thứ khiến kẻ ngoại lai khác loại như chúng ta phản cảm đến ghê người. Còn có cái gọi là không tự do không bằng chết. Tất cả chung quy cũng chỉ có thể tùy vào hoàn cảnh địa vị mỗi người rồi.

Lắc lắc đầu, Nguyễn đại công tử cũng liền không tiếp tục hứng thú trêu chọc mấy người phụ nữ nữa. Dù sao hôm nay cũng coi như bữa cơm đầu tiên khi bắt đầu cuộc đời mới của các nàng. Nghiêm túc thì cứ nghiêm túc đi. Hân tự vui hân liền được rồi.

Nghĩ vậy Nguyễn đại công tử liền vừa cầm rượu trò chuyện với Hồng Phấn cô nương vừa ăn uống thả cửa, đồng thời không quên táy máy tay chân cô gái nhỏ trong lòng. Tóm lại một bữa cơm ăn cũng gọi là muôn màu muôn vẻ không tẻ tị nào.

Mấy người phụ nữ thấy Nguyễn đại thiếu gia tính cách như vậy cũng dần dần phóng khoáng hơn. Trước đó còn sợ một khi trở thành người của hân liền sẽ phải nghiêm túc rõ ràng, sợ bởi vì xuất thân mà nhận lấy khinh bỉ...vv, hiện tại cảm giác Nguyễn đại công tử rộng lượng tất nhiên là an tâm hơn nhiều. Bữa ăn cũng dần dần tràn đầy tiếng nói tiếng cười vậy.

Thời gian trôi qua, mặt trăng cũng dần đi tới đỉnh đầu. Đêm nay trăng thanh gió mát. Một bầu rượu ấm, thức ăn ngon, người đẹp bên mình. Nguyễn đại công tử liền dần say rồi.

Say say say... cuối cùng mơ mơ màng màng nhớ tới mình đi theo ai đó lên giường. Thế là theo bản năng hành xử, lại là một đêm triền miên tình. Lần này cũng không tồi. Người trong mộng xuân thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện dường như chính là Hồng Phấn cô nương vậy.

Một đêm đó liền cứ như thế lặng lẽ trôi qua...

...

Sáng sớm hôm sau, Nguyễn Trọng Lăng lại một lần nữa ngủ ngủ tự nhiên tỉnh. Vẫn là một giấc ngủ dài không có người làm phiền. Khả năng Nguyễn Trọng Lăng cũng cùng lúc một lần nữa cảm thấy cả người vô lực như bị rút đi sinh mệnh vậy.

Tuy rằng người xưa vẫn thường nói một giọt tinh bằng mười giọt máu. Nguyễn đại công tử tới hôm qua làm việc rất ra sức. Hân cảm thấy trong giấc mơ xuân mơ màng đêm qua hân hân là xuất ra không ít. Khả năng ngày xưa thời còn sinh viên cũng rút máu đi làm thử thuốc kháng sinh kiểm tiền không ít lần. Thế nhưng meo meo thấy lần nào mệt mỏi như hai ngày gần đây vậy.

Kì quái! Kì quái quá thay

~

-Công tử người tỉnh rồi?

Giọng nói của Hồng Phấn đột nhiên vang lên làm Nguyễn đại thiếu gia của chúng ta không thể không mở choàng mắt. Một khung cảnh buổi sáng sớm mỹ nhân chải đầu cũng liền vì vậy xuất hiện trong tâm trí Nguyễn Trọng Lăng.

Tốt rồi! Đêm qua không phải là mơ hồ. Hân đúng là cùng với Hồng Phấn cô nương động văn phòng một cái rồi. Bằng chứng là trên giường vẫn còn dấu vết nhăn nhoe sau cơn đại chiến. Đầu giường ấy vậy mà còn để đó tấm khăn đầy máu trong truyền thuyết thường thấy trên tivi. Nguyễn đại công tử của chúng ta thông minh như vậy tất nhiên cũng sẽ không ngu ngốc đi hỏi Hồng Phấn cô nương tấm khăn dính máu kia là như thế nào vân vân các kiểu.

Ủm? Nếu không hôm nay đẹp trời như vậy, bạn thân đây liền đến thử một lần thay vợ về lông mi xem xem nó lại là như thế nào?

Bởi vậy có thể thấy Nguyễn đại công tử rất... nhân rồi không có việc gì liền luôn sẽ nghịch ngợm một hồi

~

Truyền thuyết họa từ trên trời giáng xuống cũng chính là từ đây mà ra....

...

Kết thúc chương 45.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Sáng Sớm Trong Gian Phòng.

-Ha hả... tiểu Phấn, mấy giờ rồi?

Nguyễn Trọng Lăng đột nhiên giọng điệu quái quái nói chuyện.

-Tiểu... tiểu... tiểu Phấn???

Được! Đến ngay cả Hồng Phấn cô nương cũng bị cách xưng hô đột nhiên của Nguyễn đại thiếu gia làm rung cả mình. Có thể thấy năng lực tự tìm đường chết của hần ta mạnh mẽ ra sao

~

-Ủm! Tất nhiên là tiểu Phấn rồi. Chẳng lẽ ta còn có thể gọi nàng là tiểu Hồng hay sao?

Nguyễn Trọng Lăng mặt vừa cười vừa đáp, quần áo cũng không mặc, cứ như vậy tự nhiên sai bước đến nơi bàn trang điểm Hồng Phấn đang ngồi.

-Ai...~ Công tử ngài tự là trời là biển. Ngài bảo sao người ta liền như vậy. Thiếp thân đây chẳng lẽ còn có thể nói không được hay sao?

Giọng u u thờ dài buồn bã nhọc mệt. Đôi bàn tay vẫn đều đều lên xuống dùng lược chải lên mái tóc dài đen tuyền.

-Khái khái...~ Đùa chút! Đùa chút thôi mà! Ủm! Để bản công tử xem xem đây là vị nào tiên nữ vừa mới lạc xuống phạm trần nào

~

Nguyễn Trọng Lăng cũng không phản bác, cười cười đi tới sau lưng Hồng Phấn cô nương, liếc nhìn qua bản thân mình hiện lên hình ảnh trong chiếc gương đồng đặt trên bàn. Hình ảnh có hơi... mờ ảo không rõ.

Lông mày thoáng nhăn một cái, có điều Nguyễn đại công tử rất nhanh liền không chú ý tới nó nữa. Ánh mắt chuyển sang nhìn đám đồ trang điểm khay khay lọ lọ của Hồng Phấn đặt trên bàn.

-Ủ! Trong những cái này cái nào là dùng để kẻ lông mi???

Nguyễn đại công tử nhìn một lượt đồ đạc trên mặt bàn với hi vọng có thể tự phát hiện ra vật phẩm cần dùng. Tiếc là không thành công

~

-Kẻ lông mi? Công tử người tìm thứ đó để làm gì?

Chiếc mũi nhỏ khê nhú, Hồng Phấn hiện tại cảm giác mỗi khi mình trò chuyện với Nguyễn đại thiếu gia đều như là đang tham dự một cuộc chiến sinh tử vô cùng mệt mỏi vậy. Hai người bọn họ hầu như hoàn toàn không ở cùng trong một thế giới. Tục xưng: Thế giới của ngài ấy, chúng ta là không hiểu

~

-Tất nhiên là để giúp nàng trang điểm rồi!

-Nào nào! Nếu không để ta giúp nàng chải tóc cũng được

~

Tạm thời không tìm thấy mấy thứ đồ cao cấp kia, Nguyễn đại thiếu gia rất thông minh liền quyết định chuyển biến dòng suy nghĩ. Bàn thân đây không tìm thấy đồ kẻ lông mi, không tìm thấy phấn trang điểm chẳng lẽ còn không thể giúp đỡ chải tóc hay sao? Nói nói một bên tay liền cố cướp lấy chiếc lược chải đầu mà Hồng Phấn đang dùng. Tiếp sau đó hớn ha hớn hở chải a chải lại chải a chải~ Làm không biết trời đâu đất đâu!

-Công tử.....!!!

Hồng Phấn vẻ mặt dờ khóc dờ cười nhìn Nguyễn đại thiếu gia. Thật giống như nhìn đứa bé chưa lớn vừa tìm được món đồ chơi mới liền không thể dừng được nghịch ngợm, không chịu nghe lời vậy. Có điều trong đôi mắt đen láy sâu thẳm thẳm ấy, một vệt thờ dài buồn bã như mắt không khỏi đột nhiên thoáng hiện, xua đi không được. Cả căn phòng dần dần trở về với yên lặng. Chỉ có tiếng gió xào xạc thổi qua kẽ lá ngoài cửa sổ làm cho cảnh vật hơi có chút tiêu điều.

Ừ! Kẻ vô tâm không phé như Nguyễn đại thiếu gia nhà ta tất nhiên là sẽ không cảm nhận được cái cảnh giới cao xa này đây!!!

Hắn chỉ có thể...

-Hừm! Không nghĩ tới tóc của nàng lại vừa dài vừa mượt như vậy

~

Một đôi bàn tay khẽ vuốt ve lên mái tóc, từng sợi tóc tơ đen dài thẳng tuột, trơn nhẵn xuyên qua kẽ hở nơi bàn tay không một chút trở ngại. Nói là chải tóc hộ thể nhưng Nguyễn đại công tử rất nhanh liền phát hiện mình thật ra là làm điều thừa. Bởi lẽ Nguyễn đại công tử chải a chải, chải mãi mà chẳng có một chút cảm giác lực cản gì cả. Hầu như không thấy chút xù gì dầu vết về tóc rồi ở trên người Hồng Phấn cô nương.

Cũng thật là kì quái thay~

Có điều nghĩ nghĩ có lẽ là bởi vì trước đó Hồng Phấn đã từng trải qua rồi nên mới như vậy đi. Nguyễn Trọng Lăng bởi thế cũng không có làm thêm suy nghĩ.

-Được rồi công tử! Hiện tại cũng đã quá giờ thìn rồi. Để người ta gọi người tới giúp đỡ công tử ngài rửa mặt chải đầu còn chuẩn bị đi ăn cơm trưa.

Hồng Phấn giọng nhẹ nhàng lên tiếng như dỗ con nít.

-Ừ! Thế nhưng nàng còn chưa đánh phấn tô son mà. Nếu không để ta giúp đỡ cho.

Nguyễn đại công tử ban đầu còn hơi ngỡ người ra mới thật nhanh phản ứng lại, quá giờ thìn tức là vượt quá 9h sáng rồi. Có điều hắn thật cũng không có việc gì gấp gáp cả. Hôm nay trăm phần trăm là quyết định bỏ học ở nhà chơi với Hồng Phấn cô nương rồi. Ngược lại cái cảm giác ở bên cạnh người mùi hương thơm ngát nơi người con gái đẹp, bàn tay chạm lên làn da thịt trơn bóng mịn màng của đối phương. Cái cảm giác lạnh lẽo như băng như ngọc ấy truyền về khắp toàn thân.

Haizzz! Chẳng lẽ đây chính là ôn nhu hương, mộ anh hùng trong truyền thuyết? Quả nhiên... bản đại thiếu gia thật sự Chân. Anh Hùng vậy. Hắn a cười khằng khặc a cười khằng khặc

~

Cảm giác Nguyễn đại công tử của chúng ta càng sống càng trở về, càng sống càng trở nên ngây thơ vô số tội??? Có điều ai mà biết chắc được đây!!!

-Không đánh! Không đánh phấn tô son nữa rồi. Lại cũng không phải trang điểm để đi ra ngoài. Chẳng lẽ công tử người sẽ để ý mấy chuyện này hay sao?

Hồng Phấn cười cười đáp. Dáng vẻ trang nhã mà tự nhiên. Quả thực là không trang điểm mà thắng với trang điểm. Dung nhan rạng rỡ sáng ngời làm người không khỏi thần hồn mê đảo.

-Há! Tất nhiên là không rồi!

-Hồng Phấn của bản đại thiếu gia không trang điểm cũng là đẹp mắt nhất!!!

Nguyễn Trọng Lăng cười ha hả ôm chầm lấy Hồng Phấn cô nương từ sau lưng. Hắn vậy mà nhạy cảm cảm giác được thời điểm hai người ôm chầm đó Hồng Phấn cả người có vẻ như đột nhiên cương cứng lại.

Kì quái! Tối qua không phải đã ôm ôm ấp ấp chán chê rồi hay sao~ Còn có gì ngượng ngùng nữa cơ chứ? Chẳng lẽ là bởi vì hiện tại là giữa ban ngày ban mặt???

Haizzz! Nói vậy Hồng Phấn cô gái nhỏ vẫn còn cần phải được điều giáo nhiều nhiều hơn nữa nha. Bản đại công tử trách nhiệm vẫn là nặng nề và xa xa lắm lắm vậy! Nguyễn Trọng Lăng trong lòng bởi vậy không khỏi ca thán.

-Đừng mà công tử! Thời gian cũng không còn sớm rồi

~

Chỉ gặp Hồng Phấn hơi làm gãy dựa liền thần kì dễ dàng thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Nguyễn đại thiếu gia. Cả người vừa đứng dậy liền với tay ra sau gáy, rất nhanh buộc lại mái tóc trên đầu thành cao cao tóc cuốn đuôi gà. Động tác linh hoạt mà kì ảo cứ như tiên nữ giáng trần vậy. Nàng ta cũng không đợi Nguyễn đại công tử làm thêm phản ứng liền cười cười yên nhiên chạy đi ra ngoài mất rồi. Nghe nghe âm thanh vang lên ra về muốn đi tới gọi đám người hầu kẻ hạ vào giúp Nguyễn đại thiếu gia rửa mặt chải đầu, tu sửa quần áo.

Nguyễn Trọng Lăng lúc này ngược lại là nhìn chăm chăm vào đôi tay của mình.

Móa nó! Bản đại thiếu gia Siêu cấp ôm gái song long thủ tại sao lại dễ dàng bị đá bại như vậy???

Rất ... TM nó đã kích người ta rồi!!! Công lực này a công lực này a!!! Làm sao mà tương lai dương danh thiên hạ được đây

~

Nguyễn đại thiếu gia bởi thế buồn bã mất mát ngồi thờ ơ trước gương đồng. Cũng coi như là ngồi đợi đám người hầu vào giúp đỡ sửa soạn đi. Trong lòng thì vẫn là trăm mối ngổn ngang không thể giải thích. Chỉ duy có điều một buổi sáng sớm của hán cũng liền cứ như vậy ở trong không ngừng suy nghĩ qua lại lặng lẽ trôi qua mất rồi.

Một buổi sáng biết bao yên bình là vậy đây...

...

Kết thúc chương 46.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Yêu Ma Quỷ Quái ?

Năm ngày sau đó...

-Ồ! Nguyễn huynh hôm nay sao đến lớp sớm vậy?

Trần Phi Long vừa đi vào phòng học liền ngạc nhiên phát hiện Nguyễn đại thiếu gia vậy mà hôm nay chịu bỏ được đi đến thư viện đây rồi. Về mặt vui vẻ như bắt được vàng. Giọng nói cũng không khỏi mang theo chút giọng điệu trêu chọc lên. Dù sao thì trong lớp cũng liền hai người bọn họ tự chơi với nhau. Hoàn toàn như là hai tên khác loại tự kì vậy

~

Cũng không phải tự dung mà tất cả mọi người trong lớp đều không chào đón hai người bọn họ. Nguyễn đại công tử là bởi vì bản thân âm thầm tính cách cũng kiêu ngạo lắm. Đối với những kẻ đã từng phớt lờ mình này trong thâm tâm tự dung có khúc mắc khó tiêu vì vậy hán liền không muốn giao tiếp với đám bọn họ. Hán hiện tại mới meo meo quan tâm sau này đám người đó thi đỗ bảng vàng thăng quan phát tài thì sẽ như thế nào. Cùng lắm thì nước sông không phạm nước giếng mà thôi. Có cái gì quan trọng đâu

~

Lại cộng thêm với việc thầy đồ Trần nhiều lần đối xử khác kiểu đối với hán, mọi người xung quanh nhìn gặp liền tự nhiên khó chịu, bản năng liền xa lánh hán. Hai bên đều tự xa lánh nhau kết quả cuối cùng có thể biết

~

Trần Phi Long thì ngược lại trước đây tính cách im lặng ít nói, độ tồn tại cảm giác cực thấp. Hiện tại lại chuyên môn đi gần với Nguyễn đại công tử. Trên đời này tất nhiên vẫn có cái gọi là ngư tử ngư tử ngư tử mã mã, không cùng chí hướng tự nhiên khó mà làm bạn. Trần Phi Long và Nguyễn đại công tử chơi thân với nhau là việc mọi người đều biết. Đã xa lánh đi một người, cái đó có thể thân cận với người còn lại mới là lạ.

Tóm lại những ngày Nguyễn đại thiếu gia của chúng ta không đến trường, lớp học đối với Trần Phi Long công tử mà nói quả thật nhạt như nước ốc~ Trước kia vẫn có một mình thì không sao, hiện tại đã nếm trải qua mùi vị khi có hai người song túc song phi, như chim liền cành. Đây... ngày ngày thật là khó qua a !!!

Nói tới kể từ lần trước rủ nhau đi chơi thuyền hoa trên sông Hồng kia, mấy ngày hôm nay vị Lăng đại thiếu gia này hầu như là trốn không chịu ra khỏi cửa nửa bước. Trần Phi Long ban đầu còn tưởng rằng hán bị bệnh, lo lo lằng lằng chạy đi tới Nguyễn phủ, hỏi thăm xong mới ngó ra rằng hán mấy ngày

nay hoàn toàn là ở bên ngoài không có về nhà. Ngược lại là ông Trọng Kim và bà Hải Như chiến tranh lạnh còn chưa đánh xong. Bởi thế cũng liền không có ai khác đi quản lý hẳn

~

Cũng chính là Trần Phi Long đến Nguyễn phủ hỏi thăm mới khiến cho ông Trọng Kim nhà ta biết được việc hẩn trốn học. Kết quả sau đó không cần nói cũng biết. Ông Trọng Kim đã thả ra tiếng gió rồi. Hẩn mà còn dám láo lếu bỏ học không đi nữa thì đừng có mà hòng lấy đi một đồng tiền tiêu vật nào từ gia đình. Bà Hải Như lần này cũng hiếm có không lên tiếng phản bác quyết định của ông chồng. Thế là biện pháp mạnh mẽ ác liệt như vậy vừa ra một cái tất nhiên liền kinh sợ quần hùng. Nguyễn đại công tử của chúng ta hôm nay không ngoan ngoãn chịu xuất đầu lộ diện đi học mới là là.

-Há! Trần huynh đấy à?

-Huynh cũng cũng đến sớm không kém mà

~

Nguyễn đại công tử về mặt ngủ gà ngủ gật đáp lời. Sáng hôm nay Hồng Phấn cô nương quả thật là mất sức chín trâu hai hổ mới lờ được Nguyễn đại công tử rời giường. Hậu quả của nó tất nhiên là cực kì nghiêm trọng ! Nguyễn đại công tử hiện tại có thể nói là hai mí mắt nặng như thái sơn. Hẩn cũng bởi vậy quyết đoán biểu hiện ra cho chúng ta thấy cái gì gọi là nhìn đời bằng nửa con mắt.

Bởi thế cho nên trong cái nhìn của Trần Phi Long, Trần đại công tử. Về mặt của Nguyễn đại thiếu gia nhà chúng ta thật sự là... hắc hắc xanh xao, một mắt nhắm tịt, một mắt hé hé khép hờ. Cả người gầy nhom đi một vòng. Râu ria tuy rằng đã được người khác cắt tỉa cho gọn gàng thể nhưng cái tinh thần ấy... Vừa nhìn qua liền biết thuộc dạng tử sắc quá độ. Quả thực là cách cái chết đã không xa rồi~ Trần Phi Long cũng là vừa thấy liền sợ run.

-Nguyễn... Nguyễn huynh... Huynh không sao đấy chứ ?

-Làm sao mà nhìn huynh như là bị quỷ hút hồn sắp chết vậy hả ???

Kể từ khi hai người chia tay tới giờ cũng mới chỉ năm sáu ngày thôi. Tại sao lại cảm giác Nguyễn đại công tử như là trở thành một người hoàn toàn khác vậy ??? Trần Phi Long về mặt không khỏi lo lắng âu sầu nhìn hẩn chăm chăm.

-Ngáp... ! Trần huynh cứ nói đùa

~

-Người đọc sách như chúng ta không phải vẫn luôn không nói yêu ma quỷ quái hay sao ?

-Từ bắt ngữ : quái, lực, loạn, thần. Đi được chính ! Đứng được thẳng như bản đại thiếu gia đây thì ma quỷ nào nó dám mò tới.

-Huynh cũng đừng có mà dọa ta ! Lại nói thế giới này cái meo meo đầy lấy đâu ra ma với chả quỷ cơ chứ

~

Nguyễn đại công tử về mặt tinh tướng khoe khoang học thức. Trong lòng rất là không vui với cái thái độ như gặp người sắp chết của Trần đại công tử. Đây về mặt há không phải là vũ nhục chỉ số IQ của bản đại thiếu gia hay sao ? Nếu không là hai người bạn họ bạn rất thân. Trêu đùa nhau thường cũng không có hạn cuối hẳn liền muốn hung hăng giáo huấn đối phương một hồi rồi. Mới sáng sớm ngày ra phải dậy sớm đến trường đã rất không vui. Hiện tại bạn bè với nhau lại còn trù yêu nhau chết sớm ! Đây... lẽ nào lại như vậy chứ !!!

Nghĩ nghĩ không khỏi lại nhớ tới ôn nhu thể thiếp, cực kỳ hiểu biết lòng người Hồng Phấn cô nương còn đang ở trong nhà mình. Mấy ngày hôm nay hai người bạn họ sớm tối quấn quýt ở bên nhau không xa rời nửa bước. Nguyễn đại công tử cuối cùng cũng thỏa mãn ước nguyện khi xưa, từ chỗ của Hồng Phấn cô nương học đọc học viết được không ít chữ nghĩa. Đặc biệt là đám thơ từ câu đối của kiếp trước hẩn từng viết ra bằng chữ quốc ngữ đều được hẩn sờ soạng lần mò chuyển hết thành chữ viết thời đại này rồi.

Giống như hiện tại mấy cái câu Từ nói Từ nói trong kinh thi các kiểu cũng là học lỏm từ chỗ Hồng Phấn mà ra chứ ở đâu. Nếu không hẩn mới meo meo dám khoe khoang học thức. Cốt chỉ vì sợ nói sai một câu nửa chữ về sau để cho người ta nghe được rồi cười rụng rốn ra thì mất mặt xấu hổ lắm.

-Nguyễn huynh !

Trần Phi Long về mặt trang trọng nghiêm túc nhìn hẩn.

-Làm sao rồi ?

Nguyễn đại công tử cơ hồ là nằm gục lên bàn phờ phạc trả lời.

-Ta nói Nguyễn huynh ngài cũng đừng không tin. Thế gian này là thật sự có yêu ma quỷ quái đấy. Nói không chừng...

-Ta cũng là yêu ma quỷ quái biến thành đây này...

Trần Phi Long hạ thấp giọng, ép đầu gần sát lại Nguyễn đại công tử để nói chuyện. Về mặt nói không ra lời được quý dị vô cùng.

-Thôi đi huynh ! Ta mệt lắm đừng có đùa! Để cho ta ngủ một lát đi. Tí thầy đồ Trần vào lớp muốn ngủ cũng khó khăn lắm.

Nói nói rồi xua xua tay đuổi đi Trần Phi Long, cả người cứ như vậy liền hai mắt nhắm tịt gục trên bàn mà ngủ. Trần Phi Long thấy hần thái độ như vậy liền không khỏi trầm mặt không nói. Tiếp sau đó cũng liền đi qua trở về chỗ ngồi của mình. Ngồi ngồi tại chỗ lặng im không thôi.

Một đoạn thời gian sau thầy đồ Trần tới lớp. Vừa tới nơi ánh mắt liền không khỏi lướt ngang qua vị trí của Nguyễn đại thiếu gia. Thấy hần xuất hiện ngồi nghiêm chỉnh ở tại chỗ mới liền hơi mỉm cười gật gật đầu.

Tuy rằng thầy đồ Trần trước đó không có báo cho ông Trọng Kim việc Nguyễn đại công tử trốn học mấy ngày liền thế nhưng trong lòng vẫn là quan tâm việc này lắm. Hiện tại nhìn thấy Nguyễn đại công tử biết sai mà sửa, tự động chịu đi đến trường liền trong lòng vui vẻ cực kì.

Người ấy ! Liền phải biết tự giác. Nếu như không thì thành quả nhất định liền không cao lên được. Thầy đồ Trần trước đó cũng là muốn thử thách Nguyễn đại công tử của chúng ta tính kỷ luật mà thôi. Hiện tại kết quả có vẻ như cũng không tệ lắm. Người trẻ tuổi nha! Đôi khi ham mê hưởng lạc quên mất việc chính cũng không khó hiểu. Chỉ cần sau đó tự biết sai mà sửa là được rồi. Nghĩ nghĩ thầy đồ Trần liền cứ như vậy bắt đầu mở miệng giảng bài. Tiếng nói cũng so với thường ngày to rõ hơn vài phần vậy.

Ngồi bên dưới, Nguyễn đại công tử một đôi mắt ti hí cố gắng trợn lên thật to nhìn về phía trước. Đợi mãi đợi mãi cho tới khi phát hiện thầy đồ Trần đã nhắm hai mắt lại, đầu gật gù gật gù ngâm nga giảng bài, hai mắt của hần cũng theo đó nhắm tịt lại luôn.

Giai đoạn này của thầy đồ Trần được hần đánh dấu là giai đoạn siêu cấp an toàn. Trừ phi thầy đồ Trần đọc xong nếu không nhất định liền sẽ không lại mở mắt. Hần cũng bởi vậy liền có thể yên tâm thỏa thuê ngủ rồi.

Nói tới phát hiện cái này cũng là bởi vì thầy đồ Trần quá quan tâm đến hần. Chứ như đám học trò bình thường khác có mà nằm ngửa ra bàn đi ngủ thầy đồ Trần cũng coi như không. Chà thế mà các bạn học trong lớp mới ghen ghét, mới khó chịu hần như thế. Dưới cái nhìn của mọi người hần quả thật là bần nhão không thể dựng nổi tường. Hoàn toàn là uống phí thầy đồ Trần bao công sức chăm nom giúp đỡ vậy.

Nguyễn đại thiếu gia đôi khi cũng cảm thấy ăn năn sám hối lắm, đôi lúc cũng nghĩ ngợi có nên chăng chăm chỉ học hành tiến tới làm cái trạng nguyên coong coong chơi. Tiếc là thầy đồ Trần giảng bài thật sự là quá huyền ảo, quá khó hiểu rồi.

Một cái thẳng một chữ bẻ đôi cũng không biết, một câu một dòng trong kinh thi sử tập cũng không biết như hần có thể nghe hiểu thầy đồ Trần giảng gì mới là lạ. Tóm lại đánh cái so sánh, hần thà ngồi ở nhà nghe Hồng Phấn dạy viết chữ còn thích thú hơn. Hiệu suất so với ngồi đây nghe thiên thư của thầy đồ Trần quả thực là cao hơn nhiều lắm lắm.

Đấy ! Thấy không ? Cũng không phải là hần không có chí tiến thủ không chịu đi học. Chỉ là bởi vì tự học có gia sư ở nhà thật sự là quá ra sức, quá hiệu suất rồi. Muốn trở thành học trò giỏi đủ để đảm đương trọng trách thầy đồ Trần giao phó mà nói. ...

Nguyễn đại công tử quyết định sau ngày hôm nay lại tiếp tục bỏ học tiếp. Cái meo meo đấy ! Hần lần trước từ chỗ Nguyễn quản gia lừa được không ít tiền. Số tiền này kết hợp với kế hoạch kiếm tiền của hần nghĩ ra mấy ngày hôm nay cũng coi như là đủ để vừa chi tiêu vừa làm vốn khởi động kinh doanh rồi. Hần mới sẽ không ngoan ngoãn bởi vì chiêu hù dọa cắt tiền tiêu vặt của ông Trọng Kim thì đầu hàng đâu.

Hắc hắc ! Mọi người hãy đợi đấy mà coi nhé !!!

Nguyễn đại công tử càng nghĩ càng hưng phấn. Càng nghĩ càng... buồn ngủ !!!

Và thế là hần liền ngủ đi lúc nào cũng không hay

~

Lớp học liền chỉ còn lại tiếng đọc bài vanh vách của thầy đồ Trần cùng tiếng gió vi vu thổi ngoài cửa sổ.

Trong gian phòng học, Trần Phi Long về mặt quý dị nhưu mày.

...

Kết thúc chương 47.

Chú : "Từ bắt ngữ: quái, lực, loạn, thần"

Khổng Tử cho rằng người đọc sách không nói về (bốn điều này): quái dị, dùng lực, phản loạn, quỷ thần.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ước Mơ Nhỏ Bé Của Lâm Tam.

-Này ! Nguyễn huỳnh ! Nguyễn huỳnh, nguoi mau tỉnh dậy đi !!! Đã hết giờ học rồi ! Tỉnh dậy đi về nhà nào !!!

Tiếng nói xa xăm của ai đó văng vẳng bên tai, Nguyễn Trọng Lăng nghe nghe, mơ mơ hồ hồ liền tỉnh giấc.

Hai mắt mở choàng. Đập vào trong tâm trí hắn chính là dáng vẻ của Trần Phi Long đang ân cần nhìn về.

-Haizz ! Huynh đệ tốt a huynh đệ tốt ! Đi học hết giờ cũng không có quên gọi ta tỉnh dậy, nhắc ta nhớ về nhà.

-Ừm ? Hi vọng hắn cũng chỉ nên gọi ta những lúc... quan trọng thôi. Có chuyện nguy hiểm gì cũng đừng có mà liên lụy ta mới tốt.

Nguyễn đại công tử về mặt ngái ngủ, theo bản năng nhỏ giọng lẩm bẩm.

-Nguyễn huỳnh, nguoi đang nói cái gì vậy hả ???

Trần Phi Long tức xạm mặt lại, bực mình nói. Tuy rằng Nguyễn đại công tử bình thường mồm chó không nói được lời hay thế nhưng lời vừa rồi nói ra cũng quá... khiến người ta thương tâm đi~ Bạn bè gì đâu mà lại như thế này chứ !!!

-Há ! Ta nói Trần huynh hôm nay khí sắc rất tốt !!! Khả khả khả...

~

Nguyễn đại công tử gạt mình giả ngu, nói lờ ngay đi sang chuyện khác. Trong lòng thì cười ha ha vì báo được thù xưa. Ai bảo cái tên chết tiệt trước mặt này khi trước dám nói hắn bị quỷ hút hồn gì gì đó đâu, lại còn kêu trên đời này yêu ma quỷ quái là có thật nữa chứ.

Cái meo meo đấy ! Nghe nghe chẳng phải là chửi xéo Hồng Phấn nhà hắn là quỷ đội lốt người hay sao ? Thật sự là... chửi cha chửi mẹ có thể chịu, nói xấu người yêu mấy câu là lồng lộn hết cả người lên rồi.

-Nguyễn huỳnh nguoi... nguoi...

-Haizz ! Được rồi ! Hết nói nôi với huynh rồi. Tóm lại giữ gìn sức khỏe một chút. Có chuyện gì cũng phải lấy cẩn thận làm đầu. Thế giới này không có đơn giản như huynh suy nghĩ đâu.

Trần Phi Long về mặt tràn đầy thán thía khuyên nhủ. Trong đôi mắt ngược lại vẻ lo lắng không hề giảm đi tí nào.

-Được rồi ! Được rồi ! Trần huynh nguoi cũng đừng có mà lo lắng không đâu như thế. Ta công nhận mấy ngày hôm nay đúng là học tập và làm việc hơi quá sức một chút nên khí sắc nó mới suy nhược thành ra như vậy. Có điều cái này cũng không có vấn đề gì đâu. Trở lại ta kêu người hầu bồi bổ bồi bổ thêm vào thức ăn hằng ngày là được ngay ấy mà.

-Còn cái gì mà thế giới không đơn giản như ta nghĩ. Thế giới này vốn là không đơn giản có được hay không ? Có điều nó có không đơn giản hơn gấp trăm gấp nghìn lần cũng nào có liên quan gì đến ta? Ta đây lại không phải là nhân vật chính

~

-Bản đại thiếu gia chỉ cần ăn được uống được ngủ được, tranh thủ mấy chục năm sinh sống trên cái cõi đời này hưởng thụ sinh hoạt là được rồi. Cần gì phải lo lắng suy nghĩ nhiều như vậy chứ!

-Ngược lại là Trần huynh ấy. Cần thả lỏng thì nên thả lỏng. Cần chơi thì nên chơi. Không cần quá ép buộc mình như vậy.

-À đúng rồi ! Sẽ không là cha mẹ huynh ở nhà bắt buộc huynh phải thi đỗ nắm lấy công danh đi. Nếu không hôm nào để ta đi qua nói nói chuyện với bác bá một câu, khuyên khuyên giúp huynh. Cái gì chứ mấy cái chuyện thi cử này làm sao có thể người ngoài thúc ép được.

-Yên tâm đi ! Tài ăn nói của ta cũng khá lắm đó. Đảm bảo nói một lần bác bá ở nhà đều sẽ đối xử rộng rãi với huynh hơn nhiều.

-%@#S@!%#%&#^&*@^&*@%#

Tốt thôi ! Chưa biết tài ăn nói của Nguyễn đại thiếu gia sẽ như thế nào, chỉ riêng tài năng nói lao nói nhiều của hắn thì Trần Phi Long hiện tại cũng coi như là sợ chết khiếp ra rồi. Đặc biệt là bây giờ Nguyễn đại thiếu gia trong thâm tâm tự nhận là trong bụng có chữ có nghĩa đầy đủ cả, sau này không bao giờ sợ nói lộn nói sai các kiểu. Thế là hắn hoàn toàn bản sắc phát huy tính thần nói nhiều của chính mình. Trần Phi Long cũng coi như là gặp xui, đâm đầu đứng vào họng súng mới mở của hắn vậy.

-Được được được ! Nguyễn huỳnh nguoi cứ ở đây mà nói tiếp tục đi ! Ta đi về trước ! Huynh tự lo lấy thân mình.

Trần Phi Long vừa bực mình cái tên khốn kiếp nói nhiều trước mặt này lại vừa lo lắng cho an toàn của đối phương, nghĩ nghĩ cũng không thấy có cần thiết phải nói thật với hắn làm gì. Hiện tại đoán chừng vẫn chưa có vấn đề gì đâu, chỉ là biện pháp tốt nhất bây giờ vẫn là mau mau trở về nhà nghĩ ra cách ứng phó đi thì hơn.

Nghĩ vậy Trần Phi Long cũng liền không bởi ở đây theo hấn nói nhảm, nói nói đôi câu liền xoay người rời đi rồi. Chỉ để lại Nguyễn đại công tử trợn mắt to nhìn về. Miệng vẫn còn thèm thường không thôi. Tâm trạng thì ngạc nhiên cực kì, tại sao hôm nay vị Trần huynh đệ này lại dễ bảo như vậy chứ nhỉ.

-Mà thôi mặc kệ ! Trước hãy đi nhìn xem thành quả đại kế kiếm tiền của ta như thế nào đã đi.

Nói lảm bảm một tiếng, Nguyễn đại công tử cũng rất nhanh liền rời đi khỏi phòng học. Hai người bọn họ bởi vì dây dưa với nhau nên không tránh khỏi trở thành người cuối cùng rời lớp. Cũng bởi vậy không có ai nghe được lời nói chuyện của cả hai.

Ra tới bên ngoài thư viện, Nguyễn Trọng Lăng thoáng cái thì nhìn thấy Lâm Tam đang một mình chờ đợi ở nơi bóng cây xa xa đối diện cửa thư viện. Nhớ tới đám thư đồng đầy tớ vẫn thường đứng ở nơi đó chờ đợi đám công tử bọn họ mỗi khi tan học.

-Lâm Tam, tới đây mau !!!

Vẫy vẫy tay lên tiếng gọi, đối diện Lâm Tam vốn đang uể à uể oải đứng chờ vừa nhìn thấy Nguyễn đại thiếu gia vẫy tay liền vội vàng vàng chạy đến gần.

-Công tử, ngài lớp học xong rồi ?

Lâm Tam về mặt xu nịnh lên tiếng.

-Nói nhảm ! Không học xong ta có thể đi ra ngoài sao ? Người không thấy tất cả mọi người trong lớp cũng đều đi về hết cả rồi à. Bản đại công tử lại không có bị tăng ca ở lại học bù. Không về thì còn có thể làm gì !

Nguyễn đại thiếu gia vừa nghe đối phương hỏi liền theo bản năng lại là một thôi một hỏi đáp lời.

-Dạ dạ ! Công tử ngài dạy chỉ phải. Chỉ là...

-Tăng ca nghĩa là gì vậy ạ ?

Lâm Tam về mặt chất phác gãi gãi đầu nghi hoặc hỏi lại. Hấn meo meo đấy. Có ăn gan báo mới dám nói Nguyễn đại công tử nói sai. Ủ ! Nói chung Nguyễn đại công tử là luôn luôn đúng. Nếu người cho là sai vậy thì tự nhìn lại điều trên mà suy ngẫm là được rồi.

-Bốp !

-Ta cho người hỏi lại hay sao ??? Lắm lời !!!

Nguyễn đại công tử thượng cẳng chân hạ cẳng tay, lên giọng răn dạy người hầu.

-Dạ dạ dạ ! Tiểu nhân nhỏ bé lắm lời ! Tiểu nhân nhỏ bé biết sai! Công tử ngài cũng đừng có đánh đầu của con nữa. Mẹ nói đánh vào đầu sẽ bị ngu đi đó

~

Đối với việc Nguyễn đại công tử bạo hành gia đình như vậy, Lâm Tam cũng chẳng khác nào cô dâu bé mới về nhà chồng, chỉ có cách nhẫn nhục chịu đựng cho qua vậy. Phản bác cũng chỉ dám đường cong cứu quốc một cái mà thôi.

-Hừ ! Không muốn phí lời với người nữa~ Bao giờ người biểu hiện vượt được qua tên Hường Nhật kia ta từ đó liền sẽ không đánh đầu người~

-Người ấy! Đi theo bản đại thiếu gia lâu ngày như vậy mà biểu hiện còn thua cả một tên người hầu tép riu. Này không phải là làm mất mặt bản công tử ta hay sao? Sau này cần thận suy nghĩ cho kĩ đi. Đừng để công tử ta còn phải động tay đối người hầu !

Nguyễn đại công tử về mặt khinh khinh đáp, nói xong cũng không có đợi Lâm Tam phản ứng mà cứ như vậy thẳng bước rời đi rồi.

-Híc ! Con lại không có dị năng. Làm sao mà vượt qua Hường đại ca được chứ !!!

Lâm Tam về mặt rất là không cam lòng nhỏ giọng báo oán. Ngược lại hấn vẫn luôn cho rằng công tử nói cũng chỉ là để nói mà thôi. Tin được công tử nhà hấn nói mới là lạ. Cái gì mà vượt qua Hường Nhật liền không đánh hấn. Có mà càng vượt qua càng đánh đau ấy chứ. Người ta không phải vẫn có câu năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng lớn hay sao. Hấn mới chỉ làm có cái thư đồng không thôi mà cũng suốt ngày ăn đám ăn đá rồi. Hấn nếu mà còn dám biểu hiện thông minh thêm tí nữa chắc công tử nhà hấn cầm đao chém hấn quá.

Nói chung cuộc đời này rất là không dễ sống nha ! Bao giờ Lâm Tam như hấn mới có thể nông nô đứng lên ca sướng, gia đình vườn người cưới cô chủ, mới có thể ba vợ bốn nàng hầu nhân sinh người thắng đây này ???

Ai... Lâm Tam a Lâm Tam, mày đừng có mà mơ hão nữa. Đời này thì chỉ có nước mà theo chân Nguyễn đại công tử húp cháo đi thôi con ạ !!!

-Làm cái gì ở đó thế hả ? Còn không mau mau đi theo sau !!!

Tiếng hô quát từ đằng xa của Nguyễn đại công tử bắt ngờ vang lên, giật mình đánh vỡ những suy nghĩ miên man trong lòng Lâm Tam bạn nhỏ. Hắn ta bởi vậy cũng liền thôi không dám suy nghĩ chuyện tương lai xa vời vợi kia nữa. Hiện tại quan trọng nhất vẫn là đầu trí so đừng đừng có mà để Nguyễn đại công tử tìm được có mà trừ mất tiền lương hàng tháng của hắn đi là được rồi.

Ước mơ? Ước mơ là cái gì vậy? Ước mơ còn không bằng bát cơm tối nay đây này!

-Dạ đây! Dạ đây! Con tới ngay đây rồi ạ!!!

Bởi thế nên là trong cái nhìn của Nguyễn đại công tử, Lâm Tam cũng liền ngu ngơ đứng đần ở tại chỗ tự hỏi trong giây lát liền về mặt xu nịnh đuổi ngay theo.

Haizzz! Đòi người a! Cùng tên nào đâu cùng mệnh. Vẫn là thực tế một tí đi thì hơn

~

...

Kết thúc chương 48.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Đi Đến Nguyễn Gia Đường.

-Công tử, đến nơi rồi đây ạ!

Nguyễn đại thiếu gia đang “hào hứng bùng bùng” vừa nghịch quạt vừa đi dạo trên phố, Lâm Tam ở bên cạnh đột nhiên mặt mày xu nịnh lên tiếng làm hắn ta giật cả mình.

-Xoạt! Xoạt! Xoạt...!!!

-Nói nhảm! Ta chẳng lẽ mắt bị mù hay sao mà còn cần người phải nhắc.

Quạt giấy trên tay xòe ra rồi lại gấp vào liên hồi, Nguyễn đại công tử về mặt rất là không hài lòng lên tiếng phàn nàn. Vừa nói ánh mắt vừa từ phía trước con đường xoay qua chú ý tới cửa hiệu ngay bên cạnh mình.

Cái nơi chết tiệt này cũng thật là... Cả cái con đường dài loằng ngoằng như vậy trừ bọn hắn hai chủ tớ vậy mà không có lấy một bóng người bình thường nào đi lại cả. Nhà cửa hai bên thì vắng heo vắng hút, kín cổng cao tường. Cửa đóng chặt cứ như là đang phòng trộm vậy. Rải rác đâu đó có chăng cũng chỉ toàn thấy ăn mày với dân tị nạn. Mọi thứ nhìn qua so sánh với cảnh tượng nhộn nhịp sầm uất thường thấy nơi Nguyễn đại công tử đang sống cũng quá khác nhau điểm

-Vậy con có cần đi vào thông báo một tiếng hay không ạ?

Nhìn Nguyễn đại công tử vừa rồi rõ ràng không biết đường, suýt chút nữa thì đi lạc mất rồi thế nhưng còn mạnh miệng oán trách hắn, Lâm Tam như thường lệ không khỏi ừm khuất tự chuyển đổi đề tài. Ai bảo Nguyễn đại thiếu gia nhà hắn là luôn luôn đúng đây

~

-Xoạch!!!... Nói nhảm gì nhiều như vậy???

-Lại cũng không phải người ngoài, công tử ta đây đến một lần kiểm tra đột xuất tình hình không được hay sao?

-Đừng có mà liên miên cần nhân nữa. Lập tức mau mau dẫn đường đi!

Đối với cái nơi không chút thú vị này Nguyễn đại công tử thật đúng là chịu đủ lắm rồi. Lại nghe Lâm Tam lặp đi lặp lại nói chuyện hắn liền không khỏi bực mình quát lên. Trên tay chiếc quạt giấy mới lượm được trên phố cũng không thèm đùa nghịch nữa. Nguyễn đại công tử lần này tới cũng coi như là để nghiệm hàng, mới không quan tâm cái gì cong cong quán quán như vậy đâu.

-Dạ vâng ! Dạ vâng ! Con đi ngay! Con đi ngay đây

~

Nói nói Lâm Tam liền quen cửa quen nẻo nhanh chân đi lên muốn gõ cửa gọi người. Nguyễn Trọng Lăng ở phía sau hẩn hiện tại nhàn rồi liền không khỏi tranh thủ thời gian ngó nghĩa bình luận nơi mình muốn đến này một phen.

Chỉ thấy nơi đây nhìn qua cũng liền một cửa hiệu cũ bình thường. Chỉ là... Không bằng hiệu! Không giới thiệu! Từ bên ngoài nhìn tới cũng không biết chủ nhân của nó ở bên trong muốn làm cái quỷ gì? Cửa gỗ phía trước rộng lớn hơn cửa hiệu bình thường thế nhưng tương tự các nơi cũng đang đóng chặt lại. Nơi đây so sánh với các tòa nhà cửa hiệu trên cả con đường này cũng coi như là to lớn hoành tráng. Tất nhiên cái này cũng chỉ là so với nhà cửa bên trên con đường này mà thôi, so với đám cửa hàng cửa hiệu ở nơi thành bắc hay như chỗ trung tâm thành Thăng Long thì còn kém xa nhiều nhiều lắm.

Nơi đây dù sao cũng chỉ là chỗ trú ngụ của một đám dân nghèo tại mải sát ngoài kinh thành phía nam. Có thể có nhà cửa xây dựng đoàng hoàng cũng đã rất không tệ rồi. Phải biết ở đây vốn là người nhiều mà hôn tạp. Tình hình trị an kém cỏi, không có quan phủ quản. Trước đây ít năm còn toàn là nhà tranh vách đất. Dù sao những người sinh sống ở nơi này cũng chẳng lấy làm giàu có gì. Chính là trăm phần trăm một khu dân nghèo vậy.

Ở đây dân lao động, nông dân không ruộng, dân tị nạn, dân di cư, ăn mày, du côn lưu manh, trộm cắp, tội phạm tuy nã... vv nhiều vô số kể. Có điều cũng chính là vì như vậy nơi đây mới trở thành một trong những nơi công xưởng bí mật của Nguyễn gia bọn họ. Và cũng chính vì trên con phố này tồn tại công xưởng của nhà họ Nguyễn, xung quanh nhà cửa nghe nói phần nhiều cũng đều là cho đám nhân công trong xưởng trả tiền thuê để ở lại nên ở đây mới có thể được yên bình tĩnh lặng như bây giờ. Nơi đây bởi thế mà còn có được một cái tên gọi là Nguyễn gia đường tức: đường này là của Nguyễn gia!

Ở trong cái khu toàn dân đen trắng học lại nghèo hèn nơi thành nam này. Chọc ai cũng nhất định không được chọc đám người nhà họ Nguyễn, công xưởng của nhà họ Nguyễn vậy. Nếu không ai chọc ai chết. Phải biết cả cái con đường này người đều là nghe Nguyễn gia đấy. Dân chúng bình thường nếu dám đối đầu quả thật là chết cũng sẽ không có người đưa ma cái loại kia. Có thể nói là thâm đậm cực kì. Như Nguyễn đại công tử của chúng ta thân phận như vậy ở nơi đây cũng coi như là cấp bậc thái tử gia rồi ấy chứ. Chỉ là chính hẩn cũng sẽ không có đi chú ý cái đãi ngộ này mà thôi.

Ừm? Nguyễn đại công tử của chúng ta hiện tại chỉ quan tâm cái công xưởng bí mật của Nguyễn gia mà hẩn tìm đến này có hoàn thành xong chuyện hẩn giao cho hay không thôi.

Có điều nói là bí mật cũng không hẩn quá đúng. Bởi lẽ một khi đã là bí mật thì một tên công tử nhà giàu chuyên ăn chơi trác táng lại phá gia chi tử như hẩn mới meo meo có thể biết được rõ ràng. Nơi này tối đa cùng lắm chỉ là trong đám tài sản của Nguyễn gia danh tiếng hơi ít hiện ra, tính chất cũng hơi ảm không dễ để người ngoài biết mà thôi.

Trong công xưởng tập trung nhiều là đám dân nghèo, dân chạy nạn,... vv lao động giá rẻ đồng thời còn có một đám du côn lưu manh tay sai, tội phạm truy nã các kiểu ăn náu nương nhờ.

Ở đây nhân công rẻ mạt hơn những nơi khác quá nhiều. Đồ đạc làm ra lại có thể vận chuyển tới ngay tới thành bắc hoặc nơi trung tâm kinh thành để buôn bán kiếm lời. Ông Trọng Kim làm ăn cả đời thử hỏi làm sao có thể bỏ qua một nơi tốt như vậy không để ý đến, nơi đây lại làm sao có thể không để cho đám nhà giàu trong kinh thành không để ý đến. Sự tồn tại của khu dân nghèo này có khi còn chính là nhờ có sự bảo vệ của đám thương nhân như bọn họ cũng không biết chừng.

Phải biết rằng để có được Nguyễn gia đường khi xưa ông Trọng Kim cũng là bỏ ra không biết bao nhiêu công sức mới cướp được về đến tay đấy. Nghe nói trước kia còn được người ta đặt cho cái tên Kim hồ bảo ấy chứ đừng đùa. Mà ở xung quanh đây các loại giống như Nguyễn gia đường cũng có không ít. Nghe nói lớn nhất giống như là Lý gia đường của Lý phủ, Lý Phú Quý lão gia còn dây mơ rễ má tới tận cả thái sư đương triều Lý Thủ Độ cơ. Từ đó có thể thấy lượng mờ ở đây sâu đến mức nào~

Quan thương cấu kết từ xưa vốn vậy. Muốn đạt tới một cấp độ nào đó thì không thể không sáng tối thế lực đều phải chăm lo đủ cả. Cũng không biết ông Trọng Kim nhà chúng ta là theo chân vị thần tiên nào đi đi. Nguyễn đại công tử mới meo meo tin cha của hẩn chỉ là một tên thương nhân tầm thường như bề ngoài đây này.

Phải biết là tiền tài thì động nhân tâm, đã đến cái mức độ như của Nguyễn gia bọn họ mà không có lấy một chỗ dựa vững chắc thì cách bị xét nhà diệt tộc cũng đã không xa rồi. Nơi này mới không phải là thời đại pháp trị, internet thông tin tràn lan kiếp trước đâu. Ở đây quan phủ một cái cơ có thể nghe qua, một đạo mệnh lệnh xét nhà cướp của đi rồi cũng chưa chắc là không thể. Nếu thế lực không đủ để mà bị người nhìn vào, để rồi tai bay vạ gió vào người, thế lực xung quanh thấy cũng chỉ liếc mắt một cái rồi liền coi là chuyện đương nhiên không quan tâm thêm nữa. Không có bỏ đá xuống giếng cũng đã coi như hữu hảo lắm rồi. Nhất là vào cái thời buổi thiên hạ rối loạn như ngày nay thì lại càng là hắc ám đến người giận sôi~

Haizzz! Nguyễn đại thiếu gia của chúng ta càng sống lâu ở cái thời đại này càng cảm thấy buồn rầu. Ban sơ cái ý tưởng kế thừa gia sản, quan hệ thế lực... vv từ ông Trọng Kim càng ngày càng trở nên không chắc chắn, càng ngày càng không xác định.

Dù sao thời buổi rối ren như vậy, hẩn cũng không có thể trăm phần trăm đảm bảo núi dựa của ông Trọng Kim sẽ không lúc nào đó bất ngờ sụp đổ để mà liên lụy tới nhà hẩn. Đây cũng không phải là thời kì thiên hạ thái bình, thế lực đời cha liền có thể dễ dàng truyền cho đời con đời cháu tiếp nhận. Dù là nhà con một như hẩn cũng không hẩn dễ dàng trăm phần trăm thành công.

Hơn nữa một khi thiên hạ loạn lạc... Bảo vệ cũng không bảo vệ đều trông mong vào ý nghĩ của người khác cũng quá tệ rồi. Một công tử nhà giàu vô dụng thì lại càng dễ bị người khác vứt bỏ không để ý đến. Ông Trọng Kim chẳng lẽ lại còn có thể bảo vệ hẩn cả đời hay sao?

Nói chung theo thời gian càng ngày càng hiểu biết tình hình chính trị đương thời, Nguyễn đại công tử liền không thể không chấp nhận một điều. Thế lực gì gì đấy vẫn là chính mình tạo dựng, chính mình quy hoạch, chính mình nắm bắt vẫn là tốt nhất. Tay làm hàm nhai tay quai miệng trễ. Có sự nghiệp của bản thân rồi sau này cũng coi như là có chỗ đứng ở trong xã hội.

Cũng chính bởi vì suy nghĩ này mới có chuyện hấn đến công xưởng nghiệm thu thành quả như hôm nay. Kế hoạch kiếm tiền, kế hoạch chế tạo thế lực đã không thể tiếp tục kéo dài thêm được nữa. Thời gian nhàn nhã chơi bởi cũng đã kết thúc. Hiện tại hấn cũng coi như là thanh niên có gia đình, có vợ đẹp bên người rồi. Cũng không thể mãi lông bông như trước nữa. Hồng nhan họa thủy, càng sớm thành lập những thứ này hấn liền càng có thể sớm an tâm làm một tên công tử con nhà giàu chơi bởi lêu lổng, càng có thể bảo vệ mình cùng người thân an toàn.

Còn người nói đi đi tiếp quản sản nghiệp của Nguyễn gia???

Đừng có đùa! Sản nghiệp của nhà hấn hiện tại lớn như vậy, từ vận tiêu tới buôn lậu, từ nhà trọ tửu quán tới hiệu cầm đồ thậm chí cho chuyên cho vay lãi. .v v cái gì cũng có. Trong số đó vô số ngành nghề mặt hàng đều là cha hấn và một đám thuộc hạ kì cựu gây dựng. Chế độ đã hoàn thành, quy củ đã có sẵn, hấn đi qua cũng không thể giúp đỡ càng nhiều ngược lại càng dễ dàng xúc phạm vào ẩn tính lợi ích của người khác.

Mà cái quan trọng nhất là hấn không thể từ đó gây dựng ra đội ngũ tâm phúc của chính mình được. Cũng chỉ có chính hấn bốn ba kinh doanh, có thể mượn nhờ thế lực gia đình, có thể thu thập nhân tài. .v v thế nhưng kiêng kỵ nhất chính là từ trên trời rơi xuống ngồi không ăn bám lại muốn quyền lực từ đám người thuộc hạ cũ kia.

Tóm lại chỉ cần hấn hiện tại xây dựng ra đội ngũ sau đó từ từ xâm chiếm qua nắm giữ mọi thứ chủ đạo mới là tốt nhất. Kịp trước không thấy các vị đại tập đoàn đại công ty công tử nhà giàu các kiểu đều là ra bên ngoài lập nghiệp kiếm một đám thù hạ trẻ tuổi nghe lời vãn vãn về không chế lại sản nghiệp của cha mẹ hay sao. Một triều vua một triều thần. Muốn ổn muốn chắc thì không thể tránh khỏi ra ngoài tự mình xông pha rồi. Chuyện ở đâu, ở thời nào cũng là như vậy thôi

~

Lần này tới xưởng cũng chính là liên quan tới việc chế tạo một loại mặt hàng sản phẩm mới mà Nguyễn đại công tử trong lúc vô tình nghĩ đến. Nếu sự việc có thể theo như hấn suy nghĩ vậy sau này tuy rằng không nói tới tiền vào như nước sông Đà thế nhưng sơ bộ tiền tiêu pha hàng tháng là sẽ không lo lắng rồi.

Hiện tại cũng chỉ hi vọng kết quả tiếp sau đó sẽ không làm hấn thất vọng a

~

Hi vọng là thế đi!!!

Suy nghĩ mông lung trong lúc đó, Lâm Tam cũng đã nói chuyện được rồi với người canh cổng đứng sau cánh cửa. Tiếp sau đó hấn còn thấy Lâm Tam đang nói nói liên quay người chỉ chỉ hấn. Nguyễn Trọng Lăng đoán chừng hấn là đang nói rõ thân phận của mình đi. Dù sao nơi xưởng này nói là xưởng còn không bằng nói là một đám hung đồ thế lực trại tập trung, đối với người đến người đi cũng là cần thận lại cần thận vậy.

Hiện tại cũng coi như là ngấm chán ngấm chê rồi cảnh vật xung quanh, Nguyễn đại công tử cũng không có đội người canh cửa kia làm ra chắc chắn xác nhận liền cứ thế đi thẳng tới.

-Được rồi được rồi ! Chẳng lẽ còn có kẻ nào gan to tày trời dám giả mạo bản đại công tử hay sao ? Mau mau gọi xưởng trưởng của các người lại đây. Món đồ ta bảo hấn chuẩn bị đã làm xong chưa hả ?

-Mau mau tránh ra cho ta vào ! Bản đại công tử cũng không có thời gian giằng vò với các người thêm nữa. Hồng Phấn còn đang ở nhà chờ đợi ta về ăn cơm đây này !!!

Nguyễn đại công tử rất không khách khí đẩy bật tên hộ vệ rồi đi một mảnh thẳng vào trong phòng.

...

Kết thúc chương 49.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Thứ Đồ Gì?

-A a a... Công tử ngài đã tới rồi? Ai... Ngài có gì cần sai bảo sao trước đó không sai người tới nói với tiểu đây một tiếng là được rồi. Công tử người nói một tiếng tiểu đây còn dám không cho người làm mang đến ngay cho ngài hay sao? Ai đời còn làm phiền ngài lặn lội đến tận nơi đây bao giờ~

-Thật là tội quá! Tội lỗi quá!

-Còn người nữa A Đại! Ai cho thằng ngố nhà người chặn đường công tử gia đi qua hả? Mau mau lui ra về làm việc của người đi!!! Thật là...

Nguyễn đại thiếu gia một chân vừa bước vào cửa, một âm thanh cười ha hả đã liên thoáng nói một thôi một hồi vang lên bên tai của hắn. Ngược đầu nhìn lại có vẻ như người đang nói đúng là vị chủ quản mà hắn vừa kêu tên họ vệ A Đại kia đi gọi. Đây tốc độ gọi người nói tới cũng thật là nhanh a~ Hôn nữa quả nhiên là chủ quản ở cái nơi rộng rãi lộn lộn như vậy có khác, nói chuyện tự là không có khiến người ta chờ vào đâu được. Ít nhất thì Nguyễn đại công tử hiện tại thật đúng là đối với vị chủ quản này một điểm tính tình cũng không có.

Nói chung dù sao hắn đến đây cũng chỉ vì món đồ kia mà thôi không phải sao. Bởi thế Nguyễn đại công tử vừa thấy đối phương còn muốn tiếp tục quát tên họ vệ A Đại kia để bảo toàn uy nghiêm cho hắn liền nhanh hơn mở miệng cắt ngang :

-Thôi được rồi ! Thôi được rồi ! Hắn cũng coi như không biết không có tội. Hôn nữa lúc này ta đến đây cũng không phải là để sái sái uy phong. Chủ quản người vẫn là mau mau nói thứ kia ta bảo chuẩn bị đã làm đến đâu rồi đi.

-Bản công tử hiện tại thế nhưng bề bộn nhiều việc. Không rảnh để ở đây lẩn la với các người

~

Nguyễn đại công tử về mặt nhàn nhạt lên tiếng cắt đứt đối phương lời nhai. Nhìn kĩ lại vị chủ quản này đáng vẻ không ngờ lại là một tên béo tuổi còn khá trẻ. Nhìn qua đoán chừng cũng không hơn được Lâm Tam đứng đằng sau hắn bao nhiêu. Da dẻ trơn nhẵn, tinh thần thư thích. Tuổi trẻ mà đã có thể lên nắm quyền cả một cái Nguyễn gia đường này nói vậy cũng không phải một nhân vật tầm thường rồi.

Đúng vậy ! Nơi này tòa nhà xưởng quan trọng nhất không phải là chế tạo sản xuất ra cái gì mà là để tập trung một đám cao tầng của khu này ở lại đây để phòng cũng như cấp tốc xử lý sự việc xảy ra trong cả Nguyễn gia đường cũng như những nơi lân cận khác. Ngược lại đa số các tòa nhà khác trong con đường này mới chính là những xưởng sản xuất thực thụ vậy. Thứ đồ mà Nguyễn đại công tử muốn tự tay đến lấy nếu đã hoàn thành xong vậy tất nhiên cũng sẽ được đặt ở nơi đây. Mới sẽ không phải là ở trong đám xưởng chế tạo đồ kia đâu.

-Ai ai... Công tử người cứ đùa! Đối mặt công tử người tiểu đây nào dám tự xưng chủ quản cơ chứ. Nếu ngài không chê vậy... tiểu nhân Dur Thương Hải, công tử ngài có gì cứ phân phó tiểu nhân một tiếng tiểu Dur là được rồi. Ừm...

-Còn thứ đồ mà công tử người giao phó chúng tiểu nhân đúng là đã làm xong. Nếu ngài cần gấp vậy tiểu hiện tại liền dẫn ngài đi qua xem xem.

-Công tử mời đi theo tiểu nhân

~

Nói nói vị... Dur chủ quản này liền cười cười xoay người đi trước dẫn đường, Nguyễn đại công tử nghe nghe cũng liền gật đầu lặng lẽ đi theo. Hai người thêm cả với Lâm Tam đứng sau đi xuyên qua hành lang phía sau cửa hiệu tiếp đó lại xuyên qua một khoảng sân rộng, rất nhanh liền đi tới nơi cần đến. Nguyễn đại công tử vừa đến liền hơi hơi nhìn qua.

Có vẻ như nơi này là một kiểu nhà kho để đồ bởi lẽ hiện tại đứng trước mặt bọn họ còn có hai người đàn ông thanh niên nghiêm nghị đứng canh gác ở nơi đó đây. Cũng thật không hiểu thấu bọn họ nơi này còn có thể có lấy thứ gì quý báu mà cần phải có người trông nom như thế.

-Dur chủ quản, các người đây là làm sao vậy ? Nơi này chẳng lẽ còn có thứ gì quý báu lắm hay sao ?

Nguyễn đại thiếu gia tự nhận mình quả thực chính là trăm phần trăm tương lai chủ nhân của nhà họ Nguyễn, đối với việc có thể có thứ đồ gì đó quý báu đặt ở bên trong tất nhiên là sẽ không bỏ lỡ cơ hội muốn tận mắt thưởng thức một phen. Hắn cũng không cho rằng bên cạnh vị... khôn khéo Dur chủ quản này sẽ vì bảo mật an toàn mà không nói cho hắn biết.

Quả nhiên, Dur chủ quản nghe như vậy liền cũng không có ý định giấu diếm hắn ngược lại còn vẻ mặt nao nao, ngạc nhiên trả lời.

-Công tử, chuyện này... Bên trong vật quý báu tất nhiên chính là thứ đồ công tử ngài muốn làm rồi. Ngoài thứ đó ra đám thuộc hạ ở đây lại nào có thứ gì quý giá tự cần phải cẩn trọng mà trông coi như vậy chứ.

Dur chủ quản vừa nói hai mắt vừa bí mật dò xét thái độ của vị đại gia đang đứng bên cạnh mình, lại bất gặp hắn nói xong Nguyễn đại công tử cũng không có gì nổi nóng biểu tình liền không khỏi an tâm lại. Vị đại gia này nói thế nào đi chăng nữa cũng là thiếu chủ nhân của hắn. Dù là vì lý do gì xảy ra cũng đều cần hắn phải cẩn thận lại cẩn thận hầu hạ.

Quan trọng nhất là giang hồ vẫn còn thịnh xưng Nguyễn đại công tử một tiếng Lãng Lật Da. Đây vừa nghe nghe cái tên liền biết đối phương thuộc hạng không dễ hầu hạ rồi. Bởi thế Dur Thương Hải hắn vừa nhận được yêu cầu của Nguyễn đại công tử liền lập tức cho người bên dưới ngày đêm đốc sức liêu mạng mà làm công. Không dám có một chút chậm trễ may mắn !

Quá trình bên trong nếu có xuất hiện khúc chiết sai lầm cũng chỉ có thể cắn răng thức đêm mà làm việc. Mà lại tất cả mọi người từ đầu chí cuối cũng không có ai dám hé răng một câu nửa chữ. Quả thực là năng suất làm việc cao đến dọa người.

Một cái mơ mơ hồ hồ mệnh lệnh cộng với chút ít miêu tả của Nguyễn đại thiếu gia ấy vậy mà liền bị đám người cứng rắn sửa chữa các kiểu cho đi ra thành quả y như Nguyễn đại công tử yêu cầu. Đây... có thể thấy được cái hung danh của Nguyễn đại thiếu gia đối với đám người bình dân này nó ghê gớm tới nhường nào

~

-Thứ đồ ta bảo các ngươi làm ?

-Không phải đâu ? Cái thứ đó chẳng lẽ lại còn cần Dư chủ quản ngươi phái người tới trông coi ghê như vậy sao ???

-Đi đi đi ! Vậy vào xem xem thành quả các ngươi làm ra nó như thế nào. Thiếu gia ta cũng quả thật là tò mò thấu rồi

~

Nguyễn Trọng Lăng cũng không có đợi vị Dư Thương Hải chủ quản này lên tiếng đáp lời liền đi thẳng về phía trước. Ngược lại hai tên hộ vệ này giờ nếu còn không biết thân phận của hắn thì cũng quá ngu ngốc điếm. Bởi vậy đối với việc Nguyễn đại công tử tự mình đi trước mở cửa phòng tất nhiên cũng không có dám hé răng nửa câu.

Ngược lại phía sau Dư Thương Hải cùng Lâm Tam thấy Nguyễn đại thiếu gia đã đi trước vậy cũng liền không làm chậm trễ thêm nữa, đều nhanh chân tiến lên đi theo sát hần phía sau lưng. Đối với thứ mà Nguyễn đại công tử nói tới cũng có chút chờ mong.

Mà ngay cả Dư chủ quản cũng chỉ là vì nịnh bợ Nguyễn đại thiếu gia nên mới cho người đứng ngoài bảo vệ thôi. Hắn vừa nhận được tin tức thứ này làm xong liền vội cho người khác đi báo tin, bản thân cũng không có dám loạn đi tới xem trước.

Cũng chính là nhờ cái sự khôn khéo tỉ mỉ này mà hắn leo tới vị trí ngày hôm nay. Hiện tại lại có cơ hội liên hệ vị chủ nhân tương lai của nhà họ Nguyễn... Dư chủ quản không có chút gì nghĩ cách mới là lạ. Đối với việc làm lần này tất nhiên là gấp bội gấp bội lần chú trọng vào

~

Trong phòng...

Nguyễn đại công tử vừa vào tới nơi liền ánh mắt đảo quanh tìm kiếm. Rất nhanh, một thứ gì đó tròn tròn khá lớn được phủ kín lên bằng một tấm vải đen đặt tại bàn trà trung tâm gian phòng làm Nguyễn Trọng Lăng chú ý đến. Hắn cũng không có làm gì chần chừ thêm nữa, bước chân một vội liền đi tới bên cạnh. Hai tay khẽ hất, tấm vải đen bao phủ thoáng cái liền bị hắn vung đi ra ngoài. Phía bên dưới, một chiếc gương bạc thật lớn trắng bóc hiện ra trước mặt Nguyễn đại công tử. Đây...

Chính là mục đích hắn tới đây vậy !!!

Một chiếc gương bạc trắng mà không phải là gương đồng nâu đỏ bình thường thời đại này

~

...

Kết thúc chương 50.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Đột Phá Phía Chân Trời Iq~

-Công tử, ngài... A...!!! Yêu... yêu quái!!!

Một tiếng hét chói tai từ phía sau lưng đột nhiên vang lên. Nguyễn Trọng Lăng vốn đang định tỉ mỉ nhìn kỹ thành quả từ sáng kiến của mình làm ra này cũng bị tiếng kêu hét bất ngờ từ sau lưng ấy làm cho giật mình hoảng loạn. Hắn vội vã quay đầu nhìn lại. Ấy vậy mà nào thấy có yêu ma quỷ quái gì đâu? Chỉ thấy Lâm Tam đứng run như cây sậy ở phía sau hắn. Dư Thương Hải cũng vẻ mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa đứng chết chân tại chỗ. Cả hai bộ dáng cứ y như là vừa gặp quỷ giữa ban ngày vậy!!! Hết sức kì quái thay

~

-Hai người các ngươi làm cái quái gì vậy hả???

Nguyễn Trọng Lăng vẻ mặt tràn đầy bất mãn hỏi.

-Công tử... Đây... này... tiểu nhân... con...

Lâm Tam mồm miệng lắp ba lắp bắp nói không ra hơi. Hai chân run run đứng không vững. Vẻ mặt vẫn còn đang hoảng sợ lắm lắm!!!

-Công tử,... ngài tốt nhất vẫn là nhanh lùi ra xa thứ kia đi. Vừa rồi tiểu nhân nhỏ bé... vừa đến gần thứ đó liền thấy đầu óc choáng váng ngay ngất. Bên

trong... bên trong vậy mà còn xuất hiện một cái tên khác giống y hệt như tiểu nhân vậy.

-Chỉ sợ... chỉ sợ thứ đồ vật này đã bị yêu ma quỷ quái nó bám lên người mất rồi! Nguy hiểm lắm đó công tử!!!

Dur chủ quản một bên không biết lời từ đâu ra một chiếc khăn tay không ngừng lau chùi mồ hôi trên trán. Hắn vừa lau vừa lùi về phía sau đồng thời còn không có quên mở miệng khuyên nhủ Nguyễn đại thiếu gia mau mau rời đi khỏi cái thứ đồ vật tròn tròn đáng sợ ấy. Ngược lại bản thân hắn là không dám lại gần thứ đồ đó thêm tí một nào nữa rồi. Lại gần thêm tí nữa có khi bị nó hút mất hồn đi thì chết! Tiền đồ tương lai là quan trọng thế nhưng cái mạng nhỏ này vẫn là quan trọng nhất không phải sao?

Nghĩ tới đây Dur Thương Hải không khỏi không nhớ tới về mặt quỷ dị của mấy tên nhân công người làm phía dưới khi đi đến giao nộp thứ đồ vật này. Mỗi kẻ khi ấy đều là vẻ mặt như sắp chết toi, giao xong đồ vật thì cứ như là bị ma quỷ đuổi theo phía sau lưng. Người nào người nấy cứ gọi là chạy bán sống bán chết!!! Nếu không phải trong đó có một vị lão người già bực mình quát mắng cả đám, khả năng... sợ là không ai dám mang thứ đồ vật ấy tới nơi đây ấy chứ. Thật sự là quá đáng sợ, quá đáng sợ rồi! Hù chết meo meo đây!!!

-Đứng đó! Đứng đó! Công tử người mau mau lại đây đi. Để con gọi người khác tới nhanh đem thiêu hủy cái thứ đồ vật này đi là được rồi. Công tử người cũng đừng tự lấy thân phạm hiểm nữa

~

Lâm Tam lúc này đột nhiên cảm giác được dừng khí thổi bùng lên khắp người. Trong lòng không khỏi nhớ tới tuy rằng Nguyễn đại thiếu gia bình thường hết ăn lại nằm, hết đánh thì lại mắng, đã vậy còn keo kiệt bủn xỉn các kiểu đối xử với hắn. Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không nhờ có ngài ấy ngày xưa mất xanh nâng đỡ hắn sợ rằng cũng liên mãi mãi chỉ là nhỏ bé tiểu Tam, một tên tép riu chân chạy trong Nguyễn phủ mà thôi. Sống cho đến già sợ rằng cũng không có ngày nổi danh. Làm sao còn có thể được người người kính cần kêu một tiếng Lâm Tam ca như bây giờ??? Làm sao còn có thể để các em nhà hoàn trong phủ ngày đêm thăm thương trộm nhớ như ngày nay???

Làm người là phải biết ân oán rõ ràng đây!!!

Nói tóm lại Nguyễn đại công tử có ngàn sai vạn sai luôn luôn sai vậy cũng mãi mãi là Nguyễn đại công tử của hắn. Làm một người hầu có tri thức, có lý tưởng, có lễ nghĩa liêm sỉ, mọi phẩm chất đều quá tốt quá ưu tú như hắn, nhất định không thể để công tử bị yêu ma quỷ quái làm hại ngay trước mắt bản thân như vậy đây!

Lúc này lại nhìn Nguyễn đại công tử vẻ mặt không cho là đúng vẫn không chịu rời đi, Lâm Tam trong lòng không khỏi tin chắc công tử đây hẳn là đã bị thứ quỷ quái kia ám vào người làm mất đi bản tính mất rồi. Đang lúc vị Lâm Tam ca này định lao lên cường bức lôi kéo Nguyễn đại công tử trở về, Nguyễn đại thiếu gia vẻ mặt chợt nhả, buồn cười lên tiếng.

-Hai người các ngươi cũng thật là đủ trò

~

-Cái gì mà ma với chả quỷ cơ chứ! Không thấy cái này rất giống gương đồng các cô các chị đám phụ nữ hay dùng để soi gương làm đẹp hay sao? Các người lớn tàn ấy tuổi rồi chẳng lẽ còn chưa có thấy qua bao giờ hay sao?

-Nói tới hai người các ngươi cũng đừng có nghịch nữa! Nếu sợ vậy đứng im nơi đó đi. Thật là...

Lắc lắc đầu, Nguyễn đại công tử nói xong liền cứ như vậy mặc kệ hai người dờ dờ ương ương kia, quay đầu nhìn lại về phía thành quả mình mới tạo ra. Cũng chỉ có cần thận quan sát tìm ra ưu nhược điểm mới có thể đảm bảo kế hoạch sau này của hắn thành công được.

Đúng vậy! Kế hoạch của hắn chính là sản xuất và buôn bán gương thủy tinh kiếm tiền!!! Trên đời này nếu như còn có thứ gì buôn bán lời lãi cao nhất vậy đương nhiên chính là độc quyền rồi. Cũng chỉ có độc quyền mới có thể thỏa thích định giá, mới có thể vốn ít mà lời nhiều được.

Tóm lại Nguyễn đại công tử tuy rằng không biết cách chế tạo máy bay tên lửa, không biết cách chế tạo súng ống đạn dược vân vân các kiểu thế nhưng chế mấy cái món đồ thủy tinh giống như gương soi, tìm cách tinh chế đường trắng, muối biển rồi thì chế tạo xà phòng, tinh chế rượu các kiểu hắn không phải là không biết.

Được rồi! Hắn cũng thật sự đúng là không biết thật. Hắn cũng chỉ là có được mông lung trí nhớ về mấy thứ này mà thôi. Thế nhưng đoán chừng mông lung như vậy cũng đã là đủ lắm rồi. Chỉ cần nguyên lý đúng đắn, phương hướng rõ ràng vậy cái còn lại cũng liền là thử nghiệm lại thử nghiệm nữa. Đoán chừng lâu lâu rồi nó cũng sẽ ra thành quả thôi. Mấy cái thứ này chung quy cũng coi như là khá đơn giản không phải sao?

Lại nói tới kiếp trước truyện xuyên việt về thời cổ đại thịnh hành như vậy. Các nhân vật chính trong truyện có thể nói cứ xuyên về một cái liền là sử dụng đủ mọi thứ phát minh ra để lấy tiền. Có điều Nguyễn đại công tử nhà chúng ta thông minh lắm lắm, mới sẽ không có đại đột mà bắt trước y nguyên cái đám người trong truyện ấy đâu.

Dù sao thì mỗi một thứ độc quyền tạo dựng ra liền có thể dẫn tới vô số người dòm ngó, mơ ước nhìn vào. Một khi thế lực, năng lực không đủ vậy liền cách diệt vong cũng không xa. Nhà họ Nguyễn bọn họ hiện tại cũng không có thiếu tiền, không có thiếu thế lực hơn nữa chắc chắn cũng sẽ không có thiếu kẻ thù trong chốn kinh doanh.

Nguyễn đại công tử tuy rằng muốn kiếm tiền tiêu vật, muốn kiếm thành tích chứng minh bản thân thế nhưng cũng sẽ không vì thế mà quá làm xôn xao xáo động người người đều biết làm gì. Tốt nhất vẫn là âm thầm phát tài giàu to là được rồi

~

Chế tạo gương thủy tinh cũng không có như tinh chế đường, tinh chế muối, chế tạo xà phòng, tinh chế rượu...vv các loại khác. Thứ đồ này thứ nhất liền là buôn bán số lượng nhất định sẽ có hạn. Người bình dân nhà nghèo chắc chắn là sẽ không mua nổi rồi. Nguyễn đại công tử hiển nhiên cũng không có ý định sản xuất lan tràn làm rớt giá bán làm gì.

Nói tới lại không phải không có thứ có thể thay thế nó, người nhà nghèo bình thường vẫn là dùng gương đồng, dùng mặt nước soi gương là tốt rồi~ Xã hội cũng sẽ không bởi sự xuất hiện của loại gương thủy tinh này mà có gì khác biệt cả. Thị trường cũng sẽ không có quá lớn để cho người người đồ xô chú ý, đồ kị hấn. Chế tạo gương cũng lại không liên quan gì lương thực mùa màng như chế rượu. Sẽ không có để cho thế lực quan phủ triều đình nhúng tay vào cản trở.

Nói chung đây là loại hàng cao cấp, chỉ cần bán lấy một ít cho đám các bà các mẹ quyền quý nhà giàu liền có thể lời được cả một đồng tiền lớn. Phải biết rằng các bà các mẹ các chị ấy nổi tiếng là vung tay tiêu tiền rộng rãi hào phóng lắm. Nói tới như bà Hải Như nhà ta tiền phần son quần áo hàng tháng cũng phải gấp ba lần tiền tiêu vặt của Nguyễn đại công tử mà ông Trọng Kim nào có dám ho he tí gì. Đấy đấy đấy! Chỉ nhìn qua như vậy thôi cũng liền biết thế lực của các quý phu nhân, các quý tiểu thư trong các gia đình nhà giàu có nó mạnh mẽ như thế nào rồi

~

Đặc biệt hơn nữa Nguyễn đại công tử sau này cũng có thể nói dối xưng loại gương thủy tinh này đây là hàng nhập ngoại từ Hoa triều chuyển về, số lượng sản xuất có hạn, không mua nhanh hết ráng chịu Nói như thế vừa có thể nâng cao giá cả lại có thể không khiến cho người khác cho rằng hấn nắm giữ được cách chế tạo.

Nói chung hệ số an toàn cùng tương lai lợi ích của việc buôn bán này so sánh với các loại phát minh khác đều nhỏ hơn hẳn thế nhưng được cái là an toàn hơn rất nhiều. Cũng chính là Nguyễn đại thiếu gia khi trước tình cờ nhìn thấy gương đồng trên bàn trang điểm của Hồng Phấn cô nương mới sẽ nghĩ đến nó đấy.

Và lại dù sao chế tạo gương thủy tinh cũng chỉ đơn giản là đổ thủy tinh lỏng vào khuôn và làm thêm một lớp chất phản xạ như thiếc hoặc bạc phía mặt sau mà thôi. Công nghệ chế tạo cũng không phải quá khó khăn ghê gớm gì cho cam. Còn chuyện người đòi cho rằng đây là thứ bị yêu ma quỷ quái ám vào... Cái này Nguyễn đại công tử tất nhiên cũng đã tìm hiểu rất rõ rồi.

Bởi lẽ xã hội phong kiến thời xưa mọi người vẫn thường tín ngưỡng quỷ thần, tin tưởng đạo sĩ hòa thượng vân vân. Đối với việc trong gương hấn bán xuất hiện một người từ màu sắc hình dáng cho tới biểu cảm đều giống y hệt như bản thân, một thế giới trong gương giống y hệt như thế giới bên ngoài đời thực. Tình hình như vậy không khỏi khiến người ta ngay thời điểm ban đầu liền liên tưởng đến thuật pháp yêu pháp...vv.

Lại sau đó thông qua đám đạo sĩ hòa thượng dõm rèm pha thêm vào liền hình thành mọi người đều sẽ sợ hãi mấy thứ này. Công nghệ chế tạo gương vừa hình thành cũng sẽ liền vì thế phải nhặt bị bỏ qua trong dài dòng lịch sử thời phong kiến, người người lại tiếp tục sử dụng gương đồng thay thế nó để soi gương. Những thứ này cũng chính là kiến thức kiếp trước Nguyễn đại thiếu gia từng đọc trôi qua.

Nói vậy tuy rằng thứ đồ này một đưa ra bán có khả năng sẽ gặp phải cản trở, bị cho là thứ đồ vật không sạch sẽ, không ai mua. Có điều Nguyễn đại công tử trái lại sẽ không cho là chuyện này làm khó khăn được mình.

Trên đời vẫn có cái gọi là miệng nói núi lở. Nếu các vị đạo sĩ cao tăng đã nói đám đồ này có yêu thuật vậy thì càng hay. Hấn đây liền đi kiểm vài vị đạo sĩ dõm, rượu thịt hòa thượng các kiểu đối xưng thứ này đã trải qua làm phép cả rồi, an toàn rất... v v Cứ như thế hàng này lại nâng giá cao lên một đoạn dài nữa mà bán...

Khắc khắc khắc... làm như vậy vừa chống kẻ theo sau làm ra hàng giả lại có thể chỉ cần bán vài ba cái liền giàu xu. Cuộc đời chưa bao giờ tươi đẹp như hôm nay!!! Là là là là là là là...~

~

Nguyễn đại công tử hiện tại chỉ có thể cảm thán chỉ số IQ của mình rất nhanh đã đột phá phía chân trời rồi. Cái meo meo đấy! Chẳng lẽ gần đây bản đại thiếu gia chăm chỉ theo Hồng Phấn học hành lại còn có thể kích hoạt IQ tăng cao nữa hay sao? Trước kia kiếp trước cũng không có thấy mình thông minh dữ dội như vậy bao giờ

~

Haizzz! Hiện tại bản đại thiếu gia càng ngày càng thông minh sắc xảo rồi. Này... các nhân vật phụ trong truyện còn biết sống như thế nào đây a?

Ha ha ha ha... ha ha ha ha ha...~

Ta cười khằng khặc a ta cười khằng khặc

~

Ha ha ha ha ha...~

~

Phía sau lưng, Lâm Tam và Dư Thương Hải nhìn Nguyễn đại công tử như thằng điên đột nhiên cười khăng khặc lên, cả hai vừa nhìn liền không khỏi lông tơ dựng đứng hết cả.

Oa oa oa...~ Hù chết meo meo đây !!! Không có chơi lầy như vậy có được hay không? Chúng con muốn về nhà với mẹ rồi !!! Oa oa oa...~ "khóc"

Chưa bao giờ cảm thấy cuộc đời khủng bố như hôm nay "Trích: Nhật kí Lâm Tam"

...

Kết thúc chương 51.

Chú : Hiện tại con tác đang đưa view ở trang Truyencv.com kiếm ít tiền lương tiêu vặt. Thời buổi khó khăn~ Các thánh nào đọc truyện của mình cảm thấy ổn vậy qua đọc truyện này trên trang Truyencv.com giúp đỡ chút nhé.

Dù sao đọc ở đâu cũng ko mất tiền, các bạn tập trung hết đọc truyện này ở Truyencv.com cũng coi như là gián tiếp giúp con tác có động lực viết truyện nhanh hơn rồi. Còn thánh nào hào phóng hoặc muốn thúc nhanh ra chương vậy có thể tặng hoa, đũa cử phiếu, tặng tiền ở trang Vitruyen (trang này cũng là một trang hoạt động chính của con tác) hoặc tặng hồng bao ngay ở Truyencv.com cũng được.

Vì một nền truyện mạng Việt Nam~ Thanks các thánh trước!

Thân gửi! :v

P/s : Đây không phải là đang câu chữ trá hình đâu. « cười »

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Trên Phố Ấy Có Lolita !

Trên đường phố phồn hoa trung tâm thành Thăng Long người người qua lại tấp nập. Một tiếng ca hát kì quái của ai đó đột nhiên vang lên ngay giữa nơi phố chợ ồn ào xáo động không khỏi làm cho người người qua đường ghé mắt nhìn về.

-Ngọt lấm những lúc... em nắm đôi tay và hứa sẽ mãi yêu... chi anh đây. Từ khi em qua nơi này... Lòng anh thấy vui biết mấy!!!!... Rồi nắng sớm mới, âm vẫn chưa vui và con tim vang tiếng ca vui cười. Vì em mang niềm vui tới nơi anh như người may mắn nhất trên đời. ...!@%#^#@^#%

Tiếng hát vốn đang rả rích rả rích lại tràn đầy ni non bỗng đột nhiên cao vút~ Về mặt người hát chợt sa vào trong cuồng nhiệt vong ngã!!!

-Chi là đôi môi... Chi là...!!!! Vài câu yêu thương thôi mà? Em đã khiến anh yêu em không thể phai phai~ Anh mong em đừng thay đổi. Vì anh đã quá yêu em mất... rồi~ Vì yêu em, xa em quanh anh nay chỉ còn bóng tối!!!

-Chờ đợi ngày mai... Chờ...! Chờ một ngày tương lai... Chờ... !!! Ngày ta đc sánh đôi vai được bên nhau mãi mãi... Dẫu... Anh có làm gì sai??? Cũng sẽ không một ai có thể chia... hai ta chung bước mãi... Trên một con đường dài.... Ai ài... Con đường dài... à u ở ở... Con đường dài... Con đường dài... Con đường dài... Con đường dài... à ăm...

-Đếm,đếm,đếm,đếm,đếm,..... 1,2,3,4,5,6,7 ... ngày trôi!

-Biết em giờ có nhớ về anh hay nhớ về ai. Bao ngày thật là dài khi anh không có em bên cạnh. Anh cảm thấy rất giá lạnh. Mà làm sao cho em hiểu thấu khi mình không ở bên nhau... &@%#%#@^#^&#

-Công tử! Công tử!... CÔNG TỬ !!!!

Tiếng hét lớn của Lâm Tam như long hồng hồ gầm, làm... Nguyễn đại công tử giọng hát đàn bắt đắc dĩ đi theo tắc tị

~

-Lại làm sao rồi???

Nguyễn đại công tử hiện tại bức mình lắm, nhe răng trợn ngược mắt nhìn về phía tên người hầu khốn kiếp vừa đánh đoạn hứng thú của mình này. Lâm Tam gặp vậy mồ hôi trên trán không khỏi tí tách chảy không ngừng.

-Không có gì đâu! Công tử... công tử ngài muốn hát thì cứ hát đi thôi! Hát tốt! Hát tốt lắm

~

Bất gặp vẻ mặt đe dọa hằm hằm chưa bao giờ có của Nguyễn đại thiếu gia nhìn về, Lâm Tam không thể không dõng dạc tán xưng một tiếng. Ánh mắt tranh thủ làm ra vẻ nhìn ra chung quanh...

Một đám người qua đường bên cạnh vừa nhìn rõ là người nào vừa ca hát xong ai nấy đều về mặt ngốc trẻ, cực nhanh chạy vội. Nơi hai người chủ tớ đi qua có thể nói là quỷ khóc thần gào tán loạn tan hoang hết cả, nhìn qua nơi đây thật giống như vừa mới gặp được trâu bò dầy xéo qua đường vậy.

Lâm Tam trong lòng thâm than, công tử nhà mình vốn được người người đặt cho cái tên Lãng Lột Da thể nhưng cũng chỉ có đám dân chúng bình thường như hần mới rõ ràng. Ngày trước công tử hần càng cười vậy lực phá hoại lại càng mạnh, càng cao hứng vậy đập phá đánh người lại càng tợn, lại càng nhiệt tình.

Thật lâu như vậy không gặp Nguyễn đại thiếu gia đi tới mấy nơi đường phố quanh đây đập phá quán, hôm nay đám người đột nhiên bắt gặp hần tiến đến mà lại còn vừa đi vừa hát. Nay quả thực chẳng phải nói rõ hần đây chính chuẩn bị đánh người gây rối hay sao. Ai thấy mà còn không chạy vội chạy vàng ngay đi cơ chứ. Gà bay chó sủa như hiện tại cũng vẫn là nhẹ

~

Phải biết Lãng đại thiếu gia trước kia đúng là chuyên môn ở chỗ trung tâm kinh thành này nghịch ngợm rồi. Vùng phía bắc nhiều con em gia đình quyền quý hần không làm gì được thể nhưng đoạn tiếp giáp giữa thành nam và khu trung tâm này Nguyễn gia bọn họ quả thực là xung hùng.

Càng quan trọng hơn là đám thiếu gia công tử nhà giàu hay đi qua đây chơi cũng đều giống như hần ưa thích nhìn xem đập phá bắt nạt người. Cũng chỉ là vì Lãng đại thiếu gia trước kia đi “làm” chăm chỉ nhất. Ngày nào cũng phải lượn tới phá phách một lần mới cam tâm tới chỗ khác chơi bởi thể nên danh tiếng, lực uy hiếp nó mới cao tới như vậy. Lâu ngày thanh danh của hần ở đoạn đường này có thể nói là trẻ con nghe nửa đêm đều dọa khóc vỡ mặt cả. Thần kì vô cùng

~

-Không hát!... Móa! Công tử ta mất hứng rồi còn hát cái cọng lông

~

-Đi thôi! Hôm nay đi về nhà xem sao. Nghe nói ở trong phủ cha mẹ ta vẫn còn đang chiến tranh lạnh hả?

Nguyễn đại công tử phẩy phẩy tay áo ngênh ngang qua lại giữa đường, vừa đi vẫn còn không có quên hỏi chuyện Lâm Tam bên cạnh.

-Này... con cũng chỉ nghe qua loa mấy đứa nha hoàn chăm sóc phu nhân nói giống như vậy. Ông lớn mấy ngày hôm nay cũng quả thật đều đi qua thư phòng ngủ cả. Còn thực hư thế nào chúng người hầu như bọn con cũng không dám nhiều lời.

Đi theo Nguyễn đại thiếu gia lâu ngày tuy rằng điểm tốt không học được gì thể nhưng nói chuyện quan sát sắc mặt Lâm Tam cũng đã có không ít tâm đắc. Đối với việc Nguyễn đại công tử có thể hỏi tình hình trong nhà hần đúng là đoán được trước, cũng đã chuẩn bị kĩ càng. Dù sao người hầu là không được nói xấu chủ nhân đấy. Nguyễn đại công tử nếu như không hỏi Lâm Tam cũng sẽ làm như không biết những chuyện này, thời gian qua đi liền thôi.

-Ừm. Ta biết rồi!

Nguyễn đại thiếu gia nghe nghe hần nói xong cũng chỉ âm ừ đáp lấy một tiếng rồi không nói nữa. Hai vị chủ tớ cũng liền cứ như vậy rất nhanh rồi đi con đường này. Phía sau đó tuy rằng nhiều người nhìn thấy Nguyễn đại công tử nhưng cũng không đến nỗi chạy ngay mà chỉ đều lén lút để phòng hần đột nhiên làm khó dễ.

Dù sao theo tâm lý mỗi người, đường phố đông như vậy, Nguyễn đại thiếu gia có phá cũng chưa chắc đã đến lượt mình chịu đòn. Hơn nữa nếu mình vừa thấy hần liền chạy vậy có khi càng làm hần đuổi theo ác hơn. Thà rằng đứng đó cầu trời khấn phật có khi còn an toàn hơn ấy chứ. Trước kia Nguyễn đại công tử cũng không phải không xử lý qua những tên nào dám vừa nhìn thấy hần liền chạy. Mọi người hiện tại bởi vậy trừ khi sợ hãi lẩn lăm hoặc tắt cả mọi người đều chạy hết mới dám làm như vậy thôi.

Giống như lúc này con đường Nguyễn đại công tử đi qua mọi người chạy trốn chết hết cũng đều là vì thấy tất cả mọi người xung quanh đều vội vàng chạy hết làm thành biểu hiện giả tưởng khiến người khác đều sợ hãi mà chạy toán loạn. Trong đó tất nhiên cũng không có thiếu bởi vì Nguyễn đại công tử thật lâu mới lại tiến tới nơi này. Mọi người cũng là đột nhiên bị hần xuất hiện làm cho dọa sợ nhá

~

-Hừm? Kì quái! Lâm Tam nguoi nói làm sao đám người này vừa nhìn thấy chúng ta liền như chuột thấy mèo hết vậy hả???

Nguyễn công tử tất nhiên là không thể không chú ý tới thái độ khác thường của đám người xung quanh đối với mình. Chỉ là hần thật đúng không ngờ tất cả những thứ này cũng đều do chính hần mà ra cả. Trước kia từ nhà đi tới thư viện hay chỗ của Hồng Phấn cũng đều thuộc khu thành bắc. Thật đúng là không có cảm nhận được cái cảm giác người người xung quanh đều sợ hãi như hiện tại.

-A... ! Cái này... cái này... khả năng mọi người hôm nay không được khỏe đi???

Đối với câu hỏi bất thành linh của Nguyễn đại thiếu gia, Lâm Tam thật đúng là không biết nên trả lời thế nào đối phương mới tốt bởi vậy không khỏi liền qua loa đáp lời.

-Hắc! Sẽ không là tất cả mọi người đều đang sợ ta đấy nhé!

-Vừa nãy con đường phía trước cả đám người đi đường kia đột nhiên chạy vội hết cả làm ta còn tưởng rằng có quan binh đi tuần trên đường đây này

~

Nguyễn đại công tử vừa đi một tay vừa xoa xoa cằm, bĩu môi cười đều. Nghĩ tới hắn cũng thật đúng chưa bao giờ được hưởng qua cái cảm giác người người run như cây sậy nhìn về phía mình như thế này bao giờ. Cái cảm giác ấy cứ y như là... Ma vương đi tuần lãnh địa vậy!!!

Thú vị ra phết chứ đùa

~

Khục! Tuy rằng vị Nguyễn đại công tử hiện tại chỉ là sản phẩm tạo ra do xuyên việt, là hàng dỏm thay thế cho vị Nguyễn đại công tử tiền nhiệm trước kia thôi~ Thế nhưng không thể không nói... Hai vị này quả thực sở thích rất là giống nhau rồi!! Đều là cái loại chỉ thích làm chân tiểu nhân chứ quyết không làm ngụy quân tử. Chỉ thích đóng vai Ma vương chứ mèo thích làm Anh hùng bao giờ. Quả nhiên là kì quặc quái gở lắm!

-Ồ! Cô bé nhà ai mà dễ thương quá vậy nè???

Đang vừa đi vừa suy nghĩ vẫn vơ, Nguyễn đại thiếu gia đột nhiên khựng hết cả người lại. Hai mắt hấn sáng rực! Mồm miệng theo bản năng bật thốt lên thành tiếng. Phía trước đó không xa... Một cô bé cực kì cực kì xinh đẹp đáng yêu vừa xuất hiện ngay trước mắt chủ tớ hai người

~

Da trắng như tuyết, môi đỏ như son. Hai bên má ửng hồng. Mắt đen lay láy to tròn như động sâu không đáy. Hai bên tai tí mĩ tinh tế. Chiếc mũi nhỏ xinh đôi lúc khẽ nhú. Khuôn mặt béo mồm mĩm dễ thương tuyệt vời. Tuổi còn nhỏ mà mái tóc dài đen tuyền đã thẳng tới ngang hông. Bên trên còn kẹp lấy một chiếc nơ con bướm xinh xắn bảy màu. Một lọn tóc nhỏ được tết lại thẳng dài nơi phía sau đầu.

Nếu như không phải đối phương nhìn qua chỉ là một cô bé gái tầm mười một mười hai tuổi mà lớn hơn một chút nữa như tiểu Ninh của hấn vậy quả thực là bậc quốc sắc thiên hương, tuyệt đại mỹ nhân vậy. Nàng ấy sẽ lại giống như hoa tươi mới nở, kiều diễm ướt át làm say đắm lòng người. So sánh với Hồng Phấn lãnh lãnh thanh thanh như mây bay tận phía chân trời, u tĩnh mà làm người nhìn xem thanh thần vô lo, cô gái này quả thực hẳn là nhân gian đóa hoa tuyệt sắc. Gắn gũi mà bình dị, thơm ngát dài lâu khiến lòng người ca thán không ngừng, thường thức nhìn ngắm mãi không thôi.

Chỉ tiếc... bộ quần áo của nàng ta đang mặc cũng quá cũ nát là đi. Tuy rằng nhìn qua không có lấy một mụn vá, cũng không có lấy một chút bùn đất cáu bẩn ở bên trên... Thế nhưng vài vóc bạc màu không thấy nổi hình thù trên quần áo liền có thể biết bộ quần áo này đã dùng qua không biết bao nhiêu tháng năm~ Con em gia đình nhà bình thường chỉ cần hơi hơi khá khẩm một tí nhất định là sẽ không tiếp tục mặc bộ quần áo như vậy đấy!

Nguyễn đại công tử vừa nhìn thấy đối phương ăn mặc như vậy... Một đôi mắt hoa đào không khỏi đảo loạn không ngừng. Lolita áo nghĩa... À không, là chính nghĩa ý chí bất tử xuyên suốt vạn vạn năm. Hấn! Nhất định phải cứu với cô bé kia thoát khỏi hồng trần bể khổ!!! Đúng!!! Nhất định chính là như vậy rồi

~

Dù cho có mang cái tiếng bất cóc con gái nhà lành hấn cũng sẽ không tiếc~ Nguyễn đại công tử hai tay vô ý thức nắm lại thật chặt! Vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi. Hai chân hấn vô thức tiến lại gần. Nước dãi đã chảy dài ra cả hai bên mép tự lúc nào không hay....

Mục tiêu: Bé con xinh tươi phía trước thẳng tiến!... Xông lên!!!

-Kì quái! Ở đây làm gì có cô bé nào nhi???

Lâm Tam vẻ mặt ngạc nhiên nhìn ngó phía trước mặt đường, ngoại trừ mấy cái sạp hàng quán bán hoa quả rong cùng người đi đường bình thường ngay cả phụ nữ trung niên cũng không có lấy một mống chứ nói chi cô gái đẹp? Công tử sẽ không là tự dưng hoa mắt đi???

Có điều tiếp đó hấn đột nhiên bắt gặp Nguyễn đại thiếu gia vẻ mặt âm trầm trầm đi về phía trước, Lâm Tam trong lòng không khỏi nao nao ai oán...!

Haizzz! Thiếu gia quả nhiên là tính xấu khó bỏ đấy! Ngày hôm nay hấn là lại muốn đập nát bét cả cái con đường này rồi

~

Híc! Thật không biết những ngày tháng này khi nào mới sẽ qua a~ Danh tiếng của Lâm Tam ca hấn trong mắt mọi người xung quanh đây chỉ sợ cũng sẽ hồng mắt ngay trong ngày hôm nay rồi. Có điều bước chân của hấn cũng không có gì may mắn rung chuyển cả. Vẫn mạnh mẽ vững bước theo sát phía sau Nguyễn đại thiếu gia của hấn.

Công tử! Lâm Tam sẽ mãi mãi đứng chống đỡ phía sau lưng ngài đấy!!! Lâm Tam trong lòng ầm ầm vang lên tiếng gào thét.

Ngã rẽ của vận mệnh tại nơi này cũng đã bắt đầu...

Một câu chuyện mới sắp sửa diễn ra. Tất cả... chỉ vì cuộc gặp mặt ngày hôm nay của hai bọn họ...

...

Kết thúc chương 52.

Chú:

Kết thúc Quyển 1: Cuộc sống của một công tử nhà giàu.

Quyển 2: Họa bì: Người Quý tộc chưa dứt bắt đầu.

Chương sau: Tiên duyên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Tiên Duyên!

-Nguyễn đại gia! Nguyễn đại đại gia!!! Nguyễn đại thần tiên!!! Ngài tha cho con đi! Con đây có mắt không trông! Con đây đáng chết! Ngài đại nhân có đại lượng tha cho con đây một lần đi ạ!!!

-Con trên có mẹ già bảy tám mươi tuổi, dưới có con thơ mới vừa đầy tháng trắng rằm. Con xin cấn rom cấn cổ, con lạy ngài!... Ngài... Ngài... Ngài đây là???

Thấy Nguyễn đại công tử mặt âm trầm trầm đi thẳng một mạch về phía mình, người bán hàng rong hoa quả về mặt như chết cha chết mẹ đột nhiên quỳ rạp xuống mặt đất dập đầu xin tha không ngừng. Kết quả là hân vội vội vàng vàng dập đầu như già tòi lại không cần thận làm đổ sập mất sạp hàng hoa quả của chính mình.

Cái này đồ thật ra thì cũng không có vấn đề gì. Dù sao hàng quán hiện tại không đồ sợ rằng tý nữa cũng nhất định sẽ bị Nguyễn đại thiếu gia đập cho nát bét ra mà thôi. Sớm muộn cũng sẽ đổ vậy liền không quan tâm là do ai làm cả.

Chỉ có điều người bán hàng rong không quan tâm việc sạp hàng bị đổ thế nhưng Nguyễn đại thiếu gia của chúng ta quan tâm a!!! Trong cái nhìn của hân lúc này, chỉ thấy cô bé cực kì xinh đẹp đáng yêu kia vốn đang định thò tay ra lấy một quả táo chín ở trên sạp, người bán hàng rong ấy vậy lại đứng vào lúc này như nổi điên vội vã dập đầu không ngừng. Miệng còn nói liên tha liên thiên cái gì làm hân không thể hiểu nổi

~

Chỉ là hành động lần này của người bán hàng rong không chỉ có khiến cho cô bé kia giật mình quay đầu nhìn về phía Nguyễn đại công tử mà còn làm cho sạp hàng đổ ập về phía người cô bé mà cô gái nhỏ còn không hay biết.

A! Cái này chẳng phải là cơ hội anh hùng cứu tiểu mỹ nhân mà sách truyện thường rất hay viết sao??? Nguyễn đại công tử thấy chuyện xảy ra như vậy còn có thể làm gì được hơn nữa~ Tất nhiên là như chim ưng vỗ cánh, thoáng cái bay vèo về phía cô bé gái rồi.

Nhất định phải nhanh tay kéo cô gái nhỏ thoát đi khỏi tai nạn từ trên trời giáng xuống ấy. Thậm chí dù cho không cứu được cũng không có sao. Cái quan trọng nhất ở đây là tâm ý, là hành động yêu thương chân thành là được rồi. Đối với việc này Nguyễn đại công tử vẫn là rất có nắm chắc thành công đấy!

Tiểu là trong cái nhìn của mọi người, cái nhìn của Lâm Tam và đặc biệt là cái nhìn của người bán hàng rong, hành động của Nguyễn đại thiếu gia cứ y như là nhân vật trong phim chương Hồng Kông ngày xưa vậy. Cả người nhảy cao bay bay lên, một tay duỗi thẳng về phía trước hình thành ung trào. Quả thật linh hoạt kì ảo một chiêu Phi thiên ung trào thủ nhắm thẳng về phía người bán hàng rong nơi mặt đất. Khoảnh khắc thời liền sẽ là xé hầu đoạt mạng! Yếu điểm bạo kích thương tổn!!!

Mọi người xung quanh vừa nhìn thấy cảnh này quả thực là người người quá sợ hãi! Nguyễn đại công tử quả nhiên là Nguyễn đại công tử! Lâu lâu không quay trở lại thì thôi, một quay trở lại lập tức liền muốn giữa phố chợ trắng trợn giết người~ Cái này... cái này...!!!!

Quá mạnh mẽ! Quá hổ báo cáo chồn rồi có được hay không???

Các vị hương dân bô lão xung quanh nhìn thấy một màn như vậy đều là ngây ngất ngây hết cả... Người hiền lành đều không khỏi nhắm mắt lại niệm lấy một câu người bán hàng rong xong đời. Kẻ nhất gan thậm chí bị dọa cho nhũn chân ngồi bệt ngay ra đất, tiểu tiện khó kiểm soát. Tất cả đường phố lúc này cũng chỉ còn lại tiếng nói lắp bắp của người bán hàng rong và...

-Công tử! Không.!!!!

Tiếng hét lớn thê lương của Lâm Tam vậy!

Tất nhiên. . .

Nguyễn đại công tử của chúng ta trời sinh ý chí cứng cỏi. Một khi đã quyết định làm việc xấu gì vậy nhất định liền là chín trâu cũng không kéo lại được hắn. Đối với việc Lâm Tam lớn tiếng phản đối mình... cướp đoạt con gái nhà lành mà nói... Ngoài việc thâm tâm cảm thán một cái Lâm Tam càng ngày càng cơ trí linh hoạt trong việc nhìn mặt đoán ý ra liền không còn có gì khác.

Chuyện bây giờ đã là tên lấp lén cung không thể không bắn! Nguyễn đại công tử nhất định là sẽ không nghe người khác cản trở đấy!!! Hắn hiển nhiên còn ngại thơ không phát giác ra được bản thân mình và những người bình thường xung quanh suy nghĩ hoàn toàn khác nhau một trời một vực rồi

~

-AAAAAAAAAAAAA.!!!!

Thê lương tiếng kêu thét như lợn bị chọc tiết từ nơi cuồng hống người bán hàng rong vang lên. . . Kinh thiên động địa!!!

-Này! Người hét cái quỷ gì thế hả???

Nguyễn đại công tử bức mình quát người bán hàng rong một tiếng. Tiếng quát ấy trong lúc vô tình không chịu chặn họng người bán hàng rong đồng thời cũng khiến cho mọi người sự chú ý lần nữa quay trở lại nhìn về hắn. Chính xác hơn là chú ý tới bên trong lồng ngực của Nguyễn đại công tử lúc này. Một cô bé gái xinh xắn đáng yêu xuất hiện trong lòng hắn từ lúc nào không hay

~

-Tốt rồi tốt rồi! Em gái, người không sao chứ? Có bị thương ở chỗ nào hay không? Có bị sợ hãi gì hay không?

Bỏ qua biểu hiện của tất cả mọi người, Nguyễn đại công tử vừa hùng hổ quát mắng xong người bán hàng rong liền lập tức sốt sắng nhìn về trong phía lòng mình cô gái nhỏ. Hơn nữa không nghĩ tới đối phương tuổi tuy nhỏ nhưng thân thể các bộ phận lại đều không nhỏ một chút nào. Chỗ ấy nên lồi thì lồi, nên lõm thì lõm, nên cong cũng đều cong lên hết cả. Hơn nữa khoảng cách gần ôm ấp, hắn vậy mà còn ngửi được một mùi thơm nhàn nhạt từ trên cơ thể của đối phương.

Phía bên kia, đối diện với Nguyễn đại công tử đột ngột ân cần thăm hỏi đồng thời tay chân sàms sờ liên hồi, cô gái nhỏ thế nhưng hai mắt nháy a nháy nhìn hắn một hồi cũng không lên tiếng nói chuyện. Trong tay ngược lại cầm thật chặt thật chặt lấy một chiếc nơ hình con bướm bảy màu. Cũng không biết thứ vốn trước đó còn đang cài trên đầu này lại tới tay trong cầm của cô bé nào từ lúc nào không hay

~

-Ừm? Chẳng lẽ là bị bản đại công tử vừa rồi anh dũng oai vệ hình tượng dọa sợ rồi???

Nguyễn đại công tử nhìn đối phương một bộ dáng nháy nháy mắt nhìn mình không chút cử động trong lòng liền không khỏi hồi hộp một cái. Hắn là đến cứu khốn phò nguy nha, cũng không phải là đến để hù dọa các bạn nhỏ đấy. Thế là liên đầu óc lo lắng suy nghĩ không ngừng, rất nhanh liền nghĩ ra một cái chủ ý mới.

Chỉ thấy Nguyễn đại công tử đột nhiên hơi cúi người xuống, ánh mắt lảo lảo liên một hồi liền chọn lấy một quả táo chín mọng còn vương trên sạp hàng. Tiếp đó một bên tay xoa quả táo lên quần áo bản thân rồi mới tươi cười ân cần đưa lên cho cô gái nhỏ trong lòng. Đáng vẻ muốn có bao nhiêu bì ổi liền có bấy nhiêu bì ổi

~

-Khi khi. . .

~

Có điều cô gái nhỏ vậy mà vừa nhận được trái táo vào tay liền nở nụ cười tươi như hoa nhìn về phía hắn. Nụ cười này cũng làm cho đám người xung quanh đang xem cũng vì đó mà bỗng nhiên nhàn nhã thoải mái hẳn.

Giờ phút này mọi người trong lòng cũng không khỏi bỗng nhiên hiểu ra, Nguyễn đại công tử vừa rồi đột nhiên xông lại cũng không phải là vì muốn bắt nạt người bán hàng rong đấy! Tất cả đầu cua tai nheo cốt cũng chỉ là vì cô gái nhỏ này mà thôi. Chỉ là một số người nghĩ vậy ánh mắt nhìn về Nguyễn đại công tử không khỏi có một chút gì đó quý dị quý dị lắm.

Thật không nghĩ tới a không nghĩ tới. . . Nguyễn đại thiếu gia con trai độc nhất của Nguyễn gia giàu có nhất kinh thành Thăng Long lại là kẻ ưa thích thể loại này con gái đấy!!! Đối phương còn nhỏ như vậy mà hắn. . . cũng xuống tay được~ Thật sự là cảm thú không bằng vậy!!!

Mọi người trong lòng bị phần không thôi cho cô gái nhỏ đáng yêu kia đồng thời cũng không khỏi nghĩ nghĩ xem nhà mình thân thuộc người quen có nhà ai có con gái mới lớn tầm tuổi ấy nữa hay không? Dù sao ngày sau đi ra phố nhất định là phải cẩn thận hơn thật nhiều đấy. Nếu không một khi gặp phải

Nguyễn đại công tử vậy thì sự việc liền lớn rồi. Đám công tử con nhà giàu này thật sự là chẳng ai là thứ đồ tốt đẹp cả!!!

-Công tử... Chúng ta có thể đi được chưa ạ???

Lâm Tam đứng từ bên ngoài nhìn từ đầu đến cuối sự việc xảy ra đồng thời cũng hiểu rõ sâu sắc suy nghĩ của đám người xung quanh bây giờ. Hẳn hiện tại không thể không cảm thấy Nguyễn đại công tử không hổ là Nguyễn đại công tử. Ngay cả đến sở thích chủng loại cũng là khác người như vậy. Thật sự là thật không thể nói lý a không thể nói lý.

Có điều hiện tại sự việc hẳn là đã xong xuôi rồi đi. Hiện tại quan trọng nhất chính là mau mau rời khỏi nơi đây nếu không một khi cha mẹ của cô gái kia nghe tin mà kéo đến... Tuy rằng không biết tiếp sau đó tình huống sẽ như thế nào nhưng Lâm Tam đảm bảo Nguyễn đại công tử chắc chắn sẽ gặp phiền phức là được.

Nói chung Lâm Tam không thể không thừa nhận mình thật sự là sa đọa rồi. Thật như câu gần mực thì đen gần đèn thì rạng. Đi theo Nguyễn đại công tử lâu ngày suy nghĩ cũng không khỏi càng ngày càng hắc ám ôn lâm

~

-Há! Tốt! Vậy chúng ta đi nhanh đi thôi

~

-Đúng rồi! Em gái, để anh mang em đi đến nơi có ăn ngon, có mặc đẹp nhé được không?

Nói thì có vẻ là dân chủ hỏi ý kiến đối phương thế nhưng bước chân của Nguyễn đại thiếu gia lại không chần chờ lấy một chút nào. Thoáng cái liền bước một bước như ba bước chuẩn vội khỏi nơi này.

Người xung quanh thấy đám người bọn hắn cứ như vậy rời tuy tuy rằng thâm hận trong lòng nhưng cũng không ai dám nói gì. Còn ở trong vòng tay của hắn, cô gái nhỏ ngược lại là ngoan ngoãn không nói không rằng, an an ổn ổn nhìn nhìn hắn lại nhìn nhìn cảnh vật không ngừng thay đổi xung quanh. Cũng không ai biết trong đầu nhỏ kia đang suy nghĩ gì nữa rồi trời.

...

Kết thúc chương 53.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Gia Trưởng Đã Đến.

-Thế nào! Món kẹo bông gòn này ăn ngon hay không?

-Bản đại thiếu gia nói không có sai đi? Đi theo thiếu gia anh đảm bảo cho em ăn ngon mặc đẹp, sung sướng cứ gọi là suốt cả cuộc đời này

~

-Khi khi khi...~ “gật gật”

Nhìn cô gái nhỏ cái miệng nhỏ nhắn không ngừng liếm láp kẹo bông gòn to đùng trên tay, nghe nghe Nguyễn đại công tử nói xong liền gật gật đầu không ngừng. Đối phương một bộ vẻ mặt thỏa mãn cười tít mắt làm Nguyễn đại công tử trong lòng cao hứng cười không khép miệng lại được.

Hắc hắc! Quả nhiên bản đại công tử là thông minh nhất cái truyện này đấy. Chi hơi hơi chơi chút mưu kế nhỏ đối phương liền ngoan ngoãn ngoan ngoan nghe theo ngay đi rồi. Ài~ Chi là tiếp theo nên sắp xếp cho cô nhóc này ở nơi nào đây???

Về Nguyễn phủ?

Mèm~ Nhờ đâu bị bà Hải Như hay ông Trọng Kim bắt gặp thì biết nói thế nào bây giờ? Chẳng lẽ lại nói hắn nổi lòng tham chơi Lolita đường thành nên giữa phố chợ đông người bắt cóc con gái người ta trở về? Cái này...

Hay là thôi đi~ Ông Trọng Kim mà biết chuyện sau đó không có đánh gãy chân hắn mới là lạ. Quan trọng nhất là tiếng tăm của Nguyễn đại công tử khó khăn lắm mới hơi hơi có chút cải thiện trong mắt hai ông bà ở nhà. Hắn mới không muốn vì chút chuyện này mà làm đánh giá của mình lại một lần nữa trở về số âm đầu

~

Nếu không đưa em nó đến chỗ Hồng Phấn?

Ồ không không! Tuy rằng hiện tại cô bé còn bé lắm thế nhưng độ hại nước hại dân cũng đã hiển hiện ra rồi. Nguyễn đại công tử cũng không muốn có chuyện gì biến cố sẽ xảy ra lúc hắn không có mặt ở nhà. Dù cho Hồng Phấn bình thường điềm đạm trang nhã lắm thế nhưng lòng của phụ nữ kim dưới đáy biển, có người đàn bà nào là sẽ không có máu ghen đâu. Tốt nhất vĩnh viễn không để hai người này gặp mặt nhau đi thì hơn~

Như thế kết quả suy đi tính lại... Nguyễn Trọng Lăng u buồn phát hiện mình vậy mà chẳng có chỗ nào khác để lâu dài gửi gắm cô bé đang trên tay này cả. Hắn móa chẳng lẽ lại tới một lần chỗ Nguyễn quản gia xin thêm một tòa nhà nữa??? Khả năng lần trước có bà Hải Như và ông Trọng Kim chiến tranh lạnh mới may mắn thành công. Lần này đi xin liệu có thể được hay không a???

Càng chưa nói tới nếu đụng tới việc nhà cửa đất cát nơi Nguyễn quản gia hiển nhiên cũng liền đồng nghĩa với việc cô gái nhỏ tồn tại rất nhanh sẽ truyền tới tai hai ông bà ở nhà. Nói vậy mọi thứ chẳng phải vẫn là lộ tẩy rồi hay sao~ Đối với đề cho Lâm Tam đối mặt ông Trọng Kim mà vẫn kiên trì bảo thủ bí mật cho hắn... Nguyễn đại công tử vẫn chưa có cái lòng tin ấy đâu này. Nói đi nói lại sớm muộn lộ tẩy vậy còn chẳng bằng đưa cô gái nhỏ về thẳng Nguyễn phủ ở đi còn nhẹ nhàng hơn

~

Haizzz! Tóm lại chuyện hiện tại cũng chỉ có thể đưa tạm cô bé đến ở tại quán trọ nào đó của Nguyễn gia ở bên ngoài rồi. Tiếp sau đó đợi một quãng thời gian kế hoạch kiếm tiền của Nguyễn đại thiếu gia có hiệu quả vậy hắn liền có thể tự mình mua một đám nhà ở để sắp xếp cô nàng. Thậm chí hắn còn có thể mua thêm vài tòa nhà để phòng tương lai lại có chuyện như vậy xảy ra cũng được.

Ừm! Quyết định như vậy đi! Trước kiếm tìm nơi sắp xếp cô bé ở lại trước vậy. Sau đó nhanh nhanh trở về thương lượng với Hồng Phấn về việc kinh doanh ngày sau.

Tuy rằng lúc trước ở trong xưởng chỗ thành Nam Nguyễn đại công tử đã nói chuyện với vị Dư chủ quản kia yêu cầu hắn gia tăng sản lượng sản xuất cũng như mẫu mã kiểu dáng rồi thế nhưng chuyện tiêu thụ hàng hóa, giá bán, cách bán như thế nào Nguyễn đại công tử tất nhiên không thể điều giao tất cho hắn được.

Cũng đã đến lúc cần điều người tâm phúc tới trông coi mọi chuyện kinh doanh. Dù sao cũng là món tiền lớn, hành động kinh doanh đầu tiên của hắn không phải. Nhất định là không thể qua loa đấy!!!

Mà nói tới người tâm phúc đáng tin nhiệm vậy tất nhiên không còn ai khác ngoài Hồng Phấn cô nương rồi. Hiểu chữ biết nghĩa, đầu óc lại thông minh sắc xảo, tính cách bình tĩnh gặp chuyện không luống cuống, ánh mắt cũng coi như là lâu dài. Quan trọng nhất nàng ấy còn là người đàn bà của hắn. Như vậy mà còn không tin tưởng được vậy hắn sau này cũng đừng có mà tin tưởng được ai khác nữa. Chuyện hiện tại quan trọng như vậy đúng là không giao cho Hồng Phấn liền không còn có thể giao cho ai.

-Đi! Chúng ta trước hết đến Nguyễn gia từ lâu ăn một bữa cơm cái đã

~

-Dạ vâng thiếu gia!

Hai chủ tớ một nói một hưởng ứng rất nhanh liền tuyển chọn con đường đi thẳng. Còn cô gái nhỏ bên cạnh?

Haizz! Thật đáng tiếc có vẻ như cô gái nhỏ này lại là một người câm. Nguyễn đại công tử đưa nàng đi chơi khắp phố cả buổi, mua đủ thứ đồ ăn đồ chơi cho nàng khả năng nàng ta ngoại trừ gật đầu lắc đầu cùng thỉnh thoảng cười khi khi ra liền một câu cũng không thể nói.

Nếu như không phải Nguyễn đại công tử hỏi gì đó nàng đều có thể logic gật đầu hoặc lắc đầu đáp lại chỉ sợ hắn đã sớm cho rằng đối phương là bị si ngốc bẩm sinh đây này. Có điều ngốc bẩm sinh không phải thế nhưng bị câm hẳn đã là sự thật chắc chắn. Hiện tại tuyển chọn chỗ ăn cơm trưa tất nhiên vì thế cũng không cần hỏi ý kiến của nàng làm gì.

Nguyễn đại công tử giao lưu với nàng nhiều như vậy tự nhiên đã rút ra được quy luật rõ ràng. Mỗi khi cô gái nhỏ không thích hoặc không muốn hắn làm thứ gì đó liền sẽ quấy người để hắn biết được.

Tuy rằng hành động này so với kiếp trước trên địa cầu người câm dùng tay ám hiệu mịt mờ hơn rất nhiều thế nhưng dù sao cũng là không còn cách nào khác. Thế giới này hiện tại còn chưa có sáng tạo ra thứ ngôn ngữ tượng hình như thế cho quần thể người câm không phải sao? Mà dù cho cô gái nhỏ có biết sử dụng cách giao lưu tương tự Nguyễn đại công tử sợ rằng cũng mù tịt không hiểu được gì. Làm cũng chỉ là tốn công tốn sức mà thôi

~

Haizzz! Đáng tiếc một “mầm cây” tốt như vậy lại khuyết thiếu mắt năng lực phát ra âm thanh. Ông trời cũng thật là quá bất công với cô gái nhỏ rồi. Có điều Nguyễn đại thiếu gia hơi hơi thay đổi chút ít dòng suy nghĩ liền cảm thấy chuyện này cũng không phải chuyện gì quá tồi tệ. Đâu đấy cũng chỉ là không thể nói nói mà thôi. Sau này liền cố gắng dạy nàng biết viết chữ là được rồi. Mỹ nhân không nói đôi khi cũng rất khiến người ta mê luyến thương tiếc đấy chứ đùa.

Càng quan trọng hơn là rất có thể bởi cô gái nhỏ trời sinh thiếu hụt nên gia đình nàng mới có thể đối xử với nàng không tốt như vậy. Mới có thể để nàng mặc loại quần áo bạc phách không biết bao nhiêu tháng năm như thế. Nói chung chuyện như vậy tất nhiên là càng dễ khiến cô gái nhỏ hiện tại trong lòng

có hảo cảm với hần hơn rồi. Gia đình nàng cũng có thể vì thế đối với việc nàng vắng mặt bỏ mặc làm ngo chẳng? Tóm lại cũng không hoàn toàn là chuyện xấu là được rồi

~

Tương lai vẫn luôn rất là tươi đẹp đấy!!! Chỉ cần tự mình nghĩ thoáng đi ra mà thôi

~

Nguyễn đại công tử bởi thế liền vừa đi vừa huýt sáo vui vẻ không ngừng. Ngày hôm nay đi dạo phố lại còn lượm được một cô nàng đáng yêu như vậy về nhà. Ngày sau hẳn là nên siêng năng đi đến các nơi chơi chơi mới được!!!

Tốt thôi! Hần là truyền thuyết về vị Lăng Lô Da nào đó bắt đầu từ ngày hôm nay lại đã trở thành chủ đề chính ở các nơi phố chợ kiểu này rồi. Có lẽ là... Hần là như vậy đi??? Ai mà biết được rõ ràng đâu này~

...

-Công tử! Đến Nguyễn gia tửu lâu rồi!!!

Lâm Tam đi bên cạnh vẻ mặt cẩn thận lên tiếng nhắc nhở. Lần này Nguyễn đại công tử bởi vì cảm xúc đang tốt vì vậy cũng không có mắng mỏ gì hần. Giống như công tử ở nơi thành Nam khi trước, đối với Nguyễn gia tửu lâu Nguyễn đại công tử quả thật cũng là lần đầu tiên đi đến kể từ khi hần xuyên việt tới thế giới này.

Trước kia đi cùng với Trần Phi Long lưu lạc nơi thành Bắc cũng không có Nguyễn gia tửu lâu nào ở nơi đó. Đoán chừng có lẽ ông Trọng Kim lo lắng làm việc kinh doanh quán rượu ăn uống ở thành Bắc rất dễ dàng dính dáng va chạm tới cánh nhà giàu quyền quý ở nơi gần đó đi.

Dù sao tửu lâu tửu lâu. Có rượu lại có người. Người lại còn là người giàu sang phú quý sau khi uống rượu... Đây có thể không xảy ra chuyện gì mới là lạ. Khi đó thì bất kể chủ tửu lâu là đứng về phía bên nào cũng rất dễ dính họa vào thân.

Vẫn là nơi trung tâm kinh thành này tốt nhất. Vừa đông đúc lại cũng không chỉ có cánh nhà giàu quyền quý riêng biệt. Nguy cơ đám nhà giàu quyền quý này tự mình tìm lẫn nhau làm đối thủ gây sự cũng sẽ ít đi rất nhiều. Dù sao cũng còn cả một đám đông bình dân người thường bên dưới để cho bọn họ bắt nạt không phải. Tội gì nhằm đám xương cứng cùng cấp độ làm chi.

Tóm lại làm ăn ở nơi đây nháo sự ồn ào cũng sẽ không ít thế nhưng hệ số an toàn quả thật tăng cao lên thật nhiều. Ông Trọng Kim nhà ta về mấy cái khoản làm ăn này vẫn thật là tinh minh lắm lắm đừng đùa

~

Hiện tại Nguyễn đại công tử đi dạo thành Nam trở về liền tranh thủ nhân cơ hội gặp mặt xem xét tửu lâu lớn nhất, hào hoa nhất nơi trung tâm kinh thành Thăng Long này một phen.

-Tốt rồi! Lâm Tam ngươi vào đánh tiếng cho nhà bếp làm một ít món ăn ngon nhất chuẩn bị mang lên cho công tử ta.

-Đúng rồi! Bên trong hần là còn có gian phòng riêng biệt trống không đi. Trước đi lên tìm cho bản công tử một chỗ cái đã! Công tử ta không thích ăn cơm còn có người xung quanh làm ồn ào.

Ánh mắt không ngừng đánh giá bề ngoài tửu lâu, Nguyễn Trọng Lăng vừa đến xa xa nơi cửa vào liền đã bắt đầu sai phái Lâm Tam đi tới phát huy ưu thế địa vị của bản thân mình.

Nói đùa chứ thiếu chủ nhân tương lai của nhà họ Nguyễn như hần đến "thị sát" ăn bữa cơm làm sao có thể nhẹ nhàng đơn giản liền xong. Không để đám lão người làm gặp mặt gặp mặt hần một cái sau này có còn muốn an an ổn ổn tiếp giao sản nghiệp nhà họ Nguyễn của hần nữa hay không a??? Cũng chính bởi vì vậy đối với việc hành động của mình có thể gây cản trở tới chuyện làm ăn hay không Nguyễn đại công tử rất là không cho rằng là vấn đề.

-Dạ vâng! Công tử người đi theo con.

Tửu lâu bề ngoài nhìn trừ to lớn hơn những nơi khác cũng không thấy có gì đặc biệt, Nguyễn đại công tử vừa nghe Lâm Tam nói chuyện liền ôm theo cô gái nhỏ thoải mái đi vào trong Nguyễn gia tửu lâu. Ngược lại cô gái nhỏ vẫn còn đang liếm láp chiếc kẹo bông gòn thứ hai trên tay. Tạm thời cũng không có thiếu cái ăn. Rất ngoan! Không quá nhiều quyết định của Nguyễn đại công tử một chút nào.

Mọi việc sau đó diễn ra cũng coi như thuận lợi. Chủ quán ở nơi này là một vị họ Lưu tên Chính Phong. Một vị lão đầu trung niên tầm năm, sáu mươi tuổi. Đối với việc Nguyễn đại thiếu gia đến "thị sát" tất nhiên là không giống như tuổi trẻ Dư chủ quán trước đó nhiệt tình thế nhưng sắp xếp mọi chuyện cũng coi như lão lạt đầu ra đấy. Một gian phòng trống trải rộng rãi riêng biệt sẽ không có ai quấy rầy tại lầu ba. Thức ăn đưa lên cũng đều là loại tinh xảo đắt tiền nóng hổi. Mọi thứ cũng thật là thư thích ý vậy

~

-Lâm Tam ngươi cũng xuống bảo nhà bếp chuẩn bị thức ăn cho chính mình đi. Cứ gọi món ăn tùy ý. Đừng quá đắt đỏ là được! Vị Lưu chủ quán kia hẳn là sẽ không tính tiền bữa ăn hôm nay đâu.

-Cái này... Được rồi thiếu gia!

Thấy Lâm Tam y như lời rời đi tìm người của nhà bếp nói chuyện Nguyễn đại công tử không khỏi khẽ gật gật đầu hài lòng. Là nha~ Hiếm có cơ hội mua chuộc thuộc hạ cấp dưới lại không tốn tiền như vậy. Nguyễn đại thiếu gia tất nhiên là vui vẻ mà làm có gì bỏ qua cơ chứ.

Đợi cho đám người hầu đến bài biện xong xuôi mọi thứ lên bàn ăn, nhìn nhìn cô gái nhỏ trong lòng lúc này cũng đã ăn hết kẹo bông gòn mang theo bên người rồi. Hai mắt nàng ta giờ đang đăm đăm nhìn vào đám đồ ăn trước mặt không chút di rời, Nguyễn đại công tử thấy vậy không khỏi cười cười nắm lấy một cái đùi gà nướng thật to đưa cho cô gái nhỏ.

-Này! Cứ ăn tự nhiên đi nhé. Ăn hết sẽ lại có người làm mang lên. Không lo thiếu ăn đâu mà sợ

~

Đưa xong hần cũng liền không quan tâm cô gái nhỏ thêm nữa, bắt đầu tự mình rót rượu tự mình thưởng thức đồ ăn. Trong lúc đó cũng có thể đưa mắt nhìn xuống nơi phổ phượng phồn hoa dưới mặt đường người người qua lại không ngừng, hoặc cười cười nhìn cô gái nhỏ ăn mồm miệng bôi lên đầy mỡ. Tình cảnh trong lúc nhất thời quả thật tự do tự tại lắm lắm!

Mỗi ngày nếu đều có thể nhàn nhã trôi qua như vậy quả thực là quá tuyệt vời rồi

~

Nguyễn đại công tử âm thầm đánh giá như vậy cho đến khi...

Một người đến rồi! Ừm? Chính là vị gia trưởng của cô gái nhỏ đã đến nơi này vậy!

Câu chuyện vẫn sẽ còn tiếp tục...

...

Kết thúc chương 54.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Lão Đạo Sĩ Tên Rất Oách???

-Ừ?

Vốn đang ngồi an ổn ăn uống, cô gái nhỏ trong lòng đột nhiên rời khỏi chỗ ngồi làm Nguyễn đại công tử không thể không quay mắt nhìn sang. Kết quả...

Bên trong gian phòng vốn không thể có người lạ khác tiến vào này vậy mà xuất hiện một lão đạo sĩ đứng đó từ lúc nào không hay. Càng quan trọng hơn là cô gái nhỏ vừa rời khỏi chỗ ngồi hiện tại chính đang đứng một tay nắm lấy quần áo của lão đạo sĩ một bên quay mặt nhìn về phía Nguyễn Trọng Lăng. Một đôi mắt đen lầy như ngọc thạch kia còn không ngừng nháy a nháy nhìn hần chăm chăm. Ngược lại là lão đạo sĩ đứng bên cạnh một vẻ mặt mỉm cười hiền lành nhìn về phía hai người bọn hần.

-Vị này đạo trưởng...???

-Nếu ngài không chê vậy ngồi xuống đây vừa ăn vừa nói chuyện thì làm sao?

Đối với việc lão đạo sĩ không một tiếng động xuất hiện trong phòng Nguyễn Trọng Lăng suy đoán hơn nửa khả năng liền là đối phương có võ công trong người. Cái gì khinh công, bò tường công...vv các kiểu muốn nhẹ nhàng tiếp cận kẻ không có tí gì võ nghệ cùng độ cảnh giác như hần quả thực quá dễ dàng nhẹ nhàng rồi. Bởi vậy đối với việc lão đạo sĩ này đột nhiên xuất hiện Nguyễn đại công tử cũng không có gì cùng lắm thì

~

Dù sao đối phương với hần cũng không thù không oán (bất cớ cô gái nhỏ cũng chưa có thành công không phải sao). Đối phương hần là cũng sẽ không ở nơi này tiêu diệt luôn hần đi. Lại nói ông ngoại hần cũng là nổi tiếng võ lâm cao thủ, một môn Ngũ hổ hàng long công vang dội từ nam chí bắc. Đối phương nếu chịu ngồi xuống nói chuyện có khi tý nữa còn bị danh hào của ông ngoại hần dọa ngược lại cũng không biết chừng ấy chứ.

Tất nhiên giang hồ ân oán oán rắc rối khó gỡ, Nguyễn đại công tử cũng không có đại gì vội vội vàng vàng thông báo danh phận thế lực. Nếu không chẳng may đối phương đối với ông ngoại hần có thù vậy hần chẳng phải liên toi đời. Tóm lại cứ thăm dò lai lịch đối phương trước đã là được rồi.

-Cũng tốt! Như vậy lão đạo liền đa tạ công tử rồi.

Lão đạo sĩ nghe lời mời của Nguyễn Trọng Lăng xong cũng không có gì khác lạ phản ứng, cả người thân nhiên tiếp nhận ngồi xuống đối diện Nguyễn đại công tử. Giọng nói đáng vẻ nhìn qua nho nhã lễ độ không giống như là đám đạo sĩ rôm chuyen lừa gạt bách tính bình dân bình thường. Ít nhất nhìn qua đối phương hiển nhiên cũng là kẻ đã gặp qua các mặt của xã hội. Đối với đám công tử nhà giàu như hắn cũng không có gì khúm núm hay sợ hãi thái độ.

-Đạo trưởng, ta đây mạo muội hỏi một chút. Ngài cùng vị... tiểu cô nương bên cạnh này quan hệ...???

Thấy cô gái nhỏ vậy mà không có đi qua ngồi cùng chính mình mà vẫn như cũ một tay nắm lấy vạt áo của lão đạo sĩ đồng thời ngồi cùng đối phương ở phía đối diện, Nguyễn đại công tử nếu như lúc này còn không biết lão đạo sĩ là người thân quen với cô gái nhỏ vậy hẳn IQ thật đúng là cần phải đánh giá lại rồi.

-Để công tử phải phiền lòng rồi. Tiểu đồ tên Ninh Kiều. Chính là đạo đồng của lão đạo sĩ vậy.

Lão đạo sĩ thái độ vẫn như cũ hòa ái dễ gần đáp lại câu hỏi của Nguyễn đại công tử. Ngược lại cũng không có nói gì tới chuyện kẻ nào đó muốn cướp mất đạo đồng của hắn một đi không trở lại.

-Mạn phép cho ta hỏi. Đạo trưởng ngài đây đạo hiệu là gì? Hiện tu hành ở nơi chốn nào vậy?

Bắt gặp đối phương thái độ tốt đẹp, Nguyễn đại công tử tranh thủ gia tăng mạnh tốc độ điều tra.

-Cái này... Lão đạo Hồng Quân! Cũng không nơi không chốn cố định tu hành. Chính là trời nam biển bắc, bước chân đi tới đâu thiên hạ nơi đó chính là chỗ lão đạo tu hành vậy

~

Lão đạo sĩ lần này đúng là trầm ngâm một giây lát mới lên tiếng trả lời hắn. Chỉ là cái tên của đối phương...

-Ặc! Ngài... Đạo trưởng ngài... đạo hiệu là Hồng Quân???

Nguyễn đại công tử vẻ mặt muốn bao nhiêu ngạc nhiên có bao nhiêu ngạc nhiên, ánh mắt tròn trĩnh thật to run run giọng hỏi lại.

-Há! Lão đạo sĩ cũng không có mấy lần đi qua kinh thành. Công tử ngài chẳng lẽ lại từng nghe qua đạo hiệu của lão đạo sĩ hay sao?

Nghe Nguyễn đại công tử câu hỏi, vị Hồng Quân đạo trưởng đối diện lúc này vẻ mặt cũng không khỏi ngạc nhiên nghi ngờ nhìn về phía hắn. Ân sâu trong đôi mắt không khỏi lấp lóe lấy một chút gì đó sâu xa khó hiểu. Ngồi bên cạnh cô gái nhỏ lúc này hai mắt cũng nháy a nháy, tò mò nhìn hắn như là lần đầu tiên mới gặp mặt vậy.

-Đạo... Đạo trưởng ngài sẽ không là...

Giọng nói lấp bắp muốn đặt câu hỏi có điều Nguyễn đại công tử suy nghĩ lại liền không khỏi chuyển giọng sang đọc lấy một bài thơ. Âm thanh trầm bổng mà du dương chậm chậm vang lên trong gian phòng.

Kê cao gối mà ngủ chín tầng trời,

Bỏ đoàn truyền thực đạo.

Thiên Địa Huyền Hoàng ngoài,

Ta làm chương giáo tôn.

Bàn Cổ sinh Thái Cực,

Lưỡng Nghi Tứ Tượng theo.

Một đạo truyền tam hữu,

Nhị giáo Xiển Tịch phân.

Huyền môn chung lãnh tụ,

Nhất khí hóa Hồng Quân.

-Ngài lão đây thấy bài thơ này đây như thế nào?

Nói xong Nguyễn Trọng Lăng ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm lấy đối phương, không muốn bỏ qua bất kì biểu tình nào trên mặt lão đạo sĩ cả. Tiếc là đối phương vẻ mặt ngoài có chút nhàn nhai đắm chiêu suy nghĩ ra liền chẳng có gì khác biệt. Tình cảnh như vậy không khỏi khiến cho Nguyễn đại công tử trong lòng có chút hụt hoi mất mát khó hiểu.

-Công tử, thứ cho lão đạo sĩ nói thẳng. Bài thơ này ngoài việc nói quá lên bên ngoài liền chẳng có một chút giá trị nào cả. Cái gì mà ngủ nơi chín tầng trời, bỏ đoàn truyền thực đạo quả thực là làm bậy không thể nói lý.

-Đạo là có thể dễ dàng lý giải, dễ dàng truyền đạt cho người khác như vậy hay sao??? Cái gì là thực đạo với chả giả đạo? Một người nói sao có thể tính! Nếu mọi chuyện là như vậy thì còn tự mình tu cái gì đạo? Luyện cái gì pháp? Chẳng bằng tất cả đều đi nghe đối phương nói chuyện đi còn hơn. Kẻ không nghe chẳng lẽ không bao giờ có thể tu hành?

-Tôi phân sau thì lại càng là quá đáng khác người. Bàn cổ là cái thứ gì mà lại dám nói tự sinh thái cực còn có lưỡng nghi tứ tượng. Những thứ này vốn là tự nhiên đã có ở trên đời. Người xưa nhắc tới, đặt tên cho nó cũng chỉ vì để cho người đời sau nhận biết, lý giải, phân biệt với những thứ khác mà thôi. Về đoạn cuối cùng nói huyền môn lãnh tụ gì đó lại càng làm cho người khác chê cười rồi.

-Cái gì là huyền môn? Huyền môn là huyền diệu con đường, là trải qua biết bao nhiêu thế hệ cổ nhân tiền bối xưa kia ngày qua ngày năm lại qua năm học tập nghiên cứu mà truyền thừa lại kiến thức cho đời sau. Há lại có một người dám nói đều do chính mình sáng tạo ra, đều do mình lãnh tụ cả.

-Tóm lại công tử tốt nhất ngày sau cũng đừng có đọc ra những câu thơ như vậy thì hơn. Thiên địa này biết bao nhiêu to lớn, biết bao hùng vĩ vậy. Ngay cả là thần tiên trên trời cũng không dám nói khoác hiểu biết tất cả. Lão đạo sĩ ta tuy rằng đạo hiệu Hồng Quân thế nhưng cũng không có được cái loại năng lực như trong thơ mà công tử vừa nói.

Hồng Quân đạo trưởng nói nói cười cười lắc lắc đầu. Về mặt hiển nhiên không cho là đúng hẳn dạy ngược lại Nguyễn đại công tử. Trong lòng suy nghĩ trên đời này nào có người có thể đạt được những gì mà thơ kia miêu tả cơ chứ. Nếu có cũng chỉ có thể là ở trong trí tưởng tượng của thường dân mà thôi. Buồn cười vị công tử đối diện này vậy mà còn cho rằng hẳn là người trong thơ kia nhắc tới.

Ôi thôi! Thế nhân nhiều ngu muội. Các tiên tổ ngày xưa thật không có lừa ta bao giờ~ Ngẫm nghĩ như vậy liền cười cười đưa tay lấy một ít thức ăn đưa cho Ninh Kiều cô nương đang ngồi bên cạnh.

Nãy giờ cô gái nhỏ ngồi nghe hai người bọn họ nói chuyện trời đất vậy mà ngoan ngoãn lắm không có động chạm chút gì thức ăn ở trên bàn. Chỉ là mũi nhỏ nhú lại nhú, một đôi môi đỏ hồng phơn phớt bứt lên cao ời là cao. Khuôn mặt ra vẻ mếu máo như là để chứng tỏ mình đang bất mãn lắm lắm vậy. Ấy là hai người các người xấu xa còn không mau mau tới đỡ dành ta đi nếu không ta khóc lên bây giờ cho mà xem. Nhìn mà người người gặp qua đều thấy đáng yêu thương tiếc, không có nữ lòng nào để đó bỏ mặc không quan tâm

~

-Tiểu Ninh Kiều ăn thêm cái đùi gà này! Đại ca cùng đạo trưởng còn muốn nói chuyện với nhau thêm một chút. Ninh Kiều muốn ăn gì thì cứ lấy mà ăn đi nhé. Ăn hết sẽ lại có người tiếp tục mang lên cho thêm~ Không sợ ăn không no tiểu Ninh Kiều nhà chúng ta!

-Hà hà... Lại nói ăn ăn đi rồi béo như bé heo con cũng không cần sợ đâu biết không

~

Thấy lão đạo sĩ về mặt cười hiền hòa lấy thức ăn đưa cho cô gái nhỏ, Nguyễn đại công tử tất nhiên cũng không có chịu kém cạnh. Một bên đưa đùi gà rán thật to cho nàng, một bên còn nói cười trêu chọc thêm. Tiếc là ví dụ miêu tả vô cùng sinh động của hắn chỉ đổi lại được một cái liếc mắt hờn dỗi của tiểu Ninh Kiều mà thôi. Có điều như vậy cũng không tệ. Dù sao trước đó cả buổi cũng chỉ nghe nàng ta cười khi khi. Hiện tại nhìn cô gái nhỏ liếc mắt hờn dỗi như vậy cũng rất là có một phen hương vị khác đấy!

-Đạo trưởng, không biết Ninh Kiều đã đi theo ngài được bao lâu rồi?

Đối với việc Hồng Quân lão đạo sĩ chê bai bài thơ hẳn vừa đọc Nguyễn đại công tử cũng không có gì cùng lắm thì. Một bài thơ tào mào mà thôi~ Lúc trước đọc ra cũng chỉ là để xác nhận đối phương liệu rằng có phải là kẻ xuyên việt hay không. Xác suất ấy tuy nhỏ nhưng cũng không thể không đề phòng. Dù sao nếu như đối phương xuyên việt lại còn lấy cho bản thân cái đạo hiệu Hồng Quân vậy có khi biết bài thơ trên cũng không biết chừng.

Còn chuyện đối phương thật sự là vị Hồng Quân bên tàu kia Nguyễn đại công tử còn không có mơ hão đến mức như vậy. Dù sao nơi này cũng là Việt Nam mà không phải sao? Các thần tiên của chúng ta nhất định sẽ không để cho thần tiên tàu đi sang nghênh ngang như vậy đấy. Dù có đi sang khảo sát giao lưu cũng phải có người tiếp đón chứ? Lại nói trên đời chắc gì đã có thần tiên đây! Đại tự nhiên to lớn cái gì cũng có thể có. Dù cho kẻ xuyên việt như hắn cũng không có thể khẳng định được nhất định sẽ có thần tiên không phải sao.

Nói chung nói chê cười như vậy cũng coi như là đầy đủ rồi. Hiện tại liền bắt đầu nói đến chuyện tương lai của tiểu Ninh Kiều đáng yêu kia đi. Nhìn đối phương đề cô bé mặc bộ quần áo bạc phếch thẳng năm như vậy, có lẽ.... hắn vẫn còn có cơ hội đoạt lấy Ninh Kiều mạng về nhà cũng không biết chừng.

Tóm lại cứ phải thử đã mới biết được!

-Hừm! Cũng đã quá lâu rồi~ Lão đạo sĩ thật cũng không nhớ rõ nổi nữa!

Hồng Quân đạo trưởng về mặt mơ mơ hồ hồ dường như cố hỏi tương mà không được đáp lại.

-Đạo trưởng người này đây mai đó vân du tứ phương nói vậy Ninh Kiều ngày qua ngày khác cũng là như vậy rồi?

Nguyễn đại công tử giọng nói như than như tiếc hùi.

-Đưa bé này sinh ra không tầm thường. Đi đây đi đó một chút nhưng cũng không đáng ngại.

Một lần nữa gấp lấy thức ăn đưa cho Ninh Kiều, lão đạo sĩ giọng nói hơi hột đáp.

-Cái này thế nhưng là không ổn lắm đâu. Người dù sao rồi cũng sẽ phải lớn lên. Đến lúc đó thì phải làm như thế nào cho phải?

Nguyễn đại công tử ra về trầm ngâm lo lắng lên tiếng. Ấn ý là tương lai bé gái ấy lớn lên cũng không thể vẫn lẻo đẻo theo chân lão lang bạt khắp nơi đi. Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Một tên lão đạo sĩ như lão cũng đừng có phá hoại tương lai của người khác như vậy.

-Thế gian vạn vật biến hóa vạn ngàn, họa phúc khó lường không ai có thể biết rõ. Tai nghe chưa chắc là thật. Mắt thấy cũng chưa chắc là thật. Thật thật giả giả! Tuổi tác lại có khó khăn gì?

Lão đạo sĩ ra về trầm ngâm suy nghĩ rồi đáp.

-Thế nhưng...nàng một người con gái liễu yếu đào tơ. Suốt ngày ăn gió nằm sương, nay đây mai đó như vậy.... Cái này...tội gì phải vậy cơ chứ !!!

Nguyễn đại công tử rất không hiểu thấu lão đạo sĩ đối diện liên thiên trả lời cái quái gì có điều hẳn cũng không ngại một lần nữa nhấn mạnh hơn một chút. Thái độ cũng càng thêm rõ ràng nghiêm túc hơn. Tiểu Ninh Kiều vốn đang mồm miệng nhồm nhoàm ăn uống dường như cảm giác được không khí trên bàn ăn tự dưng là lạ đấy. Tay không cầm lấy dùi gà nữa, miệng cũng không chịu ăn nữa. Cứ như vậy lơ lơ mắt nhìn hai người bọn họ nói chuyện. Hai trông mắt như bảo thạch ấy đột nhiên sưng mù đầy đặc dường như muốn khóc vậy!

-Đạo pháp tự nhiên ! Đạo pháp tự nhiên ! Thiên hạ này đều là đại tự nhiên! Nam nữ lại nào có cái gì khác biệt ?

Lão đạo sĩ một tay xoa xoa đầu cô gái nhỏ, một bên tay lần nữa lấy thức ăn đưa cho nàng. Vẻ mặt cười cười không đổi dường như muốn nhờ đó an ủi lấy nỗi lo sợ của tiểu Ninh Kiều. Nguyễn đại công tử thấy vậy cũng miệng nở nụ cười theo. Sau đó lại là một cái dùi gà rán dúi vào trong tay cô nàng. Đợi cho tiểu Ninh Kiều một lần nữa thả cửa ăn uống mới nói tiếp.

-Ngài đây là tội gì chứ !

Giọng điệu rất là không hiểu nổi.

-Công tử đây là tội gì chứ !

Lão đạo sĩ giọng cảm thán.

Nguyễn Trọng Lăng: “.....”

Tiểu Ninh Kiều: “.....”

.....

Kết thúc chương 55.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Thần Tiên Đạo Pháp !

-Đạo trưởng... Ngài cũng quá không thể nói lý đi rồi đấy !!!

-Ngài lão có thể không quan tâm tương lai của bản thân mình thế nhưng không thể vì thế mà phớt lờ tương lai của người khác ở bên cạnh mình đi.

-Ngài nhìn xem... Ninh Kiều còn nhỏ như vậy... Một bộ quần áo tử tế cũng không được mặc! Một bữa cơm ngon miệng cũng không được ăn. Đến nhà sợ rằng cũng sẽ không có để mà ở! Môi trường như vậy đối với một đứa bé có thể là tốt hay sao ? Một cô gái nhỏ như hoa như ngọc như vậy bị ngài nuôi thành cái gì rồi???

-Bị ngài nuôi thành khổ ha ha tiểu ăn mày vậy !

-A ha ! Ngài biết lúc ta nhìn thấy nàng, nàng đây là đang làm gì hay sao ? Nàng lúc đó chính đang mon men mon men lại gần một sạp hàng bán hoa quả rong bên đường, run rẩy lắm cũng không dám đi chạm lấy một trái táo

~

-Này là biết bao nhiêu đáng thương ! Biết bao nhiêu khổ cực nha!!! Ngài nữ lòng nào lại nhẫn tâm để cô bé tiếp tục đi theo ngài sống những ngày tháng nay đây mai đó như thế nữa chứ ? Ngài đây là tội gì chứ !!!

-Á... ! Đau !!! Đừng có cắn ca !!! Buông ra!!! Buông ra mau!!!

Nguyễn đại thiếu gia vốn đang hăng hái chỉ trích đối phương ai ngờ tay vừa mới vung vẩy đưa đi ra chỉ thẳng vào mặt lão đạo sĩ lập tức liền bị tiểu Ninh Kiều há mồm cắn thật chặt. Đau khiến Nguyễn đại thiếu gia vừa tức vừa vội, vừa khóc không ra nước mắt vậy!!!

Chết tiệt thật đấy! Quả nhiên là làm ơn mắc oán. Cái cô gái nhỏ này thật sự là không biết ai là người tốt, ai là kẻ xấu (Nguyễn đại công tử mà là kẻ xấu sao? -Há! Rõ ràng là! :v).

Nàng ta thật sự là không biết được thế gian hiểm ác! Người tốt khó tìm! Hắn một lòng một dạ muốn cho nàng tốt vậy mà cô nàng còn cắn lấy ngón tay của hắn không tha. Híc! Có muốn không xa rời ca cũng không cần phải tỏ thái độ kịch liệt như vậy đi! Rất là... đau tim ca đấy! Không biết đầu ngón tay đây thần kinh là chạy thẳng tới tim hay sao? Nguyễn đại công tử đau quá thật muốn khóc thét lên rồi này

~

-Ninh Kiều!!!

Lão đạo sĩ nhăn mày quát lớn! Tiểu Ninh Kiều nghe tiếng quát của lão cũng liền không khỏi nói lỏng miệng thả ngón tay của Nguyễn đại thiếu gia trở về. Về mặt rất là không cao hứng nhìn cả hai người bọn họ. Cũng thật không biết hai người bọn hắn ở đây là trêu ai chọc ai mà làm nàng tức giận khó chịu nữa

~

Nguyễn đại công tử ngược lại trong lòng rất là oán thầm không thôi. Một cô gái đáng yêu là thế, dễ thương là thế... Tại sao lại có thể cắn chuẩn được như vậy chứ! Hắn móa! Vung vẩy tay thôi cũng có thể bị nàng cắn được tới đầu ngón tay~ Này cũng quá là khoa trương đi được không? Dù là cao thủ võ lâm cũng chưa chắc có thể làm được như nàng vừa rồi đấy!

Chẳng lẽ nàng là sinh năm con chó cún hay sao? Bản năng sờ trường? Thiên phú thần thông?

Được rồi! Ít nhất là Nguyễn đại công tử tin chắc chỉ cần nhờ riêng một cái bản lĩnh này nàng liền nhất định sẽ không bị người bắt nạt~ Mèm! Ai bắt nạt ai còn không biết được đấy! Nếu sau này nàng theo ta về nhà nhất định phải nghiêm thêm quân giáo mới được

~

-Để công tử chê cười rồi! Tiểu đồ tính cách vẫn thường hay bốc đồng như vậy đấy. Lão đạo sĩ đôi lúc cũng thật không có cách nào với nàng. Công tử ngài thôi thì tha thứ nàng nhiều hơn

~

Lão đạo sĩ về mặt cười khờ nhìn Ninh Kiều mà nói chuyện. Cô gái nhỏ nghe hắn nói như vậy lập tức liền quay ngoắt mặt đi không cả nhìn hai người lớn bọn họ. Tính cách quả thực giống như trẻ con chưa trưởng thành. Vui buồn dễ lộ rõ cả trên khuôn mặt.

-Đạo trưởng ngài nói quá lời rồi. Cũng là ta đây không đứng trước! Không đâu lại chỉ trích ngài như vậy. Chỉ là...

-Ta vừa thấy Ninh Kiều liền như cảm thấy như gặp lại được người thân vậy. Cảm giác ấy quả thực vô cùng kì quái thay. Chỉ là sau đó lại thấy nàng quần áo cũ kĩ nghèo khổ liền không nhận được muốn mang nàng rời đi chăm sóc... Này ! Đạo trưởng ngài hẳn là có thể hiểu được ý tứ của ta phải không ?

Nói nói, Nguyễn đại công tử trên mặt vậy mà hiếm khi xuất hiện đồ mặt khi nói chuyện. Giọng điệu, biểu cảm của hắn lúc này thoát nhìn cứ y như là người thiếu niên mới lớn còn ngây thơ trong sáng lắm vậy. Lời nói ra cũng khiến cho người khác không thể bắt bẻ dù chỉ nửa phần.

-Ai... Thế gian vạn vật ! Quần áo trang sức, vàng bạc tiền tài đều chỉ là vật ngoài thân. Công tử người vừa nhìn liền là kẻ căn duyên thâm hậu, tương lai thành tựu tất không thể đo đếm. Gặp nhau tức là có duyên, lão đạo ở đây xin khuyên lấy công tử ngài một câu.

-Khi thời vận đến học hận muộn. Thế gian nào có không sinh ly tử biệt. Một chiều sớm tối cùng bên nhau trông ngóng. Không bằng xa tận muôn trùng mà biết được lòng nhau.

-Công tử ngài vẫn là tự lo lấy bản thân mình đi thì hơn

~

Lão đạo sĩ hai mắt đột nhiên lóe lên ánh sáng chói lọi. Tiếng nói như chuông đồng sấm dậy ầm ầm bên tai. Từng câu từng chữ như khắc sâu vào trong tâm khảm khiến người nghe không thể nào xóa nhòa. Nghe qua một lần liền khiến tâm thần ngẩn ngơ ngơ ngác. Trong lòng mơ mơ hồ hồ, như hiểu mà như không hiểu. Như quên mà như đều nhớ rõ. Cảm giác kì quái cực kì

~

Tiểu Ninh Kiều vốn còn đang hờn dỗi ngoảnh mặt không quan tâm hai người bọn họ, vừa nghe tiếng nói ấy của lão đạo sĩ không khỏi vội vàng xoay người trở lại nhìn. Tiếp đó lại chỉ thấy Nguyễn đại thiếu gia cả người hai mắt tròn tròn ngồi ở nơi đó y như tượng đá, tiểu Ninh Kiều lập tức giận dữ phi thường, một đôi bàn tay nhỏ không ngừng đập lầy đập lầy vào người lão đạo sĩ.

Về mặt mếu máo, nước mắt tràn mi. Một bộ dáng ngơoi là người xấu ta đánh chết ngơoi, đánh chết ngơoi vân vân !!! So sánh với lúc trước cắn lấy ngón tay của Nguyễn đại thiếu gia lại càng kịch liệt có hơn chứ không có kém. Chỉ là nhìn nàng ta vừa đánh lại vừa khóc thế nhưng lại quý dị không thể nói lên lầy nổi một lời. Nhìn qua không khỏi khiến người ta yêu tiếc

~

Nàng! Chung quy là không thể nói chuyện vậy!

-Ai...! Đừng quấy rối nữa! Hẳn ta chung quy hẳn chính là kiếp số của ngơoi. Lần này tới kinh thành độ kiếp nhất định phải mọi sự cẩn thận chu đáo. Nhất quyết không thể qua loa đại khái được.

-Hiện tại ta cũng chỉ là phong ấn lại kí ức của hấn mà thôi. Lần sau ngơoi gặp lại hấn nếu muốn có thể một lần nữa giúp hấn nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra. Hơn nữa...

-Ta nhìn hấn tài khí văn chương vốn dĩ rộng rãi sáng ngời chiều hướng phồn vinh phát triển không ngừng, thế nhưng hiện tại số lượng tài khí trong người ngược lại phi thường ít ỏi, uế oải mà không có sức sống như đầm cạn ao tù. Thậm chí còn có dấu hiệu bị người san xẻ lấy đi mà bản thân hấn không chút kháng cự.

-Thân thể lại là âm khí quán quanh. Nếu ta suy đoán không sai hẳn là có quý hồn ở bên cạnh hấn muốn lợi dụng tài khí văn chương của hấn để giúp đỡ độ kiếp. Đối phương cũng thật sự là kẻ tài cao gan lớn. Vậy mà dám hấp thu loại tài khí này vào người, thật chẳng lẽ không sợ sẽ bị thư sinh chính khí đánh trả hay sao?

-Có điều biện pháp này một khi đã sử dụng, vị công tử này ngày sau muốn lại một lần nữa bồi bổ lại tài khí mà bản thân đã mất sợ rằng khó làm.

-Nếu là hấn tự mình ý nghĩ vậy ta liền không nên quản. Có điều đoán chừng đối phương liền là lợi dụng mê hoặc hấn để hành sự vậy liền là một chuyện khác. Hiện tại bởi vì chuyện của chúng ta hấn liền trở thành kiếp số của ngơoi. Ta vậy liền để lại cho hấn một chút vật để đền bù đi. Tin là vị quý hồn bên cạnh hấn cũng sẽ biết thế mà dừng. Nếu không độ kiếp hoàn thành xong lão đạo cũng không ngại tiễn nó một đường đi tốt.

Nói tới câu cuối cùng lão đạo sĩ hai mắt không khỏi toát ra ánh sáng màu vàng chói, uy áp mạnh mẽ ẩn hiện. Hai tay đột nhiên vung lên đánh ra một điểm ánh sáng về phía ngực của Nguyễn đại công tử. Điểm ánh sáng vừa xuất hiện một thoáng liền biến mất. Cũng không có gây ra mây may gì thương tổn đến hấn. Người tu hành bình thường khác nếu lúc này có thể ở bên cạnh quan sát sợ rằng nhất định phải cảm thán một tiếng thủ đoạn cao cường, lại như là thần tiên giáng thế, thuật pháp kì diệu không thể tả rõ.

Tiểu Ninh Kiều ở bên cạnh nghe lão đạo sĩ nói chuyện một thôi một hồi như vậy từ lâu cũng đã dừng lại không có đánh tiếp đối phương. Ánh mắt ngược lại có chút phức tạp nhìn về phía Nguyễn đại công tử. Cũng không biết trong cái đầu nhỏ của nàng hiện tại là đang suy nghĩ gì.

-Được rồi! Chúng ta đi trước thôi. Người bên ngoài sợ rằng cũng đã chờ sốt ruột lắm rồi

~

Lão đạo sĩ đột nhiên lên tiếng nói chuyện, cả người cũng theo đó đứng dậy rời khỏi bàn, ánh mắt ngược lại là nhìn về phía Ninh Kiều bên cạnh chăm chăm không cho phân đối. Tiểu Ninh Kiều thấy chuyện đã xảy ra như vậy không khỏi chu miệng một cái đi theo đứng lên. Hai người bọn họ vừa đứng dậy liền thoáng một cái biến mất không còn một chút tăm hơi. Thật giống như chưa từng đến qua nơi này vậy. Ngược lại chỉ để đó một bàn thức ăn bừa bộn giống như từng bị người cần quét trời qua.

Nguyễn đại thiếu gia của chúng ta lúc này vẫn giống như trước kia ngơ ngác ngồi ở đó như tượng gỗ. Cho tới khi cánh cửa gian phòng được mở ra...

....

Kết thúc chương 56.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Bị Dọa Sợ !!!

Mặt trời đã ngả quá trưa, ánh nắng chói chang chiếu sáng khắp cả con đường. Người người qua lại cũng không còn đông đúc như đoạn thời gian trước nữa. Trên con đường vắng vẻ ấy, Nguyễn đại công tử vừa đi vừa suy nghĩ không ngừng.

-Lâm Tam, người nói bản đại công tử vừa rồi là mang theo một cô bé con tới tử lâu để ăn cơm? Công tử ta trước đó vậy mà còn giữa phố xá đông người cường ép mang người ta đi theo? Còn có mang theo cô bé kia đi chơi cả buổi, mua đủ thứ quà cho đối phương?

-Người sẽ không là chính mình bị hoang tưởng đi???

-Lâm Tam! Người cũng đừng có làm bản công tử sợ~ Một người sống sờ sờ ra như vậy bản công tử làm sao có thể nói quên liền lập tức quên đi được ngay như thế chứ?

Nguyễn đại công tử giọng nói mang theo nồng đậm sự nghi hoặc. Về mặt hoang mang dường như không thể nào tin tưởng được những gì mà đối phương từng nói với mình. Trong đầu hắn tuy rằng lúc này mù mịt lẫn lộn như hồ dán, quên mất không ít chuyện đã xảy ra từ lúc công xưởng nơi thành Nam trở về. Thế nhưng cũng không thể nào tin nổi những gì mà Lâm Tam bên cạnh vừa thuật lại.

Thực sự lời đối phương nói ra quá không thể tưởng tượng nổi rồi~ Hắn vậy mà hoàn toàn không nhớ tới từng có xảy ra những chuyện như vậy đây. Lại càng không có một chút xú gì ẩn tượng về cái cô bé con mà Lâm Tam vừa kể lại cả. Hơn nữa...

Một nhân sĩ xuyên việt thành đạt như hắn cái loại gì hình tượng người đẹp chưa từng thấy qua mà phải có ý đồ với một cô bé con chưa lớn lên cơ chứ. Hắn cũng không phải H loli (biến thái thích loli) có được hay không ??? Nhất định là có cái gì sai sót ở đây đây!!! Nhất định là như vậy đây!!! Nguyễn đại công tử âm thầm ủng hộ chính mình. Hắn mới sẽ không phải là H loli đây này!!! Nhất định không và không!!!

Cái quái gì đây!!! Cái tên Lâm Tam này sẽ không phải là muốn hù dọa bản công tử đi à nha~ Nguyễn đại thiếu gia càng nghĩ trong lòng càng không khỏi sinh nghi. Ánh mắt nhìn về phía Lâm Tam cũng càng ngày càng không thân thiện gì rồi.

Phía bên cạnh Lâm Tam tất nhiên đối với cái loại ẩn ý thái độ trên khuôn mặt của Nguyễn đại thiếu gia lúc này quả thực quen thuộc không thể nào quen thuộc hơn. Đây chính là công tử nhà hắn lại muốn chuẩn bị đánh đập tàn nhẫn hắn mới có tiết tấu đây mà~ Có điều không thể cứ để y nguyên như vậy được. Phải mau mau giải thích đi thôi!!! Lâm Tam vì vậy lần nữa vội vàng lên tiếng nói chuyện.

-Công tử! Những việc mà con vừa nói với ngài cũng không phải chỉ có mình con nhìn thấy. Rất nhiều người xung quanh cũng đều có thể làm chứng.

-Công tử người trước đó thực sự là vẫn luôn cùng cô bé con ấy ngồi cùng nhau trong gian phòng đấy!!! Rất nhiều người cũng đều thấy ngài ôm cô bé ấy vào trong tử lâu.

-Cũng chính là sau đó con vừa chạy xuống nhà bếp kêu lên ít đồ ăn trở về công tử người mới bắt đầu không nhớ được mọi chuyện~ Cô bé kia cũng tự xưng biến mất. Hơn nữa....!^%!(^@%&!#^%^

Lâm Tam vẻ mặt run run sợ sệt, đau khổ tiếp tục kể chuyện. Tình huống của hắn trải qua cũng quả thật quý dị không kém. Hắn rõ ràng là chạy xuống lầu đi gọi thức ăn đấy, thế nhưng thời điểm đi lên lại kì quái đi mãi đi mãi cũng không tìm thấy được cửa vào gian phòng của công tử hắn. Chuyện cứ y như là gặp phải quỷ đánh tường trong truyền thuyết vậy. Tình huống quả thật kinh khủng tới nỗi làm hắn sợ hãi phát khóc đi lên được. Cả người khi đó run run ngồi bệt xuống đất không biết phải làm sao!

Thế nhưng đang lúc hắn ngồi bệt xuống đất nước mắt nước mũi chảy dài, ấy vậy mà đột nhiên phát hiện ngay cạnh chỗ mình đang ngồi lại chính là cửa phòng nơi công tử hắn ở lại. Chuyện tưởng rằng cứ thế là xong ai ngờ hắn vừa vào đến nơi Lâm Tam liền phát hiện công tử của hắn vậy mà mất trí nhớ rồi. Cô bé con kia cũng biến mất tăm luôn rồi. Đây... Lâm Tam cũng đã không còn từ ngữ nào nữa để có thể miêu tả được tâm trạng sợ sệt của chính mình vào thời điểm ấy vậy.

Hắn meo meo đấy!!! Hù chết nhau đi à nha

~

-Người đừng có mà trêu chọc ta. Cả cái tầng ba cũng chỉ có bốn năm gian phòng. Người... người làm sao có thể tìm mãi mà không thấy cửa phòng được!!!

Nguyễn đại công tử âm thanh quái quái lại run run quát.

-Thật vậy mà công tử!!! Con xin thề đấy! Con mà nói sai lấy nửa câu trên trời liền đánh xuống sấm sét đánh chết con đi được rồi!!!

-ĐUYNH !!!

-Rào rào rào...

~

-A! Mưa rồi!!! Mưa to rồi!!! Về nhà mau mau đi thu quần áo thôi

~

-Hu hu... Đợi em với! Em cũng muốn đi thu quần áo nữa~ Đợi em với...@#^@^#%^&

Nguyễn đại thiếu gia: "....."

Lâm Tam "....."

...

Trên trời đột nhiên nổi lên một tiếng sấm rồ to. Mưa như trút nước khoảnh khắc liền ào ào rơi xuống mặt đất. Một đám trẻ con hô hào nhau vừa tắm mưa vừa miệng la hét không ngừng.

Nguyễn đại thiếu gia cũng không còn có tâm tình quan tâm đã bị dọa phát sợ Lâm Tam, hấn hiện tại chỉ mong trên người mình tại sao không mọc lên lấy cái tên lửa đẩy để chạy đi cho nó nhanh cơ chứ. Cả người hấn giờ đang vội vã tăng hết tốc độ, chạy thật nhanh muốn tìm tới một nơi để trú mưa. Trong đầu thì ông ông vang lên lấy lời nói vừa rồi của Lâm Tam cùng với câu chuyện quý quái mà đôi phương vừa kể.

“Thật vậy mà công tử!!! Con xin thề đấy! Con mà nói sai nửa câu trên trời liền đánh xuống sấm sét đánh chết con đi được rồi!!!”

Và thế là trên trời đánh xuống sấm sét muốn đánh chết thằng trời đánh thánh đấm tên là Lâm Tam ấy thật!

Nguyễn đại công tử lúc này quả thực sợ rồi. Hấn meo meo đấy!!! Quả thật chưa biết gì là sợ như hôm nay~ Thậm chí trước lúc này bởi vì từng chết qua một lần hấn còn cho rằng mình là kẻ không sợ trời không sợ đất, đến chết cũng đã chơi qua một lần thì còn sợ cái meo meo gì...!!!

Thế nhưng lúc này hấn thật sự bị dọa cho phát sợ. Cái thế giới này cũng quá ư linh nghiệm rồi đi. Thề thốt vừa mới nói ra khỏi cửa miệng cũng đã có thể như nguyên linh ứng. Nguyễn đại công tử rất không muốn tiếp tục ở đây chơi nữa rồi. Nguyễn đại công tử muốn về thế giới cũ, muốn sống ở thế giới bình thường cơ! Nguyễn đại công tử vì vậy muốn chạy thực mạng rồi đi thật xa thật xa khỏi cái nơi quá đáng sợ này

~

Xa xa phía sau...

Lâm Tam vừa rồi cũng đồng dạng nghe thấy tiếng sấm sét đánh ầm ầm liên hồi ngay trên đỉnh đầu mình. Cả người hấn lập tức liền càng bị dọa sợ muốn đá ra quần luôn, Hấn cũng không dám tiếp tục ở lại nơi đó đứng đấy một mình. Miệng ồ ào vừa muốn lên tiếng la hét vậy mà bị nước mưa xối xả hắt thẳng vào mồm, rầm rì không nghe rõ lấy được một tiếng.

Tất cả xảy ra dường như là ông trời chủ định muốn bắt hấn câm miệng lại vậy. Bước chân của hấn vì thế lại càng kiên định hơn đuổi gấp theo đuổi Nguyễn đại công tử ở phía trước. Nhìn qua quả thực dường như là đang cố nắm lấy cọng rom cứu mạng cuối cùng trước mắt vậy. (Hoặc có lẽ là muốn kéo lấy một thằng nữa chết theo chăng?). Dù sao thì truy đuổi của hai người bọn họ đều không có lấy một chút tiếng động! Tình cảnh nhìn qua còn kinh khủng hơn cả phim kinh dị ở trên địa cầu nhiều!!!

-Lâm Tam! Ngươi đừng đến đây! Đừng có đến đây!!!!... AAAA!!!! Sấm sét là do ngươi gọi tới! Ngươi con mẹ nó cũng đừng có mà tới đây lay lan cho bản đại thiếu gia !!!!

-AAAAAAA !!!!! Đừng có mà đuổi theo ta !!!

-Đuỳnh !!! Đùng !!! Đùng !!! Đoàng!!! Đoàng!!! Đoàng!!!!....

-AAAAAAAAA!!!!!!!!!! Khốn kiếp ! Ta bảo ngươi đừng đến cơ mà !!! Đừng có lay lan sang ta !!! Không muốn đâuuuuuu !!!!!!!

Sấm sét càng đánh càng dữ dội. Âm thanh đỳnh đoàng ấy dường như phá vỡ mây đen trên trời, dường như vang lên ngay bên cạnh màng tai của mỗi người vậy. Chớp rạch ngang trời ! Lôi điện to to nhỏ nhỏ liên hồi không ngừng hiển hiện khiến cảnh vật xung quang sáng rực còn hơn cả ban ngày. Chưa bao giờ Nguyễn đại thiếu gia lại cảm thấy sấm chớp có thể tới gần người mình đến thế. Gần tới nỗi dường như hấn chỉ cần lại ngửa mặt giờ tay lên đỉnh đầu là có thể thành cái cột thu lôi ăn trọn lấy vô số luồng sấm sét đánh vào người vậy.... !!!

Tốt thôi! Nguyễn đại thiếu gia đã bị đám sấm sét chúng bay dọa cho sợ phát khóc lên rồi biết chưa~ Hiện giờ quả thật chỉ còn biết mặt mày tái mét cầm đầu cầm cổ mà chạy thực mạng về phía trước. Hấn meo meo đấy!!! Cũng không biết mình đang muốn chạy đi đâu rồi

~

Phía sau lúc này thế nhưng thỉnh thoảng vang lên tiếng nói,... như liều thuốc trợ tim làm hấn bỏ chạy càng nhanh hơn, càng dữ dội hơn... !

-Thiếu gia ! Thiếu gia cứu con !!! Con không muốn chết !!! Hu hu hu... Thiếu gia cứu con ! Con không có nói dối mà !!!! Đừng sấm sét đánh con nữa!!!! Hu hu hu hu....

~

Lâm Tam cuối cùng cũng có thể hơi lấy hơi một cái kêu gào lên. Âm thanh ấy vậy mà vang vọng lên khắp cả con đường dài trước mặt. Nguyễn đại công tử thế nhưng nghe xong lại cứ như nghe thấy tiếng niệm bùa đòi mạng của quỷ dữ. Chạy lại càng tức tốc, lại càng ác liệt hơn. Tốc độ ấy vậy mà ầm ầm tăng lên không ít phần. Quả nhiên...

Sống chết trước mắt liền là có đại khủng bố đấy !!! Mấy cái câu cửa miệng trên mạng internet ngày xưa cũng không phải tất cả đều là lừa người đâu rồi. Nguyễn đại công tử lúc này quả thực là hiểu sâu biết rộng mấy cái câu từ này vậy.

Kết quả vì thế liền biến thành trên con phố dài đằng đằng người người vội vàng qua lại tìm chỗ trú mưa ấy đột nhiên liền bắt gặp cảnh hai tên dở hơi vừa la hét vừa chạy đuổi theo nhau thực mạng như hai thằng điên. Mọi người vừa nhìn thấy cảnh này liền quá ư là sợ hãi. Từng nhà từng nhà đóng cửa cài then, kín cổng cao tường đề phòng hai người bọn họ như đề phòng cướp. Nhất quyết là không để cho hai người bọn họ may mắn cơ hội tới trước cửa nhà mình trú mưa mới được.

Thời đại này lại càng không có cái gì gọi là mái hiên, mái đình chú mưa công cộng gì gì đó. Ít nhất là ở nơi kinh thành tắc tắc vàng này là sẽ hoàn toàn không có. Tất cả nhà cửa hàng quán hai bên ven đường đều chỉ là hé ra bên ngoài lấy một chút mái ngói lấy le mà thôi.

Đối với thời tiết mưa thu vừa to lại vừa kèm theo gió lớn thật đúng là có mà cũng như không. Đặc biệt là cơn mưa hôm nay lại tới bất ngờ như vậy, diện tích cũng như quy mô cũng khác hẳn với cơn mưa bình thường mùa này nhiều lắm. Muốn tìm một chỗ trú mưa lại càng là không dễ dàng gì. Nguyễn đại công tử và Lâm Tam ngày hôm nay vốn dĩ bị những tình huống quỷ dị trước kia dọa胆 cho không nhẹ. Toàn thân cao thấp vốn là thần hồn nát thần tính sợ hãi không ngừng, hiện tại lại gặp phải chuyện như vậy...

Nguyễn đại công tử quả thật muốn khóc thét

~

Hắn đây là trâu ai chọc ai nha !!! Tại sao ông trời lại nở đối xử với hắn như vậy. Hắn cũng là nhân vật chính có được hay không a??? Hắn cũng chỉ là muốn an an ổn ổn tiếp nhận gia nghiệp của lão cha Trọng Kim sống tiếp hết đời này mà thôi. Cùng lắm thì sau này hắn học hành cần thận thi đỗ lấy cái trạng nguyên công công chơi, thăng quan phát cái gì tài. Sau này lên triều đình có thể tay trái đánh đồ tể tướng thái sư, tay phải chơi âm chết thái tử hoàng tử, cưới cưới công chúa quận chúa các kiểu. Ở nhà thì thế thiếp thành đàn, lâu lâu lại dẫn quân bác đánh Trung Quốc Hoa Triều, nam đánh vua Chiêm mở mang bờ cõi là được rồi.

Hắn cái meo meo mới không muốn chơi cái gì thần thần quỷ quỷ đấy. Hừ dọa đến bé cũng không dám về nhà rồi. Oa oa oa...~ "khóc". Không muốn chơi nữa đâu !!! Không muốn không muốn không muốn muốn đâu aaaaaa!!!

Cùng lúc, Lâm Tam ở phía sau lưng hắn cũng rất muốn khóc. Công tử nhà hắn quả thật quá biết gây ra các loại tai họa rồi. Tự dưng đâu lại như kẻ bị mê hoặc tâm thần đi ầm cái đồ bỏ cô bé con gì ấy theo người làm gì. Hiện tại làm hại hắn nói thật cũng có thể bị sét đánh. Vị bà cô nhỏ kia sẽ không là cái gì hồ ly tinh yêu quái ăn thịt người biến thành đi ??? Hắn giờ cũng muốn khóc thét lên rồi!!!

Oa oa oa oa... !! Lâm Tam hắn còn chưa có cưới vợ sinh con. Còn chưa có nông nô vườn mình đứng lên ca tụng, còn chưa có làm được ba vợ bốn nàng hầu, nhân sinh người thăng đầu này. Ông trời người đừng có mà sét đánh chết ta!!! Ta đây... Không bao giờ dám nói thật rồi... Hu hu hu hu...

~

-Đừng đánh ! Đừng đánh ! Không dám nói ! Con không dám nói nữa rồi ! Đừng đánh con mà !!! Đừng đánh con mà !!! Hu hu hu hu...~ Đừng đánh con nữa mà !!! Đừng đánh nữa mà !!! Con biết sai rồi mà !!!... Oa oa oa oa oa...~ "khóc" Con biết sai rồi mà... !! U... U... ?

Và thế là sét ngừng, mưa to cũng tạnh vậy

~

-Hết mưa thật rồi ???

-Đừng ! Hết cả sấm sét luôn rồi

~

Hai chủ tớ nhà họ Bôi vậy đột nhiên sợ hãi đứng khựng hết cả lại. Hai mắt nhìn nhau đắm đuối không biết nói nên câu gì. Ủ ? Hiện tại quả thật cũng là có chút sợ bóng sợ gió không dám nói linh tinh cái gì rồi. Thế giới này...

Quả thật là quá đáng đáng sợ đấy ! Meo meo không chơi~ Meo meo muốn về nhà với mẹ á !!!

-Nếu không đi về trước đi thôi!!!

Nguyễn đại công tử về mặt rất là băn khoăn. Vừa này bỏ lại đối phương chạy thực mạng một mình thật cũng không quá tốt cho lắm nhỉ ?

-Dạ vâng công tử !!!

Lâm Tam nghe vậy xong liền rối rít gật đầu. Hắn thề sau này không bao giờ... mạo hiểm thế thối như vậy rồi. Quá... dọa sợ người ta đấy nhé~ Híc híc híc...

~

Trời tạnh mưa. Đường phố ướt át nổi lên từng vũng từng vũng nước to. Hai chủ tớ nhà họ, ... tay không nắm tay nhau, đi cách nhau một đoạn thật xa thật xa, lững thững bước chậm về nhà. Mỗi người trong lòng đều có những tâm sự riêng, suy nghĩ riêng.

Chuyện hôm nay vừa mới xảy ra. Nhất định là sẽ in sâu khắc kỷ vào trong kí ức của hai người bọn họ. Nhất định không bao giờ có thể xóa nhòa đi được đây !!!

Chuyện cũ ấy như mây khói kể về một ngày mưa thu tháng mười vậy

~

Chuyện kể rằng...

...

Kết thúc chương 57.

Chú : Độc giả đọc truyện nếu cảm thấy ưa thích có thể gửi lại comment góp ý tại trang TruyenCV.com. Tác giả sẽ nhất nhất giải đáp lại đồng thời càng ngày càng hoàn thiện truyện hơn.

Thân !

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Về Nhà Rồi !

Một nơi nào đó xa xa phía nam thành Thăng Long...

-Cuối cùng cũng kết thúc ! Lần này trận tai kiếp sợ rằng không dễ vượt qua rồi

~

Một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ, quần áo bạc phéch từ bên trong một tòa nhà cũ đi ra, ánh mắt nhìn về phía bầu trời xa xăm, miệng lẩm bẩm. Đi theo sau hắn là một cô bé gái da trắng môi son, tóc dài đen tuyền buông xõa, quần áo cũ kỹ rộng thùng thình đã bạc hết màu. Hai người này nhìn qua chính là lão đạo sĩ Hồng Quân và tiểu đạo đồng Ninh Kiều mà Nguyễn đại công tử đã từng gặp qua nơi Nguyễn gia tửu lầu trước đó. Chỉ tiếc là hiện tại chính bản thân hắn là sẽ không nhớ tới nổi mà thôi.

-Đi rồi ! Chúng ta cần tìm lấy một nơi an toàn để ở lại mới được. Trận tai kiếp này xuất hiện, người của Trường xuân giáo cùng chùa Vạn Hoa đám người kia liền bất cứ lúc nào cũng có thể tới đây tìm được người đấy !

-Những ngày sau đó người cũng không thể như trước kia tùy ý tàng hình đi dạo quanh phố nữa nghe chưa! Chịu khó vượt đi qua đoạn thời gian này, mọi chuyện ngày sau liền có thể tùy ý người tự làm quyết định !!!

Lão đạo sĩ xoay đầu, về mặt nghiêm túc nhìn về phía bé gái trước mặt lên tiếng nhắc nhở. Lời nói và giọng điệu ấy vậy mà không hề giống như một lão đạo sĩ đang dặn dò nói chuyện với đạo đồng của mình mà càng giống như là hai kẻ ngang hàng đang bàn bạc thương lượng mọi chuyện với nhau vậy.

Đối với tình cảnh này tiểu Ninh Kiều vậy mà cũng không có tỏ ra vẻ gì khác biệt cả, nét mặt bình tĩnh nhìn qua giống như mọi chuyện vốn nên là như thế đấy. Nghe xong lão đạo sĩ lời nói, cô gái nhỏ hơi làm chân chừ liền gật đầu đáp ứng. Lão đạo sĩ thấy vậy trong lòng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Vị tiểu tổ tông bên cạnh này có lúc tinh khôn không giống người thường thể nhưng đôi khi lại ngây ngô buồn cười giống y như là trẻ con chưa lớn vậy. Thật là khó hầu hạ lắm lắm !

Có điều hiện tại nguy hiểm cận kề, hắn nhất định là phải tự mình lo liệu mọi việc chu toàn mới được. Nhất quyết không thể để cho đối phương bị mây may nguy hiểm. Dù có vì thế mà hi sinh tính mạng của hắn cũng sẽ không hối tiếc !!! Trong lòng nghĩ như vậy, lão đạo sĩ hai mắt bắt chợt không khỏi ần ần toát ra một luồng quyết tuyệt không ai có thể ngăn cản. Còn hiện tại...

Là lúc nên rời khỏi đây thôi !

Hai mắt lão khẽ nhìn lên bầu trời. Lúc này chính bắt gặp mưa to vừa mới tạnh, ánh nắng buổi ban trưa lại chiếu sáng trên khắp các nẻo đường. Lão đạo sĩ cũng không có làm gì chân chờ thêm nữa, cả hai người bọn họ rất nhanh liền biến mất khỏi ngôi nhà cũ này, không hề để lại dù chỉ mảy may một chút dấu vết.

Một thời gian thật lâu sau đó, một vài bóng người không ngừng thấp thoáng xuất hiện quanh ngôi nhà cũ rồi lại lập tức rời đi. Mãi cho đến tận lúc trời tối một cặp vợ chồng trẻ chủ nhân của gia đình đi làm trở về mới hoàn toàn kết thúc. Ngược lại đối với chủ nhân ngôi nhà cũ này mà nói, đám người kia đến

và đi chỉ như con gió thoảng qua, chưa từng có để lại nơi đây mây may một chút dấu hiệu. Cuộc sống của bọn họ ngày qua ngày vốn cũng sẽ không vì thế mà có bất cứ thay đổi gì

~

Chỉ là theo thời gian trôi qua, gia đình bọn họ bỗng dưng làm ăn càng ngày lại càng phát đạt. Trồng cây thì được vụ mùa lớn, gà vịt heo bò trong chuồng không bệnh không tật mà lại lớn nhanh như thổi, việc đan len bán vải hiệu quả cũng so sánh nhẹ nhàng và tốt hơn ngày thường nhiều. Có vốn liếng trong tay làm việc cũng càng trở nên lớn mạnh dạn hơn không ít. Thế nhưng mọi chuyện vậy mà đều như có thần trợ, thuận lợi vô cùng

~

Từ từ sau đó nhà bọn họ liền dần dần có tiền có của dư giả, càng về sau lại là tậu đất mua nhà, con cháu đầy cả sảnh đường. Gia cảnh cũng dần dần trở thành bậc phú ông nhà giàu có nơi thành nam này vậy.

Thế nhưng rồi bởi vì một hồi dỡ nhà xây mới, tình hình lại đột nhiên chuyển biến khó lường. Làm ăn bên ngoài liên tục gặp phải khó khăn, con cháu phá phách ngu đầu, tật bệnh quần quanh. Dù mọi thứ tai ách đột nhiên cuốn lấy gia đình bọn họ. Chủ nhà lúc này vì vậy không khỏi tổn vô số tiền lớn đi mời cao tăng đạo sĩ đi tới giải hạn nhưng vẫn không chút ăn thua.

Mãi cho tới một ngày, có một vị vân du tứ phương cao tăng đi ngang qua nơi này gặp mặt liền phán rằng:

Nơi đây vốn dĩ đất bần nuôi kẻ nghèo hèn. Thế nhưng khi xưa vậy mà từng ở qua một bậc quyền năng có to lớn khí vận quanh mình. Rõ ràng là một đại nhân vật vậy!!!

Bởi cái gọi là đất lành thì chim đậu. Núi không cần cao, có tiền ắt nổi danh. Nước không cần sâu, có rồng ắt nhiệm mầu. Vị đại nhân vật kia tuy rằng chỉ nán lại ở đây không lâu thế nhưng không hiểu ra sao liền là đất bần hóa đá thành vàng. Khí vận phong thổ nơi đây bởi vậy vô tình mà bị ngưng tụ. Tuy ít nhưng quý ở tình. Tuy hư ảo nhưng lại cao quý khó lường. Huyền chi lại huyền vậy !

Các phương quý thần xung quanh thế thế tất nhiên liền là thuận gió đẩy thuyền, tụ chúng lực mà giúp đỡ chủ nhà xu cát tị hung, xuôi chèo mát mái !

Bởi thế mới có cái gọi là làm một mà hưởng mười, mọi chuyện xuôi gió xuôi nước lắm. Gia chủ vốn chỉ cần giữ nguyên như thế mà không ngừng tích cóp chịu khó làm ăn, tích đức hành thiện vậy đất này không lâu tất thành một chốn đất lành, phong thổ tuyệt vời.

Chỉ là sau lại bởi vì ngại nhà ở cũ xấu xí không thuận liền phá dỡ xây mới. Khí vận khi xưa vốn là hư vô mờ mịt vô tình ngưng tụ tất nhiên liền theo đó một phá mà tan. Quý thần thấy vậy chỉ sợ không giận nộ lấy sang cho chủ nhà cũng đã là làm ăn tích phúc lâu ngày, nhân gian âm giới quy định có khác. Quả thực là may mắn lắm thay ! Làm sao còn có thể thuận gió thuận nước được như trước kia được nữa.

Thật như câu kia họa phúc khôn lường, hư ảo nào đâu dễ dàng nên thật vậy !!! Có tài lộc đến nhà có sao lại không phải trải qua chút ít thử thách liền được ? Há miệng chờ sung rụng ! Muốn đời câu chuyện cười mà thôi

~

Vốn là đất xấu sinh kẻ nghèo hèn nay một phá liền càng là tự chặt lấy gốc rễ, lại có một bên quý thần tùy ý buông thả quý tốt dưới tay làm bậy tất nhiên liền trở thành nhiều tai ách bệnh lý mà ra. Hiện tại muốn hóa giải kiếp nạn này vậy chính là lúc cần tích đức hành thiện, ăn chay trai giới rồi cúng bái quý thần, thổ công thổ địa, đưa đủ chín lễ mười ba lượt cho xin khất nợ khí vận nơi này. Ngày sau phát đạt vậy càng phải là gấp bội hoàn trả thế lực chốn âm ty.

Âu đó cũng chính là cái đạo của người phạm nơi nhân gian vậy. Trước cốt chỉ cần giữ lấy cái tướng phú quý khi xưa mà sau mưu cầu đời đời tương lai con cháu. Vậy thì ngày sau trở lại như xưa hoặc càng nâng cao một bước cũng không phải là chuyện không thể nào. Nhớ lấy nhớ lấy !!! Nói nói rồi cao tăng nhẹ bước mà đi, thoáng qua liền không hề hình bóng

~

Chủ nhà nghe vị cao tăng ấy giảng giải sau tuy rằng nửa tin nửa ngờ thế nhưng bởi vì rơi vào đường cùng hết cách cũng liền y như đó mà làm theo hành sự. Chuyện ngày sau quả nhiên như những gì vị cao tăng ấy từng nói, chủ nhà đưa lễ tế thần hoàn tất người nhà liền tai qua bệnh khỏi, mọi thứ tuy rằng không còn phát đạt được như trước kia thế nhưng đất có thể cải người mà người cũng có thể cải đất.

Bởi vì chủ nhà sau này chịu khó tích đức hành thiện, cần cù chăm chỉ chí thú làm ăn lại cũng luôn quan tâm bảo ban dạy dỗ con cháu đoàng hoàng, bởi thế cho nên tới đời con cháu ngày sau liền cũng bắt đầu dần dần khá hơn xưa vậy. Tới bốn đời sau đó trong nhà liền xuất ra một vị tiền sĩ. Ấy là làm rạng danh tổ tông từ ngày đó mà lên !

...

-Tiểu Ninh ! Tiểu Ninh Ninh!!! Mau ra mở cửa cho bản công tử vào nào!!!

Một nơi nào đó gần phía Bắc thành Thăng Long, Nguyễn đại công tử về mặt uể oải lớn tiếng hô to gọi cửa. Theo sau hần Lâm Tam lúc này cũng tương tự cúi đầu, về mặt mệt mỏi không biết là đang suy nghĩ gì. Hai người bọn họ trải qua mưa gió thế nhưng hoàn toàn không thấy có cầu vồng. Cả người thể xác lẫn tinh thần lúc này đều vô cùng suy yếu.

Nguyễn đại công tử vì thế tất nhiên liền là nghĩ đến tới chỗ của Hồng Phấn cô nương để an ủi an ủi tâm linh một tí rồi. Ngược lại Lâm Tam ở bên cạnh có thể không tốt đẹp như vậy. Đối phương đoán chừng cũng chỉ có thể tự mình tự điều chỉnh lại tâm lý mà thôi. Người hầu và công tử nhà giàu tất nhiên là khác biệt mà không phải sao

~

-Kétttttt!!!!

Cánh cổng to lớn nơi cửa tòa nhà được mở ra. Một chiếc đầu nhỏ lấp ló từ bên trong nhìn tới.

A ha! Vậy mà quả thực là tiểu Ninh thật.

-Ồ! Sao nàng lại ở chỗ này???

Nguyễn đại công tử vẻ mặt không khỏi ngạc nhiên lên tiếng hỏi. Vừa rồi hắn tuy rằng gọi tiểu Ninh mở cửa thế nhưng tất nhiên cũng chỉ là gọi gọi đùa mà thôi.

Một cái tòa nhà lớn như vậy Nguyễn đại thiếu gia tất nhiên không thể yên tâm chỉ đến cho mấy người phụ nữ ở lại không thôi. Cái gì người hầu kẻ hạ đây, tuy rằng không sánh được so với ở Nguyễn phủ thế nhưng cũng không có ít ỏi đến mức cần tiểu Ninh phải tự mình đi ra trông cửa như vậy. Dù sao cô gái nhỏ bé nhất cũng coi như là nha hoàn làm ấm giường của hắn rồi. So với đám người hầu hạ vệ trông cửa cấp bậc cao hơn không phải nhỏ đâu à nha!

-Người ta... Người ta vừa mới đi qua vườn xem hoa cô có bị làm hại gì hay không! Lúc trở về... nghe thấy tiếng công tử gọi bởi vậy... liền đi qua nhìn xem rồi

~

Tiểu Ninh vẻ mặt hơi hơi ửng đỏ chậm chạp đáp lại. Nguyễn đại công tử nghe nàng ta nói vậy mới chợt nhớ tới cái công việc thần thánh hay hoặc nói là công việc hắn giao cho các nàng coi như là để đi lại giảm béo kia.

Đối với việc các cô nàng một đám ở nhà cả ngày không có việc gì làm... Nhân rồi sinh nông nổi, Nguyễn đại công tử vẫn luôn cho rằng, hậu cung cháy, hậu viện cháy các kiểu vẫn thường là do các bà các mẹ ngày xưa cả ngày không có việc gì làm nên đành phải tập trung hết sức vào mấy việc như tranh sủng cùng đánh ghen vậy.

Nguyễn đại công tử tài cao học rộng tầm mắt lại cao lại xa tất nhiên sẽ không dễ dàng mắc vào cái sai lầm chết người đó đâu. Tiếc là hành động của hắn hiệu quả lại không được tốt đẹp gì cho cam

Chuyện trông coi vườn hoa trong phủ mà hắn đưa ra cho các cô nàng làm ngoại trừ tiểu Ninh chăm chỉ làm theo ở ngoài, một đám cô nương còn lại đều đối với công việc mới này thật không có gì nhiệt tình. Kết quả là so với tiểu Ninh một mực ngoan ngoãn nghe lời chăm chỉ làm việc, còn lại bốn người kia biểu hiện quả thực là khác biệt một trời một vực.

Tiểu Hồng và tiểu Huệ mấy ngày đầu còn đi theo tiểu Ninh làm làm biểu hiện cho hắn xem thế nhưng mấy ngày sau đó lại liền cái bóng cũng không có thấy tăm hơi. Hồng Phấn cô nương thì càng là từ đầu tới cuối chỉ cười cười mà không đoái hoài tới hoa hoa cỏ cỏ cả. Tiểu Thanh ngược lại còn thẳng thắn nói mình không thích làm mấy chuyện này. Thành thử chung quy mọi thứ vẫn đều chỉ có thể giao cho tiểu Ninh nhà ta thôi~

Hôm nay lại là mưa to gió lớn như vậy, tiểu Ninh ngoan ngoãn nhà ta tất nhiên là không thể không đi qua vườn hoa kiểm tra lấy một cái đấy. Bởi thế mà nghe được tiếng gọi của hắn thật đúng là cũng không có gì lý kỳ.

-Đám hộ vệ người hầu kia cũng thật là...! Nếu như nàng không có ở đây vậy chẳng phải là ta gọi khản cả cổ ra cũng không ai đáp lại hay sao???

Nguyễn đại công tử vừa đi vào cửa liền mở miệng phàn nàn. Tất nhiên đồng thời với đó cũng không có thiếu đưa ra tay chân véo chỗ này bầm chỗ kia trên người tiểu Ninh vậy. Cô nàng này quả thật là càng ngày càng có giai nhân mùi vị rồi. Thật là khiến người ta vừa gặp liền không khỏi một say không muốn tỉnh

~

-Đây là Hồng Phấn tiểu thư nói bọn họ đi nghỉ ngơi sớm đi... Nói... hôm nay mưa gió to như vậy, công tử người... sợ là sẽ không lại qua đây đâu. Thời tiết quá ác liệt,... không có muốn bọn họ ngu như vậy đứng đợi trông cửa...

Tiểu Ninh đối với việc mình bị công tử chọc ghẹo cũng đã sắp tập mãi thành thói quen. Một bên vừa theo sát bước chân của Nguyễn đại thiếu gia một bên vừa nói chuyện giải thích. Cô gái nhỏ đối với việc mình trở thành người đàn bà của hắn xong thật đúng là không có cái gì khí thế của nữ chủ nhân trong nhà. Đối với đám người hầu hạ kẻ hạ trong phủ cũng là hòa ái thân thiện lấy xưng.

Tiểu Hồng tiểu Huệ cùng với tiểu Thanh tuy rằng không có cái gì tật xấu thể nhưng hiện tại thái độ đối với đám người hầu cũng sẽ luôn có vài phần bài xích, bẽ trên vậy. Tất nhiên Nguyễn đại công tử của chúng ta lại càng không có quyền gì để mà chỉ trích. Bởi lẽ chính hắn càng là kẻ vẫn luôn được lợi từ những thức quy tắc quy củ này thậm chí còn hưởng thụ lắm lắm không phải. Dù sao...

Vị trí cái môn quyết định cái đầu. Không tại vị trí tất không tự mưu nhiệm vụ. Trên đời làm gì có nhiều người suy nghĩ khác biệt như Ấng- ghen cơ chứ!

Chúng ta cũng đều chỉ là phàm nhân mà thôi

~

-Đi thôi đi thôi! Vào nhà trước rồi nói sau

~

-Ủm phải rồi! Nàng đi nói với đám người hầu nhanh đi chuẩn bị nước nóng cho ta tắm rửa một chút. Hôm nay đi đường đột nhiên lại gặp phải mưa to ướt hết người. Hiện tại phải nhanh nhanh thay quần áo tắm rửa một cái mới được. Nếu không vì thế mà bị cảm cúm thì nguy

~

Đang đi, Nguyễn đại công tử ánh mắt quét qua Lâm Tam một cái liền xoay người sang nói chuyện với tiểu Ninh. Thời buổi này kỹ thuật chữa bệnh cũng không tốt. Hắn cũng không có muốn mình một bị cảm liền bị hành hạ mấy ngày mới xong. Tốt nhất là nhanh chóng xử lý trên thân quần áo ướt rồi đi nghỉ ngơi thì hơn. Đến tối cũng liền tranh thủ có thể nói chuyện chính sự với Hồng Phấn. Cũng coi như là một công đôi việc vậy.

-Được rồi! Vậy công tử người vào nhà trước đi. Người ta sau đó liền qua nhà bếp dặn người làm cho ngài lấy ít canh gừng uống cho ấm bụng nhì.

Tiểu Ninh cười cười một tiếng liền xoay người rời đi. Thân thể rất nhanh liền khuất bóng sau hành lang không gặp.

-Cảm giác có người quan tâm thật tốt!

Nguyễn đại công tử về mặt bụi ngùi xoay người rời bước. Phòng khách cũng liền ở ngay trước mặt đây rồi.

...

Kết thúc trước 58.

Chú: Ấng- ghen vốn sinh ra trong gia đình giai cấp tư sản thế nhưng sau đó lại ủng hộ giai cấp vô sản đấu tranh tự giành lấy quyền lợi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Tạm Thời Thông Báo (Sau Đây Sẽ Sửa Lại Thành Nội Dung Truyện Sau)

Cập nhật mới:

Do hiện tại tác giả đang tham gia trong nhóm tác giả sáng tác truyện của Truyenv.com(làm công ăn lương kiếm tí tiền tiêu vặt). Lãnh Đạo đã có thông báo mới, mỗi tác giả từ tháng này chỉ có thể đăng 1 truyện một lúc để tính view người đọc. Những truyện còn lại phải đợi truyện đang đăng viết xong hoặc TJ (cắt bỏ) mới có thể viết tiếp.

Hiện tại Tác giả cũng phân vân ko biết nên tạm dừng truyện nào. Quyết định cuối cùng vì vậy liền dựa theo số đồng yêu cầu của độc giả. Các bạn nếu thấy hay, muốn tác giả tiếp tục chăm chú vào viết truyện nào trong hai truyện Nhật Ký Thần Linh và Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến vậy xin vui lòng giúp đỡ biểu hiện ý kiến của mình bằng cách Like Status Facebook trên trang chủ mỗi truyện ở trang Truyenv.com. (hiện tại 2 truyện mỗi ngày chỉ có thể cùng lúc đăng 1,2 chương/ truyện/ngày. Nếu chỉ đăng một truyện vậy sẽ là 3, 4 chương/ngày).

Thời hạn suy tính là ba ngày(1/8- 3/8). Tiếp sau đó truyện bên nào có số like nhiều hơn vậy tác sẽ tập trung viết truyện đó trước. Truyện còn lại tất nhiên là sẽ ko TJ(mãi mới có ý tưởng+cốt truyện tất nhiên sẽ ko cứ thế bỏ ko để ý). Có điều đợi đến thời điểm có thể tiếp tục viết khả năng sẽ tương đối lâu.

Các thánh nếu có ý kiến khác lạ gì khác cũng có thể comment để bày tỏ!

Chân thành cảm ơn mọi người đã chú ý và đọc truyện của mình

~

Thân!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Về Thời Phong Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

